Rebecca Ross

Ruthless Vows

KÖNYÖRTELEN ESKÜK

Dream válogatás

Rebecca Ross

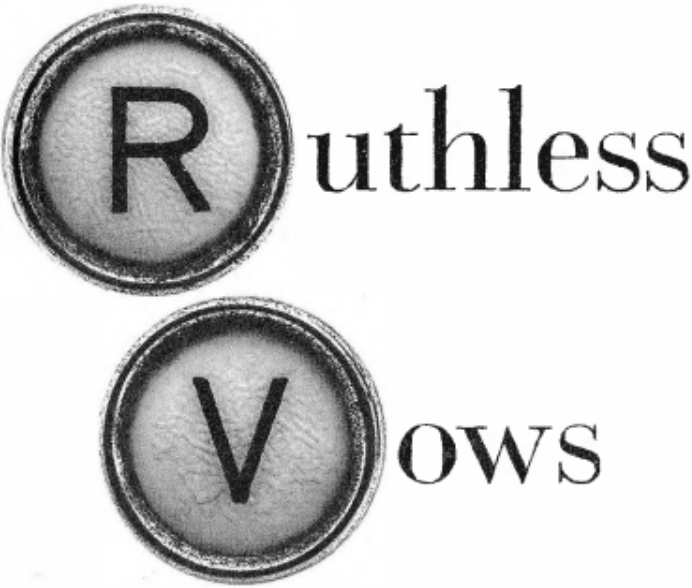

KÖNYÖRTELEN ESKÜK

Dream
válogatás

Írta: Rebecca Ross
A mű eredeti címe: Ruthless Vows

Fordította: Szujer Orsolya

Szerkesztő: Póczek Csilla
Nyelvi korrektorok: Koós Patrícia, Valuska Sára
Műszaki szerkesztő: Daróczi Edit

© Rebecca Ross LLC, 2023
© Szujer Orsolya
© Maxim Könyvkiadó Kft.

A kiadvány a szerző engedélyével készült.

Borító terv: Olga Grlic
Borítóképek: virágok © Magdaléna Wasiczek/Trevillion; füst © Audy39/Shutterstock; írógép billentyűk © marekuliasz/Shutterstock

ISBN 978 963 499 930 0

Kiadja: Maxim Könyvkiadó Kft.

Felelős kiadó: Puskás Norbert
Nyomda: Generál Nyomda Kft., felelős vezető: Hunya Ágnes

Mindazoknak, akik egy másik világot kerestek
a szekrényajtón túl,
akik levelet írtak, amire még mindig várják a választ,
és azoknak, akik történetekről álmodnak, és szavakat véreznek.

A szomszéd rétek s halk folyó jelelt
Csend hűti már s ott túl a halmokon
A mély völgyekbe halt…
Mi volt ez – éji ábránd? képzelet?
Oh tűnt zene, zengtél? vagy álmodom?

John Keats: „Oda egy csalogányhoz”

Prológus
ENVA

Soha szemernyi kétsége sem volt afelől, még ezen számtalan porlepte, halandó év elteltével sem, hogy Dacre egy nap majd a nyomába ered. Enva tisztában volt vele, hogy a zenéje nem lesz képes a végtelenségig sírjában tartani az istent. Nem számított, mi mindent áldozott fel azért, hogy altatóját eldalolja – az alattomos bűbáj, amit felette énekelt, idővel elveszíti erejét.

Egy egész esztendőn keresztül pengette altatóját, tavasztól nyárig, amikor a szürke fellegek zölddé és lággyá változtatták a világot. Aztán nyártól őszig, amikor a fák umbra– és aranyszínre váltottak, a zúzmara pedig fátylat vont a haldokló fűre. Ősztől télig, amikor a hegyek jégagyarakat növesztettek, a levegő pedig csípős lett, és aztán ismét tavaszig.

Ez elég volt ahhoz, hogy egykori szeretőjét halandó tudat szerint évszázadokra a föld alatt tartsa, ahogy arról az emberek királyát is biztosította akkoriban. Ami pedig a másik három istenséget illeti… Alvát, Mirt és Luzt… Enva amiatt sosem aggódott, hogy ők felébrednének.

Azonban végül minden jónak vége szakad. És minden dalnak megvan az utolsó verzéje.

Dacre fel fog ébredni, Enva pedig vár rá.

Hosszú ujjait ökölbe szorította az oldala mellett, érezve feldagadt bütykeinek sajgását. Tudta, hogy a bűbája megtörik majd, amire viszont *nem* számított, Hogy micsoda ára lesz ekkora erő felhasználásának.

Egy pillanatra beleveszve a múltba, Enva csak állt a Broad Street árnyai közt, és nézte, ahogy az emberek erre-arra sietnek a dolgukra, meg sem sejtve a jelenlétét. Gyakran észre sem vették őt, mint ahogy Enva arra vágyott is. Képes volt úgy a halandók tömegébe vegyülni, mintha közéjük született volna, olyan testtel, amelynek sorsa, hogy vérezzék és elporladjon, olyan lélekkel, amely úgy viban és izzik, mint egy gyertya lángja. Amely csak úgy ragyog a sötétben.

Várt még pár pillanatot, hogy lemenjen a nap. Csakis aztán lépett ki a szürkületbe, és kelt át az úton, tekintetét egy bizonyos kávézón tartva. Szinte teljesen bizonyos volt benne, hogy járt már ott korábban, réges-régen. Mielőtt ez a város a magasba emelkedett volna az egymást keresztező macskaköves utak hálójából. Mielőtt az épületek égbe nyúló acélcsontvázakká váltak volna.

Ha engedte, hogy az emlékei visszasuhanjanak a múltba, *majdnem* emlékezett erre a helyre. Ha fel merte idézni azon időket, amikor Dacréval élt a mélyben. Amikor, az isten ágyában ébredve és az ég után áhítozva képes lett volna belefulladni e magányos árnyakba.

Dacre aranyozott kalickába zárta őt, ő azonban ki– Csusszant mohó karmai közül.

Enva elért a kávézó küszöbéig. Az már bezárt, de zárak még sosem állták útját, úgyhogy most is belépett az épületbe, és szemügyre vette a környezetét. Igen, járt már itt korábban, azonban ez a hely akkor még merőben más volt. Furcsa érzés járta át, amiért bár körülötte minden, mint az évszakok, megváltozott és fejlődött, őróla ezt nem lehetett elmondani. Amiért ő maradt ugyanaz, aki évszázadokkal ezelőtt is volt, akit az ősi szél és a hideg csillagképek rajzoltak.

Ám most nem ezért volt itt, hogy a múlt prédájává váljon.

Enva összehúzta szemét, és az ajtót keresve előrelépett.

ELSŐ RÉSZ

Gyülekező varázslat

{1}
Komor találka

A tavasz végre rálelt Oath városára, de még a mindent elöntő napfény sem volt képes megolvasztani az Iris Winnow csontjait maró deret. Tudta, hogy valaki követi őt, ahogy végighaladt a nyüzsgő Broad Streeten, keresztül a villamossíneken és a megviselt macskaköveken. Ellenállt a kísértésnek, hogy hátrapillantson a válla felett, és inkább ballonkabátjának zsebébe kényszerítette kezét, ahogy átlépett egy sor, a járda repedései közül előbújó gaz felett.

A kabát mindössze háromnapos volt, és még mindig olyan illat járta át, mint a boltot, ahol Iris vette – rózsaparfüm és ajándék fekete tea és fényesre csiszolt bőr brouge cipők halovány aromája –, a napok pedig kezdtek valóban túl melegek lenni ahhoz, hogy szüksége legyen rá munkába menet és onnan jövet. Ám azon kapta magát, szereti, ha egy kabát öve feszül a derekára, mintha páncélt viselne.

Kirázta a hideg, ahogy átküzdötte magát a pékség ajtajában összegyűlt tömegen, remélve, hogy az őt követő személy majd szem elől veszíti a reggeli buktájukat beszerző emberek áradatában. Eltűnődött rajta, vajon Forest-e az, aki követi. Erre a gondolatra rögvest jobban érezte magát, aztán meg a végletekig rosszabbul. A bátyja már korábban is tett ilyet, még Avalon Bluffban. Ami azt illeti, Forest akkor *napokon*

keresztül figyelte őt a megfelelő pillanatra várva, és a lányt még mindig rosszullét kerülgette, valahányszor ez az eszébe jutott.

Iris egy pillanattal sem bírta tovább. Hátrapillantott a válla felett, mire a szél pár hajtincset az arcába fújt.

Sehol sem látta a bátyját, viszont Forest többé már nem volt az a könnyedén kacajra fakadó, szeretetteljes fiú, mint mielőtt beállt Enva seregébe. Nem, a háború otthagyta rajta nyomát, megtanította rá, hogyan közlekedjen a lövészárkokban, hogyan süsse el pisztolyát, és hogyan osonjon át a senki földjén az ellenség területére. A háború mély sebeket ejtett rajta. És ha ma reggel Forest követte őt, az azt jelentette, hogy a fiú még mindig nem bízott benne.

Továbbra is azt hitte, hogy Iris elmenekül majd előle, hogy búcsú nélkül itthagyja őt és Oatht.

Azt akarom, hogy bízz bennem, Forest.

Iris nyelt egyet, majd sietős léptekkel ment tovább. Elhaladt az épület előtt, amiben egykoron dolgozott, aminek ötödik emeletén kapott helyet az *Oathi Közlöny* szerkesztősége, az a hely, ahol először találkozott Romannel, akit kezdetben arrogáns, a felsőbb osztályhoz tartozó sznobnak tartott. Az a hely, ahol a szavai először otthonra leltek az újságban, ahol megismerte a riporteri munka izgalmát.

Iris elhaladt a súlyos üvegajtók előtt, miközben ujjhegyét végighúzta a gyűrűsujján viselt gyűrű ívén. Ráfordult egy csendesebb mellékutcára, és a fülét hegyezte, hátha léptek zaját hallja a háta mögül. Azonban a villamosok csengője és a sarkon álló árusok így is túl zajosak voltak, ezért Iris merészen úgy döntött, átvág egy sikátoron.

Furcsa, girbegurba utca volt, amin a legtöbb jármű nem tudott úgy végighaladni, hogy ne veszítette volna el egyik visszapillantóját. Egy macskaköves út, ahol még mindig lehetett érezni a mágiát, amikor az ember átlépett egyes küszöbökön, vagy felpillantott a csillogó

ablakokra, vagy áthaladt az árnyakon, amik, nem számít, milyen ragyogóan sütött a nap odafenn az égen, soha el nem tűntek.

Iris megtorpant, amikor a fehér téglafalon merész, vörös festékkel írt szavakat pillantott meg.

Az isteneknek a sírban a helye.

Nem most először botlott bele ebbe a szlogenbe. A múlt héten egy katedrális oldalára és a könyvtár ajtajára felfestve is látta. A szavak mindig vörösek voltak, olyan rikítók, mint a vér, és gyakran egyetlen név követte őket: *Enva.* Már hetek óta senki sem látta az istennőt. Többé nem hívta dalával háborúba az embereket, arra ösztönözve őket, hogy álljanak be a seregbe, és harcoljanak. Iris néha eltűnődött rajta, Enva vajon egyáltalán a városban volt-e még, bár hébe-hóba akadtak olyanok, akik állították, látták őt. Ami pedig azt illeti, hogy ki írta ki ezt a baljós szöveget mindenfelé a városban… Irisnek fogalma sem volt, de úgy tűnt, létezik egy csoport, amely egyetlen élő istenséget sem akar látni Cambriában. És ebbe Dacre is bele tartozott.

Iris folytatta útját, bár közben a hideg futkározott a hátán. Már majdnem elért a *Tintafoltos Hírvivőig,* amikor engedélyezett magának egy utolsó pillantást a háta mögé.

Valóban volt valaki az utca végén, azonban az illető megpördült, és elbújt az egyik ajtó árnyai közt, így Iris még a testalkatát sem tudta szemügyre venni, nemhogy az arcát.

A lány libabőrös karját dörzsölgetve felsóhajtott. Időközben elért a céljához, és ha *valóban* Forest volt a sarkában, akkor beszél vele később, amikor majd hazaért a lakásukba. Ez a beszélgetés egy egész hete érett, miután egyiküknek sem fűlött hozzá igazán a foga, hogy nekikezdjen.

Iris beslisszant a faajtón, bakancsa kopogott az előtér fekete-fehér csempéin. Ahogy lement a lépcsőn, érezte, ahogy megváltozik a hőmérséklet, miközben a villanykörték halovány fénygyűrűt rajzoltak

fölé. Egy újabb ok arra, miért is volt ildomos egész évben viselnie a ballonkabátját.

A *Tintafoltos Hírvivő* szerkesztősége egy ősöreg épület

pincéjében kapott helyet, ahol iratokkal telepakol tölgyasztalaival, rézcsövekkel végigfuttatott plafonjával, csupasz, repedésektől huzatos téglafalaival, és azzal, ahogy a sárgaréz olvasólámpák fénye körberajzolta a táncoló cigarettafüstöt, és megcsillant az írógépek billentyűin, gyakran érződött úgy, mintha örök ősz honolna. Sötét, mégis otthonos hely volt, Iris pedig a levegőt gyengéden kifújva lépett a helyiségbe.

Attie már ott ült a közös asztaluknál, és éppen szórakozottan bámulta az írógépét. Kecses, barna kezében törött peremű teáscsészét tartott, szemöldökét pedig mélyen a gondolataiba feledkezve összehúzta.

Iris levette a ballonkabátját, és a széke támlájára terítette. Még mindig azt a bokáig érő, fűzős bakancsot viselte, amit akkor kapott, amikor kiment a frontra, mert sokkal egyszerűbb volt járni benne, mint abban a magas sarkúban, amit egykoron a *Közlönynél* hordott. A bakancs nem illett a skótkockás szoknyához és fehér blúzhoz, amit viselt, de amíg Iris jó cikkeket írt a lapjába, nem úgy tűnt, mintha Helena Hammondot zavarná szedett-vedett öltözete.

– Reggelt! – köszönt neki Attie.

– Reggelt! – visszhangozta Iris, ahogy helyet foglalt. – Szép időnk van ma.

– Ami azt jelenti, hogy mire indulunk haza, tombolni fog a vihar – felelte erre Attie gunyorosan, majd kortyolt egyet a teájából. De aztán gyengéddé váló hangon, suttogva megkérdezte: – Van bármi hír?

Iris tudta, mire utal Attie. Román felől érdeklődött. Afelől, hogy Irisnek sikerült-e bármit megtudnia a hollétét vagy a hogylétét illetően.

– Nincs – felelte Iris összeszoruló torokkal. Számos telegrammot szétküldött, mióta visszatért Oathba. Nyilakként lőtte ki őket a sötétbe olyan vasútállomásoknak, amik a fronthoz való közelségük ellenére továbbra is működtek.

ELTŰNT SZEMÉLY RIASZTÁS STOP ROMÁN C KITT STOP FEKETE HAJ KEK SZEM HADITUDÓSÍTÓ STOP UTOLJÁRA AVALON BLUFFBAN LÁTTÁK STOP KERESSE I WINNOW-T AZ OATHI TELEGRAM IRODÁN KERESZTÜL STOP

Iris egyelőre még egyetlen választ sem kapott, de mégis mi másra számított? Manapság rengeteg eltűnt katona és civil után kutattak; inkább elterelte figyelmét az írógépe előkészítésével, ami igazából nem is az övé volt, hanem egy feles darab, amit a *Hírvivő* kölcsönadott neki. Régi masina volt – a szóközbillentyű elkopott a számtalan rajta valaha dolgozó hüvelykujjtól, és volt pár billentyűje, ami előszeretettel ragadt be, temérdek hibát idézve elő. Iris még próbálta szokni, miközben egyre csak a mágikus írógép után sóvárgott, amit még a nagymamájától kapott. Az után, ami Romanhez kötötte őt. A Harmadik Alouette után.

Befűzött egy tiszta lapot a görgőbe, de a fejében közben a saját gépe járt, és azon merengett, merre lehet. Amikor legutoljára látta, a Marisol panziójában lévő szobájában volt. És bár a panzió csodával határos módon túlélte a bombázást, nem lehetett tudni, hogy Dacre és serege mit tettek a várossal, miután elfoglalták. A Harmadik Alouette talán még mindig ott volt a szobájában, érintetlenül, hamuval fedve. Talán Dacre egyik katonája ellopta, és most gaz levelezésre használta, vagy talán csillogó darabokra verte az utcán.

– Jól vagy, kölyök? – törte meg Helena Hammond hangja a pillanatot, mire Iris felnézett, és látta, hogy főnöke ott áll az asztala mellett. – Egy kicsit sápadtnak tűnsz.

– Igen, csak… gondolkodtam – felelte Iris, ajkán halovány mosollyal. – Elnézést!

– Semmi szükség a bocsánatkérésre. Nem akartam megzavarni az elmélkedésedet, azonban van számodra egy levelem. – Helena szigorú arcára mosoly ült ki, ahogy nadrágja zsebéből előhúzott egy gyűrött borítékot. – Valaki olyantól jött, akiről, úgy hiszem, örömmel hallasz.

Iris, képtelenül arra, hogy véka alá rejtse lelkesedését, kikapta a levelet Helena kezéből. Biztos Román felől érkeztek hírek, a gyomra pedig görcsbe rándult a reménytől es a rémülettől, ahogy feltépte a borítékot. Először meglepte, milyen hosszú az üzenet – túl terjengős ahhoz, hogy telegram legyen –, majd remegve kifújta a levegőt, ahogy olvasni kezdte:

Legdrágább Iris!

Elmondani sem tudom, mennyire megkönnyebbültem (amely érzés továbbra is kitart!), amikor hallottam, hogy biztonságban visszatértél Oathba! Biztos vagyok benne, hogy Attie már elmesélte neked, mi történt Avalon Bluffban azon a szörnyűséges napon, de addig vártunk rád és Romanre a teherautónál, ameddig csak tudtunk. És még így is, a szívem mintha darabokra tört volna, amikor nélkületek hajtottunk el, és másra sem voltam képes, mint imádkozni, hogy rendben legyetek, és hogy megtaláljuk a módját, hogy ismét egymásra leljünk.

Helena írt nekem, és mondta, hogy Románról továbbra sincs hír. Annyira sajnálom, drága barátom! Azt kívánom, bárcsak lenne valami, amivel enyhíthetnék az aggodalmon, ami minden bizonnyal gyötör. Tudd, hogy mindig szívesen látunk itt, a húgom River Down-i házában. Alig pár órányira vagyunk Oathtól, és akad hely neked meg Attie-nek is, ha szeretnétek meglátogatni.

Addig is lélekben veled vagyok. Hiányzol! Barátod,

Iris kipislogta szeméből a könnyeket, majd visszacsúsztatta a levelet a borítékba. Még csak két hét telt el, amióta utoljára látta Marisolt. Két hét, amióta mind együtt voltak a panzióban. Két hét, amióta hozzáment Román C. Kitthez a kertben.

Két hét egyáltalán nem volt sok idő – Iris térdén és karján még mindig halovány véraláfutások és sebek látszódtak, miután átmászott a romokon és a gázfelhőn. Még mindig hallotta a robbanó bombák dörgését, érezte, ahogy a föld megremeg a talpa alatt. Még érezte Román lélegzetét a hajában, ahogy a fiú a karjai közt tartotta őt, mintha soha, semmi sem állhatna közéjük.

Két hét mindössze egy lélegzetvételnyi időnek tűnt – Iris lelki sebei még olyan frissek voltak, hogy mindez akár tegnap is történhetett volna –, és mégis itt, Oathban, olyan emberek által körülvéve, akik úgy élték életüket, mintha minden rendben lenne, mintha nem tombolna a háború kinn nyugaton… mindezek közepette azok az Avalon Bluffban eltöltött napok olyannak tűntek, mint egy lázálom. Vagy mintha évek teltek volna el azóta, Iris emlékezete pedig olyan sokszor visszatért azon pillanatokhoz, hogy szépiaszínre fakította őket a kor és az elnyűttség.

Akkor gondolom, Marisol jól van? – kérdezte Helena.

Iris bólintott, majd a borítékot az egyik az asztalán lévő könyv alá csúsztatta.

– Igen. Meghívott engem és Attie-t, hogy látogassuk meg őt és a húgát.

– Nemsokára szaván kéne fognunk – mondta Attie.

Hát persze, gondolta Iris. Attie már járt River Down– ban. Elvitte oda Marisolt (meg mellette még egy folyton nyávogó, Orgona nevű macskát), hogy ezzel teljesítse a Keegannek tett ígéretét. Keegan, Enva haderejének századosa pedig egy újabb személy volt, akiért Iris

aggódott. Nem tudta, Marisol párja vajon túlélte-e az Avalon Bluff-i csatát.

Iris már éppen felelni készült, amikor a szerkesztőség egyszer csak elcsendesedett. Az egyik lámpa megvillant, mintha így akarta volna figyelmeztetni őket, majd az írógépek billentyűinek egyenletes kattogása a semmibe veszett, mígnem olybá tűnt, mintha a *Hírvivő* szíve felhagyott volna a dobogással, és néma mozdulatlanságban állna. Helena összehúzta a szemöldökét, és az ajtó felé fordult, Iris pedig követte tekintetét, ami a téglából rakott szemöldökfa alatt álló férfira meredt.

Az idegen magas és vékony volt, háromrészes, tengerészkék öltönyt viselt, aminek mellső zsebébe vörös kendőt tűzött. A korát nehéz lett volna megtippelni, de fakó arcát ráncok barázdálták. Összeszorított ajka felett bajusz kapott helyet, apró, bogárszerű szeme pedig obszidián– feketén ragyogott a gyenge fényben. Őszülő haja pomádé– val volt hátrafésülve keménykalapja alatt.

Iris először nem ismerte fel. Eltűnődött rajta, vajon nem ez a férfi követte-e őt reggel, de aztán észrevette a mögötte a folyosón álló, izmos karjukat a hátuk mögött összefogó két testőrt.

– Verlice kancellár – mondta Helena óvatosan. – Mi hozta a *Tintafoltos Hírvivőhöz?*

– Egy magánügy – felelte a kancellár. – Válthatnék önnel pár szót?

– Igen. Erre legyen kedves! – Helena az asztalok közt szlalomozva megindult az irodája felé.

Iris figyelte, ahogy Verlice kancellár követi őt, elhaladtában végighordozva tekintetét a szerkesztőkön és rovatvezetőkön. Szinte már úgy tűnt, mintha *keresztülnézne* rajtuk, vagy talán mintha *keresne* valakit, a lány szíve pedig kihagyott egy ütemet, amikor a kancellár feléje pillantott, és egyenesen a szemébe nézett a helyiség túlsó feléből.

Kifürkészhetetlen tekintetével egy hosszú pillanatig szemlélte őt, majd Attie felé fordult. Aztán a kancellár végre elért Helena irodájáig, és így, a küszöbön átlépve, kénytelen volt megtörni a szemkontaktust. Helena becsukta mögötte az ajtót – a két testőr őrszemként a folyosón maradt, megakadályozva, hogy bárki is belépjen a szerkesztőségbe, vagy távozzon onnan.

A *Tintafoltos Hírvivőt* lassan ismét megtöltötte a munka zsongása. A szerkesztők újra nekiláttak vörös töltőtollaikkal javítani az előttük heverő papírhalmokat, a rovatvezetők folytatták a gépelést, a teatálalótól és a telefontól asszisztensek rohangáltak, gőzölgő csészéket és lefirkantott üzeneteket hurcolva az egyes asztalokhoz.

– Szerinted mi lehet ez az egész? – suttogta Attie, fejét Helena irodájának ajtaja felé fordítva.

Irist kirázta a hideg. Ismét felöltötte a ballonkabátját, aminek övét szorosra húzta a derekán.

– Nem tudom – felelte szintén suttogva. – De annyi biztos, hogy semmi jó.

Tíz perccel később feltárult az iroda ajtaja.

Iris tekintetét a papírlapra és a tintával az imént rávetett szavakra szegezte, elmerülve írógépének ritmusában, de a szeme sarkából így is látta a kancellárt. Az ráérősen haladt keresztül a helyiségen, a lány pedig ismét magán érezte a tekintetét, mintha a férfi őt és Attie-t méregette volna.

Iris összeszorította a fogát, állát meg lehajtotta, hogy haja az arca köré hulljon, pajzsként állva közé és a kancellár tekintete közé.

Fellélegzett, amikor Verlice és a két testőre a lépcsőn felmenve távozott, a kancellár kölnijének bűzös fellege azonban úgy megült a teremben, mint a köd. Iris már éppen fel akart állni, hogy töltsön magának egy csésze teát, és remélhetőleg kiöblítse a kellemetlen ízt a szájából, amikor meglátta, hogy Helena neki integet.

– Iris, Attie! Beszélnem kell veletek.

Attie felhagyott a gépeléssel, és egyetlen szó nélkül talpra pattant, mintha végig erre várt volna. Közben azonban az ajkát harapdálta, amiből Iris tudta, hogy barátja éppen olyan ideges, mint ő maga. Bármit is közölt a kancellár a főnökükkel, annak minden bizonnyal hozzájuk volt köze. Iris követte Attie-t Helena irodájába.

– Üljetek csak le! mondta Helena, miközben ő is helyet foglalt az asztala mögött.

Iris becsukta az ajtót, majd elhelyezkedett az elnyűtt bőrkanapén, közvetlen Attie balján. Ellenállt a kísértésnek, hogy megropogtassa az ujjait, és várta, hogy Helena megtörje a csendet.

Van rá bármi tippetek, miért látogathatott el hozzánk a kancellár? – szólalt meg végül Helena; a hangja furcsán nyugodt és hűvös volt. Mint a jégpáncél alatti víz.

Attie oldalvást Irisre pillantott. Ő is ugyanarra a következtetésre jutott, Iris látta a szemében – a nyűgöt, az aggodalmat, a düh villanását.

– Nem tetszettek neki a cikkeink – jelentette ki Iris. – Azok, amiket ön Clover Hill és Avalon Bluff evakuálásáról, lebombázásáról és elgázosításáról közölt.

Helena egy szál cigaretta után nyúlt, majd felsóhajtott, és egy papírkupacra pöckölte.

– Nem, valóban nem tetszettek neki. Tudtam, hogy nem fognak, mégis lehoztam őket.

– Nos, igazából nem is kell, hogy *tetszenek* neki, nem igaz? – emelte fel Attie a kezét frusztráltan. – Mivel Iris meg én csakis az igazat írtuk.

– Verlice nem így látja a dolgokat. – Helena gesztenyebarna haja petyhüdten hullott a szemöldökére. A szeme alatt halovány lila foltok látszódtak, mintha nem aludt volna. Szeplői, csakúgy, mint az arcán húzódó heg, szinte virítottak sápatag bőrén.

– Akkor hát hogy látja őket? – kérdezte Iris a jegygyűrűjét csavargatva.

– Szerinte pánikot keltünk, és propagandát terjesztünk. Úgy gondolja, csak az eladásokat próbálom növelni az ilyen szalagcímekkel.

– Ez nevetséges! – kiáltott fel Attie. – Iris és én *a saját szemünkkel láttuk* az Avalon Bluff elleni támadást. Mi csak tesszük a dolgunkat riporterként. Ha a kancellárnak bármi baja van ezzel, akkor egyértelműen Dacre mellett áll.

– Tudom – mondta Helena gyengéden. – Higgy nekem, kölyök! Tudom. Ti csakis az igazat írtátok. Azt írtátok le, amit átéltetek, bátran és őszintén, pont, mint ahogy azt kértem is tőletek. És igen, valóban úgy tűnik, hogy a kancellárt bizonyos szálak fűzik Dacréhoz, hogy hajlandó úgy táncolni, ahogy az isten fütyül. Ami el is vezet a következő mondandómhoz: Verlice szerint igyekszem bajt keverni azzal, hogy ráijesztek az emberekre, és feldühítem őket. Minket okol a mostani, *Az isteneknek a sírban a helye* vandalizmusért, amit, mint kiderült, ma reggelre nagy, merész betűkkel az ő kocsifelhajtójára is felfestettek.

Iris megfeszítette a kezét. Emlékezett rá, hogy a reggeli sétája során ó is látta ezt a vakmerő szlogent.

– Az embereknek jogában áll, hogy meglegyen a saját véleményük és hitük az isteneket illetően, akár követik őket, akár nem. Efelett nincs hatalmunk.

– Én is pont ezt mondtam Verlice-nek – mondta Helena. – Amivel ő nem ért egyet.

– Akkor ez most mégis mit jelent ránk nézve? Azt akarja, hogy többé ne írjunk a háborúról? Tegyünk úgy, mintha az istenek nem is léteznének?

– Persze, hogy nem! – horkantotta Helena. Dacossága azonban alábbhagyott, ahogy folytatta: –És nem akarom ezt kérni tőletek, mert több szörnyűségen mentetek keresztül, mint amit itt bárki képes lenne

elképzelni. Éppen csak most tértetek vissza. De ha Dacre olyan feszített tempóban halad kelet felé, mint ahogy azt Avalon Bluffnál is láttátok… akkor arról tudnunk Iris szívverése felgyorsult kell, főleg, ha a drága jó kancellárunk valóban egy követ fúj vele. Tudnunk kell, mennyi időnk van, mielőtt az isten elérné Oatht, és hogy mit tehetünk, hogy felkészüljünk rá.

Üresnek érezte magát, mióta visszatért a városba. Aludt, de nem álmodott. Evett, de nem ízlelt. Írt három mondatot, aztán kitörölt kettőt, mintha nem tudná, hogyan is haladjon tovább.

– Azt akarja, hogy visszatérjünk a frontra – jelentette ki levegő után kapva.

Helena összehúzta a szemöldökét.

– Igen, Iris. De nem pont úgy, mint korábban tettétek, mivel Marisol többé már nincs Avalon Bluffban.

– Akkor hát hogyan? – kérdezte Attie.

– Még dolgozom a részleteken, úgyhogy jelen pillanatban nem tudom elmondani. – Helena a hajába túrt, mire az még petyhüdtebb és kócosabb lett, mint addig volt. – És nem akarom, hogy most rögtön válaszoljatok. Ami azt illeti, azt akarom, hogy vegyétek ki a délutánt. Azt akarom, hogy *komolyan* gondoljátok át ezt, akárcsak azt, mit is jelent számotokra, és ne egyszerűen azt feleljétek nekem, amit szerintetek hallani *akarok.* Értve vagyok?

Iris bólintott, miközben a gondolatai rögvest Forest felé kalandoztak. A bátyja nem akarja majd, hogy elmenjen. A rettegéstől gombóc nőtt a torkában, miközben elképzelte, ahogy közli vele a híreket.

Attie-re pillantott, mivel nem tudta, barátnőjének mi jár a fejében.

Mert az az igazság, hogy Attie-nek ott volt az öt fiatalabb testvére és a szülei, akik szerették őt. Korábban nagy presztízsű órákra járt az Oathi Egyetemen. Öt számtalan szál kötötte ide, miközben Irist mindössze csak egy. Emellett azonban Attie zenész is volt, aki a pincében rejtegette

a hegedűjét, dacolva a kancellár törvényével, ami kimondta, hogy minden húros hangszert be kell szolgáltatni. Előfizetett a *Tintafoltos Hírvivőre* a beképzelt, öreg professzora nevében, mert a férfi egyszer azt mondta neki, hogy semmire sem megy majd az írással.

Attie sosem volt az a fajta, aki hagyja, hogy a Verlice kancellárhoz vagy a szűklátókörű professzorához hasonlóké legyen az utolsó szó.

És, Iris kezdett gyors iramban ráébredni, ó sem ilyen ember volt.

* * *

Mire Iris elérte a folyómenti parkot, az égen már sötét fellegek gyülekeztek. A sarki kávézónál búcsúzott el Attie-tői, miután, megfogadva Helena tanácsát, megosztoztak egy kései reggelin. Attie szerette volna ismét bejárni az egyetem udvarát, mielőtt hazaindul a szülei házába, Iris pedig el akart látogatni a parkba, ahol ő és Forest olyan sok időt töltöttek kisebb korukban.

Iris rálépett egy mohás kőre, miközben az egyik kezében tartott írógéptok a vállát húzta. Tekintetét a sebesen zúgó, sekély patak felé fordította.

A tekergőző part mentén ferde fűz– és nyírfák nőttek, a levegő párás és édeskés volt. Furcsa, mennyire távolinak tűnt ez a hely a várostól; a villamosok csengése és a kocsik püfögése és a számtalan hang a messzeségbe veszett. Iris egy pillanatra el tudta képzelni, hogy éppen kilométerekre van Oathtól, elrejtve valahol az idilli vidéken. Letérdelt, hogy összegyűjtsön pár folyami kavicsot, ujjait a víz hirtelen hidege csipkedte.

Évekkel ezelőtt Forest egy apró csigára lelt a kövek közt, amit aztán Irisnek adott. *Morgie,* a kislány így nevezte az állatot, amit aztán kiskedvencként nagy büszkén hazavitt.

Iris elmosolyodott, azonban az emlék pengeéles volt, és úgy metszette a tüdejét, mint egy üvegcserép.

Ha túl sokat látsz, a végén még ráunsz a szomorú csigás történeteimre, írta egyszer Romannek.

Lehetetlen, felelte erre kedvese.

Iris engedte, hogy a kövek kiessenek a kezéből, aztán nézte, ahogy a vízbe csobbannak. A feje felett megdörrent az ég, a szél pedig megzörgette a fák lombját. Az első esőcseppek Iris vállára hullottak, majd könnyek módjára leperegtek a ballonkabátjáról.

Sietős léptekkel megindult hazafelé, miközben az eső úgy igazán rákezdett. Mire elért az épületig, ahol a lakásuk volt, a haja már teljesen elázott, de legalább az írógép tokja vízálló volt. Általában nem hurcolta haza magával a szerkezetet este munka után, de idővel kitapasztalta, hogy nem szeret nélküle lenni. Jobb, ha kéznél volt, hátha pont az éjszaka közepén szállja meg az ihlet.

Iris a fémfokokon dobogó bakanccsal felsietett a külső lépcsősoron a második emeletre, de aztán hirtelen megtorpant, amikor látta, hogy lakásának ajtaja résnyire nyitva van. Amikor reggel munkába indult, Forest még otthon volt, a kanapén ült, és éppen az egyik régi cipőjét fényezte. Olybá tűnt, nem nagyon akaródzik neki elhagyni a lakásukat; Iris sejtette, hogy talán amiatt aggódhat, hogy valaki majd felismeri őt, és azt hiszi, dezertált a seregből. A helyzet ennél jóval bonyolultabb volt, de a legtöbben Oathban nem értették, mi is zajlik a fronton valójában.

– Forest? – szólt Iris, közelebb lépve az ajtóhoz. Egy lökéssel szélesebbre tárta, hallgatva, hogy nyikorognak a zsanérok. – Forest, te vagy az?

Nem érkezett válasz, Iris azonban látta, hogy meleg és lágy fényt vetve ég odabenn a lámpa. Valaki volt az otthonában, és ettől végigfutott a hideg a gerincén.

– Forest? – szólt ismét, de válasz most sem érkezett. Csípős illatú füstszalag tekergett a levegőben, majd hallani lehetett, ahogy valaki

megmoccan.

Iris átlépett a küszöbön.

A nappaliban, a lánytól alig pár lépésre, egy magas, idősebb, borjúbőr kabátot és sötét öltönyt viselő férfi állt.

Iris még sosem találkozott vele, de abban a pillanatban tudta, hogy ki az, amint találkozott a tekintetük. A hideg továbbkígyózott a testében, a vére mintha jéggé vált volna.

A férfi, mintha harcra készülne, szívott egy utolsót a szivarjából – a tekert dohány felizzott, ahogy leeresztette a szája elől.

– Üdvözlöm, Miss Winnow! – mondta a férfi mély hangon. – Hol van a fiam?

{2}
Megigéző szavak

Iris nem így képzelte az első találkozását Román apjával.

Ami azt illeti, arra számított a *legkevésbé,* hogy pont így kerül rá sor. Nem a szomorú kis lakásán kellett volna megtörténnie, a foltos tapétával és az ütött-kopott bútorokkal és a karcos padlóval – ami mind fájó emlékeztető volt arra, hogy Iris a munkásosztályba tartozott, míg Kitték nem. Nem akkor kellett volna megtörténnie, amikor ápolatlan, és bőrig áztatta az eső, amikor fáj a szíve, és magányos.

Nem, úgy képzelte el, hogy majd a legjobb ruháját viseli, a haja be lesz göndörítve és gyöngyös csatokkal hátrafogva, miközben ujjait összefűzi Romanéivel. Hogy a találkára Kitték tágas kúriájában kerül sor, a város északi csücskében, talán kinn a napfényes kertben, és hogy Román csípős nyelvű nagyija és lágyszívű édesanyja majd teával és háromszög alakúra vágott szendvicsekkel kínálják.

Így hát rettentő kijózanító volt rádöbbenni arra, hogy a valóság mily ritkán illeszkedik az ilyen álmokhoz. Hogy mennyire lehetetlen az a jelenet, amit Iris megfestett a képzeletében. Ennek ellenére úgy kihúzta magát, mintha a gerince vasból lett volna, és nem volt hajlandó elsőként elfordítani a tekintetét.

– Jó napot, Mr. Kitt! – mondta. – Nem számítottam önre.

– Bocsásson meg, hogy így váratlanul megjelentem – felelte a férfi, bár Iris látta rajta, hogy egy cseppet sem bánja a dolgot. – Ahogy azt mostanra már minden bizonnyal tudja… a fiam nem jeleskedik éppenséggel abban, hogy tájékoztasson a hollétét illetően, márpedig haza kell jönnie.

Haza.

A szó nyílvessző módjára csapódott a lányba, Iris pedig nem felelt rögtön, hanem előbb vett egy mély lélegzetet, letette az írógéptokját, és levette a ballonkabátját, a legközelebbi szék támlájára fektetve azt. Hála az isteneknek, hogy időközben visszakapcsolták az áramot, és hogy visszatértük óta Forest a lakás takarításával foglalta le magát. A nappalit többé nem borították borosüvegek. Volt étel a konyhában és csapvíz a mosdóban, bár a hely továbbra is olyan furcsának érződött az édesanyja nélkül.

Iris száműzte ezen gondolatokat. Egy olyan dilemmával kellett szembenéznie, amire nem volt felkészülve. Nem tudta, mit mondjon el Mr. Kittnek Románról, vagy hogy a férfinak egyáltalán miről van tudomása. Nem tudta, mit biztonságos megosztania, és hogy mit kéne eltitkolnia.

Próbálta elképzelni, Román mit szeretne, de erre görcsös fájdalom hasított a mellkasába.

– Megkínálhatom egy csésze teával, Mr. Kitt? – kérdezte.

– Nem. Hallotta, amit kérdeztem?

Hát persze, hogy hallottam. Nem tudja, merre lehet a fia, de úgy hiszi, hogy én tudom.

Mr. Kitt hosszú, feszültséggel teli másodpercekig egy szót sem szólt. Csak nézte őt, Iris pedig rákényszerítette magát, hogy állja a tekintetét. Nem volt hajlandó hatalmat adni neki itt – nem volt hajlandó megriadni és félrenézni, mintha a férfi az uralma alá hajtotta volna ezt a helyet.

Iris látta a hasonlóságot kettejük közt – Román és az apja közt. Mindketten magasak és széles vállúak voltak, dús, fekete hajjal és búzavirágkék szemmel. Éles ívű állkapoccsal és metszett járomcsonttal bírtak, bőrük pedig hajlamos volt a pirulásra. Iris emlékezett rá, hogy mindig látta, ha Román zavarban volt, vagy feszengett, vagy dühbe gurult, mert az arca kivétel nélkül mindig elvörösödött, és ettől olyan megnyerőén festett. Mr. Kitt orcája azonban a sokévnyi dohányzástól és ivászattól volt vörhenyes.

A férfi ismét szívott egyet a szivarjából, mire a füst fodrozódni kezdett körülötte. Talán nem volt kedvére, ahogy Iris vizslatta őt, vagy talán nem számított rá, hogy a lány ilyen makacs lesz. Irist őszintén nem érdekelte, de attól még egész testében megfeszült, amikor Mr. Kitt a zakója belső zsebéhez nyúlt.

– Először nem értettem – kezdte, a feszültség pedig elszállt Iris csontjaiból, amikor a lány rájött, hogy Román apja csak egy összehajtogatott újságot húz elő kabátjának árnyai közül. De aztán a padlóra hajította kettejük közé, és Iris lepillantva látta, hogy a *Tintafoltos Hírvivő* egyik példánya az. Elolvasta a címlapon virító szalagcímet, és szíve összerándult az ismerős szavak láttán; olyan volt, mintha megpillantotta volna az arcát egy tükörben.

DACRE LEBOMBÁZZA AVALON BLUFFOT, ELGÁZOSÍTJA A LAKÓKAT ÉS A KATONÁKAT AZ UTCÁN írta TINTAFOLTOS IRIS

– Nem értettem – folytatta Mr. Kitt –, a fiam miért adna fel mindent, hogy egy kétes hírű botránylapnak dolgozzon kinn a fronton. Hogy miért adná fel az *Oathi Közlönynél* betöltött állását. Hogy miért bontaná fel az eljegyzését egy gyönyörű, eszes ifjú hölggyel. Hogy miért ellenkezne velem, és törné össze másodjára is az édesanyja szívét. Egyszerűen képtelen voltam megérteni, egészen addig, amíg el nem

olvastam az ön első cikkét a *Hírvivőben,* amikor is egyszeriben minden értelmet nyert.

Iris nem moccant, még csak levegőt sem vett. A bátorsága semmivé foszlott, amikor megérezte, hogy Mr. Kitt alaposan kigondolt csapdát állított neki, a szája pedig kiszáradt, ahogy várta, hogy a férfi kifejtse a mondandóját.

Román apja mosolyogva pillantott le a lapra, a szalagcímre, ami Irisé volt. A tintával vetett szavakra, amiket ő írt. A borzalomra, amin átesett, amit kis híján tűi sem élt. Amikor azonban Mr. Kitt ismét a szemébe nézett, Iris látta a tekintetében az alig kendőzött haragot és megvetést.

– Tudja, Miss Winnow… Románt mindig is vonzották a szavak és a történetek. Egészen kislegény kora óta folyton beszökdösött a könyvtárba, hogy könyveket csenjen el a polcokról. Ezért is adott neki az anyósom egy írógépet a tizedik születésnapjára, mert hogy a fiam arról ábrándozott, hogy majd „szerző” lesz. Hogy majd valami olyasmit ír, ami sokat jelent másoknak. Ezért is akart egyetemre menni, és arra a badarságra pazarolni az idejét, hogy mások gondolatait elemezgesse, és megpróbálja papírra vetni a sajátjait.

Iris érezte, hogy a bőrét forróság lepi el.

– Mit akar ezzel mondani nekem, Mr. Kitt?

– Azt akarom mondani, hogy a szavai megigézték őt. És hogy el kell eresztenie.

Irisnek úgy kellett elfojtania a kikívánkozó kacajt. Mivel ahogy a fülsüketítő csend betöltötte a szobát, látta, hogy Mr. Kitt halálosan komolyan beszél.

– Ha a szavaim megigézték a fiát, akkor jobb, ha tudja, hogy az ő szavai éppen ilyen varázzsal bírnak felettem – mondta, miközben reflexszerűen ismét megérintette a jegygyűrűjét.

Az emlékei a felszínre törtek, azzal fenyegetve, hogy megfullasztják őt.

Iris már vagy százszor újraélte őket, mintha csak a gyűrűhöz kapcsolódtak volna. A pillanatot, amikor Román az ujjára csúsztatta a karikát. Hogy a csillagok éppen kezdtek fellobbanni az égen, miközben a virágok megédesítették körülöttük a szürkületet. Hogy Román miképp mosolygott rá könnyeinek fátylán át. És hogyan suttogta nevét a sötétben.

Nyughatatlan mozdulata az ujjára irányította Mr. Kitt figyelmét. Iris látta, ahogy megakad a szeme a gyűrű csillogásán, és azon, hogy az ékszer melyik ujját is díszíti. Arcára egyszeriben borzalmas kifejezés ült ki. Olyan, amitől Iris mellkasában jéggé fagyott a lélegzet.

– Értem. – A férfi mindössze ennyit mondott, azonban azt az egy szót elnyújtva, megfontoltan ejtette. Megköszörülte a torkát. – Akkor hát gyereket vár?

Iris úgy összerezzent, mintha arcon csapta volna.

– *Tessék?*

– Mivel semmi más indok nem jut az eszembe, amelynek nyomán a fiam képes lenne magát törvényesen valaki olyanhoz láncolni, mint magácska, egy senkiházi, szeplős képű lány, aki mást sem akar, csak elszipolyozni az örökségét. Hát persze, Romanben dolgozik a becsület, bár az gyakran bolondságokra készteti…

– Maga követett engem ma reggel a munkahelyemre – vágott a szavába Iris, miközben a bal kezének ujjain számolva, csak hogy a férfi továbbra is lássa jegygyűrűjének csillogását, nekiállt felsorolni Mr. Kitt vétkeit. – Betört a lakásomba. Minden bizonnyal átkutatta a személyes tárgyaimat. Most pedig olyan módon sértett meg, hogy immáron semmi mondandóm nem maradt az ön számára. – A bejárati ajtó felé mutatott, ami továbbra is nyitva állt, miközben a küszöbön túl egyre csak zuhogott a hűvös eső. – Most pedig *távozzon,* még mielőtt rendőrt hívok, és elvitetem innen!

Mr. Kitt gunyoros kacajt hallatott, de Iris szavainak mégiscsak volt súlya, mivel megindult az ajtó felé. Rálépett az újságra, összemocskolva Iris szalagcímét, mire a lány kénytelen volt lenyelni azt a szitokáradatot, amit legszívesebben a fejéhez vágott volna.

Azonban amikor odaért mellé, Mr. Kitt megállt, és szúrós tekintettel ismét lepillantott Irisre. Kék szeme véreres volt. A lehelete füsttől bűzlött.

Alig pár pillanattal korábban Iris még látta a testi hasonlóságokat Román és az apja közt. Ám most, ahogy állta a férfi tekintetét, fájdalmas megkönnyebbüléssel nyugtázta, hogy Román Carver Kitt egyáltalán nem olyan, mint az az ember, akitől származott.

– Már nem sokáig rejtőzködhet a maga szoknyája mögött, Miss Winnow – mondta a férfi, mintha nem lett volna hajlandó elismerni, hogy immár Iris is Kitt. – Amikor ma este látja, mondja meg neki, hogy beszédem van vele. Hogy az anyja és én azt akarjuk, hogy hazajöjjön. Hogy megbocsátom neki mindazt, amit tett.

Irisnek két másodperce volt eldönteni, mik legyenek az utolsó szavai. Két másodperce, és bár azt akarta, hogy Mr. Kitt továbbra is a sötétben tapogatózzon, azzal is tisztában volt, hogy ez az ember jelentős hatalommal bír, és komolyan azt akarja, hogy Román hazatérjen.

– Nincs itt – jelentette ki.

– Hol szállt meg?

– Nincs Oathban.

Mr. Kitt felhúzta egyik szemöldökét, de aztán Iris kimondatlan szavai mintha beléhasítottak volna.

– Látom már, mennyit ér a maga szerelme, Miss Winnow. Képes volt hátrahagyni őt Avalon Bluffban, miközben saját magát megmentette.

Azzal ellépett a lány mellett, végre elhagyva a lakást.

Iris sápadtan és remegve addig nézte a férfit, amíg bele nem veszett a viharba, miközben kölnijének illata és szivarjának füstje továbbra is ott

lengedezett a szobában, fojtogatva őt. Iris szemét könnyek csípték. Könnyek és düh és bűntudat, ami olyan metsző volt, mint egy kés éle, és csontig felhasította őt.

Előbb becsukta és bezárta az ajtót, majd lassan térdre borult.

{3}
Minden történetnek két oldala van

Drága Kitt!

Lassan másból sem állok, csakis megbánásból.

Minden egyes reggel, ahogy felébredek a szürke, álomtalan éjszaka után, rád gondolok. Azon merengek, merre lehetsz. Hogy megsebesültél vagy éhezel vagy félsz-e. Azon merengek, vajon a föld fölött vagy az alatt vagy-e, hogy vajon Dacre a föld szívéhez láncolt-e, olyan mélyen a birodalmában, hogy esélyem sincs rá, hogy valaha rád bukkanjak.

Azt kívánom, bárcsak sosem engedtem volna el a kezedet aznap. Melletted kellett volna maradnom, amikor segíteni próbáltunk a katonáknak a dombon. Nem lett volna szabad hagynom, hogy a gáz közénk férkőzzön. Fel kellett volna ismernem a bátyámat, tudnom kellett volna, hogy nem te vagy az. Ha ezek közül csak az egyiket megteszem, akkor te és én még mindig együtt lennénk.

Kinyílt a bejárati ajtó.

Iris a lélegzetét visszatartva félbehagyta a gépelést. De aztán felismerte Forest lépteinek zaját, mire felpattant a padlóról, és kisietett a szobájából, hogy köszöntse őt.

Forest éppen az esővizet rázogatta a kabátjáról és a bakancsáról. Már majdnem estére járt az idő, és Iris egészen mostanáig nem tudta, merre járhat a bátyja. Gyűlölte, hogy ez miképp tépte le a vart a lelkében tátongó, félig behegedt sebről – felrémlettek előtte mindazon alkalmak, amikor az anyja későn ért haza, és mindazon pillanatok, amikor Iris aggódott miatta, mégsem tett semmit.

Egy újabb dolog, amit bánt.

Forest a levegőbe szippantott, majd mozdulatlanná dermedt. Felpillantott – az esőcseppek megcsillantak arcán –, és a szoba túlsó végéből egyenesen Iris szemébe nézett.

– Te szivaroztál? – kérdezte, képtelenül arra, hogy elrejtse döbbenetét.

Iris felszisszent. Jobban ki kellett volna szellőztetnie a lakást.

– Nem.

– Akkor volt itt valaki. Kicsoda? Bántott?

– *Nem.* Mármint igen – dörzsölte meg Iris a homlokát. Mégis mennyit áruljon el Forestnek? – Benézett hozzám az apósom. Román felől érdeklődött. Azt akarta tudni, merre van.

Forest nagyot sóhajtott. Bereteszelte maga mögött az ajtót, majd a konyhaasztalhoz lépett, és letett rá egy papírzacskót. Az illatából ítélve vacsora lehetett.

– És mit mondtál neki? – kérdezte óvatosan.

– Azt, hogy Román nincs Oathban. Dacréról egyetlen szót sem szóltam.

Forest elővett két újságpapírba csavart szendvicset. Iris azonban látta, hogy az állkapcsa meg-megfeszül, mintha azon töprengett volna, mit is mondjon.

– Gyere, ülj le, és egyél! – mondta végül kihúzva az egyik étkezőszéket. – A kedvencedet hoztam.

Iris helyet foglalt a bátyjával szemben, és kicsomagolta a szendvicsét. Az valóban a kedvence volt – pulyka rozskenyéren, extra lilahagymával –, mire a szívét melegség járta át, mígnem észrevette, hogy egy szelet savanyú uborka is hever a kenyéren. Kénytelen volt nyelni egyet, hogy megszabaduljon a torkában nőtt gombóctól. Hogy ismét elfojtsa a Románról való élénk emlékeit, azon nap emlékét, amikor a fiú ott ült mellette a pádon a parkban, és Iris először látta meg, hogy ki is ő valójában.

Szótlanul ettek. Iris kezdett ráébredni, milyen rettentő csendes Forest mostanság. Mindketten azok voltak – gyakran kapták azon magukat, hogy visszahúzódnak a saját páncéljukba. Iris meg is lepődött, amikor bátyja mogorván megtörte a félszeg némaságot.

– Sajnálom, hogy nem voltam itt, amikor ma hazaértél a munkából. – Egy pillanatra elhallgatott, és lesöpörte a morzsákat az ingjéről. – Állásinterjún voltam, próbálok munkát találni.

Iris felhúzta szemöldökét.

– Tényleg? Ez remek hír, Forest! Csak nem áz jár a fejedben, hogy visszamész az órásüzletbe?

– Nem – rázta a fejét Forest. – Túl sok kérdést tennének fel, ha visszamennék oda. Tudják, hogy bevonultam, és nem akarom, hogy el kelljen magyaráznom, mi történt.

Iris ezt meg is értette. Viszont nem akarta, hogy a bátyja úgy érezze, meg kéne húzódnia az árnyak közt, és teljesen elölről kellene kezdenie az életét, mindezt azért, mert Dacre belémélyesztette a karmát, bábú módjára irányítva őt.

Kinyitotta a száját, hogy ezt közölje is vele, de aztán elharapta a szavakat.

– Mi az? – pillantott fel Forest.

– Semmi. Csak… büszke vagyok rád.

A bátyja arca megrándult. Hirtelen úgy tűnt, mintha a könnyeivel küzdene, mire Iris gyorsan, könnyedebb hangon hozzátette:

– És legközelebb jó lenne, ha hagynál nekem egy cetlit, hogy tudjam, mikor érsz vissza. Hogy ne aggódjak. Ami azt illeti, ma hamarabb jöttem haza a szerkesztőségből. Helena szabadnapot adott nekem és Attie-nek, és…

– Miért adott nektek szabadnapot? – vágott a szavába Forest, mintha csak megérezte volna a közelgő vihart.

Iris ívbe hajtotta nyelvét a foga mögött. *Nos,* gondolta, *semmi értelme halogatni az elkerülhetetlent.*

– Iris?

– Helena megkért engem és Attie-t, hogy menjünk vissza a frontra.

– Hat persze. – Forest ledobta az asztalra szendvicsének maradékát. – Még csak *két* hete tértél vissza, és máris megint elküldene!

– Ez a munkám, Forest.

– És közben a *húgom* vagy! Az én kishúgom, akit védelmeznem kellett volna. – Kezével nedves hajába túrt, ajkát keskeny vonallá préselte. – Sosem lett volna szabad magadra hagynom téged és anyát. Itt kellett volna maradnom, és akkor *ez az egész* soha meg sem történik.

Ez az egész.

Az, hogy Forest megsebesül, majd Dacre meggyógyítja őt, hogy utána az ellenségért harcoljon. Az, hogy az anyjuk megadja magát az italnak, majd elüti egy villamos, miközben részegen hazafelé sétál. Az, hogy Iris kimegy a frontra, hogy a háborúról tudósítson, hogy aztán majdnem ezernyi darabra robbantsa egy kézigránát a roham közepette.

Az egész olyan reménytelenül összegabalyodott, az egyik szál elválaszthatatlan volt a másiktól.

– Miért mentél? – kérdezte Iris olyan halkan, hogy már azt hitte, Forest úgy tesz majd, mintha nem is hallotta volna.

Részben már tudta a választ: a bátyja azért állt be a seregbe, mert egyik este, ahogy hazafelé tartott a munkából, meghallotta, ahogy Enva a hárfáján játszik. És az a dal szíven szúrta őt, felfedve előtte a háború valós mivoltát. Egy egész verzén át Forest úgy látta a lövészárkokat, mintha ő maga is ott lett volna. A pusztítást, amit Dacre erői a kis vidéki városokban vittek végbe. A füstöt és a vert es az égből hó módjára hulló pernyét.

– Azt kérdezed, hogy *miért* harcoltam? – vágott vissza Forest.

Iris bólintott.

Forest egy pillanatig semmit sem mondott, csak a beszakadt körömágyát piszkálta, aztán így szólt:

– Értünk harcoltam. A jövődért harcoltam. A saját jövőmért. A nyugaton élő emberekért, akiknek segítségre volt szüksége. Nem Enváért. Nem igazán. A fronton sohasem tűnt fel. Egyszer sem vezette a seregeinket, miután rávett minket a harcra.

– És én pont ugyanezen okok miatt írok – mondta Iris. – Ennek a tudatában… továbbra is visszatartanál attól, hogy menjek?

Forest felsóhajtott, de közben olyan meggyötörtnek tűnt. Kezét a derekára helyezte, amiből Iris tudta, hogy éppen az egyik sebhelyét érinti.

A lány eltűnődött rajta, vajon még mindig sajogtak-e a régi sebei. A három, a testét felszakító golyó nyoma, amikből kettő létfontosságú szervet ért. *Halottnak kéne lennie,* gondolta Iris, és kirázta a hideg. *Halottnak kéne lennie, és nem tudom, hogy most hálásnak kellene-e lennem Dacrénak, amiért megmentette őt, vagy dühöngenem, amiért a bátyám ilyen fájdalmas hegekkel él.*

– A sebeid, Forest – állt fel az asztaltól. Enyhíteni akarta a kínt, amit Forest még mindig érzett, de fogalma sem volt, hogyan segítsen neki. Meg aztán, az igazat megvallva, Forest azt sem szerette, ha Iris egyáltalán szóba hozta a sebesüléseit.

– Jól vagyok – vette a kezébe ismét a szendvicsét. Harapott belőle egyet, az arca azonban sápadt volt. – Ülj vissza és egyél, Iris!

– Gondoltál arra, hogy elmenj orvoshoz? – kérdezte a lány. – Szerintem hasznodra válna.

– Nincs szükségem orvosra.

Iris visszaereszkedett a székébe. Az utóbbi két hétben tiszteletben tartotta Forest azon vágyát, hogy békén hagyja őt, és kérdéseinek javát megtartotta magának. Most azonban távozni készült, akár Forest áldását adja erre, akár nem. Arra készült, hogy ismét Dacre felé – *Román* felé – induljon, és többet kellett tudnia.

– Állandóan fájnak a sebeid? – kérdezte.

– Nem. Ne aggódj miattam!

Iris nem hitt neki. Látta rajta, hogy az esetek többségében nem érzi jól magát, és ez a gondolat kínozta őt.

– Mi lenne, ha elmennék veled az orvoshoz, Forest?

– És mégis mit mondanánk neki? Mégis hogyan magyarázzam el, miképp maradtam életben ilyen halálos sebekkel? Hogyan gyógyultam meg, amikor halottnak kéne lennem?

Iris elfordította a tekintetét, hogy elrejtse könnyektől csillogó szemét.

Forest elhallgatott, az arca kipirosodott, mintha bűntudata lett volna amiatt, hogy így kijött a sodrából.

– Nézz rám, Kisvirág! – suttogta lágyan.

Iris, arcának belső felébe harapva, így is tett.

– Tudom, hogy Román jár a fejedben – mondta Forest olyan hirtelen váltva témát, hogy az meghökkentette Irist. – Tudom, hogy aggódsz miatta. De nagy rá az esély, hogy Dacre éppen rettentő közel tartja őt magához. Meggyógyítja a sebeit, megfosztja minden kapocstól, ami egykor kötötte őt. Azoktól, amik a családjához, az Oathban való életéhez, és azokhoz a dolgokhoz fűzték, amikről valaha álmodott. Még

azoktól is, amik *hozzád* fűzik. Mindentől, ami megzavarhatná a szolgálatát, és arra sarkallná, hogy hozzám hasonlóan elszökjön.

Iris pislogott. Arcán egy könnycsepp gördült végig, amit gyorsan letörölt, miközben Forest nyakát figyelte. A fiú még mindig viselte édesanyjuk aranyláncát. Azt a kézzelfogható dolgot, amiből elég erőt merített ahhoz, hogy kiszabaduljon Dacre karmai közül.

– Ezzel azt akarod mondani, hogy Kitt nem fog rám emlékezni?

– Igen.

Iris gyomra görcsbe rándult. Még a lélegzet is fájt, mire dörzsölgetni kezdte a kulcscsontját.

– Nem hiszem, hogy képes lenne elfelejteni.

– Figyelj rám! – hajolt át Forest az asztal felett. – Többet tudok nálad erről. Tudom…

– Mint ahogy arra folyton előszeretettel emlékeztetsz is! – kiáltott fel Iris, miután képtelen volt megálljt parancsolni magának. – Folyton azt mondogatod, hogy *többet tudsz,* és mégis alig árulsz el valamit. Csak morzsákat hintesz elém, pedig ha egyszerűen csak nyíltan beszélnél velem – ha elmesélnéd az egész történetet –, akkor talán meg is érteném!

A bátyja egy szót sem szólt, de állta a tekintetét. Iris haragja olyan volt, mint egy villanás – rövid életű és mindössze egy pillanatig heves. A lány gyűlölte ezt – gyűlölt veszekedni Foresttel. Visszahanyatlott a székére, mintha az utolsó csepp lélegzetet is kiszorították volna belőle.

– Nem akarom, hogy visszamenj a frontra – jelentette ki végül Forest. – Tűi veszélyes. És semmit sem tehetsz Románért, azt leszámítva, hogy biztonságban maradsz, ahogy ő is akarná. Nem fog emlékezni rád, legalábbis egy jó darabig biztos nem. – Összegyűrte a szendvicse mócsingjait körülfogó újságpapírt. A beszélgetés ezzel lezárult, Forest pedig felállt, hogy kidobja a vacsoráját a szemetesbe.

Iris nézte, ahogy bemegy az anyjuk régi szobájába, amit hazatértük óta a sajátjának nevezett ki. Nem csapta be az ajtót, de a lány így is összerezzent annak hangjára, ahogy becsukódott.

Becsomagolta szendvicsének maradékát, és betette a hűtőszekrénybe, majd visszatért a szobájába. Rápillantott az írógépre a padlón, ami pont úgy állt, ahogy hagyta, a hengerből kikandikáló lappal. Karmai közt a Romannek félig megírt levéllel.

Iris nem tudta, miért is ír neki. Az írógép hétköznapi darab volt – az őt Romannel összekötő, mágikus kapocs elpattant. De attól még kihúzta a papírt, és összehajtogatta. Becsúsztatta a szekrényajtó alatt, és várt pár lélegzetnyi időt.

Amikor kinyitotta a szekrényt, pontosan az a látvány fogadta, amire számított. A levele még mindig ott hevert az árnyékos padlón.

* * *

Valamikor az éjszaka mélyén Iris zenére ébredt.

Reszketve felült ágyában, és hegyezte a fülét. A dal halk volt, ám csodás, magányos hegedűn játszott hangok crescendója. Szobájának ajtaja alatt fény viliódzott, és halovány füstszag terjengett. Az egész furcsamód ismerősnek tűnt, mintha már korábban is átélte volna ezt a pillanatot. Iris kimászott az ágyából, majd a zene és ez a cseppnyi vigasz kicsalta ót a szobájából.

Döbbenetére a nappaliban az édesanyja fogadta.

Aster kedvenc lila kabátjába burkolózva ült a kanapén, csupasz lába a dohányzóasztalon nyugodott. Ujjai közt egy szál cigaretta égett, miközben fejét hátrahajtotta, a szemét lehunyta. Szempillái sötétnek tűntek sápatag arca mellett, Aster azonban békésnek látszott, ahogy hallgatta a zenét.

Iris nagyot nyelt. Amikor megszólalt, a hangja megkínzottan csengett:

– Anya?

Aster szeme lassan felnyílt. A fodrozódó füstön át Iris szemébe nézett, és elmosolyodott.

– Szia, szívem! Nincs kedved csatlakozni hozzám?

Iris bólintott, majd helyet foglalt az anyja mellett a kanapén, az elméje csupa köd és zavar. Valamire emlékeznie kellett volna, de képtelen volt rájönni, pontosan mi is az. Biztos ráncolta a homlokát, mivel Aster megfogta a kezét.

Ne gondolkozz túl buzgón, Iris! – mondta. – Csak hallgasd a hangszert!

Az Iris vállába kapaszkodó feszültség enyhült – engedte, hogy a zene átjárja őt, és egészen mostanáig rá sem döbbent, mennyire ki volt szomjazva a hangokra, hogy a mindennapi élet milyen sivárrá lett így, hogy a húrok hangja nem frissítette fel az órákat.

– Ezzel nem szegjük meg a kancellár törvényét? – kérdezte az anyjától. – Hogy ilyen zenét hallgatunk?

Aster nagyot szívott a cigarettájából, szeme zsarátnok módjára ragyogott a gyenge fényben.

– Szerinted valami, ami ilyen bájos, lehet valaha is törvényellenes, Iris?

– Nem, anya. De azt hittem…

– Csak *hallgasd}* – suttogta ismét Aster. – Hallgasd a hangokat, kedvesem!

Iris körbepillantott a szobában, és észrevette a nagyi rádióját a tálalón. A zene csak úgy ömlött az apró hangszóróból, olyan tisztán, mintha a hegedűművész ott lett volna velük, Iris pedig annyira megörült a rádió láttán, hogy felállt, és átvágott a szobán.

– Azt hittem, ez odalett – nyújt felé, hogy megcirógassa a tárcsáját.

Az ujjai keresztülsuhantak a rádión. Döbbenten nézte, ahogy a szerkezet ezüst és barna és arany pocsolyává olvad. A zene hirtelenjében

hamissá lett, a vonó üvöltött a túl feszes húrokon, mire Iris megpördült, és tágra nyílt szemmel nézte, ahogy Aster fakulni kezdett.

– Anya, várj! – Iris átvetette magát a szobán. – *Anya!*

Aster nem volt több ibolyalila festék füsttel átszőtt és korommal bekent foltjánál, Iris pedig ismét felsikoltott, ahogy próbálta magához ölelni az anyját.

– Nem menj! Ne hagyj így magamra!

Hangja zokogásba fulladt. Úgy érezte, mintha egy óceán hullámzana a mellkasában, sós vízzel töltve meg a tüdejét, majd a lélegzete elakadt, ahogy egy, a vállára nehezedő, meleg kéz hirtelen a horgonyává lett, és visszahúzta őt a felszínre.

– Iris, ébredj! – szólt egy mély hang. – Ez csak egy álom.

Iris felriadt. Pislogott párat a halovány, szürke fényben, mire az ágya szélén ülő Forestet pillantotta meg.

– Csak egy álom volt – ismételte a bátyja, bár éppen olyan feldúltnak tűnt, mint Iris. – Minden rendben.

Iris fuldokló hangot hallatott. A szíve csak úgy zakatolt, de azért bólintott, miközben lassacskán visszatért a testébe. Aster látványa azonban nem eresztette, olyan volt, mintha a szemhéjába égették volna. Iris rádöbbent, hogy hetek óta most álmodott először.

– Forest? Mennyi az idő?

– Fél kilenc.

– *A francba!* – Iris felpattant. – Elkések a munkából.

– Csak lassan! – mondta Forest, ahogy keze lehullott húga válláról. – És amúgy mégis mióta káromkodsz?

Amióta elmentél, gondolta Iris, de ki nem mondta, mivel ez csak félig volt igaz. Nem okolhatta a bátyját azokért a szavakért, amik manapság kibuktak a száján.

– Vízállóan öltözz! – Forest felállt az ágyról, de vetett Iris felé egy szúrós pillantást. – Zuhog az eső.

Iris az ablak fele pillantott. Látta, ahogy esővíz csorog le az ablaktáblán, és rádöbbent, hogy a vihar zord szürkesége tehetett arról, hogy elaludt. Gyorsan felvett egy elöl végig gombos vászonruhát, és befűzte háborús bakancsát. Arra már nem volt ideje, hogy bármit is kezdjen a hajával, úgyhogy egyszerűen csak az ujjaival fésülte át a hosszú, gubancos tincseket, miközben kirohant a szobájából, magához véve kis kézitáskáját, a ballonkabátját és a fekete tokba gondosan bezárt írógépet.

Forest a bejárati ajtó mellett állt, az egyik kezében egy csésze tea, a másikban melaszos keksz.

– Ne kísérjelek el? – kérdezte.

– Nincs rá semmi szükség. Ma villamossal megyek – felelte Iris, és meglepődött, amikor Forest a teát és a kekszet is felé nyújtotta.

– Akkor egy kis útravaló.

így kért bocsánatot az előző estéért.

Iris elmosolyodott. Ez szinte már olyan volt, mint a régi szép időkben. Elfogadta a langymeleg teát, és egy húzásra megitta. A kekszért cserébe visszaadta Forestnek a csészét, a fiú pedig kinyitotta előtte az ajtót.

– Fél hatra itthon vagyok – lépett ki Iris a nedves, reggeli levegőbe.

Forest bólintott, de arcán aggodalmas kifejezéssel az ajtóban maradt. A csúszós lépcsőfokokon lefelé menet Iris végig érezte, ahogy figyeli őt.

Még azelőtt megette a kekszet, hogy az eső tönkretehette volna, majd a villamosmegállóhoz sietett. Zsúfolt, zötykölődős egy út volt, miután az emberek többsége munkába menet menedéket keresett a vihar elől. Iris hátul állt, és lassacskán rádöbbent, mekkora a csend. Senki sem beszélgetett vagy nevetgélt, ahogy tették azt általában a villamoson. Furcsa hangulat uralkodott, mintha a világ kibillent volna az egyensúlyából. Iris azt hitte, az idő tehet róla, de az érzés egészen a *Tintafoltos Hírvivő* épületéig

kísérte őt.

Amint észrevette a főbejárat fölé festett szavakat – az élénkvörös festék, mint a friss vér, lefelé csöpögött a téglákon , megtorpant a járdán.

Merre vagy, Enva?

Iris megborzongott, ahogy belépett az épületbe, de miközben lehúzott fejjel áthaladt a szemöldökfa alatt, érezte annak a mondatnak a súlyát. Valaki biztos órákkal korábban, az éj leple alatt festhette, mivel előző nap még nem volt ott. Elmerengett rajta, ki lehetett az elkövető, és hogy vajon valóban vissza akarta-e űzni Envát a sírba, akár holtan, akár álomba merülve. Vajon valaki olyan volt, aki elveszítette egy szerettet a háborúban? Valaki, aki belefáradt az istenek csatározásába?

Iris nem tudta hibáztatni az illetőt – őt magát is napi szinten ellentmondásos érzések gyötörték amiatt, ami a bátyjával történt, amire mind azért került sor, mert Dacre felébredt álmából, Enva pedig elpengette az igazat a háborúról. Ez dühöt, szomorúság, büszkeséget ébresztett benne. *Porig rombolta a lelkét.*

Mindezek ellenére ő is aggódott amiatt, merre lehet az Égi istennő. Enva miért bujdosott? Vajon tartott a halandóktól, akik ennyire meg akartak tőle szabadulni?

Merre vagy, Enva?

Bár Irist nyugtalanította a gúnyos, vérvörös kérdés, arra számított, hogy a *Hírvivő* olyan nyüzsgő lesz, mint egy méhkas. Arra számított, hogy majd gépelő szerkesztők, csörgő telefon és asztalok közt üzenetekkel rohangáló asszisztensek fogadják. Arra számított, hogy Attie, máris három csésze teával a háta mögött, éppen a következő cikkét pötyögi.

Ehelyett egy komor, csendes szerkesztőség fogadta.

Senki sem mozdult, mintha csak valami bűbáj nyomán szoborrá váltak volna. Egyedül a füst vágott át az árnyakon, felemelkedve a

cigaretták végéből és a hamutartókból. Iris belépett a némaságba, lélegzete elakadt a riadalomtól. Látta, hogy Helena a helyiség közepén áll, és éppen egy újságot olvas. Attie ott volt mellette, keze a szájára szorítva.

– Mi az? – kérdezte Iris. – Történt valami?

Érezte, hogy megannyi tekintet fordul felé, megcsillanva a lámpafényben. Némelyikben szánalom, együttérzés játszott. Másokban óvatosság. A lány azonban Helénát figyelte, aki leengedte az újságot, hogy a szemébe tudjon nézni.

– Sajnálom, kölyök – mondta.

Mégis mit sajnál?, akarta kérdezni Iris, amikor azonban Helena felé nyújtotta az újságot, a szavak megakadtak a torkában.

Iris letette az írógépét. Elvette a lapot. Helena a címoldalon olvasott valamit.

Az *Oathi Közlöny* egyik száma volt. Azé a lapé, ahol Iris régebben dolgozott. Milyen furcsa volt most a kezében tartani ezt az újságot itt, a *Tintafoltos Hírvivő* szerkesztőségében. Szinte már olyan volt, mintha Iris ismét álmodott volna, mígnem meglátta, mi ragadta meg annyira Helena figyelmét.

A szalagcím merészen, fekete tintával szedve terpeszkedett a címlapon. Egy olyan szalagcím, amire Iris sosem számított.

DACRE TÖBB SZÁZ SEBESÜLT ÉLETÉT MENTI MEG AVALON BLUFFBAN írta ROMÁN C. KITT

Iris meredten nézte a lapra nyomtatott nevet. Azt a nevet, amiről nem hitte volna, hogy valaha ismét egy szalagcím mellett látja majd.

Kitt életben van.

Megkönnyebbülése aztán semmivé foszlott; hideg járta át, és reszketni kezdett, ahogy nekiállt olvasni Román szavait. A bőrét mintha

tűk szurkálták volna, az arca átforrósodott. Ugyanazt a pár mondatot többször is el kellett olvasnia, hogy megértse őket.

> Minden történetnek két oldala van. Önöknek talán ismerős lehet az egyik, ami egy olyan istennő szemszögéből meséli el az eseményeket, aki megannyi ártatlan gyermeküket szólította egy véres háborúba. De talán szeretnék hallani a másik felet is? Azt, akinek a vágya, hogy a gyermekeik ne megsérüljenek, hanem meggyógyuljanak. Azt, akinek a vágya, hogy ez a vidék rendbe jöjjön. Egy történetet, ami nem egy múzeumban vagy egy olyan történelemkönyvben rejtőzik, amit sokunk soha fel sem nyit majd, hanem ami éppen most Íródik. Éppen most, ahogy önök a kezükben tartják ezt az újságot, és a szavaimat olvassák.
> Mivelhogy itt vagyok a fronton, biztonságban Dacre katonái közt. És elmondhatom önöknek mindazt, amit tudni kívánnak a másik oldalról.

– Nem – suttogta ír is. Érezte, ahogy az epe felszalad a torkán, láng módjára perzselve végig a mellkasát.

– Annyira sajnálom, Iris – ismételte Helena, miközben a fény kihunyt a szemében. – Román ellenünk fordult.

{4}
Pókselyem és jég

Román csak bámulta meredten az írógépet és az abba befűzött, csupasz lapot. Az íróasztal, aminél ült, egy aranyló mezőre néző ablak előtt állt, a délután pedig egyre csak fogyott. Hamarosan beköszönt az éjszaka – a csillagok szögek módjára ütik át az eget, és ó majd meggyújtja a gyertyákat, hogy azok lángjánál írjon, mert a szavak könnyebben jöttek a sötétben.

Mindig is ezt a részt találta a legnehezebbnek. A cikkek elejét. Az írás kész gyötrelem volt, de az is, ha *nem* írt.

A frusztráció olyan ismerősnek tetszett. Román a múltjában minden bizonnyal hosszú órákat töltött azzal, hogy egy üres lapot bámult, próbálva eldönteni, milyen szavakat vessen papírra. Azonban hiába teltek már el napok az ébredése óta, továbbra sem volt képes felidézni azokat a régi pillanatokat. Megfeszítette a kezét, ahogy eszébe jutott, mit mondott neki Dacre.

Csakis abban bízz, amit látsz.

Az istennek nem kellett Román emlékei miatt aggódnia. A fiúnak nehezére esett felidézni mindazt, ami azelőtt történt, hogy ébredezni kezdett volna a mélyben; mintha hegyek nőttek volna elméje ködében, eltakarva előle életének éveit.

– Beletelik majd egy kis időbe – mondta neki Dacre , de felrémlik, ami fontos. És megtalálod itt a helyedet.

* * *

Amikor magához tért a mélyben, Román úgy kapkodott levegő után, mintha az lett volna az első lélegzete. Szemét kinyitva tűz villódzó fényé fogadta; látta a fehér márványfalakat maga körül, érezte a kemény kőtáblát a háta alatt, és tudta, hogy valahol *máshol* van. Egy olyan mágikus helyen, ahol még sosem járt.

Ezen felül meztelen volt.

Nagyot nyögve felült, és szemügyre vette a különös helyiséget.

Furcsán méretezett kamra volt, amit teljes egészében a sziklából faragtak ki. Kilenc fala volt, mindegyik fehér és kék erekkel átszőtt kő, ami úgy ragyogott, mint a csiszolt gyémánt. A plafonon apró aranyszemcsék csillogtak, ami, ha hunyorított, az éjszakai égre emlékeztette Románt. A helyiségben négy, fémtartóba helyezett fáklya égett; lángjuk volt az egyedüli fényforrás.

Román megremegve lecsusszant a kemény asztalról, amin addig pihent. A kő sima volt csupasz talpa alatt, ahogy megindult a falak mentén, ajtót keresve. Egyet sem talált, mire a pánikot elfojtva tett még egy kört, ujjait végighúzva a sziklalapok mentén.

– Helló? – szólt, a hangja még mindig fátyolos volt az álomtól. Van itt valaki?

Nem érkezett válasz. Nem hallatszott más, csakis a saját lélegzete, ahogy beszívta, majd kifújta a levegőt.

Nem emlékezett rá, hogy ebbe a kamrába hozták volna. Nem tudta, mióta lehetett rab ezen a helyen, és ahogy végül megállt, kirázta a hideg.

Lepillantott a testére – sápatagnak tűnt a tűzfényben –, mintha csak válaszokra lelhetne a bőrén.

Döbbenetére talált is valamit.

Román a homlokát ráncolva előrehajolt, hogy szemügyre vegye a jobb lábát borító hegek hadat. Olyan sok volt belőlük! Némelyik hosszú és tépett, mások aprók és simák, Román pedig úgy húzta végig rajtuk az ujját, mintha utak lettek volna egy térképen. Majd kezét keményen a lágy jeleknek nyomta, abban reménykedve, hogy a fájdalom majd segít neki emlékezni.

Nem érzett fájdalmat, ám látott valami villanást a szeme sarkából. Felkapta a fejét, de rádöbbent, hogy nem a szobában vett észre valamit, hanem az elméjében rémlett fel egy emlékkép. Napfény és füst, ágyúk ropogása. A föld remegett – A szélnek forró acél– és vér íze volt. Olyan éles kín hasított belé, hogy attól elakadt a lélegzete, és a földre rogyott.

Ám nem egyedül volt. Volt ott vele valaki, fogta a kezét.

Román ujjai aláhullottak a hegeiről. Tenyerét az arcához emelte, és észrevette, hogy mélyedés fut körbe a bal kisujján. Valamikor egy gyűrűt viselhetett ott, most pedig megérintette a halovány nyomot, amit az rajta hagyott.

A mélyedés nem rejtegetett újabb emléket. Nem volt ragyogó villanás, nem tűnt fel múltjának egy darabkája, amit megragadhatott volna.

Olyan erővel szorította ökölbe a kezét, hogy bütykei belefehéredtek.

Halott vagyok?

Mintegy válaszként, hirtelen fájdalom járta át. Román feje olyan hévvel kezdett sajogni, hogy a sziklapadlóra rogyott. Felkiáltott, térdét a mellkasához húzta. Mintha egy penge lett volna az elméjében, ami előre-hátra mozdult fűrész módjára. Egy penge, ami mintha belülről hasította volna fel őt.

A kín olyan éles volt, hogy elveszítette az eszméletét.

Valamivel később, bágyadtan pislogva ismét magához tért.

Valaki járt a kamrában. A padlón egy tálca étel várta: egy tál gőzölgő ragu, egy darabka sötét kenyér, egy kancsó víz és egy fapohár. Mellette

pedig egy kupac ruha és egy pár bőrbakancs hevert.

Román a tálcához mászott. Olyan éhes, olyan üres volt, hogy még csak eszébe sem jutott, hogy ne egye meg az ételt, ne igya meg a vizet. Amikor aztán a ruha felé nyúlt, hagyva, hogy az szétnyíljon a kezében, megtorpant.

Egy kezeslábas volt. Románt ismét olyan érzés kerítette hatalmába, mintha történt volna már vele ilyesmi. A ruhadarab sötétvörös volt, Román pedig szemügyre vette a bal mellzseb fölé varrt jelvényt: ALANTI TUDÓSÍTÓ.

Ügyet sem vetve a vérét egyszeriben átjáró nyugtalanságra, felhúzta a kezeslábast.

Abban a pillanatban, hogy az utolsó gombot is begombolta, a hideg elszállt a testéből. Erezte, hogy a bordáiból melegség árad, mintha napfényt nyelt volna, majd gyorsan felvette a rá váró pár zoknit és bakancsot.

Egy pár szívdobbanással később nesz törte meg a zengő csendet.

Román megfordult, ahogy egy repedés jelent meg a falon. Az az ajtó, amit korábban keresett, ám képtelen volt a nyomára lelni.

Egy bézs egyenruhát viselő fiatalember lépett a kamrába. Nagyjából egykorú lehetett Romannel, talán pár évvel idősebb nála, a bőre sápatag, rövid haja szőke. A szemöldöke vastag volt, ajkát pedig keskeny vonallá préselte, mintha csak ritkán mosolyogna.

– Te meg ki vagy? – krákogta Román.

– Gregory Shane hadnagy. És neked mi a neved?

Román megdermedt. A neve? Nem emlékezett rá, mire forogni kezdett vele a világ.

Rémülete minden bizonnyal az arcára is kiülhetett, mivel a hadnagy így szólt:

– Ne aggódj! Majd eszedbe jut. Ne erőltesd!

– Mennyi ideje vagyok itt?

– Pár napja. Lábadoztál.

– Miből?

– Azt majd ő elmondja. Most pedig kövess! – Shane sarkon fordult, Romannek pedig nem volt más választása, mint hogy kövesse őt, még mielőtt az ajtó ismét észrevehetetlenül visszasüpped a keretébe.

A folyosó épp elég széles volt, hogy ketten elférjenek rajta egymás mellett, és elég magas, hogy egy Román termetű ember könnyedén végig tudjon haladni rajta. A falak pont olyanok voltak, mint abban a kamrában, ahonnan jött: simák, hidegek és csillogó kék erekkel átszőtt fehérek. Az utat tíz lépésenként elhelyezett fáklyák világították meg, és egészen addig természetellenes csend honolt, amíg el nem haladtak egy mellékjárat bejárata előtt, amikor is Román fülét távoli kopácsolás zaja ütötte meg.

Román lelassított, és hunyorogva az adott folyosó árnyaiba kémlelt. Azon túl mintha egy kovácsműhely lett volna. Mintha egy kalapács csapódott volna az üllőnek, aminek hangját kiáltások és gépek kattogásának zaja szőtte át. Hirtelen meleg, fémes ízű levegő ömlött ki a járatból.

– Ne állj meg! – szólt rá a hadnagy éles hangon.

Román ismét megszaporázta a lépteit. Azonban tudni szerette volna, hol is van, és miért hozták le ide. Két másik folyosó mellett is elhaladtak, amik közül az egyik bűzlött, mintha valami rothadó és haldokló bújt volna meg a végén. A másikat törmelék és pókháló zárta le, mintha a plafon évtizedekkel korábban beomlott volna.

Shane biztos észrevette, hogy Román mindent megfigyel, hogy léptei minden egyes alkalommal lelassulnak, valahányszor elhaladnak egy elágazás mellett. A hadnagy megállt, és előkapott egy szemkötőt a zsebéből, amit aztán Román szeme elé kötött.

– Csak elővigyázatosságból – ragadta meg Román könyökét. – Kövess!

Román az ajkába harapott, a mellkasát úgy szorongatta az aggodalom, hogy a légzése felszínessé vált. Mire Shane szólt neki, hogy nyújtsa ki a kezét, és érintse meg a falat, már izzadt volt a tenyere.

– Egy lépcsősor aljánál vagyunk – közölte a hadnagy. – Összesen huszonöt fokból áll, és eléggé meredek. Figyelj oda!

Román lassan követte őt. A lába égett, mire megérezte, hogy változik a hőmérséklet. Hallotta, hogy egy ajtó kattanva kinyílik.

A szemkötőjén átszűrődő, ragyogó napfény fogadta. A tavasz frissességével átitatott, meleg levegő táncolta körbe. Nemrég eshetett, mivel Román érezte az esőillatot, ahogy kilépett a fenti világba. A padló fából volt a bakancsa talpa alatt, és úgy nyikorgóit, mint egy régi ház. Majdnem elbotlott egy szőnyeg szélében, karját oldalra lendítve igyekezett visszanyerni az egyensúlyát.

– Várj itt! – parancsolta neki Shane, ahogy bezárta az ajtót. – Meg se moccanj!

–, Román kiszáradt szájjal bólintott. Hallgatta, ahogy Shane nehézkes léptei egyre távolodnak, és közben megérezte, hogy a szoba, amiben áll, tele van bútorral. Nem hallatszottak magányos visszhangok, mindössze egy óra egyenletes kattogása valahonnan Román baljáról.

A falakon túlról tompán hallotta, hogy valaki beszél. Felismerte Shane monoton hanglejtését, ezért tett előre pár merész lépést, próbálva kivenni a szavakat.

– Magához tért, uram. Felhoztam őt magammal. A szomszéd szobában vár, ha szeretné látni.

Csend. Az ezután megszólaló hangot Román még sosem hallotta korábban, viszont mély baritonként csendült. Egykedvű és zengő volt, a hallatán Románnek a hideg futkározott a gerincén.

– Mintha mondtam volna, hogy ne hozza fel őt ide, hadnagy.

– Az emlékezete miatt tettem. Még a nevét sem tudja felidézni. Gondoltam, segítene…

– Ha látná ezt a helyet?

– Igen, uram. Tudom, hogy szorít minket az idő, és kihasználhatnánk…

– Hát legyen. Hozza elém!

Román, torkában dobogó szívvel, óvatosan hátralépett. Élt benne a vágy, hogy letépje a szemkötőjét, és *elrohanjon,* valahova messzire innen, de túl sokat habozott, és ennek ára volt. Hallotta, hogy Shane visszatér a helyiségbe, majd felszisszent, ahogy a hadnagy levette a szeme elé kötött anyagot.

Román szemügyre vette a környezetét. Egy apró, ám hívogató szobában állt – a kőkandalló felett olajfestmény lógott, a puha szőnyeget zöld bársonypárnákkal megpakolt, cseresznyefa bútorok szorították le. A magas ablakokat, amik résnyire nyitva voltak, hogy beeresszék a friss levegőt, virágmintás függönyök foglalták keretbe. Valamiféle társalgó lehetett, döbbent rá Román, ahogy az ajtó felé pillantott, amin keresztül ideérkeztek.

Rettentő érdektelen ajtó volt. Fából faragták, a fehér festék pattogott róla, a sárgaréz ajtógomb alatt rozsdás kulcslyuk kapott helyet. Román sejtése szerint egy kabátoknak szánt szekrény lehetett. Csakhogy ők a föld alól jöttek fel rajta keresztül.

– Dacre parancsnok fogad téged – mondta Shane. – Kövess!

– Dacre? – suttogta Román. A név láng módjára perzselte végig a torkát, megégetve a nyelvét. Látta magát, ahogy bőr nadrágtartóban, tökéletesen élére vasalt nadrágban és keményített ingben áll egy utcasarkon, újságot olvasva, aminek szalagcímében ott virít ez a név.

– Kövess! – ismételte Shane.

Román kilépett az előszobába, és rögtön látta, hogy két fegyveres katona áll az ajtónál. Hideg tekintetüket egyenest előreszegezték, az arcuk akár egy szoboré. Román lesütötte a szemét, és Shane-nel a sarkában elindult a folyosón.

A padló itt-ott mintha egyenetlen lett volna. A falakon pedig széles repedések látszódtak, erek módjára futva végig a tapétán, mintha a ház valami szörnyű vihart állt volna ki. De csak amikor belépett a tágas konyhába, és meglátta az asztalt, a gyógynövényekkel és rézedényekkel teleaggatott gerendákat és a repedt üvegű duplaajtót, áradt szét Román mellkasában a fájdalom.

Már járt itt korábban. Ebben biztos volt.

És mégis, az egyetlen, amire képes volt, hogy az asztalon egymás mellett álló két írógépet bámulja. Majdnem egyformák voltak, billentyűik ragyogtak a napfényben.

– Feltételezem, ezen írógépek egyike ismerős a számodra.

Román balra pillantott. Az asztal végénél magas, széles vállú férfi állt, akinek hosszú, szőke haja kifogástalan, világosbarna egyenruhájának gallérját seperte. Furcsa, hogy Román egészen addig észre sem vette, amíg meg nem szólalt, azonban most, hogy már meglátta, képtelen volt levenni róla a tekintetét.

Az idegen idősebbnek tűnt, bár nehéz lett volna megállapítani a korát. Volt benne valami kortalan – jelenléte tekintélyt parancsolt, hajába azonban nem vegyültek ősz szálak, és ráncok sem rejtőztek a szeme sarkában. Az arca szögletes volt, a vonásai élesek, a szeme pedig átható kék.

Román még soha nem látta ezt a férfit, ám nem tagadhatta, hogy volt benne valami ismerős. Pont, mint a ház és az írógépek esetében, mintha már járt volna ezen a helyen álmában. De talán csak azért érezte így, mert az idegen úgy nézte őt, mintha ismerné, és ez a tudat olyan kellemetlen érzés volt, mintha végighúzná az ujjait egy gyapjúsálon, mielőtt a villanykapcsolóhoz nyúlna. Statikus erő és fém és a csontjáig hatoló szikra.

Sosem hitte volna, hogy valaha szemtől szemben találja majd magát egy istennel. Az istenségeket legyőzték. Nem voltak többek a föld

mélyére ásott, szendergő hatalomnál. Sosem lett volna szabad ismét felemelkedniük, és a halandók közt járniuk; Román gondolatban felszisszent, ahogy emlékezetének szálai lassan visszatértek hozzá. Egy sóhaj, egy elsuttogott szó.

A tagjain végigfutó borzongás.

Dacre elmosolyodott, mintha csak olvasott volna Román gondolataiban.

Az isten kinyújtotta elegáns kezét, ismét felhívva figyelmét az írógépekre.

Román pislogott egyet, ahogy eszébe jutott a kérdés.

– Igen, uram. Ismerősnek tűnnek nekem.

– Akkor hát melyik a tiéd?

Román közelebb lépett az asztalhoz. Szemügyre vette az írógépeket, de a puszta látványuk nem volt elég ahhoz, hogy biztosan meg tudja mondani. Mintha mind a kettő vonzotta volna őt, és ez összezavarta.

– Megérintheted őket – mondta Dacre gyengéden. – Tapasztalatom szerint az segít emlékezni a gyógyulás után.

Román kinyújtotta a kezét, az ujjai remegtek. Az arcát pirulás csipkedte. Szégyellte magát, amiért ilyen gyengének és törékenynek mutatkozik egy isten színe előtt. Még a saját nevére sem emlékezett, ám ekkor megérintette a baloldali írógép szóközbillentyűjét, mire vadul doboló pulzusa lenyugodott.

Ez az, gondolta. *Ez volt az enyém.*

Szeme sarkában felvillanó fény incselkedett. Ezúttal tudta, hogy csak az elméje az, hogy egy újabb emlék talál ismét a helyére. Emlékezett rá, milyen sokszor ült az asztalnál a hálószobájában, és írt ezen a gépen. Lámpafénynél dolgozott, késő éjszakába nyúlóan, körülötte szétszórt könyvek és kihűlt kávéval teli csészék. Néha az apja kopogtatott az ajtaján, és rászólt: *Feküdj le aludni, Román! A szavak megvárnak reggelig.*

Román engedte, hogy ujjai lehulljanak a szóközbillentyűről, miközben a neve ott visszhangzott benne. Kíváncsian a tőle jobbra lévő írógépre pillantott. Megérintette billentyűit, várva, hogy feléledjen egy újabb emlék.

Nem volt sem fény, sem képek, amiket megragadhatott volna. Először mintha nem lett volna más, csakis hűvös, mély csend. Kifelé egyre növekvő fodrok egy sötét to felszínén. De aztán Román megérzett egy *rántást.* Lelkének mély bugyrai felől jött, mint egy, a bordái közé rejtett, láthatatlan madzag, amit látni nem, csakis érezni volt képes.

Vérében érzelmek tolultak fel.

Halovány levendulaillatot érzett. A bőrének feszülő, meleg bőr simítását. Gyönyört és aggodalmat és a csontjáig hatoló vágyat és félelmet, mindet összefonódva.

Kénytelen volt összeszorítani a fogát; így is alig bírta mindezt magában tartani. A szíve azonban vadul zakatolt és sóvárgott, ahogy a keze lecsúszott az írógépről.

– Melyik a tiéd, tudósító? – kérdezte ismét Dacre, ám hangja immár megváltozott. Nem volt olyan barátságos, mint korábban – Román cseppnyi élt hallott a szavaiban. Ez biztos valami próba lehetett. Létezett egy helyes és egy helytelen válasz. Román habozott, próbálva dönteni az írógép között, ami emlékeztette őt a nevére, és aközött, ami emlékeztette őt arra, hogy él.

– Ez az – mondta, a bal oldali írógépre mutatva. Arra, amelyiket átitatta a múltja. – Úgy hiszem, ez lehet az enyém.

Dacre biccentett valakinek Román háta mögött. Shane az asztalhoz lépett. Román meg is feledkezett róla, hogy a hadnagy is ott van.

– Vigye a megfelelő írógépet a tudósítónk szobájába! – parancsolta Dacre. – A másikat pedig pusztíttassa el!

– Igenis, uram – hajtott előtte fejet Shane.

Román összerezzent. Torkából tiltakozás készült előtörni – Nem akarta, hogy a másikat elpusztítsák –, de nem találta sem a bátorságát, sem a megfelelő szavakat, amikkel meggyőzhette volna Dacrét, hogy kegyelmezzen meg az írógépnek. Az elméje mintha továbbra is egy jégtábla lett volna, ami bármelyik pillanatban ezernyi darabra törhet, és az isten minden bizonnyal tisztában is volt ezzel.

– Jöjj velem, tudósító! – hívta Dacre. – Van valami, amit szeretnék megmutatni neked.

* * *

Román követte Dacrét ki a hátsó ajtón, át egy gyommal teli kerten. A föld nedves volt, a sarjadó zöldségpalánták sorai közt pocsolyák csillogtak. A fejük felett azonban kék ég húzódott, és napfény tündökölt, a felhőket pedig eloszlatta a nyugat felől érkező szél.

Kiléptek egy vaskapun, majd átszelve a törött macskakövekkel kirakott utat, egy mezőre értek.

Dacre könnyedén haladt a magas fűben, árnyéka megrebbent a hosszú szálakon. Minden egyes léptét halk csilingelés kísérte. Vagy talán egymásnak ütődő fém nesze.

Román szorosan követte őt, ám a szívverése közben felgyorsult. Volt valami ebben a helyben. Valami, amitől a ragyogó napsütés ellenére is kirázta őt a hideg. Amitól izzadság csillogott a bőrén.

– Itt mondta Dacre. – Itt találtam rád.

Román vonakodva megállt. A földre pillantott, észrevéve, hogy a fűszálak egy része elhajlott, és valami szennyezi őket. Mintha régi vér lett volna, ami úgy száradt oda, mint a sötét bor.

– Már csak pillanatok voltak hátra a halálodig. A tüdőd megtelt vérrel. A fűben másztál, mintha kerestél volna valakit. – Dacre egy pillanatra elhallgatott. A szellő megborzolta búzaszőke haját, ahogy Román szemébe nézett. – Emlékszel?

– Nem. – Román feje ismét lüktetni kezdett, miközben a szemöldökét összehúzva szemlélte a vért és az eltiport füvet. Próbálta elképzelni, ahogy egy ilyen helyen haldoklik, és nem érzett mást, csakis hálát, amiért egy isten úgy döntött, megmenti őt.

– A halandó testek, csakúgy, mint az elmétek, olyan törékenyek, főleg, amikor gyógyításra szorulnak. – Szavaiból kissé úgy hallatszott, mintha Dacre szórakoztatónak találná ezt. – Mint a pókselyem vagy a jég tavasszal. Ahhoz, hogy a varázserőm képes legyen begyógyítani a testi sebeidet, falakat kellett emelnem az elméd köré, hogy így védjelek, amikor magadhoz térsz. Erre tekintettel az lesz a legjobb, ha az emlékeid apránként térnek vissza.

Román egy szívdobbanásnyi ideig csak állt némán.

– Miért mentett meg? – kérdezte végül, még mindig a vér mocskolta földre meredve.

– Fontos szereped lesz ebben a háborúban – felelte Dacre. – És szeretném, ha megírnád az én történetemet.

* * *

Aznap este Román ott állt a számára kijelölt szobában, annak a háznak a felső szintjén, amire majdnem emlékezett.

A függönyök erdőzöldek voltak. Az egyik fal mellett hevenyészett ágy kapott helyet, rajta összehajtogatott takarók. Az ablakokon hálószerű repedések futottak végig, az üveg szivárvány színben lángolt a naplementében. Az ajtót alig lehetett becsukni, mintha az épület elmozdult volna az alapján, es hiába kapott saját szobát, Román tisztában volt vele, hogy az általa nyújtott egyedüllét csak illúzió. Zár nem volt az ajtón, Shane pedig a folyosón őrködött.

Azonban Román teljes figyelme az egyik ablakhoz igazított íróasztalra irányult. A fakuló fényben csakis rá váró írógépre.

Bár csontjait elnehezítette a kimerültség, a kötelesség létezésének ismerős és fajsúlyos alkotóeleme volt, úgyhogy az asztalhoz lepett. Leült a székre, és csak nézte meredten az írógépet. Még nem tudta, mit is kéne írnia – Azt sem tudta, vajon rejteznek-e benne szavak, amikre rábukkanhat.

Az asztalán egy kupac friss papírlap hevert. Meg egy jegyzettömb és ceruzák. Egy halom gyertya, mellettük pedig egy sárgás fényű körtével ellátott olvasólámpa, hogy egész éjszaka tudjon írni. Úgy tűnt, Dacre mindenre gondolt; Román óvatosan befűzött egy lapot az írógépbe. Felsóhajtott, és sötét hajába túrt. Szüksége volt egy zuhanyra. Aludni akart, azt akarta, hogy egy ideig semmire se kelljen gondolnia. Am amikor végül a billentyűkre helyezte az ujjait, meglepetés érte.

Ez nem az az írógép volt, amiről azt mondta Dacrénak, hogy az övé. Nem az, amin gyerekkora óta gépelt, az, amelyiket megérintve felrémlett előtte múltbéli lényének illékony látomása.

Román elakadó lélegzettel lehunyta a szemét.

Ismét érezte azt a rántást, az érzelmek kavalkádját. Próbálta elképzelni, ki érinthette egykoron újra és újra ezeket a billentyűket. Próbálta maga elé képzelni, ki írhatott ezen a gépen.

Ki vagy te?

Nem kapott választ. Semmi sem villant fel előtte, de ismét érezte. Az apró, mégis félreismerhetetlen incselkedést. A bordái közé csomózott, láthatatlan szálat.

Ellenállt az ismeretlen felé hívogató rántásnak.

{5}
Az Első Alouette

Nem hiszem, hogy *ellenünk fordult* – mondta Iris. – Román próbál életben maradni.

– Helena felhúzta egyik szemöldökét.

– Ez teljes mértékben lehetséges. Ugyanakkor azt is jelenti, hogy Román megbízhatatlan és kompromittálódott. Többé nem bízhatok benne, és mostantól galibát fog nekünk okozni azzal, hogy a versenytársunknak ír.

Iris tekintetét a még mindig a kezében tartott *Oathi Közlöny* felé fordította. Az elméje egyre csak pörgött, de figyelmét Román cikkének szentelte. Szinte hallotta, ahogy a fiú felolvassa neki a szöveget, a hanglejtése éles, jéghideg. Már-már idegen. Mígnem aztán a tekintete megakadt egy szón Román hatodik mondatában, egy szón, amin amúgy könnyedén átsiklott volna az ember szeme: *Egy történetet, ami nem egy* múzeumban *vagy egy olyan történelemkönyvben rejtőzik, amit sokunk soha fel sem nyit majd, hanem ami éppen most íródik.*

– A múzeumban – suttogta Iris.

– Mit mondtál? – kérdezte Helena.

Iris pislogott egyet. A szíve vadul dobogott.

– Semmit. Csak eszembe jutott valami.

Helena kezét csípőre téve felsóhajtott.

– Akadályozni fogja a tudósítói munkádat, kölyök?

– Nem. Épp ellenkezőleg – felelte Iris, majd határozott léptekkel megindult a telefon felé. – A végére járok ennek. – A magasba emelte az *Oathi Közlöny* számát, és jól megrázta, csak hogy megnyugtassa Helénát és az őt még mindig figyelő szerkesztőket. Aztán felvette a kagylót, és tárcsázta a telefonközpontot.

– Hova irányíthatom a hívását? – szólt egy recsegő férfihang a vonal túlsó végén.

– Az *Oathi Közlönyhöz,* kérem – felelte Iris.

– Kérem, tartsa!

Iris a lábával dobolva várt. Hallotta a vonal recsegését, az elfordított kapcsolók neszeit, majd végül az egyenletes csörgést. Tudta, hogy az *Oathi Közlönynél* több telefon is működik. Nem lehetett előre tudni, melyikhez irányították a hívását, úgyhogy csak számolt magában, várva, reménykedve, imádkozva…

– Halló, itt Prindle az *Oathi Közlöny* szerkesztőségéből.

Iris ajka mosolyra húzódott. Pont az vette fel, akiben reménykedett, és most szüksége volt egy pillanatra, hogy összeszedje a gondolatait.

Halló? – ismételte Sarah Prindle egy cseppet türelmetlenül.

– Prindle. – Iris szinte suttogva szólt a kagylóba. – Van számodra egy rettentő fontos hírem. De személyesen kell elmondanom. Találkozzunk a Gould kávézóban húsz perc múlva!

– Találkozzunk a… – Sarah először bosszúsnak hangzott, aztán elharapta a mondatot. Iris hallotta, ahogy a lélegzete elakad, majd lágyabban folytatta: – Várjunk csak… Winnow, te vagy az? Felismerem a hangodat.

– Igen, én vagyok.

– De Autry… ebédidő előtt nem mehetek el.

– Tudom, de találkoznunk kell, amilyen hamar csak lehet. Nem tudsz elslisszolni?

Egy pillanatig csend volt a vonal túlsó végén. Iris szinte látta lelki szemei előtt, ahogy Sarah lopva körbepillant az *Oathi Közlöny nyüzsgő* szerkesztőségében. Zeb Autry minden bizonnyal éppen az irodájában üldögélt, ahol whiskyt töltött a jéggel teli poharába, miközben egy halom irat várt rá az asztalán.

– Igen, azt hiszem, menni fog – mondta végül Prindle. Hangját izgatottság járta át. – Húsz perc múlva, azt mondtad? A Gouldban?

– Igen – felelte Iris. – Ott fogok várni rád.

– Akkor nemsokára találkozunk.

Iris letette a kagylót, és megfordult. A *Hírvivő* dolgozói továbbra is őt nézték az érdeklődéstől tágra nyílt szemmel.

Hogy megvédje az esőtől, a ballonkabátja alá gyűrte a *Közlönyt.* Román áruló szavait a szívéhez szorítva Iris maga mögött hagyta a *Hírvivő* szerkesztőségét, aztán egyenesen a Gould kávézó felé véve az irányt keresztülvágott a kavargó, szürke ködön.

* * *

Sarah Prindle késett pár percet, de Iris nem bánta a dolgot. Egy kicsi, kerek asztalt választott a kávézó sarkában, egy könyvespolc és egy kaspóba ültetett citromfa közt. Ez volt a lehető legjobb hely egy bizalmas beszélgetésre. Iris éppen csak felakasztotta a ballonkabátját és rendelt egy kancsó teát, amikor hallotta, hogy felcsendül a kávézó ajtaja feletti csengő.

Sarah pont úgy festett, ahogy Iris emlékezett rá. Bár, az igazat megvallva, még csak alig pár hónap telt el azóta, hogy együtt dolgoztak a *Közlönynél.* Az azóta lepergett heteket azonban furcsa, sötét napok töltötték meg, Iris lélegzete pedig elakadt, amikor ráeszmélt, valóban úgy érzi, mintha évek teltek volna el.

– Winnow! – lelkendezett Sarah, próbálva nem kiabálni, ahogy a kávézó sarkába sietett.

Iris mosolyogva felállt.

– Jó látni téged, Prindle.

Olyan szorosan ölelték át egymást, hogy Iris érezte, ahogy roppan egyet a gerince, a szája meg telement Sarah vékony szálú, szőke hajával.

– Kérlek, foglalj helyet! – ült vissza a székére Iris. – Éppen most rendeltem magunknak egy kancsó teát.

– Ami sosem hűl ki. Az elbájolt épület egy kellemes kis előnye. – Sarah a falnak döntötte az esernyőjét, mielőtt leült volna.

Egy pincér kihozta a gőzölgő teáskannát – és való igaz: az sosem hűlt ki a Gouldban –, mellé pedig még egy kis kancsó tejszínt és mézet, meg egy tányér vajtól csillogó scone-t. A lányok csendben voltak, amíg elkészítették a teájukat, ám aztán Sarah minden bizonnyal megérezte azt az aggodalmat, ami a kávézóig követte Irist.

– Gondolom, láttad reggel Kitt cikkét pillantott fel.

– Igen. – Iris a padlón heverő újságért nyúlt, és az asztalra helyezte. Román szalagcíme továbbra is úgy vonzotta, mint egy örvény az óceánon. – És lenne pár kérdésem.

– Mint ahogy nekem is mondta Sarah, majd levette a szemüvegét, hogy letörölje a lencsékről a párát és az esőcseppeket. – Már azóta tele vagyok kérdésekkel, hogy otthagytad a *Közlönyt.* Mint például: Kitt miért adta be a felmondását alig pár héttel azután, hogy elmentél? Az egész véletlen egybeesésének tűnt, amíg közelebbről meg nem vizsgáltam a dolgot. – Visszahelyezte orrnyergére a szemüveget, mire a szeme hatalmasra nőtt. – És az istenekre, most veszem csak észre, hogy gyűrűt viselsz! Az csak nem… ti ketten…?

– Csitt! – szólt rá Iris, amikor észrevette, hogy néhányan feléjük pillantgatnak. – És igen. Kitt-tel összeházasodtunk.

– Erre mégis *mikor* került sor?

– Amikor a fronton voltunk.

– O, *annyi* mindenre magyarázattal kell szolgálnod, Winnow! Vagy inkább nevezzelek most már Kittnek?

– A Winnow megteszi – kortyolt egyet a teájából Iris. – De hosszú történet, és attól tartok, kénytelen leszek valamikor máskor nekifogni. Most először is tudnom kell, hogyan jutott el Kitt cikke a *Közlönyhöz.* Levélben érkezett? Autrynak volt címezve? Kézzel írták, vagy már előre be volt gépelve?

Sarah homloka ráncba szaladt.

– Tudod mit, az egész *valóban* olyan furcsa volt. Két nappal ezelőtt Autry irodájában ültem, éppen azt jegyeztem le, mit kér ebédre, amikor egy férfi kopogtatott az ajtón.

Ki volt ez a férfi? – szegezte neki a kérdést Iris. – Hogyan nézett ki? Mi volt a neve?

– Én… nem tudom, hogy ki volt – felelte Sarah. – Őszintén, még az arcát sem láttam. Magas volt, erre emlékszem. Köpenyt viselt, aminek végig fenn maradt a kámzsája. A hangja durva volt, és olyan furcsán, szinte már egykedvűen csengett. Nem volt éppenséggel kellemetlen, de kivert a víz, amikor meghallottam.

Iris hátradőlt a székében, és megropogtatta az ujjait. A férfi minden bizonnyal Dacre egyik embere lehetett. Az isten legbizalmasabb szolgálóinak egyike itt járt *Oathban,* nem messze onnan, ahol Iris és Sarah most ült teát iszogatva egy kávézóban. Hogyan közlekedhetett a férfi ilyen könnyedén, anélkül, hogy bárki felfedezte volna? Vajon vonattal érkezett Oathba? Gyalog jött a frontvonalaktól a városig? Kocsiban utazott?

A gondolattól felállt a szőr Iris karján. A háború sokkal közelebb volt a városhoz, mint azt egykor hitte.

– Szóval ez a férfi *személyesen* adta át Kitt cikkét Autrynak – foglalta össze Iris.

– Úgy bizony. És azt mondta, ez valami olyasmi, amiért Autry minden bizonnyal hajlandó lesz jó árat fizetni.

– És mi volt ez az ár?

Sarah teáscsészéjének kecses fogantyúját piszkálta.

– Azt mondta, Autry megkaphatja a cikket, de csakis akkor, ha beleegyezik, hogy *minden* egyes írást közöl, amit küldenek neki. Hogy attól a pillanattól kezdve nem válogathat közülük.

Szóval több is jön majd? – kérdezte Iris, mire Sarah

bólintott.

– Autry rettenetesen örült az egésznek. Ki is küldött az irodájából, hogy nyugodtan kibonthassa a csomagot. Aztán két perc sem telt el, amikor máris visszahívott, és kiadta, hogy vigyem a cikket Benton asztalára, hogy átnézhesse. Így is tettem, közben pedig tudtam rá vetni egy pillantást, és teljesen letaglózott, amikor láttam, hogy Kitt írása.

– Mármint a kézírása? – kérdezte Iris.

– Nem. Gépelve volt – felelte Sarah. – Csak úgy értem, megdöbbentem, hogy ismét az ő *szavait* látom, hogy újra a *Közlönynél* publikál, főleg azok után, hogy felmondott, és úgy összekapott Autryval.

Román cikke be volt gépelve, ami azt jelentette, hogy hozzáfért egy írógéphez. *Remélhetőleg az egyik Alouette-hez,* gondolta Iris.

– Kitt… bajban van, Winnow? – kérdezte Sarah.

– Attól tartok, igen – felelte Iris. – És most meg foglak kérni valami rettentő illegálisra és rettentő veszélyesre.

– *Illegálisra?*

– Igen. És nem hoználak ilyen helyzetbe, ha nem lenne olyan kétségbeesett szükségem rá, hogy megtedd ezt nekem.

Sarah szájának egyik sarka felfelé rándult. Letette a csészéjét, és összefűzte az ujjait, majd összeesküvőn Iris felé hajolt.

– Akkor hát hallgatlak.

– Még mindig úgy ismered a múzeumot, mint a tenyeredet, ugye?

– Nos, igen. Minden hétvégén elmegyünk oda apámmal.

Iris az ajkát harapdálta, tudva, hogy eljött a pillanat, ahonnan nincs visszaút. De nem volt más választása. Magával ragadta a gondolat, hogy ismét írjon Romannek. Hogy újra megragadja azt a mágikus kapcsolatot, engedve, hogy az átsuhanjon a küszöbökön, és átszelje a háború tépte kilométereket.

– Segítened kell nekem betörni a múzeumba, Prindle.

Sarah, érdemére legyen mondva, erre mindössze pislogott egyet.

– Rendben. És ugyan miért vetemednénk erre?

– Mert el kell lopnom egy írógépet.

{6}
Leginkább a középső nevünket kedveljük

Mindent egybevetve, halottnak kellene lennem. Nem lenne szabad itt ülnöm az asztalomnál, ezen szavakat gépelve neked. Nem lenne szabad lélegeznem – beszív, kifúj, beszív –, és a csillagokat néznem, azt csodálva, milyen ~~elképesztően gyönyörű~~ hideg a világ most, hogy megcsaltam a halált, mint egy vendég, aki nem veszi észre, hogy már nem látják szívesen. Nem tudom, mi egyéb hajt arra, hogy hajnalban felkeljek és menjek tovább, azon kívül, hogy, ~~egy dal~~ egy történet rejtezik a hegeimben. Egy történet, ami folyton suttog nekem, bár még nem sikerült kihallanom, hogy pontosan mit.

„Sírban kellene feküdnöd”, mondja a világ, olyan hangosan, hogy minden egyéb neszt elnyom.

És mégis, az ujjamat a sebhelyekre szorítom a bőrömön – ami puha, lágy és meleg, mint a vér alatta –, és hallom, hogy „~~Létezik egy isteni~~… Létezik valaki, aki itt tartott téged, aki lélegzik, mozog, él.”

Román keze lecsúszott az írógép billentyűiről. Valójában azzal *kellett volna* foglalatoskodnia, hogy megírja a következő cikkét Dacre számára, csakhogy amikor leült az asztalhoz, más szavak törtek fel belőle.

Az éjszaka éppen csak leszállt, a ház pedig néma volt. Azonban ha Román eléggé hegyezte a fülét, hallotta az alsó szinten beszélő Dacre hangjának tompa bugását. Hallotta, hogy recseg a keményfa padló bakancsos léptei alatt, hogy nyílik és csukódik zörögve a bejárati ajtó.

Minden nap ilyen volt, csupa rejtélyes megbeszélés és jövés-menés. Román meghúzódott az emeleten, a szobájában evett, és amikor Dacre az újabb cikkötleteivel fellátogatott hozzá, lejegyezte az isten szavait. Rabnak érezte volna magát, ha korábban nem tapasztalja meg, milyen borzalmas bezárva lenni egy földalatti kamrában.

Eszébe jutott az ajtó lenn a társalgóban, az, amelyik egy másik birodalomba nyílt.

Dacre azt akarta, hogy a következő cikk reggelre kész legyen, mire Román felsóhajtott, és csak nézte meredten szomorú szavait. A feje fájdalmasan lüktetett, mintha túlságosan megdolgoztatta volna az elméjét aznap, próbálva felidézni az éveket, amik továbbra is rejtőzködtek előle. Megdörzsölte a szemét, és beletörődött abba, hogy ezen az estén egyszerűen nem várták learatásra kész szavak.

Felállt, a lapockái sajogtak, miután órákon keresztül ült a széken. Egyesével elfújta a gyertyákat, mígnem ott állt a sötétben, magába szívva az árnyakat és a fodrozódó füstszalagokat. Lassan, tapogatózva odament szedett-vedett ágyához, és még mindig kezeslábasát és bakancsát viselve lefeküdt a hideg takarókra.

Minden bizonnyal jóval kimerültebb volt, mint gondolta.

Pillanatok alatt elszenderedett.

* * *

Volt ott egy kislány. Egy aprócska, törékeny gyermek, haja – melynek színe, akár a holló tolla – két fonott copfban. Ugyanaz árnyalat, mint Romannél. A kislány orcája rózsás volt a nyári melegben, és a fiú kezét rángatva mosolyogott.

– Erre, Carver! – kiáltotta.

Román kacagott, engedve, hogy a lány végighúzza őt a füvön. Mezítláb voltak, a fejükön százszorszépekből font koszorú; ilyesmit csak akkor tehettek, ha az apjuk nem volt otthon. A kert borostyánnal benőtt lugasokkal és tökéletesen metszett ösvényekkel terült el előttük. A rózsák virágba borultak, mindenfelé méhek és szitakötők zümmögtek a tikkasztó, délutáni napsütésben.

– Hova viszel engem, Del? – kérdezte Román, ahogy a húga egyre csak cibálta őt magával.

– Egy titkos helyre – kuncogta Del.

A kert hátulja felé kóboroltak, bele a bozótosba, oda, ahol már nem lehetett látni őket a nagy házból. A tövisek közt vad áfonya nőtt, Román és Del pedig marokszámra ette – mire meghallották, hogy az anyjuk szólítja őket, az ujjaikat ibolyaszínre festette a gyümölcslé.

– Román? Georgiana? Vacsoraidő!

Most már emlékszem, hasított Romanbe villámként a gondolat. *Leginkább a középső nevünket kedveljük.*

Újabb emlékek villantak fel egymásba olvadva. Román múltjának napjai, amik bár egykor unalmasnak és jelentéktelennek tűntek – ugyanaz a rutin, újra és újra –, most vigaszt nyújtottak, és magukkal ragadták őt. Nem volt egyedül abban a hatalmas, végeláthatatlan házban. Ott volt a húga, Del, aki maga volt a fény és a bátorság és a pajkosság.

Látta maga előtt a napot, amikor Del megszületett. Amikor először óvatosan a karjába vette őt, miközben eső zuhogott az ablakon túl. Aztán látta a napot, amikor Del meghalt. Azt, ahogy az égen gyülekező viharfelhők ott tükröződtek a tó felszínén, a húga arccal lefelé lebegő testét – *Csak egy pillanatra csuktam le a szememet!* –, és a víz fodrait, ahogy Del után vetette magát.

– Lélegezz, Del! – kiáltotta a kislány mellkasát nyomkodva. Az ajka kék volt, nyitott szeme üvegesen meredt a semmibe. – Ébredj fel! Ébredj fel!

Román felriadt.

Tágra nyílt szemmel bámult a sötétségbe, ahogy az álom, mint a homok a vízben, leülepedett benne. A pulzusa a fülében dobogott, míg a vére forrón áramlott a bőre alatt.

Csak egy álom volt.

Ám Román még mindig érezte a tó ízét, azt, ahogy a víz csöpög a hajából. Érezte a part nedves földjének illatát, mintha éppen tegnap történt volna, hogy a víz elragadta tőle Delt.

Nem emlékezett rá, hogy lett volna egy húga. Az álom azonban olyan valószerű volt, hogy egyre csak az járt a fejében, nem lehet-e, hogy az elméje éppen segíteni próbált neki felidézni múltjának ezen elvesztett darabjait.

Ha ez nem csak egy álom volt, akkor az én hibám, hogy a húgom meghalt.

Arcát tenyerébe temetve próbálta visszanyelni a könnyeit. De a zokogás úgy korbácsolta a testét, mint vihar a hullámokat. Román végül az oldalára fekve összegömbölyödött, és engedte, hogy a sírás a csontjait rázza. Égészen addig feküdt ott, amíg el nem apadtak a könnyei. A torka kapart, a hasa sajgott.

Ha csak egy pillanattal tovább marad itt, a szedett-vedett ágy olyannak tűnik majd, mint a sír.

Minden erejét összeszedve felkelt.

Kipirosodva és csipás szemmel az ajtóhoz lépett. Az kinyílt, és elgörbült zsanérjainak hála, ferdén feltárult. Román meglepetésére Shane nem állt őrt a folyosón. Ami azt illeti, az teljesen üres és néma volt, tele az éjszaka legmélyebb árnyaival.

Román kilépett a szobából. Hagyta, hogy a lába a lépcsőhöz vezesse, amin aztán csendesen lement, csakis akkor torpanva meg, amikor a bejárati ajtónál álló két őr a szemöldökét gyanakodva felhúzva a szemébe nézett.

– A konyhába megyek – suttogta Román rekedten. – Egy Pohár tejért.

Az egyik katona aprót biccentett felé. Román ment tovább – vonzotta őt a konyhában égő tűz melege és táncoló fénye.

Azt hitte, hogy a helyiség üres lesz, ezért megdöbbent, amikor látta, hogy Dacre ott ül az asztalnál, és az elé kiterített térképeket szemléli. Hatalmas kezében egy pohár sötétvörös sört tartott, és az egész jelenet olyan hétköznapinak hatott, hogy a láttán Román képes lett volna elhinni, hogy az isteneket is éppen olyan Iából faragták, mint a halandókat. Hogy nem is voltak olyan rémisztők és mindenhatók, mint ahogy azt az emberekkel elhitették.

– Román! – köszöntötte őt Dacre, mélyen zengő hangját meglepetés színezte. – Mit keresel fenn ilyen későn?

– En is ugyanezt kérdezhetném öntől, uram – felelte Román, ahogy tekintete a térképek felé siklott. – Az isteneknek nincs szüksége alvásra?

Dacre elmosolyodott és felállt. Letette a sörét, es nekiállt összeszedni az iratait.

– Talán időnként szükségünk van rá. Viszont a jelenléted örömmel tölt el, és emlékeztet rá, hogy ideje lenne tartanom egy kis szünetet.

Jelenléted örömmel tölt el, visszhangozta Román elméje, ahogy Dacre félretette a karamellszín szélű lapokat. *Es nem akarja, hogy lássam azokat a térképeket.*

– Gyere csak, foglalj helyet! – húzta ki Dacre az egyik széket. – Kérsz egy pohárkával?

– Nem akartam megzavarni önt – felelte Román. – Ami azt illeti, csak egy csésze tejért jöttem. Régen mindig azt ittam, ha nem tudtam aludni.

Dacre homloka ráncba szaladt. Hirtelen idősebbnek, szinte már elgyötörtnek tűnt a gyertyafényben. Szemét összehúzta, írisze ékkő módjára csillogott.

– Az írógép segít emlékezned?

Román bólintott, nyelve azonban felpöndörödött a fogai mögött. Még mindig nem értette egészen, Dacre miért kérte meg rá, hogy mondja meg, melyik az ő régi írógépe, hogy aztán titkon a másikat adja oda neki.

Hacsak nem akarja, hogy emlékezzek.

Ennek gondolatára Román majdnem elveszítette az egyensúlyát, mire levetette magát a székbe. Figyelte, ahogy Dacre kinyitja a jégszekrényt, és kivesz belőle egy üveg tejet.

– Szerencsések vagyunk, hogy a város lakosai hátrahagyták a haszonállataikat. – Dacre töltött neki egy pohárral. – Figyelmes gesztus volt részükről, ami nélkül a katonáim most éheznének. Mint ahogy te is, tudósító.

– Igen – suttogta Román, miközben gondolatai egyre akörül jártak, amit Dacre pár napja mesélt neki Avalon Bluffról.

Együtt járták az utcákat, szemügyre véve a károkat. Némelyik házból csak a tűztől szenes romhalmaz maradt. Mások megmenekültek a bombák pusztításától, azonban a rettenet még így is rajtuk hagyta a nyomát – ablakaik betörtek, ajtajuk ferdén lógott, a kertben pedig repesz– darabok csillogtak. Román mindezt lejegyezte a jegyzettömbjébe, viszont mellé azt is leírta, amit Dacre mondott neki. Sok szempontból az a beszámoló mintha egyáltalán nem is Román szavaiból állt volna.

– Mi történt az első cikkel, amit írtam önnek? – kérdezte. – Amelyik arról szólt, miképp mentette meg Avalon Bluffot?

Dacre letette a tejet Román elé, majd visszatért az asztalfőnél álló székéhez. Ahogy megmozdult, ismét halk, fémes csilingelős hallatszott.

– Szeretnéd látni?

Román összevonta a szemöldökét.

– Ezt meg hogy érti, uram?

Dacre egyetlen szó nélkül kihúzott egy összehajtogatott újságot a könyökénél lévő irathalomhól. Halk puffanással letette az asztallapra, mire Román előrehajolt, és elolvasta a sötét tintával szedett szalagcímet.

DACRE TÖBB SZÁZ SEBESÜLT ÉLETÉT MENTI MEG AVALON BLUFFBAN írta ROMÁN C. KITT

Román szívverése súlyos dobbanásokká lassult. Mintha csak egy szirén hívó szavára felelne, az újság felé nyúlt, és megragadta, ha másért nem is, hát azért, hogy ismét olvashassa a szavait, méghozzá ezúttal ilyen gondos nyomtatásban.

– Az *Oathi* Közlöny – olvasta fel hangosan, megcsodálva a lap cikornyás betűkkel írt címét. Mire valahol, a mellkasa mélyén szikra pattant. – Milyen messze van innen Oath?

Hatszáz kilométerre keletre.

– Oda tartunk, uram? A városba?

– Igen. Hogy ismét *Envára* leljek.

Az istennő nevének hallatára Román mozdulatlanná dermedt. Olyan ismerősnek érződött – tudta, hogy ő is kiejtette már korábban.

– A feleségem – tette hozzá Dacre éles mosollyal. – Egykor ott élt velem a lenti birodalmamban, és míg én szerettem őt, és esküt tettem neki… ő gaz csaló volt, aki csak a megfelelő pillanatra várt, hogy gálád módon elárul jón engem.

– Sajnálom. – Román nem tudta, mi mást felelhetne erre. – Emiatt dúl most a háború? Az ön és Enva közti megszegett eskü miatt?

– Jóval többről van itt szó, de nem várom el, hogy megértsd, minekutána halandó vagy, és nőtlen. Még sosem tettél esküt, és nem

érezted, ahogy az, mint valami varázs, otthonra lel a csontjaidban. Még sosem ígérted oda magadat valaki másnak.

Román tiltakozni akart. Az arcát forróság lepte el, de nem tudta, hogy miért. Erőnek erejével rávette magát, hogy hallgasson, és figyelt, miközben Dacre folytatta:

– Miután felébredtem, és kikeltem a síromból, reménykedtem benne, hogy majd félúton találkozunk. Hogy elébem járul. Enva azonban a gyávák útját választotta, és Oathban maradt. Most pedig rajtam áll, hogy megmentsem e vidéket az aljasságától.

Román elméjében újabb és újabb kérdések sarjadtak, de aztán el is fonnyadtak, ahogy megakadt annál a szónál, hogy *megmentsem.* Ismét maga előtt látta Delt: vak tekintetét, vízzel teli száját; érezte mozdulatlan szívét a mellkasát vadul nyomkodó keze alatt. Román képtelen volt megmenteni őt álmában, és még mindig kínozta ennek a borzalmas hibának a fájdalma. A hibáé, aminek sohasem lett volna szabad megtörténnie. Már ha egyáltalán valaha megtörtént.

– Valaki jár a fejedben – szólt Dacre. – Vagy talán valaki felrémlett előtted?

Román gondolatban megrázta magát. Micsoda bolond ballépés engedni, hogy a gondolatai elkalandozzanak, amikor kettesben van egy istennel.

– Igen. Álmodtam valamit.

– Álmodtál valakiről, akit egykor szerettél? – Dacre hangjában él bujkált. – Valakiről a múltadból?

Román habozott.

– Azt álmodtam, hogy volt egy kishúgom. Delaney. Nem tudta, mennyit ismerjen be Dacrénak, de amint ne

kikezdett, csak úgy ömlöttek belőle a szavak. Furcsa volt, hogy attól, hogy hangjával formát adott az álomnak, az még kézzelfoghatóbb lett.

Ez valóban megtörtént. Szívének vad dobogására bizonyosság járta át. *Volt egy húgom, és elveszítettem őt.*

Dacre pár pillanatig néma maradt, mintha az álmot mérlegelte volna. Amikor azonban megszólalt, olyasmi hagyta el a száját, amire Román a legkevésbé sem számított.

– Tudtad, hogy nekem is van egy húgom? Egyike az ezen a vidéken megmaradt Alanti istenségeknek, akit dallal álomba ringattak egy sírban, innen délre.

– Alva? – kérdezte Román reflexszerűen. Halványan felrémlett előtte egy tanterem, a falán Cambria térképével, meg egy tanár, ahogy vég nélkül, unott hangon az ország öt isteni sírhelyéről magyaráz. *Az istenek legyőzettek, majd a földbe temettettek – Égi Enva, Alanti Dacre, Alanti Alva, Alanti Mir és Égi Luz. Az istenek, akik immár az örök álom rabjai.*

– Igen, Alva – felelte Dacre, a hangja ellágyult, ahogy kimondta az istennő nevét. – Ugyanaz volt az édesanyánk, ezért kezdettől az volt megírva számunkra, hogy örökké galibát okozzunk, bár a hatalmunk, legalábbis a rokonainkéhoz képest, egészen ártalmatlannak számított.

– A hatalmuk?

– Hát nem tanították meg neked az isteni lét teljes mivoltát abban a te iskoládban? – szegezte neki a kérdést Dacre, de aztán nem hagyott Romannek esélyt a válaszra. – Persze, hogy nem. A halandók gyakran tartanak azon dolgoktól, amiket nem értenek.

- Tudom, hogy képes a gyógyításra, uram – mondta Román, ahogy kezét végighúzta a térde körüli sebeken. – De mi volt a húga hatalma?

– Úgy érted, hogy *mi a hatalma.* Csak alszik, mint ahogy tettem azt én is egykoron. Nem halott.

– I-igen, természetesen. Bocsásson meg, csak úgy értettem…

– Alva az álmok istennője – vágott a szavába Dacre. – És a rémálmoké.

Román megmerevedett. Még mindig érezte magán saját rémálmának árnyát. Ivott egy korty tejet, hogy ezzel próbálja meg elüldözni a tóvíz és a kín halovány emlékét.

– Fiatal korunkban a hatalmunk kifejezetten ártalmatlannak tűnt a fajtánk közt, és így sosem aggódtunk azon, hogy elragadnák tőlünk – folytatta Dacre. – Mivel az isteneknek csak nagy ritkán van szüksége alvásra, a testünk pedig meggyógyítja magát. Mégis mire lenne jó a gyógyítás és az álmok feletti hatalom az istennép soraiban? Más a helyzet azonban, ha a halandókról van szó. Ti azért álmodtok, hogy megértsétek a világot, amiben éltek.

Akkor hát csupán ezért volt? – kérdezte Román. – A Délről szóló álmom?

Dacre felsóhajtott, és közelebb hajolt hozzá.

– Most megosztok veled valamit, amit még Alva mondott nekem réges-régen. Mivel ő megannyi halandó álomban járt. A fajtád néha olyasmiről álmodik, amiről azt kívánja, bárcsak megtörtént volna. Az álomképeket a pillanatnyi érzelmeitek hatják át, vagy a problémák, amikkel éppen szembe kell néznetek. Az, hogy magad elé képzeltél egy kistestvért, mindössze annak a megtestesülése, menynyire vágysz egy családra, arra, hogy ismerjenek. De ez csupán ennyi, nem több: egy álom.

Román nyelt egyet. Az isten szavai, bár kedvesen szóltak, nyilak módjára fúródtak a leikébe.

– Nem értesz egyet? – kérdezte Dacre.

Az álom… – mondta Román, de a hangja erőtlenül csengett. – Valósnak érződött. Láttam a házat, amiben felnőttem. Láttam az apámat, az anyámat. Hallottam a hangjukat. Jártam a régi szobámban. Olyan részletes volt, hogy… egyszerűen képtelen vagyok felfogni, miképp lehetne mindez a képzeletem szüleménye.

– Azt *akarod,* hogy valós legyen? – szegezte neki a kérdést Dacre. – Jobban éreznéd magadat, ha tudnád, hogy volt egy húgod, ám a te hibádból megfulladt?

Román képtelen volt megszólalni. A torkában ismét gombóc nőtt – savanyú volt, mint a bűntudat, és alig kapott tőle levegőt.

– Román?

– Nem vagyok biztos benne – suttogta a szemét összeszorítva.

– Talán inkább azt kéne kérdeznem, hogy még ha valós is volt az álom, márpedig úgy hiszem, *nem* volt az, a múltunknak élünk, vagy annak, ami még ránk vár? Arra fecséreljük az időnket, hogy folyton azon dolgokon merengünk, amik már megtörténtek, és amiken nem változtathatunk, vagy előreszegezzük a tekintetünket, mindarra, ami előttünk áll?

Román kinyitotta a szemét. A gyertyafényre és az előtte álló pohár tejre fókuszált. Az isten asztalra vetülő árnyékára.

– Előre, uram.

– Jó fiú. Dacre a könyökénél lévő papírhalomhoz nyúlt, és kivett onnan egy fecnit. Úgy nézett ki, mint valami gépelt üzenet, a papír gyűrött és vérfoltos volt. Kellett hozzá egy pillanat, hogy Román ráébredjen, éppen elküldték. – Ha a jövőben ismét álmodnál valamit, szeretnék hallani róla, Román.

– Igen. Természetesen, uram. – Román felállt, megitta teje maradékát, majd betette a poharat a mosogatóba. De aztán még egyszer megállt az asztalnál, és kezét az újság felé nyújtotta. – Esetleg megtarthatnám?

– Ha szeretnéd, a tied lehet. Remélem azonban, hogy a következő cikked kész lesz reggelre.

Román a hóna alá dugta az *Oathi Közlönyt.*

– Attól tartok, egy kicsivel több időre lesz szükségem.

Dacre semmit sem szólt. A tűz fénye megvillant az arcán, haját sötét aranyra festve.

– Akkor hát holnapra. Napnyugtára legyen kész, hogy átnézhessem.

– Köszönöm, uram. Román elindult kifelé a konyhából, de a küszöbön megtorpant és maga mögé pillantott. Az asztalnál egy isten ült, sört iszogatva, és egy véráztatta lapot olvasva. Őszintén, ez inkább tűnt álomnak, mint a Délről szóló.

Dacre megérezte Román tekintetének vonzását, és felpillantott.

– Van még valami?

– Nem. – Román ajka halovány mosolyra húzódott. – Köszönöm a tejet, uram.

* * *

Román csak percekkel később, a szobája biztonságába visszatérve döbbent rá. Meggyújtott egy gyertyát, ismét leült az asztalához, és szemügyre vette a szalagcímét az *Oathi Közlönyben.*

Román C. Kitt.

A kereszt– és vezetékneve már napokkal korábban eszébe jutott, de a középső nevének kezdőbetűje? Azt nem tette hozzá a begépelt cikkéhez. Akkor még csak nem is tudta, mi a középső neve. Valaki más írta hozzá a C.-t a szerzőmegjelöléshez, Dacre vagy az újság egyik dolgozója. Valaki más. Román gyomra egyre hevesebb görcsbe rándult, mígnem meghallotta lelkében Del szavainak édes visszhangját.

Erre, Carver! – kiáltotta.

Keze lassan rátalált helyéré az írógép billentyűin.

Ismét megpróbált Dacrénak írni. Nekiveselkedni a cikknek, amit az isten elvárt tőle irgalmas gyógyításairól és hatalmáról. Ám ezúttal is más szavak törtek elő belőle.

A nevem Román Carver Kitt, ez pedig egy halott ember története.

{7}
Minden elveszett levél

Iris egy tölgyfa ágai közt guggolt, Attie-re várva. Hajnali egyre járt az idő, az éjszakában pedig hűvös köd kavargóit, homályos borostyángyűrűkké változtatva a lenti lámpák fényét. A város szokatlanul csendesnek tetszett, bár, ha Iris visszatartotta a lélegzetét, hallotta az onnan pár utcányira lévő kocsmából kiszűrődő beszélgetés neszeit, meg elvétve a patadobogást, ahogy a rendőrök járták álomittas köreiket.

Testsúlyát óvatosan egyik lábáról a másikra helyezte, hogy ne zsibbadjanak el a tagjai, végig ügyelve a hátán cipelt bőrtáskára. A fa kérge csúszós volt a párától, Iris pedig éppen az imént döbbent rá, hogy nincsenek kedvére a magas helyek, sem pedig a sötétben való fára mászás. Azonban ez volt az egyetlen módja annak, hogy anélkül jussanak be a múzeumba, hogy beindítanák a riasztót. Vagy legalábbis Sarah Prindle ezt mondta, márpedig a lány két teljes napot áldozott arra, hogy előálljon egy bombabiztos tervvel.

Iris a homlokát ráncolta, és érezte, ahogy a maszkja az arcára tapad. Ellenállt a kísértésnek, hogy megvakarja az orrát a nedves anyagon át, és felsóhajtott.

Mintha már egy teljes órája várakozott volna ezen a tölgyfán a múzeum hátsó falát, azon belül pedig a második emeleti ablakot bámulva. Sarah és Attie pedig még ennél is régebb óta várakoztak odabenn, miután magukat egyszeri látogatóknak kiadva bementek a múzeumba, majd mielőtt szürkületkor az ajtók mágikus módon maguktól bezárultak, elrejtőztek a mosdóban. A terv az volt, hogy éjfélig meghúzzák ott magukat, majd lesből elkapják az éjszakás őrt, miközben a köreit teszi. Attie csak ezek után tudja majd kinyitni az ablakot, hogy Iris bemászhasson rajta.

– A múzeum elvarázsolt épület – mondta Sarah aznap reggeli közben, amikor a három lány összegyúlt, hogy véglegesítsék tervüket. – Miután az ajtók napnyugtakor becsukódnak, és kattan a retesz, nem lehet kinyitni őket anélkül, hogy be ne indulna egy szörnyűséges riasztó.

– Szóval akkor hogy csináljuk? – Iris görcsbe ránduló gyomorral letette a pirítósát. – Lehetséges egyáltalán?

– Lehetséges, hála egy ablaknak, amit pár évtizeddel ezelőtt alakítottak ki a másodikon – magyarázta Sarah. – A múzeum egyik legféltettebben őrzött titka, hogy azon az ablakon nem ül olyan bűbáj, mint az eredeti ablakokon és ajtókon. Amíg nem indítjuk be a riasztót, az lehet a kiütünk.

– Ezt meg mégis hogy derítetted ki, Prindle? – kérdezte Attie.

– Az apám ismeri az egyik őrt – rántotta meg a vállát Sarah. – Gyerekkoruk óta barátok. És a férfiak előszeretettel fecsegnek, amikor leisszák magukat.

– Esetleg nem pont az az őr lesz ma szolgálatban? – kérdezte Iris.

– Nem. – Sarah elmosolyodott, és teáscsészéje köré fonta ujjait. – Ma este Grantford van szolgálatban, aki meg messze földön híres a lustaságáról. Egyszerűen tökéletes.

Az nem volt kérdés, hogy akár Grantford van szolgálatban, akár nem, a rablásra aznap este fog sor kerülni. Hiszen a tervek szerint Iris és Attie

másnap reggel indul majd River Downba.

Iris addig nézte meredten a kérdéses ablakot, amíg az bele nem olvadt a sötétségbe. Éppen csak ki tudta venni az üvegtáblák csillogását, miközben várt tovább, majd megkönnyebbült, amikor végre csikorgó hangot hallott.

Az ablak megindult felfelé.

A tervük első fázisa sikerrel zárult.

Iris, ajkán sóst ízt érezve, hosszan kifújta a levegőt. Megindult az ág mentén, egészen addig, amíg a keskeny ablakkeretben meg nem pillantotta a sirató gerle dalát fütyülő Attie-t.

Iris elismételte a dallamot, majd egyik kezével a feje feletti ágat szorítva, a másikat pedig kinyújtva felkészült. Halványan látta, ahogy Attie felé hajítja a kötelet, amelynek vaskos hossza kígyó módjára harapott bele az éjszakába. A kötél vége valahol Iristől balra csapódott be, mindössze egy méterrel tévesztve el célját, ahogy átvágott a levelek közt. Amíg Attie a második próbálkozásra készülve visszahúzta a kötelet, Iris idegei feszülten daloltak.

Erezte a tátongó űrt maga alatt. Ha leesne, a talaj darabokra törné.

Még három hajítás, és Iris végre megragadta a kötelet.

Remegve mászott vissza a tölgy törzséhez. Két mély lélegzetet vett, hogy lenyugtassa elméjét, aztán nekiállt fürgén a fához csomózni a kötelet. Iris és Attie aznap számtalanszor elgyakorolta ezt a csomót, mert ha elrontják, a halálukba zuhanhatnak. És akkor igyekezetük csak egy újabb bejegyzés lesz az elbukott múzeumi rablások sorában.

Amint a kötél biztosítva lett, Iris habozott, érezte a zuhanás bizsergető vonzását.

Alatta egy udvar terült el. Vadvirágokkal teli ágyások és egy apró tó, felszíne akár a tükör. A tölgy göcsörtös ágai részben a kövezett terasz fölé nyúltak, ahol a múzeum dolgozói és vendégei leülhettek elfogyasztani egy csésze teát.

Újabb elfütyült madárdal hangzott fel.

Iris felpillantott, megsaccolva a távolságot közte és Attie közt. Olyan végtelennek tűnt, mint az óceán, bár valójában alig volt több tíz méternél. A barátja, egy árny az ablakkeretben, továbbra is ót várta. Várta, hogy megragadhassa Iris kezét, és beránthassa őt az ablakon.

A lánynak csak meg kellett tennie azt a bizonyos első lépést a mélység fölé.

Iris óvatosan meg is tette – A kötélbe kapaszkodva engedte, hogy teste a semmiben lógjon. A kötél biztosan kitartott a feje felett, azonban úgy öt karhossznyi távolságot megtéve a keze sajogni kezdett, szorítása elkerülhetetlen módon meggyengült. A kesztyű csúszós volt. Összeszorította állkapcsát, és figyelmét az előtte álló feladatra összpontosította .

Félúton járt az ablakhoz, amikor zajt hallott maga alól.

Megállt, és lepillantott az udvarra.

Jóval a semmiben lógó lába alatt a világ mintha ködben forgott volna, mígnem Iris négy, a kövezett teraszon átvágó alakot pillantott meg. Sötét öltözetet viseltek, az arcuk maszk alatt rejtőzött.

Iris az ajkába harapott, a szíve rémülten zakatolt. Csak nem mások is éppen most próbálják meg kirabolni a múzeumot? Bizonyára nem, de azért megmoccanni sem mert, ahogy az alakok elhaladtak közvetlenül alatta. Ha csak az egyiküknek eszébe jut felpillantani, és meglátja őt, az egésznek vége.

A válla lángolt, ahogy mozdulatlanul tartotta magát, az ínak megfeszültek a nyakában. A másodpercek éveknek érződtek, de aztán, Iris hatalmas megkönnyebbülésére, az idegenek továbbálltak – átvágtak az utcán, majd beleolvadtak az éjszakába.

Erre ő is mászott tovább a kötélen, és a fogát összeszorítva végül elért a téglafalhoz.

– Fogd meg a kezem! – suttogta sürgetőn Attie.

Iris lefejtette jobb kezét a kötélről. Alig érezte az ujjait, amikor Attie szorosan átfogta őket, felfelé húzva és berántva őt az ablakon.

– Láttad őket? – kérdezte Iris, ahogy próbált lélegzethez jutni. Karját kinyújtva megtámaszkodott egy ütött-kopott széken, és rádöbbent, hogy egy raktárban állnak. Ládákkal és tönkrement keretekkel volt telepakolva, a rendetlenség pedig csak még idegesebbé tette Irist.

– Igen – felelte Attie. – Négyet számoltam. Mindegyikükön maszk volt. Azt hittem, valaki más is ki akarja rabolni a múzeumot.

– Én is. Szerinted kik lehettek?

– Csak az istenek tudják. Egy másik helyre tartó tolvajok talán?

Iris levette egyik kesztyűjét, hogy kitörölje az izzadságot a szeméből.

– Nem gondolod, hogy megláttak engem, ugye?

– Nem. – Attie tekintete ismét az ablak felé villant, mintha alig hitte volna a történteket. – De ha esetleg tévednék… ne vesztegessük itt az időnket!

* * *

Iris követte Attie-t le két emeletnyi lépcsőn, egyenesen a földszintre. A múzeum éjszaka egészen más helynek tetszett, tele veszélyes villanásokkal és táncoló árnyakkal. Vagy talán az egész csupán a halovány fénnyel égő lámpák és a köztük terjengő sötétség játéka volt? Iris nem volt benne biztos, de azért kirázta a hideg, mert mintha látta volna, ahogy az egyik márvány mellszobor megmozdul emelvényén.

– Hol van Prindle? – suttogta.

– A központi irodában, Grantfordra ügyel – felelte Attie halkan. – Nem nagyon állt ellen. Betömtük a száját, és szemkötőt is kapott.

Iris bólintott, majd ráfordult az egyik tágas folyosóra. A levegő hidegnek és sűrűnek tűnt, ahogy végül elért a szedett-vedett furcsaságok termébe. Egy pár hegyes orrú bőrcipő, amit egykor az egyik halott isten viselt, egy zsebóra, ami a pletykák szerint vihart gerjesztett,

valahányszor elütötte az éjfélt, egy Draven nevezetű kard, ami évszázadokkal korábban jelen volt az istenségek elleni csatában, egy apró, csillogó folyadékkal színültig töltött tintatartó, és egy mágia-kovácsolta írógép. Mindegyik üveg mögé zárva és kiállítva.

Iris az Első Alouette-hez lépve levette táskáját a válláról. Az ujjai lassúak és ügyetlen voltak, ahogy kicsatolta a táskát, előhúzva belőle a baseballütőt.

Ez olyan helytelennek érződik, gondolta kissé bűnbánón. De aztán szemügyre vette az Első Alouette-et és a régi levelek gyűjteményét tartó vitrint, és gondolatban még hozzátette: *Nem azért jöttem el egészen idáig, hogy aztán üres kézzel távozzak.*

Maga elé képzelte Románt kinn nyugaton, fogságba esve Dacre undorító karmai közt.

Meglendítette az ütőt.

Az nekicsapódott a vitrinnek, ezernyi darabra törve az üveget. A szilánkok szerteszét záporoztak a padlón, és kristályok módjára az írógép billentyűi közé gyűltek. Az egyik levél lehullott, és aztán úgy hevert ott a csillámló romok között, mint a megadást jelző, fehér zászló.

Iris félretette az ütőt, és átlépett az üveg felett, érezve, ahogy az ott ropog bakancsának talpa alatt. Kezébe vette az írógépet, majd megfordította, hogy ellenőrizze az alját. Pár újabb üvegdarabka potyogott a földre, ahogy a betűfejek megmozdultak, Iris azonban megtalálta, amit keresett. Az ezüstplakett a keret belső oldalához volt csavarozva, rajta a gravírozott szöveg: AZ ELSŐ ALOUETTE, KÉSZÜLT A.V.S. SZÁMÁRA.

Erre volt szüksége. Erre *vágyott.*

Varázslatot tartott a kezében. Óvatosan beletette az írógépet a fekete tokba, amit magával hozott, majd becsatolta annak tetejét. Attie segített neki a tokot az ütővel együtt becsúsztatni a táskába. A rablás ezzel meg

is volt, és az egész alig tartott pár pillanatig, Iris azonban képtelen volt megszabadulni a hátborzongató érzéstől, hogy valaki figyeli őket.

– Megyek, és hozom Prindle-t – mondta Attie. – Találkozunk a lépcső aljánál?

Iris bólintott, majd a vállára lendítette a táskát. Leguggolt, hogy felvegye a földre hullott levelet, egyikét azoknak, amelyeket Alouette Stone írt évtizedekkel ezelőtt, és gyengéden az üvegszilánkos emelvényre helyezte. Azonban a tekintete megakadt az egyik gépelt soron.

A mágia még mindig gyülekezik, a múlt pedig aranyban pompázik. Látom a szépséget abban, ami volt, de csakis azért, mert egyformán kóstoltam mind a bánatot, mind az örömöt.

Iris sarkon fordult, és megindult a lépcső felé. Közben visszapislogta a könnyeit, és azt gondolta: *Mint ahogy én is, Alouette.*

* * *

Az eső finoman szemerkélt, az éjszaka pedig ősöregnek tetszett, mire Iris elért a lakására. Miután biztonságban kimásztak az ablakon, és ismét szilárd talaj volt a talpuk alatt, elbúcsúzott Sarah-tól és Attie-től. Mindhárman alig kaptak levegőt, szédelegtek, és egy cseppet megrémítette őket a tény, hogy éppen az imént sikerült kirabolniuk a múzeumot.

Később megünneplik ezt a titkot valami jó étteremben. Miután véget ért a háború. Iris majd meghívja barátait valami drága vacsorára. És aztán visszaszolgáltatja az Első Alouette-et a múzeumnak. Természetesen névtelenül.

Ezen ígéretek és a kezét kínzó fájdalom ellenére az egesz nem tűnt valósnak. Egészen addig, amíg biztonságban vissza nem ért a szobája, és le nem vetette a válláról a táskát; amíg meg nem szabadult a

maszkjától és sötét ruháitól, kesztyűjétől és bakancsától, Iris képes lett volna meggyőzni magát, hogy az egészet csak álmodta. Felvette a hálóingjét, és feltűzte nedves haját. Óvatosan elővette az írógépet, és leült a padlóra, pont oda, ahol egykoron egymás után gépelte a leveleket előbb a bátyjának, aztán Romannek.

Törökülésben keresztbe tett lába elé helyezte az Első Alouette-et, és befűzött egy friss lapot a hengerbe.

Egyre csak teltek a percek. Az éjszaka elérte leghidegebb óráját. Az eső úgy istenigazából nekikezdett az ablakon túl, miközben Iris csak nézte meredten az üres lapot, azon merengve, mit is kéne írnia Romannek. Nem tudta, merre lehet a kedvese. Nem tudta, hogy biztonságban van-e, vagy talán cellába zárták. Hogy vele van-e az írógépe.

Olyan sok volt az ismeretlen tényező, és az is lehet, hogy ha felveszi vele a kapcsolatot, azzal csak veszélybe sodorja őt.

A csendet egyszer csak a padlón suttogó papírlap nesze törte meg. Iris döbbenten nézte, ahogy egymás után tűntek elő az összehajtogatott oldalak a szekrényajtó árnyai közül. Olyan sok, hogy egész kis kupacot alkottak. Iris vadul zakatoló szívvel feléjük vetette magát, és gyorsan széthajtotta az egyiket.

> Érezted már úgy, hogy nap nap után páncélt viselsz? Hogy amikor az emberek rád néznek, csak annak az acélnak a csillogását látják, amit olyan nagy gonddal magadra öltöttél?

Iris döbbenten leengedte a lapot.

Egy régi levél volt. Egyike azoknak, amiket Román akkor írt neki, amikor Iris még csak C.-ként ismerte őt.

Egy másikért nyúlt, és letaglózva látta, hogy az meg egyike a sajátjainak. Iris egyesével végignézte mindegyiket, és rádöbbent, hogy

minden egyes levelet látott már. Vagy ő maga írta őket, vagy olyan sokszor olvasta, hogy a szavak az elméjébe vésődtek.

Iris reszketve kifújta a levegőt, és visszaült a szőnyegre. Azt hitte, hogy a Romannel való levelezése odaveszett Marisol panziójában. Azonban az Első Alouette nem feledkezett meg a varázserejéről, még akkor sem, amikor el volt zárva a múzeumban. Az írógép végig őrizte a leveleket, arra a pillanatra várva, amikor átadhatja őket egy szekrény ajtaján át.

Iris addig olvasgatta a kedvenceit, amíg úgy nem érezte, hogy a mellkasa menten felhasad. Román szavai ott visszhangoztak a csontjaiban, rettentő fájdalmat ébresztve benne.

Letette a leveleket – döntésre jutott. Eszes és óvatos lesz, bár a lelke mélyén tartott tőle, hogy a levelei nem lesznek képesek Romanre lelni.

Nem fog emlékezni rád.

Forest szavai kísértették.

Az emlék pofonnal ért fel. Egy beszakadt körömágyat rágcsálva Iris azon tűnődött, Forest vajon igazat szólt-e, vagy csak fájdalmat akart neki okozni. Hogy csak otthon, biztonságban akarta-e tartani. Hogy így akarta-e megakadályozni, hogy ismét a sötétség felé nyúljon.

Légy körültekintő, mondta magának, ahogy ujjai ráleltek helyükre a billentyűkön. *Mielőtt felfednéd magadat, vagy elárulnál bármi fontosat, bizonyosodj meg róla, hogy valóban ő az.*

Iris begépelt egy kurta üzenetet. A keze remegett, ahogy kihúzta a lapot a hengerből, és félbehajtotta. Amikor becsúsztatta a papírt a szekrényajtó alatt, úgy érezte, mintha szemernyi idő sem telt volna el. Egyetlen pillanat sem, egyúttal mégis olybá tűnt, mintha évszakok bontották volna ki és hullatták volna el szirmaikat egyetlen reszketeg lélegzet alatt. Milyen furcsa, hogy a varázslat képes egyszerre két ellentétes dolog is lenni. Fiatal és idős. Új és ismerős. Aggodalom és vigasz.

Nem tudta, mire számított, arra, hogy a szekrény kibontatlanul visszaszolgáltatja a levelét, vagy arra, hogy Román pillanatokon belül válaszol neki. Döbbenetére ezek közül egyik sem következett be.

Iris csipás szemmel, kimerültén járkált fel és alá, ráeszmélve… *hogy semmi sem történt.*

A levelének nyoma veszett, mágikus módon elkerült valahová, Román azonban nem válaszolt.

Iris legyőzötten az ágyára roskadt. Az eső kopogására aludt el, ám álmaiban nem látott mást, csakis a szürke, üres végtelent.

{8}
Egy házicsiga neve

Román arra ébredt, hogy az arcán napfény táncol.

Egy pillanatig azt sem tudta, hol van. Lélegzete reszketve járta át a testét, az elméjét pedig ködbe

vonta egy álom, amit képtelen volt felidézni. De aztán lassan, apránként kezdte felismerni a környezetét.

Az írógépére meredt. Egy közeli gyertya viasz pocsolyává égett az íróasztal fáján. Román arca a kemény felületnek nyomódott, amikor pedig felemelte a fejét, bőréhez egy laza papírlap tapadt.

A számomra kijelölt szobában vagyok. Biztonságban.

Előző este minden bizonnyal az asztalánál ülve nyomta el az álom. Megdörzsölte elgémberedett nyakát, majd nyögve egyet felállt. Ekkor vette észre.

A padlón, közvetlenül a szekrény előtt, egy papírlap hevert.

Román homloka ráncba szaladt. Nem emlékezett rá, hogy odatette volna és kezébe vette a lapot, úgyhogy a szekrényhez ment,

Döbbenten olvasta:

1. Hogy hívták a házicsigámat?
2. Mi a középső nevem?
3. Melyik a kedvenc évszakom, és miért?

Addig nézte a lapot, amíg a gépelt szavak össze nem folytak a szeme előtt.

– Ez meg micsoda? – suttogta a szekrényajtó után nyúlva. Kinyitotta, készen állva, bármi is várjon rá mögötte. Egyformán csalódott és megkönnyebbült, amikor látta, hogy – leszámítva három felakasztott kabátot és egy, a polcon összehajtogatva heverő, dohos takarót – a szekrény üres.

Nem volt benne semmi mágikus.

Román becsukta az ajtót, és ismét elolvasta az üzenetet. Gyengéd rántást érzett a mellkasában, ami egyszerre figyelmeztette rá, hogy legyen óvatos, és ébresztett benne mohó vágyat.

Tudnom kéne a választ ezekre a kérdésekre?, gondolta meredten bámulva a szavakat.

Vajon gyászolhat az ember valamit, amit nem is tud felidézni? Román eltűnődött rajta, vajon létezik-e szó erre az érzésre, ami úgy telepedett a vállára, mint a hópelyhek. Hidegen és gyengéden és végtelenül, abban a pillanatban elolvadva, hogy megérintette.

Még mindig az érzéseivel és a három rejtélyes kérdéssel küzdött, amikor a falon túlról érkező, súlyos léptek zajára lett figyelmes. Valaki a szobája felé tartott. Román a zsebébe gyűrte a lapot, a sarka még a tenyerét böködte, amikor az ajtó kicsapódott.

– Pakold össze a holmidat! – mondta Shane hadnagy. – Végre itt hagyjuk ezt a pöcegödröt. Öt perc múlva várlak a földszinten.

Amilyen hirtelen érkezett, a hadnagy olyan hirtelen távozott is, résnyire nyitva hagyva az ajtót maga mögött.

Román kifújta a levegőt, de a tagjai közben merevek voltak a nyugtalanságtól. Hallotta, ahogy Dacre egy szinttel alatta éppen társalog valakivel. A keményfa padlón bakancsok dübörögtek. Az utcáról motorzörgés kórusa hallatszott, ahogy bekurblizták a teherautókat.

Akkor hát maguk mögött hagyják ezt a szomorú kisvárost. Román már előre rettegett, hova fognak menni ezután.

Összepakolta a holmiját. Nem volt sok mindene, de miután becsatolta írógépének tokját, ismét előszedte a furcsa üzenetet, és szemügyre vette. Valami kód lehetett? Ugyan ki tartana házicsigát?

Beleejtette a levelet a szemeteskosárba, és kisétált az ajtón. Ám ekkor valami megfeszült benne, mint az éppen felhasadni készülő bőr. Román visszament a szemeteshez, és kihalászta belőle a lapot. A lépcsőn lefelé menet visszagyűrte a zsebébe, miközben az járt a fejében, hogy talán Dacrét érdekli majd az üzenet.

A bejárati ajtó nyitva volt – az előszobát beragyogta a napfény, a levegőben a teherautók kipufogóbűze, cigarettafüst és a konyhából érkező égett szalonnaszag terjengett. Shane a küszöbön állt, és kezét a háta mögött összefűzve osztogatta a parancsokat egy, a verandán várakozó közlegénynek. Román kihasználta az így adódó lehetőséget, hogy szemügyre vegye az előszobából nyíló társalgót.

Az ajtó, amin egyszer átlépett, az, amelyik összekötötte a fenti világot az alanti birodalommal, tárva-nyitva állt.

Román még akkor is az árnyas átjárót bámulta – a bőrén hideg futkosott –, amikor Dacre kilépett belőle. Az isten becsukta maga mögött az ajtót, majd kezébe vett egy kulcsot, ami hosszú láncon lógott a nyakában. Román korábbi találkozásaik alkalmával egyszer sem vette észre, de Dacre minden bizonnyal mindvégig viselte a nyakláncot elrejtve az egyenruhája alatt.

Az isten bezárta az ajtót, majd hagyta, hogy a kulcs ismét a ruhái alá csusszanjon, aztán, ahogy megérezte, hogy Román figyeli őt, felé fordult.

A tekintetük összetalálkozott, és csak nézték egymás, mint ragadozó és prédája.

Dacre megindult felé, átszelve a kettejüket elválasztó távolságot. Románt hirtelen átjárta a késztetés, hogy meghátráljon, de erőnek erejével rávette magát, hogy hátát továbbra is kihúzva meg se moccanjon.

– Szeretném, ha velem utaznál mondta Dacre, amikor beért az előszobába.

– Igenis, uram – felelte Román. – Megkérdezhetem, hogy merre megyünk?

Dacre elmosolyodott. A napfény megvillant a fogán, ahogy válaszolt: Keletnek.

* * *

Iris kilépett a szobájából, és meglepetten látta, hogy Forest az étkezőasztalnál ül egy csésze tea társaságában. A bátyja nyúzottnak és komornak tűnt, a szeme véreres, gesztenyebarna haja kócosán hullott a homlokába. Vajon hallotta, ahogy a húga előző este ki, majd visszaszökött a lakásba? Hallotta, ahogy gépel, és fel-alá járkál?

Ha igen, akkor mondana valamit, gondolta Iris. Elképzelte, ahogy Forest tudomására jut, hogy az Első Alouette-et ellopták a múzeumból. Már csak pár óra lehetett hátra, amíg elterjed a betörés híre, de Attie és Iris addigra már távol jár majd. A bátyja nem ismerte úgy az Alouette-ek varázserejét, mint Iris, úgyhogy lehet, nem is köti majd hozzá a bűntettet. És mégis, annak a gondolatától, hogy szégyent hoz rá a lopással, vagy hogy csalódást okoz Forestnek, Iris aprónak érezte magát, és alig kapott levegőt.

Egy feszült pillanatig csak néztek egymás szemébe. Egyikük sem szólalt meg, de Iris látta, hogy Forest észrevette a kezeslábasát, és az annak bal mellrészére öltött, TINTAFOLTOS HÍRVIVŐ – SAJTÓ feliratú jelvényt. Iris ezenfelül a bakancsát viselte, amibe új, strapabíró cipőfűzőt fűzött,

és egyik kezében az írógép tokját, a másikban pedig bőrtáskáját tartotta.

Elmész – mondta Forest teljesen érzelemmentes hangon.

– Mondtam, hogy el fogok.

Újabb fájdalmas csend. Forest felsóhajtott, majd elfordította a tekintetét.

– Nem örülök ennek. – A hangja reszelős volt, ám halk, mintha fájdalmat okozott volna neki kimondani ezeket a szavakat.

– Én sem akartam, hogy elmenj – mondta Iris. – Amikor hónapokkal ezelőtt elindultál, hogy Enva nevében harcolj. És mégis megértettem, miért teszel így. Tudtam, hogy nem állhatok az utadba.

Amikor Forest továbbra sem szólt, Iris azt hitte, hogy ennyi volt. Hogy már egyetlen szót sem fog hozzá intézni, és az orcája belső oldalába harapva megindult az ajtó felé.

– Várj, Iris!

A lány megállt, a válla megfeszült. De azért várt, hallgatta, ahogy Forest feláll a székről. Érezte, hogy közelebb lép hozzá. Halovány motorolaj– és benzinszaga volt, hála az új munkájának az utca végén lévő autószerelő műhelyben. Nem számított, mennyit mosta a kezét esténként, a kenőolaj akkor is ott feketéllett a körme alatt. Néha olyan erővel sikálta az ujjait, hogy a bőre felrepedt.

– Írsz majd nekem? – ragadta meg Forest a könyökét. – Elárulod, hogy éppen merre jársz?

– Ígérem.

Ha nem teszed, akkor számíts rá, hogy kiverem a balhét a *Hírvivőnél.*

Ennek hallatán Iris ajka apró mosolyra húzódott.

– Azt szívesen megnézném.

Dehogy néznéd! – horkantotta Forest. Úgy tűnt, mintha akarna még mondani valamit, ám képtelen lenne rá. Helyette a nyakában lógó aranylánc felé nyúlt. A lánc felé, ami egykoron az anyjuké volt. – Ez

mindig legyen rajtad – suttogta, ahogy Iris nyakába akasztotta az ékszert. – Ígérd meg nekem!

– Forest, ezt nem vihetem…

– Ígérd meg!

Iris összerezzent éles hangját hallva. Azonban amikor a szemébe nézett, nem látott mást, csakis zsarátnok módjára izzó félelmet.

Ujjait a medál köré fonta, és úgy kapaszkodott belé, mint valami horgonyba. Eszébe jutott, mit mondott neki Forest egyszer: hogy amikor rálelt a nyakláncra a lövészárokban, ismét fellobbant benne erejének és eltökéltségének lángja. Összeszedte magát, és kicsusszant Dacre karmai közül, felidézte, ki is ő, és hogy honnan jött. Csakis akkor volt képes megtörni az isten hatalmát önmaga felett, amikor a kezében tartotta az otthona egy darabkáját – egy hosszú láncra fűzött emléket.

– Le sem fogom venni – suttogta Iris. – Legalábbis addig nem, amíg haza nem érek, és vissza nem adom neked.

Forest, a homlokán aggodalmas ráncokkal, bólintott. Utolsó szavait hallva Irist kirázta a hideg:

– Szükséged lesz rá, Kisvirág.

* * *

Román a teherautó ablakán kinézve vetett egy utolsó pillantást Avalon Bluffra.

Romok és szellemek alkotta táj volt. Egy, a valaha azon a dombon élő emberek aprócska emlékműveiből szőtt város. Eltiport kerteket, omladozó kőfalakat, árnyékba burkolózó ajtókat és hátrahagyott értékeket őrző falakat hagytak maguk után. Törmeléket, megperzselt nádtetőt és csillogó üvegcserepeket. Román eltűnődött rajta, vajon kik lakhattak egykor azokban a házakban, amik mellett elhaladtak. Azon, hogy vajon hol lehettek most. Hogy biztonságban voltak-e.

Erről akart írni. Aztán lesütötte a szemét, amikor rádöbbent, hogy erre elszalasztotta az esélyt.

Dacre mellette ült az ülésen, sápatag, elegáns kezében egy újság. A lap látványa felkeltette Román kíváncsiságát.

Uram? Honnan tudta a középső nevem kezdőbetűjét? – kérdezte bátorságát összeszedve.

Dacre vetett felé egy kíváncsi pillantást.

– Ezt meg hogy érted?

A nevem a *Közlönyben* megjelent cikknél. Ön „Román C. Kitt" néven adta le.

Én csak azt adtam le, amit te adtál nekem.

– Akkor meg ki…

– A gyógyulásod előtti életedben az *Oathi Közlönynél* dolgoztál. Havonta több cikked jelent meg ott. Azért küzdöttél, hogy rovatvezető lehess.

Román elméje vadul dolgozott, kétségbeesetten próbálva megragadni valami emléket.

– Nem emlékszem.

Hát persze, hogy nem emlékszel. *Még* nem. A korábbi munkáltatód volt az, aki újraélesztette régi szerzői

megnevezésedet. – Értem.

Dacre oldalvást döntötte fejét.

– Valóban, Román?

– Ön ismert engem, mielőtt rám talált volna haldokolva a mezőn.

– *Hallottam* rólad – pontosított Dacre, majd figyelmét ismét a lapnak szentelte. Román látta, hogy az nem a *Közlöny,* hanem egy *Tintafoltos Hírvivő* című kiadvány egy példánya. – Igencsak ismert és nagy tiszteletnek örvendő családdal bírsz. Akik lelkesen támogatnak engem és a céljaimat. Márpedig én nem feledkezem meg azokról, akik hűségesen szolgálnak.

Román mozdulatlanná dermedve, némán ült. A szíve azonban sajgott, kétségbeesetten vágyva egy otthonra. Egy *családra.*

Nem tagadhatta, hogy szerette volna érezni, tartozik valahová. Bízni akart abban, amit lát. Harcolni akart valamiért.

– Uram? – szólt. – Van valami, amit szeretnék megmutatni önnek.

Dacre semmit sem szólt, de tekintetében érdeklődés csillogott.

Román a zsebében rejtőző papír felé nyúlt, készen arra, hogy előhúzza a furcsa üzenetet. Ám akkor valami megrándult a mellkasában, olyan élesen, mint a tengerbe vetett horgászzsinór.

Várj!

Román habozva megfeszítette kezét.

Ki írta ezt? Miféle mágia folytán jutott el hozzám? Ha most odaadom Dacrénak, kapok ezekre a kérdésekre valaha is igaz választ?

– Mutatni akartál nekem valamit? – noszogatta Dacre.

– Igen. – Román végül inkább lenyúlt, és kicsatolta írógépének tokját, előhúzva belőle félkész cikkét. – Azt, amin éppen dolgozom.

– Tedd el estére, amikor elérjük a tábort! – mondta Dacre, majd figyelmét ismét a *Tintafoltos Hírvivőnek* szentelte.

Románt bántotta Dacre érdeklődésének hiánya. De aztán rádöbbent, hogy minden bizonnyal a *Hírvivő* szabta meg, Dacre mit ír a *Közlöny* számára. Olyan volt ez az egész, mint egy sakkjátszma. Román visszadugta a cikket a tokba.

Hátradőlt az ülésben, és nézte, hogy vész Avalon Bluff a távolba, mintha soha nem is létezett volna, miközben az a furcsa levél acélsúllyal húzta a zsebét.

{9}
Roadster-posta

Iris már majdnem a *Tintafoltos Hírvivőnél* járt, amikor észrevette, hogy ismét követi őt valaki. Magán érezte az illető tekintetét, ami szinte lyukat égetett a hátába. Megállt és hátrapillantott, karja sajgott az írógépe és a táskája cipelésétől.

Reggel fél nyolcra járt az idő, és az árnyak még mindig hosszúak és kékek voltak az épületek közt. De így is látta a nyomában járó férfit: fekete ballonkabátjának öve szorosra húzva a derekán, kalapja előrebillentve a fején, hogy takarja az arcát.

– Mr. Kitt? – szólt oda neki Iris, próbálva elfojtani félelmét. Azonban hiába emelte fel dacosan az állát, hangjában így is halovány riadalom csendült. Miért követ engem?

A férfi egy szót sem szólt, csak ment tovább felé rendületlenül. Brogue cipője kopogott a macskaköveken, kezét pedig továbbra is kabátjának zsebébe dugva tartotta. Ahogy egyre csökkent köztük a távolság, Iris nyelt egyet. Ez a férfi nem volt sem olyan magas, sem olyan karcsú, mint Mr. Kitt. Szélesebb volt, alacsonyabb is. A ballonkabát nem rejtette el izmait. Amikor végre felpillantott, és a szemébe nézett, Iris látta, hogy az orra ferde. Az egyik füle permanensen duzzadtnak tűnt, állán pedig feltűnő sebhely virított.

Egy bokszoló vagy valami más harcos. Valaki, aki megélhetésből vert másokat.

Az első gondolat, ami Irisbe hasított, az volt: *Tudja. Tudja, hogy én loptam el az írógépet, és most jött, hogy visszavegye.*

Megpördült a sarkán, a vére forrón zúgott az ereiben, ahogy felkészült a menekülésre.

– Miss Winnow! – szólt oda neki a férfi. – Van egy fontos üzenetem az ön számára. Mr. Kitt-tői.

Ennek hallatán Iris ügy torpant meg, mintha a bokája iszapba süppedt volna.

Lassan a férfi felé fordult. Az két lépésnyire állt tőle, és szemében kedélyes csillogással szemlélte őt. A tekintete mintha azt mondta volna, *elfuthatsz, de messzire úgysem jutsz.*

– Mi lenne az üzenet? – kérdezte Iris. – És miért nem említette korábban ahelyett, hogy követett engem?

Megijesztettem? Elnézését kérem, kisasszony!

A férfi húsos kezét a szívére helyezte.

Iris nem tudta eldönteni, hogy őszinte-e, vagy csak gúnyolja őt; összehúzta a szemöldökét, ellenállva a késztetésnek, hogy meghátráljon. A *Hírvivő* alig egy háztömbnyire volt. Öt perc sétára onnan, ahol állt. Ha a férfihoz vágná a táskáját, akkor talán képes lenne maga mögött hagyni…

Az idegen előhúzott valamit a zsebéből. Egy borítékot, aminek elején ott virított Iris macskakaparással írt neve. A férfi némán odanyújtotta neki.

– Ez meg micsoda? – kérdezte a lány.

– Vegye el, és meglátja.

Iris habozva, meredten nézte a borítékot.

– Gyerünk, kishölgy! – noszogatta őt az idegen. – Ez biztos kedvére lesz.

Azt őszintén kétlem, gondolta Iris, de aztán belegondolt, mi rejtőzhet a borítékban. Lehetséges, hogy miután rájött, hogy a fia nem Oathban van, Mr. Kitt maga is nekiállt Román holléte után nyomozni. A város egyik leggazdagabb embereként meglehet, hogy sikerült is hozzájutnia valami fontos információhoz.

Iris letette a táskáját és az írógépét, majd elvette a borítékot – meglepte, milyen vastag és súlyos. Feltörte a pecsétet, és rádöbbent, hogy a boríték pénzzel van tele. Bankó bankó után. Korábban még soha nem tartott ekkora összeget a kezében, és kirázta a hideg, ahogy meredten bámulta a köteget.

– Mr. Kitt arra kéri önt, hogy írja alá ezt a megállapodást itt, ezzel érvénytelenítve a fiával való házasságát. – A férfi a kabátja alá nyúlt, és kihúzott onnan egy jogi iratot meg egy töltőtollat. – A szerződés ezenfelül azt is kijelenti, hogy ön feladja minden Mr. Román Kitthez fűződő jogát és kapcsolatát, és hogy nem fogja megzavarni a szóban forgó úriember jelenlegi munkáját a Közlönynél. Ebből a pénzből jó pár évig kényelmesen elélhet, és…

Iris a földre hajította a pénzt. A bankók kiömlöttek a borítékból, és zöld legyező módjára terültek szét a macskaköveken.

– Az apósom megtarthatja a pénzét – jelentette ki Iris. – Én pedig nem fogom aláírni a megállapodást. Mondja meg neki, hogy ne fecsérelje az idejét, mert a válaszom sosem fog megváltozni.

Felkapta a csomagjait, és elviharzott, megkönnyebbülve, amiért a férfi nem követte. Bár érezte, hogy bámulja őt.

A keze olyan hideg volt, mint a jég, ahogy befordult a sarkon.

Látta a régi épületet, ahol helyet kapott a *Tintafoltos Hírvivő* szerkesztősége, és amelynek emeleti ablakairól visszatükröződött a felkelő nap. Figyelmét azonban rögvest egy, a járda mellett parkoló, elegáns kinézetű automobil ragadta meg. Attie ott állt mellette Helena és egy fiatalember társaságában, akit Iris még sosem látott korábban.

A torkában dobogó szívvel megszaporázta lépteit. A frontra való visszatérés szinte álomnak tetszett. Még nem tűnt valósnak, Iris pedig eltűnődött rajta, vajon mikor érződik majd annak. Alig tudta elhinni, hogy ismét erre vetemedik.

– Helena? – szólt, ahogy végre elért a kis csapathoz. – Elnézést a késésért!

Helena bal szemöldökét felhúzva felé fordult. Gesztenyebarna haját hátrafésülte, kezében pedig meggyújtatlan cigarettát tartott. Egyértelműen látszott, hogy próbál leszokni.

– Nem késtél el, egyszerűen csak most az egyszer a tervezettnél fürgébbek vagyunk.

Mielőtt Iris bármit is felelhetett volna, a fiatalember előrelépett. Szürke nadrágot, térdig érő csizmát, bőr nadrágtartót és fehér inget viselt, amit a nyakánál kigombolva hagyott. A bőre mélybarna volt, az arca frissen borotvált. Sötét, hosszú pillákkal keretezett szeme vidáman csillogott. Fején keménykalap pihent, aminek szalagjába egy madártollat tűzött, nyakából pedig védőszemüveg lógott.

– Majd én hozom a csomagjait, kisasszony – ajánlotta fel.

– O, köszönöm! – felelte Iris meglepődve, ahogy a fiatalember elvette a holmiját, és betette a kocsi csomagtartójába. A lány feltételezte, hogy az autó az övé lehet. – Nem vonattal megyünk?

– Nem – felelte Helena, miközben legyőzött sóhajjal végül meggyújtotta a cigarettáját. Szívott belőle párat, mire a levegőben füstszalagok kezdtek tekeregni. – A vonat túl megbízhatatlan lett. Meg aztán túlságosan lassú is a jelenlegi szükségleteinkhez.

Iris hallotta azon szavakat is, amiket nem mondott ki. A vasút Kitték birtokában volt. A család elképesztő hatalommal bírt az Oathi közlekedés nagyja felett, és Iris sejtette, most, hogy nem volt hajlandó megtenni azt, amit Mr. Kitt akart, a dolgok csak tovább fognak fajulni, ha az apósáról van szó.

– *Roadsterrel* megyünk – suttogta Attie izgatottan. () is tudósítói kezeslábasát viselte, amit egy bőrövvel húzott össze a derekán. Kedvenc távcsöve a nyakában lógott, egy ugyanolyan védőszemüveg mellett, mint a sofőré.

Iris ismét szemügyre vette az autót. Csillogó, fekete fémből készült, fényszóróit aranyszín keret fogta közre, oldala mentén fa fellépő futott végig. Fehér küllős kerekei ragyogtak, és két ajtaja volt: egy a sofőrnek, egy pedig a vörös bőrrel kárpitozott hátsó üléshez. Elöl szélvédő húzódott, az utasteret azonban nem védte tető.

– Még sosem utaztam roadsterben – mondta Iris.

Nos, valahol mindent el kell kezdeni. Ez mindig legyen rajtad, amikor teljes sebeséggel hajtotok kinn az úton. – Helena átnyújtott neki egy védőszemüveget. – Ő itt Tobiás Bexley. Egyike Cambria legnevesebb postaküldönceinek, és ő fog egyik városból a másikba szállítani titeket. Amint megírtátok és megszerkesztettétek a cikkeiteket, Tobiás majd elhozza őket nekem, amíg ti vártok a visszatértére. Aztán meg elfuvaroz benneteket a következő állomásra. Azt mondtam neki, hogy Winthropig vigyen el a Központi Kerületben. Annál közelebb nem merlek engedni titeket a fronthoz, de a dolgok így is egyik pillanatról a másikra megváltozhatnak, úgyhogy legyetek résen!

Iris bólintott, majd áthúzta a fején a védőszemüveget. Az nekiütődött a medálnak, mire a lánynak óhatatlanul is Forest jutott eszébe. Ahogy esténként sebes bütykű, gépzsíros kézzel ül az asztalnál a lakásukban, miközben az ár

nyak végigkúsznak a padlón. A belenyilalló aggodalomtól görcsbe rándult a gyomra. Azt kívánta, bárcsak a bátyja ne lenne egyedül. Azt kívánta, bárcsak lenne valaki, akit odaküldhetne hozzá, hogy ne maradjon magára, amíg ó

odavan.

– Figyelsz te rám, Iris? – kérdezte Helena szárazon.

– Hát persze, asszonyom. – Iris a füle mögé tűrt pár hajfürtöt. – Hol az első állomásunk?

– River Downban, Marisolnál. Onnan pedig a következő kontaktomhoz mentek, Lonnie Fieldinghez Bitteryne-ben. Utána kénytelenek lesztek magatok szerezni szállást a tőlem kapott pénzből. De ami a legfontosabb, ha Bexley azt mondja, vissza kell vonulnotok, kérdés nélkül beugrótok az autójába, és engeditek, hogy visszahozzon Oathba. Értve vagyok?

– Értve – Visszhangozta Attie. – Van esetleg valami, amiről kifejezetten szeretné, ha tudósítanánk?

– Írjatok mindenről, amit csak találtok! – felelte Helena a járdára ejtve félig elszívott cigarettáját, amit aztán eltaposott a cipője sarkával. – Dacre terveiről, arról, hogy merre jár, mit művel a vidékkel, a civilekkel. Jegyezzétek le a friss híreket, szemtanúk történeteit, mindent, amit csak láttok.

– A kancellár… – Iris elharapta a mondatot.

Helena vetett felé egy mindentudó pillantást.

– Nem lesz oda a gyönyörtől, de én akkor is megjelentetem az igazságot, pokolba a következményekkel! Most pedig indulás, lányok! Holnap estére várom az első cikketeket.

Iris tett egy lépést, de aztán megállt, és ismét Helena felé fordult.

– Gondolkodtam.

– Miről?

– Az írói nevemről. Azt hiszem, meg akarom változtatni.

– Azt *hiszed?*

– Tudom. Azt akarom, hogy mostantól Iris E. Winnow néven jelenjenek meg a cikkeim.

Helena szeplős arcán töprengő kifejezés tűnt fel.

Hát legyen. De mit jelent az E?

– Elizabeth – felelte Iris. – A nagymamámnak is ez volt a középső neve.

– Akkor hát az ő tiszteletére teszed?

Igen, gondolta Iris, ám abban a pillanatban Román is kísértette. Emlékezett rá, egykor mennyire idegesítette őt, hogy nem tudta, mit jelent a C a nevében.

Tobiás kinyitotta az utasajtót. Először Attie mászott be, majd Iris követte. Hátradőlve elhelyezkedett a hűvös bőrülésen. Azt mondogatta magának, hogy nyugalom, *lélegezz,* és gondolatait az előtte álló feladatra összpontosította, mert ha folyton hátrapillantgat, az csak lelassítja majd.

Azonban így sem állta meg, hogy ne lessen hátra a válla felett, ahogy Tobiás megindult velük az utcán.

Helena a járdán állt, kezében egy friss szál cigarettát forgatott. Azonban nem ő volt az egyetlen, aki figyelte távozásukat. Iris pár lépéssel a főnöke mögött egy férfit látott a falnak dőlni, keze a zsebébe mélyesztve, árnyékokba burkolózó arcán mosoly.

Mr. Kitt embere.

* * *

Oath úgy olvadt el, mint a zúzmara a napfényben, ahogy kiértek a nyílt országúira.

Iris – megszegve saját parancsát, miszerint csakis előre nézzen – bámulta, hogy vész a város a távolba, ahogy a roadster egyre csak falta a kilométereket. Egészen addig előre sem fordult, amíg a katedrális tornyai, a csillogó felhőkarcolók és a régi vár bástyái nem tűntek többnek homályos foltnál a messzeségben, neki pedig más sem járt a fejében, mint hogy milyen furcsa is ez. Látni, ahogy valami, ami olyan erőteljesnek és hatalmasnak érződik, apróvá és csendessé lesz. Egy elcseppentett tintafolttá a látóhatár mentén.

– Mit is csinál pontosan egy postaküldönc? – kérdezte Attie elnyomva a motor duruzsolását.

Iris a figyelmét ismét Tobiás Bexley felé fordította, aki egyetlen szót sem szólt azóta, hogy bekurblizta a kocsit.

– Pontosan azt, amire a névből gondolni lehet – felelte a fiatalember. – Oathból hozom-viszem a leveleket és küldeményeket.

Attie előrehajolt, karját a sofőrülés támláján nyugtatta.

– És hogyan csöppen bele az ember egy ilyen szakmába?

– Gondolom, hasonlóképpen, mint ahogy ön is belecsöppent a tudósításba.

– Hogy egy szűklátókörű professzor orra alá dörgölhesse?

Tobiás egy pillanatig nem felelt.

– Akkor nem. Azért lettem küldönc, mert szeretek gyors autókkal versenyezni, és kellett némi jövedelem, hogy pénzelhessem a hobbimat. Akkor meg már akár élhetek is abból, amit szeretek.

– On *autóversenyeken* vesz részt? – kérdezte Iris.

– Úgy bizony – felelte a fiatalember. – Anyám mindig fellélegzik, amikor egy-egy postamegbízatás miatt tartok egy kis szünetet, de ő és apám soha nem hagyná ki egyik versenyemet sem. Mondjuk, manapság már a kézbesítés is veszélyes és kiszámíthatatlan.

– Hány versenyt nyert eddig? – szólt Attie felkészülve egy szép, hosszú történetre.

– Feltételezi, hogy nyertem? – vágta rá erre Tobiás.

– Nos… igen. – Attie az út menti legelők felé intett. A táj továbbra is vérpezsdítő sebességgel suhant el mellettük. – Elég fürge, ha nem vette volna észre.

– A főnökük ezért fizet nekem – nevetett Tobiás. – El kell vinnem önöket meg a cikkeket, amiket írnak, egyik helyről a másikra, olyan gyorsan és biztonságosan, amennyire csak lehet.

– Nem is tudtam, hogy a roadsterek ilyen gyorsan tudnak menni – jegyezte meg Iris a menetszélben hunyorogva. Még nem tette fel a védőszemüvegét – arra várt, hogy Tobiás szóljon, mikor lesz rá szükség. Viszont imádta, ahogy a friss levegő az arcába kap. Ahogy a szellő ujjak módjára túr a hajába.

– Általában nem bírnak ilyen spéci alkatrészekkel – mondta Tobiás.

– Ezzel most azt mondja, hogy ez nem egy *sima* autó – vonta le a következtetést Attie fürgén.

– Meglehet, hogy azt mondom.

– Miért ad ilyen homályos válaszokat, Bexley? – bökte meg a vállát Attie. – Aggódik, hogy majd írunk egy cikket önről meg a mágikus roadsteréről?

– Én mindössze egyetlen dolog miatt aggódom – felelte Tobiás.

Iris és Attie izgatottan, minden csepp figyelmüket neki szentelve várták, hogy folytassa. Amikor továbbra sem szólt, a csendet pedig csakis a szél zúgása és a motor megnyugtató dorombolása törte meg, Attie még közelebb hajolt hozzá.

– Gondolom, amiatt aggódhat, hogy defektet kap, vagy kifogy a tank, vagy hogy elkeveredik.

– Az *eső* miatt aggódom – jelentette ki Tobiás, aztán végre elfordította fejét, és egy fél pillanatra Attie szemébe nézett. – Az eső sarassá és veszélyessé teszi az utakat.

Iris felpillantott felhőkre. Azok fehérek és vattaszerűek voltak, a nyugati horizonton azonban gyülekezett néhány, ami kezdett viharfelhővé alakulni.

– Tudja, mit mondanak a cambriai tavaszról duruzsolta Attie, ahogy ő is szemügyre vette a felhőket.

Jobban is az átlagnál. – Tobiás lenyomta a kuplungot, és előretolta a sebváltót. Olyan zökkenőmentesen váltott, hogy Iris alig érezte. – Ami azt jelenti, hogy csak pár óránk van elérni River Downba, mielőtt kitör a

vihar. Ezen a ponton már jól fog jönni a védőszemüveg. Csatoljanak le mindent, amit nem akarnak, hogy kirepüljön. – Levette a sapkáját, és biztonságba helyezte a kesztyűtartóban. – Van ott egy kötél maguk előtt, az ülés hátulján, ha esetleg bele kéne kapaszkodniuk valamibe.

Iris és Attie kötelességtudón felvette védőszemüvegét. Ahogy a roadster még gyorsabb iramba kapcsolt, a süvítő szél és a sebesség a beszélgetés minden reményét kioltotta. Iris bakancsának sarkán keresztül érezte a száguldás izgalmát. Erezte, ahogy ott dúdol a csontjaiban, és örömtelin nézte a körülöttük elmosódó táját, ahogy nyugat felé robogtak.

* * *

A felhők alacsonyan és sötéten gyülekeztek az égen, mire Tobiás behajtott velük River Downba.

Dimbes-dombos vidéken megbúvó, apró, álmos kisváros volt. Központján egy bugyogó, sekély folyó vágott keresztül, a városka két felét pedig íves kőhíd kötötte össze: a keleti oldal piacterek, egy könyvtár, egy közösségi kert, egy iskola és egy kis templom színpompás folttakarója

volt, míg a nyugati kacskaringós, macskaköves utcákkal összefűzött, gyékénytetős kis házak tengere.

Iris lekapta a védőszemüvegét, és szemügyre vette az elé táruló látványt. Az utcán csak pár, a kezében kosarat cipelő ember járkált, akik mind csillogó szemmel, kíváncsian nézték, ahogy Tobiás óvatosan végighajtott egyik úton a másik után.

Ugye már majdnem ott vagyunk? – kérdezte Iris kifulladva.

Igen, az a ház lesz az ott, a bal oldalon, amelyiknek sárga az ajtaja – felelte Attie.

Iris ki is szúrta – egy borostyánnal szinte teljesen benőtt, kétszintes kis kunyhó volt kőkéménnyel és kék zsalukkal –, és ahogy Tobiás

visszaváltva vánszorgásig lassította a roadstert, a lány azt is észrevette, hogy valaki vár rájuk az előkertben. Egy hosszú, fekete hajú valaki, aki olyan lelkesen mosolygott, hogy a szeme mellett apró ráncok jelentek meg tőle, és akinek vörös ruhája csak úgy rikítóit világosbarna bőre mellett.

– *Marisol!* – kiáltotta Iris, ahogy az ülésről felállva integetni kezdett neki.

Marisol viszonozta az integetést, majd feltárta a kertkaput, és arcán széles mosollyal kilépett az utcára. Abban a pillanatban, hogy Tobiás leállította a motort, Iris kiugrott az autóból. Futva tette meg az őt Marisol üdvözlő ölelésétől elválasztó távolságot. Szinte már úgy érezte, hogy minden – az ég, a föld, a mindennapi rutinja – mindjárt ismét összedől, és szüksége volt valami biztosra, amiben megkapaszkodhat.

Amikor legutoljára láttalak, lángolt a világ, gondolta a szemét összeszorítva, ahogy mellkason vágta az érzelmek váratlan hulláma. Az elmúlt pár hétben nem sírt sokat. Már komolyan azt hitte, hogy miután engedte, hogy az őt ért trauma kivájja a lelkét, a nagyján sikerült túltennie magát. De talán csak eltemette magában, amit megtapasztalt. Talán besuvasztotta valami sötét, elfeledett helyre, ahol aztán gyökeret eresztett, miközben ő aludt.

Irist először megrémítette, amikor érezte, hogy ismét fájdalmasan a felszínre tör.

Megpróbált elhúzódni, de Marisol erre csak még szorosabban ölelte őt. Attie csatlakozott hozzájuk, mindhárman egymás köré fonták a karjukat. Iris szipogva felemelte a fejét, próbálva elrejteni érzelmeit, mígnem észrevette, hogy Marisol szemében is könnyek csillognak.

– O, lányok, olyan jó látni mindkettőtöket! És tudjátok, mi hiányzik még ide? Forró kakaó és sütemény.

– Az ilyesmiről csak álmodoztam, amióta visszatértem Oathba – mondta Attie. – Egy kávézó sincs, amelyik akárcsak közel olyan jó kakaót készítene, mint te, Marisol. Vagy süteményt.

– Valóban? – Marisol döbbentnek hangzott, ahogy az előkertbe vezette a lányokat. Két lépés után megállt és hátrakiáltott: – Téged is jó újra látni, Tobiás! Szívesen látunk egy bögre kakaóra.

Tobiás éppen azon serénykedett, hogy kipakolja a csomagtartót, de ezt hallva felpillantott és bólintott, miközben ajkának egyik sarka félmosolyra húzódott.

– Ezer örömmel, Mrs. Torres! Amint elrendeztem a kocsit. Nemsokára kitör a vihar.

– Hát persze – felelte Marisol. A levegőben távoli eső illata érződött; szél fütyült végig a keskeny utcákon, és felemelt pár éjfekete hajszálat Marisol homlokáról. – Az ajtó nyitva lesz, és vár rád egy hely az asztalnál.

– Ó! – Iris végre rátalált a hangjára. – A csomagjaim!

– Ne aggódjon, Miss Winnow! – mondta Tobiás, figyelmét a feladatának szentelve, ahogy előhúzott egy viaszosvásznat a csomagtartóból. – Majd én beviszem önnek. Mint ahogy Miss Attwoodét is.

– Köszönöm – felelte Attie. – És ha nem vette volna

észre… mindenki Attie-nek szólít. Tegeződjünk!

Tobiás éppen a csomagtartó zárjával bajlódott, de a tekintete erre feléjük villant.

– Hát legyen, *Attie.*

Miközben Tobiás azzal foglalta el magát, hogy lefedje a kocsit a viaszosvászonnal, Marisol végigvezette Attie-t és Irist a kikövezett ösvényen.

– Gyertek! – mondta az izgatottságtól csillogó szemmel. – Hadd mutassam be nektek a húgomat, Lucyt!

{10}
Öreg lelkek mosókonyhája

Iris, kezében az írógéptokjával, Lucy házának mosókonyhájában állt. Egyablakos, aprócska helyiség volt, viszont egy méretes fakád és egy csap is helyet kapott benne. Két fal közt kötél húzódott, rajta felakasztott ruhák lógtak, egy polcon pedig mosógranulátummal teli edények sorakoztak. De ami a legfontosabb, hogy egy szekrény is volt ott. Egy magas és eléggé jellegtelen tölgyszekrény.

Ez volt az egyetlen beépített szekrény az egész házban, ami azt jelentette, hogy Iris itt fog dolgozni.

Leült a halszálkamintás téglapadlóra, és kinyitotta a tokot. Felidézve régi rituáléit, a térde és a szekrényajtó közé helyezte az írógépet, és várt.

Ezúttal sem történt semmi.

Nem érkezett új levél. És régi darabok sem tűntek fel ismét.

Talán ez az egész a semmiért volt. Talán megtört köztünk a varázs.

Iris megborzongott, ahogy egy, a tokba dugott lapért nyúlt. Befűzte az üres oldalt az írógépbe, ujjai elhelyezkedtek a billentyűkön.

Drága Kitt!

Nézte, ahogy az ismerős szavak a billentyűk ütései nyomán megjelennek a lapon, de aztán megálljt parancsolt magának. *Nem Jog*

rád emlékezni. Forest intelme ott visszhangzott benne. Dacolva vele tovább gépelt:

Biztonságban vagy? Jól vagy? Folyton csak rád gondolok. Rettenetesen aggódom érted.

Kérlek, írj nekem, amint tudsz!

Iris egy hosszú pillanatig csak nézte meredten a szavait, majd kitépte a lapot az írógépből.

Ezt nem küldhetem el, gondolta, addig harapdálva az ajkát, amíg bele nem hasított a fájdalom. *Nem sodorhatom őt veszélybe.*

Megdörzsölte sajgó mellkasát, majd összegyűrte a lapot, és a szemetesbe hajította.

* * *

Román egy tanyaház emeleti szobájának ablakából nézte, ahogy az este kiömlött tinta módjára szétterjed az égen. Ez volt a szállásuk éjszakára, egy kőfalú ház gyékénytetővel és egyenetlen padlóval, a sáros kertben szétszórva álló pajtákkal és csűrökkel. A felezőpont a következő úti céljuk felé menet, egy olyan hely, amit lakói nem olyan rég hagytak hátra.

Az egyik szakasz talált némi savanyított zöldséget és füstölt húst a pincében. A katonák korábban örvendezve, ecetes céklára és hagymára és sertéskolbászra éhezve haladtak át sorban a konyhán, mostanra pedig visszahúzódtak a farmudvaron felállított, hevenyészett sátrakból álló, tábortüzekkel megtűzdelt szállásukra. Még Román is befalta a tányérjára tett ételt – eltelt már némi idő azóta, hogy utoljára képes volt teljesen lenyugtatni a gyomrát emésztő sajgást.

Elfordult az ablaktól, és szemügyre vette a szobát, amit Dacre kiutalt neki éjszakára. Egykor minden bizonnyal a gazda lányáé lehetett. A falakat virágmintás tapéta fedte, a kandallópárkányon pedig

verseskötetek hosszú sora állt. A szekrény tömve volt pasztellszínű ruhákkal és blúzokkal; Román, ahogy megvizsgálta a ruhadarabokat, képtelen volt szavakba önteni a belényillaló szomorúságot.

Mi történhetett ezekkel az emberekkel? Hová mehettek?

Gondolatai a zsebében titokként rejtegetett levél felé kalandoztak.

Román ismét elolvasta a három furcsa kérdést, majd letette a lapot a szobában álló íróasztalra. Írógépe ott várakozott a fa asztallapon, a billentyűk csillogtak a gyertyafényben. Amikor a csillagok izzón lyukat ütöttek maguknak a szürkületen, Román gépelni kezdett.

Jó érzés volt írni valakinek, akkor is, ha az az illető névtelen. Emellett Román válaszokat akart. És bölcsebb is

lenne, ha összegyűjtene némi információt Dacre számára, mielőtt megosztja vele a rejtélyes levelet – Román örült, hogy hallgatott a korábbi megérzésére, miszerint *várjon.*

Befejezve az írást, kihúzta a lapot a gépből, mire bizsergető érzés szaladt végig a karján. Olyan volt, mint egy emlék. Valami, amit már számtalanszor megtett korábban. Megnyugtató volt, Román pedig engedte, hogy

a teste kövesse a régi mozdulatokat.

Még mielőtt meggondolhatta volna magát, félbehajtotta a lapot, és becsúsztatta levelét a szekrény ajtaja alatt.

* * *

A vacsora Lucy házában semmihez sem fogható élmény volt. A konyha összes gyertyáját meggyújtották, az aranyszín fény táncolva világította meg az össze nem illő tányérokat és a zöld üvegből készült talpas poharakat. A pulton lévő rádióból halk zene szólt, aminek hangjait néha recsegés mosta el. Marisol friss rózsákat vágott a kertben, a szezon első bimbóit, és régi konzervdobozokba téve sorban az asztal közepére helyezte őket. A vendégek étellel teli tálakat adtak körbe; Iris

megpakolta a tányérját sült hússal, az előző nyáron eltett zöldbabbal, barack– és füge– kompóttal, vajjal bőségesen nyakon öntött sült burgonyával és kovászos kenyérrel.

Lucy, aki – mint azzal Iris szembesült – Marisol szöges ellentéte volt, mindenki poharába tejet töltött, majd elfoglalta helyét az asztalfőn. Magas volt, és szőke hajú, a bőre csupa szeplő, szürke szeme ravaszan csillogott. Arcán mintha folyamatosan morcos kifejezés ült volna, ám Marisol előre figyelmeztette Irist, hogy a húga magának való, és tart az idegenektől. Az, ha valakit megkínált egy csésze teával, annak a jele volt, hogy az illető kiérdemelte a barátságát és tiszteletét.

– Imádom ezt a dalt – jelentette ki Attie fejét a rádió felé döntve.

Búskomor dallam volt, és csak még szomorúbbá tette a tény, hogy egyes részei hiányoztak. Iris ezt onnan tudta, mert már hallotta korábban. Hála a városban nemrég bevezetett tilalomnak, a húros hangszerek szólamait kimetszették belőle. A kancellár így kívánta megkurtítani Enva és a hárfája mágikus hatalmát, Iris viszont úgy érezte, a megszorítás alapja a félelem. Az uralom és a hatalom elvesztésétől való félelem. Az attól való félelem, hogy Oath– ban elterjed az igazság a háborúról és arról, mi jöhet még.

– G. W. Winters – mondta Lucy, ahogy hirtelen mozdulattal szétnyitotta szalvétáját. – Korunk egyik legnagyobb zeneszerzője. Micsoda nő!

– Ismered ót? – kérdezte Attie.

– Igen. Részt vettem pár koncertjén, amikor még Oathban laktam. Egyszer Marisol is velem tartott.

– Na, *az* aztán emlékezetes egy este volt! – bólogatott Marisol. – Ami félremehetett, az félre is ment.

– Kivéve a zenét – szúrta közbe Lucy.

– Örülhetünk, hogy élünk.

– Nem vagy te egy kicsit túl drámai, nővérkém?

Marisol szúrós szemmel meredt a húgára, de nem volt képes sokáig úgy tenni, mintha haragudna. Ajka csalárd módon előbb mosolyra húzódott, majd elnevette magát.

– Ez olyasféle történetnek hangzik, amit szívesen meghallgatnék – jegyezte meg Iris, tekintetét a két testvér közt járatva.

– Rendben, de csakis akkor, ha én mondhatom el. – Lucy feltartotta a tejespoharát.

– Legyen. – Marisol sóhajtott, ám a hangja arról árulkodott, hogy élvezi a helyzetet. – De kétszer közbeszólhatok.

– Megegyeztünk.

Játékos szóváltásukat a rádióban váratlanul felhangzó három sípszó szakította meg.

Iris a masina felé kapta a fejét, miközben az asztalra jeges csend telepedett.

– *Megszakítjuk ma esti adásunkat, hogy megosszuk a hallgatósággal Verlice kancellár egy fontos üzenetét* – szólt egy monoton hang a dobozból. – *Mostantól kezdve minden Oathba látogató személy köteles regisztrálni a városban való tartózkodását, valamint családtagjainak kilétét a Nemzetközösségi Minisztériumban. Kérjük, hozzák magukkal saját és a rendelkezés hatálya alá tartozó rokonaik személyazonosító okmányait, hogy azokról fényképet készíthessünk nyilvántartásunk számára. Köszönjük fegyelmüket és együttműködésüket, most pedig folytatódjék ma esti műsorunk!*

Ismét felcsendült a zene – a fa– és rézfúvósok és az ütőhangszerek játéka –, de senki sem moccant. Iris reszketve kifújta a levegőt. Minden étvágya elment. Körbehordozta tekintetét az asztaltársaságon, szemügyre véve a mély ráncot Lucy két szemöldöke közt és Marisol vállának merev tartását. Attie aggodalmasnak tűnt, Tobiás pedig bosszúsan meredt maga elé.

– A látogatók alatt a menekülteket értik – mondta Marisok – Azokat, akik a háború elől menekülnek.

Sok menekült érkezik River Downba? – kérdezte Iris.

– A múlt héten jött egy pár család – felelte Lucy. – De úgy sejtem, egyre többen lesznek a hozzájuk hasonlók, amint Dacre megindul. Felkészültünk rá, hogy annyi embernek adjunk szállást és ételt, amennyinek csak tudunk.

– A legfrissebb híreink szerint Dacre még mindig Avalon Bluffban időzik – jegyezte meg Attie. – Úgy kotlik rajta, mint egy tyúk. Húzza az időt, de hogy miért, azt nem tudjuk, viszont előre retteghetünk tőle.

– Keegan nem olyan régen írt nekem – vette át a szót Marisok – Azt mondja, Enva seregei visszavonultak Hawk Shire-be, de arra számít, hogy hamarosan még keletebbre indulnak. A felderítők jelentései szerint Dacre mostanra ismét elegendő katonával rendelkezik ahhoz, hogy támadást indítson. Keegan azt kérte, készüljek fel rá, hogy még itt, ilyen messze keleten is pillanatok alatt megváltozhat a helyzet. Nem hiszem, hogy ezt említenetek kellene a cikkeitekben, Iris és Attie, és megijeszteni sem akarlak titeket, de Keegan nem hiszi, hogy a csapatai képesek lennének feltartóztatni Dacrét, ha az isten határozottan megindulna Oath felé. A seregei jelentősen felduzzadtak, és eddig is rettentő könnyen el tudta foglalni a kerületek ehhez hasonló kisvárosait.

Iris némán Attie szemébe nézett.

– Helena meddig küld el titeket? kérdezte Lucy. Amikor a lányok haboztak, Tobiás felelt helyettük:

– Engem arra kért, hogy Winthropnál messzebb ne vigyem őket.

– *Winthrop!* – kiáltotta Marisok – Az túl közel van a fronthoz, főleg, ha egyik napról a másikra változik a helyzet. Winthrop egy kőhajításnyira fekszik Hawk Shire-től.

– Mari! – szólt Lucy.

– Nem, Luce! Van némi *mondandóm* Helénának, és ezúttal nem fogok hátradőlni, és magamba fojtani, mint tettem azt eddig mindig.

Iris megrökönyödésére Marisol felállt, és kiviharzott a konyhából. Amikor meghallotta, hogy a folyosón zokog, úgy érezte, mintha egy kőszikla lenne a gyomrában, a mélybe húzva őt.

– Nem kéne… Esetleg ne…? – Iris alig találta a szavakat a mellkasában lüktető fájdalomtól.

Lucy a fejét rázta.

– A nővérem mindkettőtöket nagyon szeret. Nehézére esik feldolgozni, hogy a harcok felé fogtok haladni.

– Meg aztán Keegan biztonsága miatt is aggódik – tette hozzá Attie.

– *Rettenetesen* aggódik miatta. – Lucy kiment a konyhából, hogy megvigasztalja Marisolt.

Iris előbb szalvétájának a szélét piszkálta, ám amikor Attie felállt, és kikapcsolta a rádiót, ő is felpillantott.

– Szeretnétek, hogy hazavigyelek titeket? – kérdezte Tobiás. – Ha igen, csak egy szavatokba kerül.

Iris a fiatalemberre nézett, annak mahagónibarna tekintete azonban Attie-re összpontosult.

– Ez igazán kedves tőled, Bexley – dőlt Attie a pultnak. – De én tovább akarok menni, ahogy azt megígértem.

– Mint ahogy én is – tette hozzá Iris.

Tobiás bólintott, ám az arca komor volt.

Akkor meg kell vitatnunk a terveinket.

– A terveinket? – ráncolta a homlokát Attie. – Ezt meg hogy érted?

– Ha esetleg történne velem valami, miközben a cikkeiteket szállítom, az adott városban ragadtok. És ha ez megtörténik, akkor meg kell ott húznotok magatokat, hacsak hirtelen nem evakuálják a helyet. Ha így esne, akkor felszálltok az első Oathba tartó kocsira, amit találtok.

– Ugyan, mi történhetne veled útközben? – kérdezte Attie.

– Őszintén, bármi. Defektet kaphatok. Túlhevülhet a motor. Járhatatlanná válhatnak az utak.

– Azt hittem, nem aggódsz az ilyesmik miatt.

– Nem is – felelte a fiatalember. – De *miattatok* aggódni fogok. Ezzel csak azt akarom mondani… ne essetek pánikba, ha esetleg nem érnék vissza időben. Amire amúgy mikroszkopikusan kicsi az esély, mivel nem sok minden állhat közém és a megbízatásaim közé. De nem akarom, hogy ti ketten rám várjatok, ha netán úgy adódna, hogy abban a pillanatban el kell hagynotok az adott helyet. Eddig könnyű utunk volt, de nem tudom, mire számítsak

River Downon túl. Ebbe mindketten beleegyeztek?

– Igen – felelte Iris, de a szíve hevesen zakatolt annak

gondolatára, hogy bárhonnan Tobiás nélkül meneküljön. A ránc Tobiás két szemöldöke közt kisimulni látszott,

de aztán a fiatalember rádöbbent, válaszolt.
hogy Attie még nem

– Miss Attwood? – szegezte neki a kérdést.

Attie éppen merengve bámult ki az ablakon, nézte, ahogy az esőcseppek lecsorognak az üvegtáblákon.

– Hát persze, hogy beleegyezem – jelentette ki Tobiás szemébe nézve. – De azért reménykedjünk benne, hogy erre sosem kerül sor!

{11}
R.

Iris magára hagyta Attie-t és Tobiást a konyhában egy kancsó frissen lefőtt kávé társaságában, és visszatért a mosókonyhába. Úgy készült, hogy az éjszaka nagyját végigdolgozza, és meglepetten látta, hogy valaki egy párnát és egy puha takarót helyezett a padlóra az írógépe mellé. Ezenfelül három gyertyát és egy doboz gyufát is talált, hogy a plafonról lógó, csupasz villanykörte használata helyett gyertyafényben dolgozhasson.

Biztos Marisol volt ilyen figyelmes, gondolta Iris, ahogy mosolyogva elhelyezkedett a párnán. Előhúzott egy gyufát, és meggyújtotta vele a gyertyákat. Ekkor vette csak észre.

A szekrény előtt a padlón egy összehajtogatott papírlap hevert.

Valaki végre válaszolt neki.

Iris addig nézte meredten a levelet, amíg a látása el nem homályosuk. Elfújta a gyufát, és odamászott a szekrényhez. Forgott vele a világ, ahogy a kezébe vette papírt, majd elhelyezkedett a párnán.

Csak nézte az összehajtogatott oldalt. Semmi kétség sem fért hozzá, hogy azon szavak álltak, bár úgy tűnt, nincs belőlük sok. Iris látta őket, a gondolatok eme sötét láncát.

Ez most vagy semmin sem változtat, vagy mindent megváltoztat.

Nyelt egyet, és széthajtotta a papírt.

Ki vagy te? Miféle mágia ez?

Iris lehunyta szemét – a levél tömörsége úgy hatott rá, mintha ököllel ütötték volna. Ha valóban Román írta, akkor nem emlékezett rá. Ennek már csak a gondolatától is elakadt a lélegzete. Azonban mielőtt bármi egyebet tenne, Irisnek meg kellett bizonyosodnia felőle, hogy valóban ő az. Agyafúrtnak kellett lennie.

Legépelt és elküldött egy gyors üzenetet:

Az írógéped. Kell lennie egy ezüstplakettnek a keret aljához csavarozva. Meg tudnád mondani, mi áll rajta?

Amíg a választ várta, fel-alá járkált a szobában ügyelve rá, hogy ne zavarja meg a száradó ruhákat. Talán nem is fog neki válaszolni, de ha egy dologban biztos volt Románt illetően… akkor az az volt, hogy a fiú szereti a kihívásokat. Meg aztán kíváncsi természetű is volt.

A válasz alig egy perccel később meg is érkezett.

A HARMADIK ALOUETTE / KÉSZÜLT D.E.W. SZÁMÁRA

Akkor ez azt jelentené, hogy te vagy D. E. W.? Mert az biztos, hogy én nem.

Ui.: Még nem válaszoltál a kérdéseimre.

Iris ujját az ajka íve mentén végighúzva olvasta a fiú levelét. *Fura, hogy az én írógépem van nála,* gondolta, de aztán vigasztaló melegség áradt szét a mellkasában. Sokat aggódott amiatt, hogy a nagyanyja írógépe odalett, és ennek gondolatára gyász járta át. A Harmadik

Alouette a gyermekkora része volt, örökségének egy darabja. Olyan rengeteg mindent írt azokon a billentyűkön.

Azonban annak a gondolata, hogy most Román gépel rajta, hogy ott van mellette valami, ami Irishez tartozik, újra lángra lobbantotta a reményét.

– Mindig is kedvelted az utóiratokat, nem igaz, Kitt? – suttogta. Aztán rádöbbent.

A levelet valóban Román írta, és nem emlékezett őrá.

A felismerés olyan volt, mint egy, az oldalába mélyedő penge, mire erőtlenül a padlóra hanyatlott, arca a tégláknak nyomódott. Román levelét továbbra is az ujjai közt szorongatta, összegyűrve a teste alatt.

Forestnek igaza volt.

Iris engedte, hogy átjárja eme mondat súlyos valója – engedte, hogy átjárja a kín és a fájdalom ahelyett, hogy elnyomta volna, hogy aztán valamikor máskor dolgozza fel. Nyugodtan érezhetett bánatot, dühöt. Nyugodtan sírhatott a szomorúságtól, a megkönnyebbüléstől. Amikor ismét képes volt felülni, újra elolvasta Román levelét.

Román még nem emlékezett rá, de majd fog. Hamarosan. Az emlékei visszatérnek, pont, ahogy idővel Forestéi is a felszínre törtek.

Ami a legfontosabb, hogy Román ismét írt neki. Iris megtalálta a módját, hogy kapcsolatba lépjen vele.

Dacre úgy hitte, nála minden előny, hogy könnyedén képes lesz engedelmes tudósítót faragni Romanből. Az istennek azonban fogalma sem volt róla, hogy nem ő a varázslat egyetlen forrása.

– Még megbánod, hogy elvetted őt tőlem – suttogta Iris összeszorított foggal, ahogy befűzött egy lapot az írógépébe.

Ujjait a billentyűkre helyezve azt hitte, készen áll arra, hogy válaszoljon Romannek, de aztán habozott.

Bármennyire is ezt szerette volna tenni, nem fedhette fel csak úgy magát kedvese előtt. Nem kockáztathatta meg, hogy Román pánikba

essen, vagy annyira letaglózzák a hírek, hogy többé ne is írjon neki, vagy, ami még rosszabb, hogy Dacre közbeavatkozzon. Ezenfelül a saját kilétét is óvnia kellett.

Apránként kell felfednie Román előtt az igazságot. Lassan kell haladnia.

A következőt írta:

Sem D. E. W„ sem valami olyan varázserővel bíró istennő nem vagyok, ami segítségével leveleket küld– hetek valakinek, aki nem akarja olvasni azokat. Ezt a dicsőséget kénytelen vagyok átengedni a szekrényajtóknak. De ismerem annak a masinának a történetét, amin a kezed nyugszik, és a Harmadik Alouette-et mágiával készítették, úgy, hogy kapcsolatban álljon két másik írógéppel. Ott volt az Első, ami immáron az enyém, és a Második, ami, feltételezem, mostanra elpusztult.

Amíg akad a közeledben egy szekrényajtó, és birtokodban a Harmadik Alouette, a leveleid mindig képesek lesznek eljutni hozzám, nem számít, mekkora köztünk a távolság. Bár gondolom, sok a dolgod, minden bizonnyal lefoglalnak a háborús ügyek. És ugyan kinek van ideje manapság arra, hogy idegenekkel levelezzen?

Ui.: Úgy rémlik, hogy még te sem feleltél a három kérdésemre!

Iris elküldte a levelet, aztán türelmetlenül várt – a percek egyre csak teltek, ahogy az éjszaka szirmait bontogatta. Iris hirtelen megérezte, milyen kimerült, mire nagyot sóhajtott, felkészülve arra, hogy nekiálljon a cikkének. De aztán egy papírlap suhant végig suttogva a padlón.

Román válasza így szólt:

Belátom, hogy udvariatlannak tűnhettem. Bocsáss meg! Az ember nem lehet túl óvatos manapság, ha arról van szó, kiben

bízzon meg, és a reggeli leveled igencsak felkavart.

Sajnálatos módon nem ismerem a választ a három kérdésedre, szóval minden bizonnyal elbukhattam valami általad kiötlött próbatételt. Vagy ennek nyomán egyszerűen ráeszméltél, hogy nem is annak a személynek írsz, akinek remélted, mivel a Harmadik Alouette csak nemrég került a birtokomba, és nem tudom, hogy előttem ki viselte gondját. Ezért elnézésedet kérem, de ígérem, hogy féltve őrzöm majd.

Mindezzel csak azt akarom mondani, köszönöm, hogy megosztottad velem az írógépek titkát. Meglehet, hogy nem istennő vagy, azonban én sem vagyok isten. Halandó létünk ellenére talán szavainkkal mi is a saját varázslatunkat szőjük.

Ezenfelül pedig olyat sosem mondtam, hogy ne akarnám olvasni a leveleidet, nemdebár?

R.

Ui.: Ha most valóban levelezésbe fogunk, akkor talán elárulhatnád, mégis hogyan szólíthatlak?

Iris felállt, adva magának egy pillantott. Egy beszakadt körömágyat rágcsálva igyekezett feldolgozni a benne kavargó érzéseket, szavakat, gondolatokat. Végül aztán egy pillanattal sem volt képes tovább várni, és visszaült a párnájára. A helyiséget egy lecsapó villám világított meg, majd felhangzott a menydörgés, megremegtetve a falakat.

Túlzás lenne elmondani Romannek a nevét? Akkor is, ha másra sem vágyott?

Mi lesz, ha a leveleit elkobozzák? Vajon veszélybe sodorná magát azzal, ha leírná, hogy *Iris?* Mindössze négy betű volt, de akkor is túl veszélyesnek tetszett átadni.

Légy óvatos! Haladj lassan!

Iris még azelőtt elküldte a levelet, hogy kételkedni kezdhetett volna a döntésében.

Kedves R.!

Nyugodj meg, semmilyen próbán nem buktál el. Én is óvatos vagyok, ha arról van szó, kiben bízzak meg. Azonban muszáj vagyok emlékeztetni magamat, hogy néha magunknak írunk, néha pedig másoknak. És hogy a határok olykor, amikor a legkevésbé számítanánk rá, elmosódnak eme kettő között. Amikor pedig erre sor került a múltban… emlékszem, hogy csak erősebbé lettem tőle.

Ui.: Szólíthatsz Elizabethnek.

MÁSODIK RÉSZ

Szólít a láng

{12}
Ketrecbe zárt csalogány

A nap ragyogott, az előző éjjel lehullott eső pedig sekély pocsolyákba gyűlve csillogott, amikor Tobiás elhajtott River Downból. Nála voltak a cikkek, amiket Iris és Attie írt Helena számára, valamint a városiak Oathba küldött levelei.

Pár óra, és jövök – mondta a fiatalember a kertkapuban állva, miközben roadstere csillogva és útra készen várakozott. – Holnap reggel indulunk tovább Bitteryne-ba.

Iris csak bólintott, Attie azonban megjegyezte:

– A saras utak nem fognak lelassítani? Tegnap csak úgy zuhogott, ha elfelejtetted volna.

– Nem felejtek én el semmit sem – felelte a fiatalember, ahogy kinyitotta a sofőroldali ajtót. – És nem, az utak nem fognak lelassítani.

A lányok nézték, ahogy távozik, hallgatták, ahogy a motor ismerős hangja beleveszik a reggeli ködfátyolba.

Iris oldalvást Attie-re pillantott.

– Nem aggódsz amiatt, hogy majd elakad?

– Nem. Amiatt aggódom, hogy *mi* itt ragadunk, ha nem tér vissza. – Azonban Attie továbbra is meredten nézte az utcát, miközben ujjai a kapu kovácsoltvas cikornyáit szorongatták. – Sétálok egyet.

Iris egészen addig állt az udvaron, amíg szem elől nem vesztette Attie-t. Csakis azután tért vissza a házba Marisol keresésére indulva. A hátsókertben lelt rá, ahol ölében egy nyitott zsebkönyvvel térdelt a földön.

– Micsoda bájos kert! – mondta Iris.

Marisol mosolyogva felpillantott. A szeme véreres volt, mintha előző éjjel egyetlen szemhunyást sem aludt volna. Fonatba fogott, sötét haját koronaként a feje köré csavarta, és egy piszkos kertésznadrágot viselt.

– Igen, Lucy lelkes kertész. Örökölte a nagynénénk érzékét. – Marisol figyelmét ismét a könyvének szentelte, ujjaival megcirógatta a lapon lévő madárrajzot. – Most azonban azon vagyok, hogy kiderítsem, ki dalol itt a bokorban. Hallod őt?

Iris a fülét hegyezve letérdelt. A szomszéd utcában haladó szekér zaján és az egymást szólongató gyerekek ricsaján túl egy madár éneke ütötte meg a fülét. Pompás és dallamos volt, csupa trilla és gyöngyöző hang.

– Ott van ni, a bozótban.

Iris egy pillanattal később meg is pillantotta. A kert hátuljában sorakozó bokrok közt egy apró madár ült, testét puha, barna tollak fedték.

– Még sosem hallottam madarat így dalolni. – Iris megbabonázva figyelte, ahogy a madár ismét csicseregni kezdett. – Milyen fajta?

– Csalogány – felelte Marisol. – Már jó ideje nem láttam vagy hallottam egyet sem, de emlékszem, hogy fiatalabb koromban minden egyes tavasszal megjelentek Avalon Bluffban. Éjjelente gyakran nyitva hagytam az ablakomat, hogy hallhassam a dalukat. A trilláikra aludtam el, néha még velük is álmodtam. – Gyengéden becsukta a könyvet, szinte mintha az emlékeibe veszett volna. De aztán még hozzátette: – Évekkel ezelőtt készült egy tanulmány a csalogányokról, és jó párat elfogtak és ketrecbe zártak miatta.

– Miért? – kérdezte Iris.

– El akarták adni a madarakat, meg tanulmányozni a dalukat. A legtöbb csalogány elpusztult, de azok, amelyek kibírták őszig… végül mind belehaltak abba, hogy próbáltak kiszabadulni, a szárnyaikat és a testüket a kalickának csapták, amiben tartották őket. Érezték a késztetést, hogy elinduljanak délre, és képtelenek voltak felelni rá.

Iris a bokorban ülő csalogányt figyelte. A madár elhallgatott, fejét oldalra döntötte, mintha ő is Marisol szomorú történetét hallgatta volna. De aztán széttárta szárnyát, és elrepült. Dala nélkül a kertre vágyakozással teli csend telepedett.

– Sajnálom! – mondta Marisol, meglepve Irist. – Azt, ahogy tegnap este viselkedtem. Olyan kevés időt tölthetünk együtt, és úgy érzem, mintha azt is tönkretettem volna.

– *Marisol* – suttogta Iris összeszűkülő torokkal. Finoman megérintette barátja karját.

– De aztán, amikor ma reggel felébredtem, és meghallottam a csalogány énekét a kertből, rögtön eszembe jutott a nagynéném története a fogságba ejtett madarakról – folytatta Marisol. – És ez emlékeztetett rá, hogy nem tarthatom kalickában azokat, akiket szeretek, akkor sem, ha úgy érzem, ezzel megóvom őket.

Kifújta a levegőt, mintha ezzel a súly is lekerült volna a válláról. Aztán Iris felé nyújtotta a könyvet. Apró volt, lapjait karamellszínűre festette az idő. Zöld borítóján egy aranyozott madár díszelgett.

– Ezt szeretném odaadni neked, Iris.

– Nem fogadhatom el – próbált a lány tiltakozni, de Marisol határozottan a kezébe nyomta a könyvet.

– Szeretném, ha a tied lenne – ragaszkodott hozzá. – Amikor ismét nyugatra utazol, és új városokat és történeteket ismersz meg, talán lesz majd pár nyugodt pillanatod, amikor leülhetsz, és figyelheted a madarakat. Amikor pedig így teszel, gondolj rám, és tudd, minden

reggel és minden este imádkozom érted és Attie-ért és Tobiásért és Románért.

Iris pislogva küzdött a könnyeivel. Ez csak egy könyv volt, mégis sokkal többnek érződött bőrnél és papírnál és tintánál. Olyan volt, mint egy horgony, amibe a következő napokban kapaszkodhat, valami, ami megvédi, és közben arra bátorítja, hogy *menjen tovább.* Iris végighúzta ujját a borítón lévő madáron, majd felpillantva Marisol szemébe nézett.

– Úgy lesz. Köszönöm!

– Helyes. – Marisol ismét mosolygott. – Most pedig gyere, segíts nekem összekészíteni pár üdvözlőkosarat az új vendégeinknek itt River Downban. Szeretném, ha megismernéd őket.

Iris bólintott, majd felállt, és lesöpörte a nedves földet a térdéről. Ekkor azonban megérezte, hogy egy árny suhan végig rajta, mire félbehagyta a mozdulatot, és felpillantva látva, ahogy két keselyű telepszik le a szomszéd ház tetejére. A madarak széttárták szárnyukat, sötét tollaik csillogtak a napfényben.

Irist kirázta a hideg, majd a könyvecskét a szívéhez szorítva követte Marisolt be a házba.

* * *

Kedves Elizabeth!

Képtelen vagyok elaludni, így ismét azon kapom magam, hogy neked írok. Nem láthatsz, de egy ablak előtt álló íróasztalnál ülök, és csak bámulok a sötétbe, próbálva magam elé képzelni téged.

Fogalmam sincs, hogyan nézhetsz ki, vagy hol laksz, vagy milyen a hangod csengése. Nem tudom, mennyi idős vagy, vagy hogy mi rejtőzik a múltadban. Nem tudom, miket éltél át, milyen pillanatok formáltak téged azzá, aki ma vagy. Nem tudom, melyik oldalon állsz a háborúban.

De rájöttem, hogy nem is kell tudnom ezeket a dolgokat. Talán nem is lenne szabad elmondanod nekem. Viszont azt hiszem, szeretnék tudni rólad valamit, amit senki más nem tud.

R.

Kedves R.!

Attól tartok, jelen pillanatban nem nyújtok valami fényes látványt, de hogy engedjek neked némi bepillantást: éppen egy mosókonyha padlóján ülve gépelek, száradó ingek és ruhák társaságát élvezve. A hajam hosszú, be van fonva, és igencsak kócos, mellettem pedig egy Cambria megannyi madarát felsorakoztató könyv hever.

Ma megtudtam, hogy a keselyűk egy életre választanak párt maguknak. Ezt tudtad? Hogy őszinte legyek, a múltban nem sok figyelmet szenteltem a madaraknak, de talán csak azért, mert egy város téglái és macskakövei között nőttem fel. Azt is megtudtam, hogy egy csalogány több, mint ezer különböző dalt képes elénekelni, és hogy az albatrosz repülés közben is tud aludni, meg hogy a verebeknél a hím feladata, hogy megépítse a fészket.

Íme valami, amit senki más nem tud rólam, mivel csak ma döntöttem el:

Egy nap szeretném olyan behatóan ismerni a madarakat, hogy képes legyek mindössze a dalukat hallva azonosítani az egyes fajtákat.

Ma este résnyire nyitottam az ablakomat abban reménykedve, hogy hallok egy ismerős trillát, vagy akár valami teljesen váratlant. Egy dalt, ami eszembe juttatja, hogy még ha úgy is érzem, nem tudom, hol vagyok, vagy hová tartok, a madarak akkor is énekelnek, a hold akkor is növekszik és fogy, és az évszakok akkor is követik egymást.

Elizabeth

Ui.: Egy tény, amit a legtöbben tudnak: tizennyolc éves vagyok, de egy öreg lélek lakozik bennem.

U.ui.: Árulj el nekem valamit magadról! Lehet olyasmi, amit mindenki tud, vagy olyan, amit senki sem.

Román nem válaszolt Elizabethnek.

Mégis mit mondhatna neki? Azt, hogy nem emlékszik a múltjára?

Bosszúsan felrántotta szobájának ablakát. Még mindig az elhagyott tanyaházban időztek, amitől kellemetlen érzés járta át. Abban a pillanatban azonban, hogy magába szívta a tavaszi esőtől párás, hűvös éjjeli levegőt, a testét kínzó feszültség enyhülni kezdett.

Nagyot sóhajtva kifőzte a bakancsát, és lefeküdt az ágyára. Elfújta a gyertyát, aztán a fülét hegyezte, ahogy az éjszaka átölelte őt.

Hallotta, hogy a nyitott ablakon túl ciripelnek a tücskök, és a fák levelei zizegnek a szélben. Hallotta a katonák sátrakból kihallatszó, távoli hangját. Mindezen neszek mögött pedig egy bagoly kísérteties éneke bújt meg.

Román elszenderedett.

Az álmai élesek, elevenek voltak.

Egy asztalnál ült, előtte írógép, amin túl szótárak és szinonimaszótárak álltak, szépen sorba rendezve. A könyökénél ceruzák, egy jegyzettömb és egy kupac gyászhirdetés hevert. A tágas helyiséget cigarettafüst és erős fekete tea illata lengte be, a levegő pedig fémes volt a billentyűk és a betűfejek kattogásától és az írógépek csengetésétől, ahogy egyre újabb és újabb bekezdések születtek.

Az *Oathi Közlöny* szerkesztőségében volt, a helyen, ami szinte már az otthonának tetszett – sokkal inkább, mint az a kúria a dombon, amiről még mindig álmodott.

– Kitt? Az irodámba, most! – mondta Zeb Autry, ahogy elhaladt Román asztala előtt.

Román magához vette a jegyzettömbjét, és követte főnökét. Becsukta maga mögött az ajtót, és idegesen leült Zebbel szemben.

Uram?

– Csak előre szólni akartam… – Zeb az asztalán álló kristály whiskysüvegért nyúlt, ami csak úgy csillogott az ablakon beszökő, reggeli fényben. – Hamarosan érkezik egy új alkalmazott. A lány meg fog osztozni veled a gyászhíreken, apróhirdetéseken és reklámokon.

– *A lány?* – visszhangozta Román.

– Ne tűnj már ilyen meglepettnek! Olvastam egy esszéjét, és nem hagyhattam, hogy kicsússzon az ujjaim közül. Kíváncsi vagyok, mire megy majd itt.

– Ez azt jelenti, hogy nem számíthatok arra a rovatvezetői állásra, ami felajánlott, uram?

Zeb egy pillanatig az ajkát csücsörítve hallgatott.

– Ez azt jelenti, hogy mindkettőtöknek egyenlő esélye lesz elnyerni a pozíciót. Egy kis versengés jót fog tenni neked, Kitt.

Román ezt úgy értelmezte, hogy *eddig mindent ezüsttálcán kínáltak neked.* Érezte, hogy elvörösödik, a bosszúság a torkát kaparta. De attól még állkapcsát összeszorítva bólintott.

– Ne vágj már ilyen fancsali képet! – kuncogta Zeb. – A lány a Szeles Berekbe járt, és még csak be sem fejezte. Az előléptetés jó eséllyel így is a tied lesz.

Ha a lány a Szeles Berek Iskolába járt, akkor a város azon részéről származott, ahová Román csak nagy ritkán tette be a lábát. Nem tudta, hogy ennek most örülnie kellene-e, vagy inkább aggódnia miatta. Bárki is legyen ez a lány, más szemszögből fogja szemlélni a dolgokat. Az írásai lehetnek akár borzalmasak, akár zseniálisak, nem számít, mivel

Romannek semmi kedve nem volt valami olyasmiért versenyezni, amire szüksége volt.

– Mikor kezd? – kérdezte.

– Ma. Nemsokára itt lesz.

Nagyszerű, gondolta Román fanyarul. Bár talán így a legjobb – minél hamarabb átesik ezen a kínszenvedésen, annál jobb.

A következő pár órában figyelme megoszlott a gyászjelentések és a *Közlöny* szerkesztőségének üvegajtaja közt, várva, hogy feltűnjön ez a két lábon járó rejtély, aki akár mindent tönkretehetett. Mintha varázslat lett volna, a lány pontban délben lépett be az ajtón.

Apró volt, szív alakú arca sápatag. Az orrát szeplők pettyezték, a szeme pedig tágra nyílt, ahogy felmérte ezt az új, ismeretlen helyet. Gesztenyebarna haját csinos kis kontyba fogta, de egy, a derekán szorosra húzott, ütött– kopott ballonkabátot viselt, ami szinte elnyelte őt. Éppen az ujjait ropogtatta, amikor Sarah Prindle rávetette magát, és lelkesen üdvözölte.

– Gyere, hadd mutassalak be mindenkinek! – mondta Sarah, miközben Román legszörnyűbb rémálmába karolt, és körbevezette a szerkesztőségben.

Román felállt az asztalától, és a tálalóhoz lépett, ahol töltött magának egy csésze teát, majd onnan figyelte tovább, ahogy az új lány megismerkedik a szerkesztőkkel, az asszisztensekkel, Zebbel. Az egyetlen személy, akivel még nem rázott kezet, ő volt.

Nem odázhatta a dolgot a végtelenségig. Sarah vetett felé pár szúrós pillantást, miközben segített elhelyezkedni a lánynak az új asztalánál – ami mindössze kettőre volt Románétól –, mire a fiú elnyomott egy nyögést.

Letette a teáscsészéjét, és odasétált a lányhoz a munkaállomások közti folyosón.

Az éppen az írógép billentyűit cirógatta. Még mindig azt az otromba kabátot viselte, magassarkúja azonban tekintélyt sugárzott. Megérezhette Román közeledtét, mintha a fiú egy, a távolban gyülekező vihar lett volna. Vagy talán tekintetének jéghidegét érezte meg. Felpillantott Romanre, merészen jól megnézte őt magának, majd elmosolyodott.

Iris vagyok – mondta vidáman, a fiú felé nyújtva a kezét. – Iris Winnow.

Ez meg mégis miféle név?, morogta Román gondolatban, máris maga elé képzelve, hogyan festene nyomtatásban. Jó név volt. Olyan név, amit ízlelgetni vágyott, de visszafogta magát.

– Én pedig Román Kitt – mondta mogorván. – Üdvözöllek a *Közlönynél.*

Iris keze még mindig ott volt kettejük közt, Romanére várva. Gorombaság lett volna a részéről ügyet sem vetni rá. Ami azt illeti, már az is gorombaság volt, hogy ilyen sokáig húzta a dolgot. Vonakodva megfogta a lány kezét, és megdöbbent azon, milyen határozott a szorítása. Az érintésétől pedig mintha villám szaladt volna végig a karján.

Román levegő után kapkodva riadt fel.

{13}
Láttál már ennél rosszabbat is

Szokatlanul csendes vagy – jegyezte meg Dacre.

Román elfordította tekintetét a teherautó mocskos ablakáról. Az egységek végre maguk mögött hagyták a búskomor tanyát, és megindultak a kanyargós úton kelet felé.

– Elnézését kérem, uram. Csak a tájat csodáltam.

Dacre mellette ült az ülésen, és éles, mindentudó tekintettel szemlélte őt.

– Nem sajognak a régi sebeid?

A kérdés olyan váratlanul érte, hogy Román egy pillanatra még a száját is eltátotta. Hát Dacre nem meggyógyította, ami eltört benne? Miért térne most vissza a fájdalom?

– Nem – felelte, közben azonban végighúzta ujjait a kezeslábasa alatt rejtőzködő, a térdét közrefogó hegeken. – Teljesen jól érzem magamat, uram.

– Elmondhatod, ha fáj. A sebek néha mélyebbre nyúlnak, mint először hiszem, és ilyenkor nincs más lehetőségem, mint hogy ismét meggyógyítsam őket. – Dacre pillanatnyi szünetet tartott, mintha a gondolataiba mélyedt volna, majd megkérdezte: – Álmodtál valamit tegnap éjjel? Egy ideje nem osztottál meg velem egy álmot sem.

– Ha álmodtam is, nem emlékszem rá. – A hazugság könnyedén siklott ki a száján, ám Román érezte, ahogy a torka összeszorul. Egyre csak Iris Winnow-t látta maga előtt, azt, ahogy mosolyogva felnéz rá. Miért tűnt úgy, mintha a gravitáció körülötte összpontosult volna, még most, órákkal azután is, hogy Román róla álmodott?

Hüvelykujját végighúzta a tenyerén – még mindig érezte a lány érintését –, úgy sejtette, Iris több volt egy álomnál.

– Ha a tiéd lehetne az istenek varázsereje – mondta Dacre –, milyen hatalmat választanál?

Románt ismételten meglepte Dacre kérdése.

– Nem is tudom. Sosem merengtem el rajta, uram.

– Fiatalabb koromban én az unokatestvérem hatalmára áhítoztam. Mirére. – Dacre hangja mélyen és melegen csengett, ahogy nyilvánvaló szeretettel felidézte múltjának egy szakaszát. – Mir jóval idősebb volt nálam, és sokkalta kegyetlenebb is. Az illúziók feletti hatalommal született, és képes volt puszta árnyék képében járni-kelni, anélkül suhanva egyik helyről a másikra, hogy azt bárki észrevette volna. Úgy gyűjtötte a családi titkokat, mintha azok kincsesládába zárt ékkövek lettek volna, aztán pedig felosont, hogy mindent kiderítsen az Égiekről, amit csak tud. Emlékszem, amikor egy nap visszatért a mélybe, lelkesen és majd' kicsattanva az izgalomtól, mintha lenyelte volna az ég összes csillagát. Elmondta, hogy szerzett magának egy új erőt, aminek hála képes olvasni mindazoknak a gondolataiban, akiket megérint. Innentől kezdve kerültem őt, mivel tartottam tőle, hogy mire lelne az én gondolataim közt, bár mindössze csak irigykedtem rá.

Román eltűnődve szemlélte Dacre éles vonású profilját. A napfény arannyal futtatta körbe furcsa szépségét.

– Önök képesek új erőhöz jutni? Azt hittem, hogy a varázserejükkel születnek, és ez az, ami megkülönbözteti önöket tőlünk – mondta Román.

– Valóban a számunkra kijelölt hatalommal születünk – felelte Dacre. – De ez sosem akadályozott meg minket abban, hogy többre vágyjunk, és megtaláljuk a módját, hogy meg is szerezzük.

Román a combjába törölte a tenyerét. Még mást is akart kérdezni, de a szavak a torkán akadtak, úgyhogy inkább Mirre gondolt. Arra a másik istenségre, aki északon aludt a sírjában.

Eltelt pár feszengő némasággal átjárt óra, mialatt Román újra és újra álomtalan szendergésbe mélyedt. Megkönnyebbült, amikor végre elérték úti céljukat.

Merrow városa mintha Avalon Bluff kisebb mása lett volna, tele színpompás zsalukkal és elburjánzott kertekkel büszkélkedő, nádtetős kis házakkal. A főutca volt benne az egyetlen kikövezett út. A tájat almafás ligetek pettyez– ték, az ágakról fehér szirmok szitáltak, valahányszor feltámadt a szél.

Amint megállt a teherautó, Román máris magához vette az írógépét, és kinyitotta az ajtót. Ügyelve a mögötte a városba robogó kocsik hosszú sorára, óvatosan leereszkedett az utastérből, és felpillantott a legközelebbi házra.

Az ablakokat ökörnyállal átszőtt árnyak töltötték meg. A kéményből nem szállingózott füst, az utcákon nem rohangáltak gyerekek. A piacon minden be volt deszkázva. Mintha még néhány ajtót is elbarikádoztak volna, hogy minél nehezebb legyen rajtuk bejutni.

– Hol van mindenki? – kérdezte Román, nem számítva válaszra. Dacre azonban meghallotta őt, mint ahogy az a katona is, aki a teherautójukat vezette.

– Keletre evakuálták őket, hála Enva erőinek – felelte Dacre a mellette magát vigyázzállásba vágó századosra pillantva. – Állítson fel őrséget a város széle mentén! A százada keresse meg a lehető legjobb szállást éjszakára, és járjanak utána, mi maradt a pincékben, amit megehetünk.

– Igenis, uram. – A százados tisztelgett előtte, majd nekiállt parancsokat rikkantgatni.

A város méhkas módjára nyüzsgött, ahogy a katonák tették a dolgukat, Romanben pedig egy pillanatra felmerült, hogy egy kicsit elsomfordál magában – szólította őt az almáskert békéje –, ám ekkor puskaropogás hasított a levegőbe.

Tőle alig három lépésnyire egy közlegény ordítva a földre zuhant.

Román érezte, ahogy a vér az arcára fröccsen, mire a mellkasában vadul zakatoló szívvel mozdulatlanná dermedt. Még három újabb lövés hangzott el – fülsüketítők, csontig hatolok. Egy második és egy harmadik katona is összeesett, és Román a rémült dulakodás és kiabálás fergetegében rájött, hogy a golyók az egyik emeleti ablakból jönnek.

– *Mozgás!* – sziszegte Dacre, megragadva a karját.

Golyózápor követte őket, elsüvítve a fejük felett, és a sarkukat csipkedve.

A lövések Dacrét vették célba, ő azonban könnyedén kicselezte a támadást.

Román elbotlott, de aztán gyorsan vissza is nyerte az egyensúlyát. Engedte, hogy Dacre belökje egy biztonságot jelentő szemöldökfa mögé, ahol a lövész nem láthatta ot. A vére azonban továbbra is forrón zubogott az ereiben. Remegve figyelte az út túloldalán lévő házak emeleti ablakait. Immár minden árny baljóslatúnak tetszett, mint egy fátyol, ami mögött elrejtőzhetnek a rosszakarói.

– Hányán vannak, parancsnok? – Ismét a százados szólt, a nyomában Shane hadnaggyal érkezett. Az arcukat és az egyenruhájukat vércseppek pettyezték, de mindketten épnek tűntek, ahogy pisztolyukkal a kezükben ott guggoltak Dacre és Román mellett.

– Úgy hiszem, csak egy – felelte Dacre. Furcsamód nyugodtnak hangzott, szinte mintha élvezte volna a helyzetet. – Ennek az épületnek az emeletén. Ne öljék meg! Sebesítsék meg, aztán hozzák elém!

A százados felállt, majd intett az út túloldalán álló kerítés mögött meghúzódó katonáknak. Azok viszont tüzet nyitottak a lövészre, ám mindez csak elterelésnek tűnt, hogy a százados és Shane titkon bejuthasson az épület alsó szintjére.

Román összehúzta magát, erre azonban Dacre ismét megragadta a karját, talpon tartva ót.

– Gyere velem! – mondta. – Meg kell találnunk az ajtót.

A káosz közepette ez tökéletesen észszerűnek hangzott. Román bólintott, miközben a pulzusa vadul lüktetett a torkában, ahogy igyekezett ellenállni a késztetésnek, hogy elfusson és menedékbe húzódjon. Követte Dacrét, végig a keményre taposott földutakon.

Végül aztán egy sarki háznál álltak meg. A tetejét zuzmó fedte, a kertje nagyobb volt, mint a legtöbb háznak errefelé, a lugason pedig orgona virágzott.

– Igen, itt kell lennie – mormolta Dacre, de közben felpillantott, mintha a látóhatárt méregette volna.

– Minek, uram? – kérdezte Román, majd a hangja elcsuklott, amikor ismét puskaropogás hallatszott. Hátrapillantott a válla felett, de nem látta azt a házikót, amiben a lövész rejtőzködött. Mindössze Dacre kőkerítések mögött meglapuló katonáit tudta kivenni, akik pisztollyal a kézben ki-be osontak a sötét házakba.

A várost robbanás rázta meg. Román felvillanó fényt látott, érezte, ahogy a föld megremeg a bakancsa alatt. A szomszédos utcából füst szállt a magasba, kiáltások és sikítások tömkelegét váltva ki.

A ricsaj majdnem térdre kényszerítette. A szájában vér ízét érezte. Vérét és sóét és mocsokét, amikor azonban megérintette az ajkát, az olyan száraz volt, mint a pergamén. Felvetődött benne, hogy talán múltjának egy szilánkját idézte éppen fel, de a levegőt betöltő feszültség nem hagyott neki időt arra, hogy ebbe alaposabban belegondoljon.

– Uram? – szólt. – Nem kéne visszamennünk, és segítenünk nekik?

Dacre nem felelt. Kinyitotta a kertkaput, és határozott léptekkel a bejárati ajtóhoz masírozott. Az nyikorogva felnyílt, felfedve a homályba burkolózó belteret.

– *Parancsnok?* – A szó szinte úgy szakadt ki Román mellkasából. Letaglózta a tény, hogy korábban még sosem szólította meg Dacrét a rangját használva. – Nem kéne várnunk? Mi van, ha itt is rejtőzik egy lövész, vagy ha ez valami csapda?

Dacre megállt a küszöbön, és rápillantott.

– Többre lesz szükség pár ügyetlenül kilőtt golyónál ahhoz, hogy végezzenek velem.

– Igen, ön halhatatlan. Én azonban nem.

– Valóban nem lennél? Ha elfelejtetted volna, percekre voltál a haláltól, amikor rád leltem. Mellettem biztonságban vagy.

Dacre a fejét lehajtva belépett a házba.

Román egészen addig habozott, amíg el nem hallgatott a puskaropogás. Az ezt követő csend hátborzongató volt. Úgy járta át a csontjait, mint a téli jég, és Román lassúnak, ügyetlennek érezte magát; megborzongott, ahogy sietős léptekkel követte Dacrét, be a házikóba.

– Olyan szobát keress, amiben van kandalló! – szólt Dacre hangja az árnyakból.

– Tessék? – lihegte Román az előszobában állva.

– A portáljaim szeretnek tűz és szikla közelében lenni. Elnyelik a hamut és a zsarátnokot és a kandalló minden láthatatlan varázsát. A, itt is van! A társalgó.

Román belépett a szobába. A padlón szőnyeg feküdt, rajta egy poros pamlag állt, a kandalló körül beépített könyvespolc. Dacre azonban egy magas gardróbszekrény ajtaja előtt várta, hogy Román csatlakozzon hozzá.

– Szeretném, ha kinyitnád ezt az ajtót – mondta. – Aztán mondd el, mit látsz!

Román csak nézte meredten az ajtót, a hangja, mint egy szálka, megakadt torkában. A tenyere nyirkos volt. A kezében tartott írógépe mintha olyan súlyos lett volna, mint egy malomkő.

Vajon Dacre tudta, hogy szekrényajtókon keresztül vált leveleket valakivel?

Román ráharapott az arca belső oldalára, és kinyitotta a szekrényt.

– Csak kabátok vannak idebenn, uram – mondta a télikabátok körvonalát szemlélve. – És pár csomag.

– Nagyszerű. Most csukd be!

Román engedte, hogy kattanjon a szekrényajtó zárja, készen arra, hogy félrelépjen, ám Dacre ekkor előhúzta a nyakában hordott kulcsot. Két lánc is megbújt egyenruhája alatt, az egyiken a kulcs lógott, a másikon valami, ami leginkább egy apró ezüstsípra hasonlított. Román rádöbbent, hogy ezektől származott az a fémes csilingelős, amit néha Dacre léptei közben hallott.

Nézte, ahogy az isten a szekrény rézkilincséhez emeli a kulcsot, és beilleszti azt egy kulcslyukba, ami korábban nem volt ott. Amikor az ajtó újból feltárult, nem rejtőztek mögötte sem kabátok, sem dobozok. Mindössze egy, az alanti birodalomba vezető kő lépcsősor húzódott ott.

– Nem értem – mondta Román, ahogy arcon csapta a hűvös, nyirkos levegő.

– Évekkel ezelőtt megtanultam egy kemény leckét – kezdte Dacre. – Egy leckét, ami nyomán esküt tettem, hogy megnehezítem mindazok dolgát, akik ártani próbálnának nekem vagy a családomnak. Öt kulcsot kovácsoltam a birodalmam legforróbb tüzében, és csakis azok hordhatják őket maguknál, akikben a leginkább megbízom. Ezen kulcsok képesek felnyitni az átjárókat a világaink közt.

– Miért ötöt?

– Az öt szent szám. Nálatok, halandóknál, öt napja van a hétnek, aztán ott az öt körzet, az öt kancellár, öt megmaradt istenség. Nekünk,

isteneknek, az öt áldás és figyelmeztetés. Ha arról van szó, kiben bízz, tartsd észben az öt hatalmát! Négy bizalmas túl kevés, míg hat már túl sok.

Még mielőtt Román bármi egyebet kérdezhetett volna, a fények megvillantak a fejük felett. A százados megérkezett, vérben ázva és komoran; a katonái behurcoltak egy kezeslábast viselő fiatalembert. Úgy tűnt, az egyik lába eltört, hasa pedig rikító vörös vértől csillogott.

– A lövész, parancsnok – jelentette a százados. – Megsebesítve, ahogy kérte.

Román szemügyre vette az ismeretlen férfit. A haja a gesztenyebarna egy sötét árnyalatában játszott, az arca rémisztően sápadt volt, barna szeme egészen addig kíntól fénylett, amíg meg nem pillantotta Dacrét. Az arca ekkor gyűlölettel telve ragyogott fel. Dacre lába elé köpött.

Az isten ajka udvarias mosolyra húzódott.

– Úgy látom, hátrahagytak téged.

– Én döntöttem így – zihálta a fiatalember. A vér egyre csak folyt végig a ruháin pocsolyába gyűlve alatta. – És nem fogok érted harcolni.

– Inkább vesznél oda?

– Igen. Csak lőj le és hagyj itt, hogy ott hallhassak meg, ahol születtem.

Dacre egy szót sem szólt, csak érdeklődve szemlélte a férfit.

– Azt hiszed, kedvem lenne irgalmasnak lenni, miután ártottál a katonáimnak?

A lövész hallgatott. Mintha megcsókolta volna a halál; ajkának széle kezdett elkékülni, ahogy egyre nehezebben vette a levegőt.

– Nem fogok érted harcolni – ismételte. – És nem fogod megnyerni ezt a háborút. Nem számít, hányunkat térítesz át erővel a magad oldalára… végül mind magadra hagyunk majd. Amikor visszatérnek az emlékeink.

Dacre felemelte a kezét. Egy néma bűbájjal kiszívta a lélegzetet a fiatalember tüdejéből, mire a szoba levegője hirtelen lehűlt, a villanykörték pedig villódzni kezdtek. Román már azt hitte, hogy Dacre tiszteletben tartotta a lövész kérését és végzett vele, de aztán az isten így szólt:

– Vigyétek le az egyik cellába! Tartsátok életben, amíg el nem tudom látni a sebeit.

Román nézte, ahogy a katonák, vércsíkot hagyva maguk után, az elvarázsolt portálon át lehurcolják az eszméletlen lövészt a lenti világba.

– Két másik közlegény is megsérült, uram – szólt a százados. – Felrobbant egy kézigránát. Innen négy háznyira vannak, önre várnak.

Román semmit sem szólt, de zsibbasztó érzés járta át. Figyelte, ahogy Dacre követi a századost és a többieket ki a házból, magára hagyva őt a társalgóban.

Most utánuk kellene mennem?, tűnődött, a gondolatok azonban köd módjára suhantak át az elméjén. *Ez valami próbatétel?*

A gyomra görcsbe rándult.

Szapora léptekkel megindult a bejárati ajtó felé, ám nem követte Dacrét és az embereit. Tekintetét a gyümölcsösön tartva a város széléhez sietett. Az almafák egyre csak vonzották, éppen úgy, mint a puha fű és a földön csillogó napfény.

Elejtette írógépét, térdre borult, és elhányta magát. Nem nagyon volt mit kiadnia magából, mégis egészen addig öklendezett, amíg üresnek nem érezte magát, miközben kezével a földben kígyózó gyökerekbe kapaszkodott.

Cseppnyi megkönnyebbülést érzett, mire hátrahajtotta a fejét, és visszapislogta a könnyeit. Ekkor döbbent rá, hogy nincs egyedül. Shane hadnagy az egyik közeli almafának dőlt, és cigarettázva figyelte ót.

– Kellett egy kis magány – mondta Román.

– Hát csak rajta! – felelte Shane egy lagymatag vállrándítás kíséretében. Bár láttál már ennél rosszabbat is, tudósító.

A megjegyzés perzselt, mint bőrt a lángok. Románt bosszantották az elméjében tátongó hézagok. Ahogy próbálta összefűzni lényének darabjait, egyre csak végtelen sok, még mindig hiányzó szilánkra lelt.

– Úgy mondod, mintha ott lettél volna –jegyezte meg. – Mintha tudnád, mi történt velem.

Shane némán szívta cigarettáját, miközben elmélázva bámult a messzeségbe. Pár almavirágszirom lehullott a magasból, hogy aztán hópelyhek módjára pihenjen meg széles vállán.

– Tulajdonképpen ott voltam – felelte végül. – De nem mondhatom el, mi történt. Arra magadnak kell majd emlékezned.

– És az még mennyi idő?

– Ebben sem segíthetek.

– És ugyan miért nem? – kérdezte Román türelmetlenül. – Te egyszer sem sebesültél meg ebben a háborúban? Téged még sosem gyógyított meg Dacre?

Shane csak nézte őt meredten.

– Azt hiszed, mindenki, akit Dacre meggyógyít a hatalmával, elfelejti, hogy ki ő? – A fűre pöckölte és bakancsa sarkával eltaposta a cigarettáját, majd hátat fordított Romannek. – Ez nem is állhatna távolabb a valóságtól, tudósító.

{14}
Éhség

Kedves R.!

Biztonságban megérkeztem a következő úti célomra, és egyre csak az jár az eszemben, hogy te merre lehetsz.

Hadd valljam be most a gyertyafényben, egy új város ölelésében, hogy epekedve várom a leveleidet. Egyetlen holdkeltéig tegyünk úgy, mintha semmilyen súly sem nehezedne ránk! Sem felelősség, sem holnap. Sem istenek, sem háború.

Azt akarom

Iris félbehagyta a gépelést.

Új szobájának padlóján ült, ami egy apró helyiség volt Bitteryne panziójának földszintjén. Iris azért választotta ezt a szobát, mert volt benne egy gardróbszekrény meg egy apró, téglával kirakott kandalló, a padlón pedig szőnyeg hevert, ami pont megfelelt neki az íráshoz. Azonban *mivel* a földön ült, megérzett valami furcsát.

Keze aláhullott az írógépről, és megpihent a kopottas szőnyegen. Talán csak képzelte, de egy pár pillanatig mintha valami kattogott volna mélyen alatta. Mintha valami halk zörejt hallott volna, mélyen a föld szívéből.

Kezét a szőnyegen tartva várt. Közvetlenül azelőtt, hogy elhúzta volna a tenyerét, ismét megérezte. A vibrálásnak volt egyfajta ritmusa, mintha valaki egy csákánnyal ütötte volna a sziklafalat. Csak nem volt egy bánya Bitteryne alatt? Iris lélegzete elakadt, amikor eszébe jutott a mítosz, amit Román egyszer megosztott vele. Az, amelyik arról szólt, miként hagyta hátra Dacre alanti birodalmát, hogy foglyul ejtse Envát. Amelyikben feltűntek az alagutak, a földalatti csarnok, a mészkőből és kék erekkel átszőtt sziklákból épült birodalom.

Valami nincs rendben, gondolta Iris, miközben arra várt, ismét megérzi-e vajon a vibrálást. A kopácsolás előbb mintha hangosabbá vált volna, majd újra elhalkult. *Talán csak fáradt vagyok, és képzelem az egészet.*

Hagyta, hogy ujjai megint ráleljenek helyükre az írógép billentyűin, aztán csak nézte félkész levelét.

Inkább hagyjuk! Túlságosan tele vagyok vágyakkal, és ez megszédít és merésszé tesz.

El sem lenne szabad küldenem neked ezt a levelet.

Nem lenne szabad, de csakis azért, mert tartok tőle, mit fogsz gondolni. És ezzel egy időben… tartok tőle, hogy amit írtam, sosem fog eljutni hozzád.

És pontosan ezért küldöm el végül. Hogy bebizonyítsam, tévedek, és azt is, hogy igazam van.

E.

* * *

Román másra sem vágyott, mint hogy bezárkózhasson az új szobájába, aztán lefejthesse magáról a kezeslábasát. Hogy addig sikálhassa a bőrét, amíg az vörös nem lesz. Hogy kifűzhesse a bakancsát, és elterülhessen az ágyon. Hogy addig olvashassa újra és újra Elizabeth leveleit, amíg bele nem veszik a szavaiba.

El akarta felejteni – csak egyetlen estére –, hogy mi is történt aznap.

Nem számít, hangunkat térítesz át erővel a magad oldalára… végül mind magadra hagyunk majd. Amikor visszatérnek az emlékeink.

A lövész szavai egyre ott visszhangoztak benne. Román eltűnődött rajta, vajon a férfit mostanra teljesen meggyógyította-e Dacre valahol lenn a mélyben. Hogy amikor magához tér, vajon emlékezni fog-e mindarra, ami történt. Arra, hogy volt mersze egy isten életére törni.

– Román? – zengett fel Dacre hangja hirtelen a földszintről. – Hozd le az írógépedet a társalgóba!

Román, arcán grimasszal, mozdulatlanná dermedt. Körbepillantott a szobában, amit éjszakára választott magának – apró, ám lakályos hálókamra volt, benne keskeny gardróbszekrénnyel –, és eldöntötte, hogy az Elizabethnek szánt levelének várnia kell. Még mindig nem hallott a lány felől, és ahogy magához vette az írógépét, igyekezett elfojtani az aggodalmát. Lement a lépcsőn, vissza a társalgóba, ahol a padlót továbbra is a lövész vére szennyezte, és ahol a portál még mindig az alanti világba vezetett.

Dacre a társalgóban alakította ki rögtönzött dolgozószobáját – a pamlagot félretolta, az étkezőasztalt pedig berángatta. A kandallóban immár tűz lobogott, bár a családi fotók ott maradtak a párkányon, rézkeretük csak úgy ragyogott a fényben.

– Ülj le! mondta Dacre. – Van számodra pár legépelendő üzenetem.

Román talált némi szabad helyet az asztalon az írógépének, közben pedig szemügyre vette a körülötte szétszórt iratokat – térképeket, leveleket, dokumentumokat –, amik közé egy tányér félig elfogyasztott étel, egy üveg bor és egy agyagpohár is keveredett.

– Mit szeretne, mit írjak, uram? – kérdezte Román, ahogy kihúzta magának a széket.

Dacre nem szólt, tekintetét az előtte heverő térképre szegezte. Az Cambriát és annak öt kerületét ábrázolta. Minden egyes falut és várost.

Minden folyót és erdőt. Az utak erek módjára kötöttek össze mindent.

Amikor Dacre beszélni kezdett, Román figyelt, és gépelte a szavait:

Hoffman százados!

Hat nap múlva az egységei csatlakozzanak hozzánk Hawk Shire-nél! Ha eddig nem járt sikerrel északi küldetése során, kénytelen lesz azt a csata után folytatni. Mint ahogy azt korábban megvitattuk, a portáljaimat kihasználva a dandárszázadom belülről fog támadást indítani, az ön erői pedig álljanak rá készen, hogy segítséget nyújtsanak ebben, amennyiben a fosztogatás tovább húzódna, mint amire számítok. Ezenfelül fogytán van az ellátmányom – hozza magával minden élelmét és ivóvizét!

Alanti Dacre Cambria parancsnoka

Román kihúzta a gépből a lapot, és átnyújtotta Dacrénak. Miközben az isten aláírta a levelet és rányomott egy viaszpecsétet, Román tekintete a térkép felé siklott. Megtalálta rajta Hawk Shire-t, ami egy nagyobb város volt, nem is messze Merrow-tól, ahol éppen megszálltak. Egy női alakot formázó bábu állt rajta, ami – Román ezzel tisztában volt – Enva erőit jelképezte. Ám a figyelme ekkor egy másik térkép felé kalandozott, amit Cambriáé alá rejtettek. Csak a szélét látta, de az mintha egy fa göcsörtös gyökereit ábrázolta volna. Kacskaringós, erre-arra sikló járatokat. Némelyeket kékkel jelöltek, másokat zölddel.

Az alanti világ térképe volt az.

Még azelőtt elszakította róla a tekintetét, hogy Dacre észrevette volna.

– Most pedig jöhet a következő – mondta az isten, Román pedig kötelességtudón befűzött egy friss lapot az írógépbe.

Mr. Rónáid Kitt!

Román félbehagyta a gépelést, és csak bámulta a szavakat, amik éppen az imént hagyták el Dacre száját. Az szavakat, amiket éppen az imént vetett papírra.

– Ön az apámnak ír? – kérdezte.

– Nem említettem, hogy micsoda hűséges szolgálóm? – felelte erre Dacre. – Ne aggódj! A családod jól van. Apád tudja, hogy biztonságban vagy. Ami azt illeti, büszke rád.

Román nem tudta, mihez kezdjen ezzel a kijelentéssel. Úgy érezte, mintha lepattanna róla, mintha acél vette volna őt körül.

– Milyen üzenetet kíván küldeni az apámnak, uram?

Dacre folytatta:

> Azért írok, hogy emlékeztessem az egyezségünkre. Továbbra is várom a következő ígért szállítmányt, és, mivel a vasúti közlekedés a közelmúltban nehézségekbe ütközött, azon tűnődöm, nem találhatnánk-e másféle szállítási módot. Tudom, korábban amiatt aggódott, hogy azt Enva erői meggátolhatják, azonban aggodalmai nagyját

Egy katona szakította őket félbe, ugyanaz a százados, akit Román már korábban is látott aznap. A férfi váratlanul rontott be a házba a bejárati ajtón át. Hűvös, esti levegő lengte körbe, ahogy megállt a társalgó küszöbén.

– Bocsásson meg a zavarásért, parancsnok! – hajtott fejet a százados. Ahogy előrehajolt, egy láncra akasztott vaskulcs hullott ki a gallérja alól. Román meredten nézte, rádöbbenve, hogy egyike azon öt kulcsnak, amiket Dacre említett. – Sürgős kérelmekkel érkezem, amik az azonnali figyelmét követelik.

Dacre felsóhajtott, de azért felemelte a kezét.

– Mit akar, Landis százados?

– Először is a kopókról lenne szó. Már hetek óta nem kaptak enni, és éhesek. Csak ma délután két gondozójukat is szétmarcangolták, a folyamatos vonyításuk pedig felzaklatja a munkásokat. Ennek eredményeként pedig a szükségesnél lassabban haladnak a munkálatok.

Román ujjai lehullottak az írógép billentyűiről. Tekintete óhatatlanul is a társalgóban lévő gardrób ajtaja felé siklott, mintha a kopók bármelyik pillanatban előtörhettek volna onnan. Azonban minden Dacre gyilkos kedvenceit illető rémkép szertefoszlott, amikor Román észrevette, mi hever a vérfoltos padlón.

Egy összehajtogatott papírlap.

– Engedélyt kaphatok a kopók szabadon eresztésére? – folytatta Landis százados. – Éjszaka szabadon portyázhatnának, és kielégíthetnék az éhségüket.

– Nem – felelte Dacre. – A küldönceim sürgős üzeneteket kézbesítenek, és nem engedhetem, hogy a kopók

megzavarják az útjukat.

– Akkor mit tegyek, uram?

Román erőnek erejével elszakította tekintetét a földön

lévő lapról. Ereiben meghűlt a vér. Alig hallotta a százados

és Dacre hangját pulzusának robajától.

Elizabeth levele az alanti világba vezető portál előtt hevert, egyenesen Dacre orra előtt. Alig négy lépésnyire onnan, ahol Román ült, mozdulatlanná dermedve az asztalnál.

Ha Dacre észreveszi... Román gondolatai egymást kergették. *Ha elolvassa a szavait…*

Akkor ennyi volt. Akkor ez a furcsa levelezés véget ér, és ki tudja, Dacre mire lesz képes, csak hogy biztosítsa, soha többé ne történjen ilyen.

Úgy téve, mintha ki akarná nyújtóztatni a tagjait, Román felállt az asztaltól. Dacre figyelme egyből rá összpontosult, szemöldöke közt

bosszús ránc jelent meg, azonban fontosabb dolga is akadt annál, mintsem, hogy a tudósítójával törődjön. Az isten a századosra pillantott, és így szólt:

– Fogja a leggyengébb munkásokat, és egyelőre azokat vesse a kopók elé! Attól majd eltelnek egy időre.

A szavak hallattán Románt ki kellett volna, hogy rázza a hideg, azonban a csontjait mintha már addig is jég fedte volna. A falhoz sétált, és úgy tett, mintha az ott lógó portrékat venné szemügyre.

– Személyesen fogok intézkedni, parancsnok. Ami pedig a következő ügyet illeti… arról a lövészről lenne szó, akit korábban meggyógyított.

– Igen, mi van vele?

– Már magához is tért. És az elméje…

Román érezte, hogy Landis felé pillant. Úgy téve, mintha nem hallotta volna a százados megjegyzését, végighúzta ujjait a képkeretek szélén, összegyűjtve a port. Észrevette, milyen fehérek a bütykei. Hogy a körmei kissé kékes árnyalatban játszanak.

– Tehát még nem áll készen – mondta Dacre lassan, elnyújtva a szavakat.

– Nem, parancsnok. Jelen pillanatban éppen azon van, hogy ártson magának.

– Akkor kötözzék le!

– Uram, az embereink nagyja a felszínen tartózkodik, és a támadásra készül. A többieket pedig az foglalja le, hogy a munkásokat felügyeljék. Azt hiszem, ha le tudna menni, és ismét mély álomba tudná…

Fülsüketítő csikorgás hallatszott, ahogy egy szék hátracsúszott a padion. A százados félbehagyta a mondatát, amikor Dacre felállt, Román pedig ezt a pillanatot használta ki arra, hogy a szekrényhez lépjen, és gyorsan eltakarja Elizabeth levelet a bakancsával. Hátrálva egy lépést magával húzta a lapot, majd lepillantott, hogy megbizonyosodjon róla, valóban teljesen rejtve van-e. A papírnak

mindössze egyetlen sarka virított fehéren a mocskos padlón. Román óvatosan igazított kicsit a lábán.

– Román?

– Uram? – Román felpillantva Dacre súlyos tekintetével találta szemben magát.

– Jelen pillanatban máshol van rám szükség, de amint visszatértem, folytatjuk a leveleket.

– Igenis, parancsnok.

Román a lélegzetét visszatartva, félszegen álldogált a fal mellett, miközben Dacre és Landis százados elhaladt mellette. Amint a szekrényajtó nyikorogva felnyílt, érezte, hogy a hideg, sziklás-zuzmós levegő az arcába csap.

Megvárta, hogy a két férfi eltűnjön a járatban, az ajtó pedig becsukódjon mögöttük.

Ismét egyedül, Román fellélegzett. Levegő után kapott, gerincén vad remegés futott végig. Nevetséges, hogy egészen addig nem fogta fel, milyen sokat jelent szamara valami, amíg kis híján elragadták tőle azt a dolgot. Emlékezett rá, hogy alig készségesen átadni Dacrénak a lány első levelét, erre a mostanit meg ilyen kétségbeesetten igyekezett elrejteni előle.

Képtelen lett volna megmagyarázni. De talán nem is volt szükség szavakra.

Román felemelte a bakancsát, és felvette Elizabeth levelét a padlóról.

Kedves Elizabeth!

(Vagy mostantól kezdve szólítsalak inkább E.– nek?)

A leveledet ma este majdnem felfedezte valaki, aki képes lenne közénk állni. Ezt még nem említettem neked, de te vagy az én titkom. Megtartottalak magamnak – senki sem tud rólad, csakis én. Senki sem tud a köztünk lévő kapocsról, és azt szeretném, ha ez így is maradna.

Óvatosnak kell lennünk.

R.

Kedves R.!

Igazad van. Rettenetesen sajnálom, hogy ilyen veszélybe sodortalak. Esetleg kialakíthatnánk egyfajta rendszert? Mi lenne, ha mindig te írnál nekem elsőként, amikor ezt biztonságban megteheted? És mi lenne, ha előbb egy próbaüzenetet küldenénk?

E.

Ui.: Igen, talán tényleg jobb lenne, ha mostantól kezdve „E.”-nek szólítanál. Ez mintha jobban illene hozzám.

Kedves E!

Az a baj… hogy a nap minden órájában hallani akarok felőled. Olvasni akarom a szavaidat. Mohón vágyom utánuk. Éhezem rájuk.

Azt mondod, naponta újabb és újabb helyekre utazol. Ne válaszolj, ha úgy érzed, hogy az nem lenne helyes vagy biztonságos! De nem tudom megállni, hogy meg ne kérdezzem… melyik irányba haladsz?

Híved,

R.

Kedves R.!

Hát akkor hadd legyek a titkod! Rejtsd a szavaimat a zsebedbe. Hadd legyenek a vérted.

Nyugatnak tartok.

Szeretettel,

E.

Román a kezében tartotta Elizabeth levelét, és csak bámulta azt az egy bizonyos szót, amibe belesajdult a lelke. *Nyugatnak.*

Akkor hát minden bizonnyal a másik oldalon harcol. Enva oldalán.

A veszély irányába halad.

Román irányába.

{15}
Az E és az R betűfej

Szerinted elküldjem Helénának? kérdezte Iris másnap reggel. Attie-vel éppen Lonnie Fielding étkező– asztalánál ültek, és várták, hogy felszolgálják nekik a reggelit. Tobiás odakinn kurblizta a roadster motorját. Indulni készült Oathba, Iris pedig az éjszaka nagyját azzal töltötte, hogy cikkeket írt a *Tintafoltos Hírvivő* számára.

Attie letette a lapokat. Ajkát összeszorította, bal szemöldökét felhúzta. Iris tudta, ez azt jelenti, hogy éppen nagyon mereng valamin.

– Szerintem küldd el, Iris – mondta végül Attie, ahogy töltött magának egy második csésze teát. A levegőbe bergamottól és levendulától illatozó gőz szökött. – Ha az újságban nem is jelenteti meg, Helena akkor is biztos kíváncsi lesz rá.

Iris tekintetét a lapokra szegezve bólintott. Nem egészen az eredeti mítosz állt rajtuk – amire Román egyszer rábukkant, aztán meg elküldött neki –, de azért nem is volt olyan nagy a különbség a kettő közt. Dacre és Enva a kezdetektől fogva bukásra ítéltetett szerelmének történetét vetette papírra. Azt, hogy Dacre miképp terrorizálta a fenti halandókat kopóival és eithraljaival addig, amíg Enva bele nem egyezett, hogy vele éljen az alanti világban.

– Egyedül azt nem tudom… – Iris grimaszolva félbehagyta a mondatot. – Hozzátegyem azt a részt is, amikor Enva a dalával előbb megríkatta, majd megnevettette, végül pedig álomba ringatta Dacrét?

– Miért ne tennéd hozzá? – kérdezte Attie.

– Nem is tudom. Csak van ez az érzésem.

– Miféle érzésed?

– Egy figyelmeztetés, talán. Mintha ezt az információt nem kéne közölni az újságban.

– Azt, hogy Enva zenéje milyen hatással volt Dacréra, amikor az istennő odalenn játszott? –Attie a tejeskancsóért nyúlt. – De mi lenne, ha *széles körben* ismertté válna? Akkor az emberek talán nem vélekednének a zenéről ilyen elítélően.

– Vagy talán csak tovább súlyosbodna a helyzet – mondta Iris. – Talán egyesek, mint például a kancellár, már ismerik is ezt a mítoszt, és Verlice pont ezért tiltotta be a húros hangszereket. *Ezért* tépték ki ezt a történetet az összes az istenségekről szóló könyvből, és ezért nem is említették nekünk soha az iskolában. Mert veszélyes.

Attie-nek nem volt lehetősége felelni. Kinyílt a hátsó ajtó és Tobiás, ballonkabátján harmatcseppekkel, belépett a konyhába.

– Készen vannak a cikkeitek? – kérdezte a lányoktól.

– Neked is jó reggelt! – mondta Attie fanyarul. – Nem kéne indulás előtt még megreggelizned?

– Nem. Vihar közeledik nyugat felől. Le kell hagynom.

– Legalább arra megkérhetjük Mr. Fieldinget, hogy csomagoljon neked ebédet? – vetette fel Iris. – Éppen főz.

Tobiás, arcán apró gödröcskével, megvillantott felé egy mosolyt.

– Nagyra értékelem az ajánlatot, de megleszek.

Attie már szállításra készen bele is pakolta a cikkeiket egy mappába, amit most átcsúsztatott az asztalon, Tobiás pedig könnyedén felkapta.

– Mikor érsz vissza? – kérdezte a lány.

– Holnap este – felelte Tobiás. El kell vinnem

a roadstert a műhelybe Oathban, ami kissé késleltet majd. Mindketten emlékeztek az egyezségünkre?

Iris egy szót sem szólt, de magában felidézte a kérést, amit Tobiás múltkor este intézett hozzájuk. Nehéz volt elképzelnie, hogy bármi történhet az úton a fiatalemberrel, miközben a környezetük olyan normálisnak és ismerősnek tűnt, mintha ók hárman már jártak volna itt korábban.

Lonnie Fielding éppen fütyörészett, miközben a szomszédos konyhában készítette a reggelit. A szalonna sistergett a serpenyőben, a teáskanna sziszegett a tűzhelyen. Az ebédlő zsúfolt helyiség volt, vastag gerendákkal a plafonon és halmokba rendezett könyvekkel a sarkokban. Iris *biztonságban* érezte itt magát, de tudta, hogy Tobiásnak igaza van. A helyzet egyik pillanatról a másikra rosszra fordulhatott, pont, ahogy az Avalon Bluffban is történt. Kis csapatuknak fel kellett készülnie a legrosszabbra.

Iris megborzongott, majd kezeslábasának ujját a kézfejére húzva keresztbe tette a karját.

– Ne aggódj, Bexley! – törte meg Attie a csendet. – Nem fogunk rád várni, ha evakuálni kezdik a lakosságot.

Tobiás egy pillanatig egyenesen a szemébe nézett, majd bólintott. Aztán sarkon fordult, és mielőtt Iris akár csak pisloghatott volna, már ki is ment az ajtón. A lány rádöbbent, hogy a begépelt mítosza még mindig ott hever az asztalon, és a pillanat törtrésze alatt eldöntötte, hogy azt is el akarja küldeni.

Követte Tobiást ki az ajtón, végigszaladt a kővel kirakott ösvényen, ami a kerten átvágva az úthoz vezetett. A fiatalember, egyik kezével már a sebváltón, éppen elhajtani készült, amikor észrevette Irist.

– Várj! Van itt még egy cikk – lihegte a lány, a magasba tartva a lapokat.

Nem úgy tűnt, mintha Tobiás meglepődött volna. Csak horkantott egyet, ahogy átnyújtotta Irisnek a mappát.

– Ugye óvatos leszel? – kérdezte a lány, ahogy sietve a mappába dugta a papírjait.

– Hát persze – felelte Tobiás. – Holnap este találkozunk.

Iris bólintott, és hátrált egy lépést. A pára felkavarodott, ahogy Tobiás elhajtott, ó azonban továbbra is csak állt ott a macskaköves utcán, magába szívva a reggelt.

Korábban még sosem járt Bitteryne-ban, de a városka igencsak hasonlított Avalon Bluffra és River Downra. Apró kis házak, kacskaringós utcák, idilli legelők. *Miután véget ér a háború,* gondolta, *szeretnék egy ilyen helyen élni.*

A béke megtört, amikor Iris valami morajt érzett a talpa alól. Hitetlenkedve meredt a macskakövekre, majd végighordozta tekintetét az úton, azon tűnődve, nem lehet-e, hogy éppen egy sor teherautó halad át a városon. Ám életnek még csak jelét sem látta az utcákon.

A moraj elhalt, bár Iris továbbra is érezte a visszhang

ját a csontjaiban.

Eszébe jutott az előző este – a padló alól felhallatszó kopácsolás. Mint a sziklának csapódó csákányok, mélyen a föld szívében. Iris nyelt egyet, majd sarkon fordult, és visszasietett a házba.

Lonnie éppen akkor tette le a reggelit az asztalra, és várakozón felpillantott a lányra.

– O, hát itt van, Miss Winnow! – mondta. – Örömmel látom, hogy kipihente magát. Mr. Bexley is önnel van?

– Ereztétek? – zihálta Iris. – A morajt a föld alatt?

Lonnie és Attie is mozdulatlanná dermedt. Egyre csak nyúltak a feszült és néma másodpercek, ám semmi furcsa nem hallatszott. A padló nem remegett meg ismét, és a ritmikus kopácsolás sem hangzott fel újra.

– Sajnálom! – csípte az orrnyergét ujjai közé Iris. – Biztos képzeltem. Éjjel sokáig fennmaradtam írni, és…

– Nem – vágott a szavába Attie gyengéden. – En is éreztem valami furcsát tegnap este. Halovány volt, de a padló mintha megremegett volna.

A lányok Lonnie-ra pillantottak. A férfi idősebb földműves volt, aki egész életét Bitteryne-ben élte le. A felesége évekkel ezelőtt meghalt, két felnőtt fia és azok három lánya pedig mind Enva nevében harcoltak a háborúban. Iris és Attie az unokái szobáiban szálltak meg, mivel Lonnie úgy döntött, a legjobb, amit a hirtelen üressé lett házzal tehet, ha kiadja a szobákat, és amivel csak tudja, segíti a háborús erőfeszítéseket.

– Nem képzelték – jelentette ki a férfi. – Már vagy egy hete érezzük ezt a morajlást az egész városban.

– Mi okozhatja? – kérdezte Iris.

– Senki sem tudja – sóhajtott fel Lonnie. – Ez egy békés kis völgy. Korábban sosem volt dolgunk ilyen földremegéssel. Ami azt illeti, egyes napokon eléggé feltűnő, máskor meg szinte észre sem venni. De ne aggódjanak miatta! Biztos vagyok benne, hogy semmi komoly. Tessék, egyenek egy kis szalonnát meg scone-t! Sajnos ma reggel nincs tojás. Mindet nyugatra küldtem Hawk Shire-be, a hadseregnek.

– Köszönjük, Mr. Fielding! – mondta Attie. – Ez bőven elég nekünk.

– Igen, köszönjük! – Iris mosolyogott, a gyomra azonban görcsbe rándult, ahogy leült. Tekintete összetalálkozott Attie-evel az asztal felett. Egyre csak az a mítosz járt a fejében, amit éppen az imént küldött el Tobiasszal. A mélyen a föld gyomrában rejtőző, kacskaringós alagutakkal teli mítosz.

* * *

Próba, hogy az E és az R betűfejek megfelelően működnek-e.

ERERERERERERERERERRRR

* * *

Az eső másnap is egyre csak zuhogott, patakmedrekké változtatva Bitteryne utcáit. Iris és Attie azzal töltötte a délutánt, hogy házról házra járva beszámolókat és történeteket gyűjtöttek a helyiektől. Azonban nem sok újdonságot tudtak meg. Az a pletyka járta, hogy Dacre végre maga mögött hagyta Avalon Bluffot, és jelen pillanatban egy Merrow nevű városkában állomásozik. Miért haladt ilyen lassan kelet felé? Mire várhatott?

Iris nem is sejtette, bár volt egy olyan érzése, hogy Román talán tudhatja. Idegesen, feszengve várta a fiú válaszát, bár a délután lassan viharos estébe fordult, és Román még mindig nem írt.

Úgy döntött, beül az étkezőbe Attie-vel, hogy vacsora után ott dolgozzanak együtt. Kiterítették jegyzeteiket az asztalon, és megosztoztak egy kancsó hűtött almaboron, miközben a tűz egyre csak pattogott a kőkandallóban. Iris már félig kész volt a cikkével, amikor rádöbbent, hogy Attie mozdulatlanná dermedve, meredten nézi a hátsó ajtót.

– Mi az? – kérdezte Iris. – Már megint a föld?

– Nem, Bexley – felelte Attie. – Azt mondta, mostanra vissza fog érni.

Iris némán hallgatta, ahogy az eső egyre csak ömlik az éjszakában.

– Biztos vagyok benne, hogy csupán a vihar miatt késlekedik – mondta, bár idegesség járta át annak a gondolatára, hogy Tobiás ilyen időben vezessen. – És még csak este van. Könnyen meglehet, hogy az éjszaka folyamán megérkezik.

Attie felsóhajtott, és folytatta a gépelést, de a szavai mintha lassabban peregtek volna. A tekintete újra és újra a hátsó ajtó felé siklott, mintha arra számított volna, hogy az bármelyik pillanatban feltárulhat.

Teltek az órák. A vihar egyre hevesebbé vált.

A lámpák viliódzni kezdtek, majd elment az áram. Iris és Attie a tűz fényénél dolgozott tovább, majd jó éjt kívántak Lonnie Fieldingnek, miután a férfi megbizonyosodott róla, hogy mindenük megvan, amire szükségük lehet.

Amikor azonban az óra éjfélt ütött, a lányok végre elpakolták írógépeiket és jegyzeteiket, majd visszatértek a szobáikba.

Tobiás Bexley nem érkezett vissza.

{16}
Kilenc élet

Iris mennydörgésre ébredt.

Ahogy kinyitotta szemét a sötétben, egy pillanatra nem tudta, hol van. A szíve vadul zakatolt, miközben felült, és egy türelmetlenül felragyogó villám megvilágította a környezetét.

Bitteryne-ban vagy, mondta magának. *Minden rendben. Csak a vihar ébresztett Jel.*

Várta a következő mennydörgést, de az nem morajlott fel. A villám pompás, ám néma volt, Iris pedig hallotta a *kopp, kopp, kopácsolást* az épület alapjai alól, amit egy, a házban, közvetlenül a folyosó végén felhangzó, riasztó dörrenés követett. Olyan volt, mintha berobbant volna a hátsó ajtó.

Iris ledobta magáról a takarót, és szinte lélegzethez sem jutva, sietve felugrott.

Maradj éber, intette óva Román.

A sötétben tapogatódzva eszébe jutott, hogy elment az áram. Lassan kinyitotta szobájának ajtaját, és kilesett a folyosóra. Odakinn koromsötét volt, de hallotta, hogy valaki végighalad a házon. A padló meg-megreccsent az illető léptei alatt.

– Mr. Fielding? – szólt Iris riadt, erőtlen hangon.

– *Iris.*

Megérezve Attie jelenlétét tőle jobbra, a lány megfordult.

– Hallottad azt a hangot? – suttogta Attie.

– Igen. Azt hiszem, van valaki a házban.

Vállt vádnak vetve álltak, és hegyezték a fülüket. Csattanás hallatszott, mintha felborult volna egy tál. Mélyen zengő szitkozódás. A padlót kaparó szék zaja.

Attie félelmet nem ismerve megindult a folyosón. Iris sietve a nyomába eredt.

– Attie? Attie, *várj!*

Iris másra sem tudott gondolni, mint hogy valami feljött a föld alól. Hogy egy lyuk nyílt a kertben, és Dacre egyik teremtménye elősiklott belőle, most pedig itt járkál a házban, vérre szomjazva.

A lányok elértek az étkezőbe. A kandallóban még mindig haldokló zsarátnok ragyogott, de a helyiség többi részét feketére festette a sötétség. Iris látta, ahogy egy magas árny elhalad a hosszúkás táblákra osztott ablak előtt.

– Ki vagy te? – szegezte neki a kérdést Attie élesen. – Mit akarsz?

Az árny mozdulatlanná dermedt, de Iris érezte, hogy valaki feléjük pillant. A karján felállt a szőr, a szívverése felgyorsult. Ujjait harcra készen ökölbe szorította.

A csendet egy mély, vidám hang törte meg.

– Attie? Csak én vagyok az.

Attie élesen beszívta a levegőt.

Bexley?

– Igen, ki más?

– Mégis ki a pokol? Azt hittük, betörő vagy!

– Pedig *megmondtam,* hogy még ma este visszajövök.

– Igen, és ha esetleg nem vetted volna észre, *hajnali három* van. Éjfélkor elkönyveltük, hogy késel.

– Rám vártatok, mi? – incselkedett Tobiás.

– *Dolgoztunk* – pontosított Attie, de közben a fiatalember hangját követve bentebb lépett a szobába.

Tobiás nem szólt, de hangosan vette a levegőt. Iris óvatosan megindult a fal mentén a kandallópárkányhoz, ahol tudta, hogy Lonnie tart egy doboz gyufát meg pár tartóba helyezett gyertyát.

– Megsebesültél? – kérdezte Attie.

– Nem. És ne… ne érints meg! Legalábbis még ne.

Iris gyertyát gyújtott. A tűz fénygyűrűt rajzolt a sötétbe, így végre tisztán látta Tobiást.

Az esőtől átázott ruhák a fiatalember testére tapadtak, karját és arcát pedig sárcseppek mocskolták. Kimerültnek tűnt, de a szeme szinte lázasan csillogott, mintha éppen most nyert volna meg egy futamot.

Irisre pillantott, és olvasott a lány arckifejezéséből.

– Hát *ilyen* borzalmasan festek, Miss Winnow?

– Úgy festesz, mint aki éppen most vezette végig az éjszakát egy vihar kellős közepén – felelte Iris elképedten.

– Mondtam én, hogy nem sok minden állhat közém és a megbízatásom közé – jegyezte meg Tobiás, majd figyelme ismét Attie felé fordult. – Még a járhatatlan utak sem.

Attie, állkapcsát megfeszítve, keresztbe fonta a karját. – Mi lett volna, ha összetöröd a kocsidat?

– Az bármikor megeshet. – Tobiás letette utazótáskáját a padlóra. – De nem törtem össze. Legalábbis ezúttal nem. És mindkettőtöknek hoztam levelet.

Iris közelebb lépett hozzá, és nézte, ahogy Tobiás óvatosan leveszi átázott kesztyűjét, majd kinyitja a táskát, hogy mindkettejüknek átnyújtson egy-egy levelet. Az övé Foresttől érkezett – felismerte a bátyja kézírását, aminek látványára melegség öntötte el a lelkét.

– Ami azt illeti, most pont a bátyád segített szervizelni a roadstert – mondta Tobiás. – A szerelőműhelyben, ahová járok.

Iris meglepetten felpillantott. – Ó? Örömmel hallom.

– Jó munkát végzett – folytatta Tobiás. – Meg is ígértem neki, hogy majd szerzek neki jegyet a következő futamomra. Említette, hogy szeretne elhozni rá téged, miután vége a háborúnak.

Iris elmosolyodott, de hirtelen belenyilallt a honvágy. Lepillantott a kezében tartott levélre, és hálás volt a halovány fényért, miközben visszapislogta a könnyeit.

– Kérsz egy csésze teát? Egy szendvicset? – kérdezte Attie Tobiástól. – Áram az nincs, de melegíthetek egy kancsó vizet a kandalló felett.

– Köszönöm, de nem – sóhajtotta Tobiás. – Már jó ideje ébren vagyok. Úgyis még azelőtt elnyomna az álom, hogy felforrna a víz.

– Akkor legalább hadd hozzak neked egy törülközőt!

– Az valóban jól jönne.

Iris meggyújtott egy másik gyertyát is, hogy visszavigye magával a szobájába. Jó éjt kívánt két társának, de aztán megállt a folyosón, és hátrapillantott a válla felett. Attie éppen a sarat törölgette Tobiás arcáról – a fiatalember mosolygott, míg Attie morcosán ráncolta a szemöldökét, miközben suttogva beszélgettek. A hangjuk azonban így is elég hangos volt ahhoz, hogy Iris meghallja a szavaikat.

– Megmondtam, hogy ne tette Attie-t Tobiás.

– Nem is aggódtam.

– És amúgy meg kilenc.

Kilenc micsoda? Kilenc életed van?

– Kilenc *futamot* nyertem eddig. Hátha ez majd segít megnyugodnod legközelebb.

Iris nem várta meg Attie válaszát. Ajkát mosolyra húzva visszatért a szobájába.

* * *

Román csendben leosont a lépcsőn. A ház üresnek tűnt, mintha nem lett volna benne más, csupán hosszú, poros árnyak. Senki sem állt az előtérben a bejárati ajtót őrizve, és a társalgóban sem tartózkodott senki. Még Dacre sem volt ott. A tűz már kialudt a kandallóban, de a falakon továbbra is aranyló fény táncolt.

Román a hadiasztalhoz lépett.

Meredten nézte Cambria térképét, szemügyre véve a helyeket, amiket ismert – Oatht, Avalon Bluffot, Merrow-t, az apja által kézben tartott vasútvonalak láncolatát – és a számtalan települést és helyet, amik továbbra is ismeretlenek maradtak számára. Az istenek sírhelyeit vörös tinta jelezte – Alváé délen és Miré északon kifejezetten vonzotta a tekintetét, amíg a figyelme meg nem akadt Hawk Shire-ön.

Merészen közelebb hajolt, és megérintette a térképet. Döbbenetére vonalak jelentek meg a papíron. Némelyik sötét volt, mások szinte ragyogtak. Úgy mozogtak, mint a villámok, mint a fák gyökerei. Elég sok közülük a Romanhez legközelebb eső városokba vezetett. A Központi és a Nyugati Körzetben lévő helyekre. Olyan helyekre, amiket már felemésztett a háború. Figyelmét azonban hamarosan fakókéken izzó fény ragadta meg. Egy maroknyi városka fénylett így, akár apró, égszínkék szívek, köztük Merrow és Hawk Shire is, míg mások sötétek maradtak.

Az alatta lévő térkép, jutott Román eszébe, ahogy óvatosan elvette a kezét.

Az ösvényeknek nyoma veszett, mintha soha ott sem lettek volna. Azonban, ha lehunyta a szemét, Román még mindig látta őket – a fény és sötétség gubancait –, mire óvatosan felemelte Cambria térképének szélét, vetve egy pillantást az alanti világ ott rejtőző rajzára. Könnyű

volt megfeledkezni róla, vagy elsiklani felette, ha az ember csak a dolgok felszínére figyelt.

Román alaposan tanulmányozta mindazt, amit látott – teljesen magukkal ragadták a kacskaringós ösvények. A városok és az egyéb, élettől nyüzsgő központok, amelyekbe vezettek. Egy világ, amit megérintett, de éppen csak egy pillanatra.

– Gondolom, ismét egy álom tart távol az ágyadtól.

A csendet Dacre hangja törte meg. Román elengedte a térképet, hagyva, hogy az visszahulljon az asztalra. A pulzusa hirtelen vágtába kezdett, ám ahogy kihúzta magát, és az előszoba felé fordult, ügyelt ra, hogy az arca továbbra is nyugodtnak és összeszedettnek tűnjön.

Dacre a szemöldökfa alatt állt, és őt figyelte. Hangtalanul érkezett, mintha csak a sötétségből előlépve öltött

volna alakot.

– Épp ellenkezőleg, uram – fűzte össze Román ujjait a háta mögött. – Manapság egyszerűen képtelen vagyok aludni. Tudni akarom, mi vár ránk.

– Ha a haláltól félsz, egyszer már elmondtam. – Dacre belépett a társalgóba. Magasabbnak, szélesebb vállúnak tetszett, de talán csak az árnyak űztek csúf tréfát Román érzékeivel. – Maradj mellettem, légy hűséges, és sosem fogsz meghalni. Sosem érzel majd fájdalmat.

Román állta az isten rezzenéstelen, metszőén kék tekintetét. De közben érezte, ahogy egy izzadságcsepp végigfut a gerince mentén.

– Es Hawk Shire-ben is ön mellett leszek?

– Miért aggaszt ennyire Hawk Shire, Román?

– Fontos csatának hangzik.

– Te pedig a katonáim egyikének tartod magadat, aki készen áll harcolni? Visszavenni azt, ami az enyém?

Román ismét szemügyre vette Cambria térképét.

– Nem vagyok katona, uram. Sosem képeztek ki rá, hogyan lőjek puskával, hogyan bánjak egy gránáttal, vagy hogy mozogjak úgy, mint egy árny. Legalábbis nem emlékszem, hogy így lett volna. Viszont ott vannak nekem a szavaim. – Pillanatnyi szünetet tartott, és meglepte, mennyire remeg a hangja. Mintha átadta volna lényének egy darabkáját. – Nem a fele szívemmel kívánok harcolni, hanem a teljessel.

Dacre egy hosszú, kínzó pillanatig semmit sem szólt. Aztán kezébe vette Cambria térképét, engedve, hogy az felragyogjon, felfedve az alatta megbúvó világot.

– Mondd csak, Román – kérdezte az isten, ahogy az alanti utak ismét izzani kezdtek –, mit látsz?

– Ösvényeket látok. Utakat.

– Ez minden?

Román jobban megnézte magának a térképet. Vonzották a halovány, pulzáló fények. Azon tűnődött, vajon elvarázsolt portálokat jeleznek-e.

– Városokat látok. Falvakat. Átjárókat.

– Igen – felelte Dacre. – Ez az én birodalmam. A leyvonalaim. A mágia egy olyan birodalma, amit a fajtád nagyja sosem lát vagy ismer vagy ízlel majd, bár a világaink kapcsolatban állnak egymással.

– Csak nem éppen újraépíti őket, uram? – kérdezte Román. – Az alanti utakat?

Dacre nem felelt. Román eltűnődött, vajon túl nyers volt-e, mire nyelt egyet.

– Észrevettem, hogy a térképnek még akadnak sötét szakaszai, mintha azok az ön visszatértére várnának – magyarázta.

– Eszes meglátás – felelte az isten. – És igen. Mialatt aludtam, a birodalmam káoszba hullott. Rommá lett. Számtalan utat törmelék zárt el, miközben a portáljaim feledésbe merültek, pókháló borult rájuk. Az embereim éppen azon serénykednek, hogy rendbe tegyék őket.

Román ismét a térképre nézett, tekintetét egyre csak Hawk Shire vonzotta.

– Így jutnak el a cikkeim az *Oathi Közlönyhöz?* Az ön földalatti útjain át?

– Aggódsz, hogy a cikkeid nem érnek célba?

– Csak gondoltam…

– Igen, Román – vágott a szavába Dacre. – Val a földalatti járatokat használva kézbesíti a cikkeidet a városba.

– Ki az a Val?

– Egyike a legbecsesebb tanácsadóimnak. Mégis ki másra bízhatnék egy ilyen fontos feladatot?

Román eltűnődött, ez vajon azt jelenti-e, hogy Val bír azon öt kulcs egyikével, amiket Dacre említett. Az elvarázsolt tűzben kovácsolt kulcsok egyikével, amik képesek felnyitni a végtelen átjárókat. Román tekintete Oath felé siklott a térképen. A keleti járatok egy szakaszát még meg E kellett tisztítani, bár volt ott egy törékeny, apró, fényló szál, ami egészen a hatalmas városig vezetett.

Egy ösvény meg lett tisztítva. Volt egy aktív portál Oathban. Val ajtaja.

A várost jelölő rész túl apró volt a térképen ahhoz, hogy Román ki tudja silabizálni, hol is lehet pontosan az | átjáró, meg aztán azt sem akarta, hogy Dacre gyanakodni kezdjen rá. Ismét az isten felé fordította figyelmét, aki óvatosan, érdeklődve szemlélte őt.

– Az útjait fogja arra használni, hogy visszaszerezze K azt, ami az öné, uram? – merészelte Román megkérdezni, – Hogy véget vessen a háborúnak?

– Hát nem ez tűnik logikusnak, ha egyszer a birodalmam ilyen előnnyel szolgál? – Dacre ismét lefedte az alanti világ térképét, mire a kivilágított utak és városok addig fakultak, míg nem maradt belőlük más, csak pár elmosódott vonal, ha Román pislogott. – Amint a

birodalmam meggyógyul, és felidézi önmagát, gyorsan és irgalmas módon véget vethetek a háborúnak. Amikor az alanti városok a tűz fényétől és kacagástól ragyognak majd, az utak összekötik az egyes helyeket, az átjáróimon keresztül pedig mágia szökik a halandók világába. Amint megszereztem Hawk Shire-t, egy lépéssel közelebb leszünk a békéhez. A győzelemhez.

– Meg fogja keresni a nővére sírját, uram? – kérdezte Román. – Hogy felébressze őt, és az istennő is csatlakozhasson önhöz?

Dacre összehúzta szemét.

– Ugyan honnét jut ilyesmi az eszedbe?

– A térkép miatt – biccentett felé Román. – Aszerint Alva sírja a Déli Kerületben van. Nem messze innen. Emlékszem, egyszer szeretetteljesen szólt róla, és feltételeztem…

– Mégis, mi hasznomra lenne Alva hatalma, amikor napról napra mindannyian egy rémálomban élünk? – Dacre hangjában jeges él csendült, ami rögtön elolvadt, amint elmosolyodott. – De egy dologban igazad van, Román. Itt az ideje, hogy bebizonyítsd, a szíved szilaj. Holnap hajnalban találkozzunk itt a társalgóban. Hozd magaddal az írógépedet!

Román bólintott, megérezve, hogy ezzel elbocsátották.

Bármi is várta hajnalhasadtakor, nem volt benne biztos, hogy készen áll rá. Ahogy felment a lépcsőn, a torkában érezte szívének dobogását. Es tudta, mit kell tennie.

{17}
Égesd el a szavaimat!

Kedves E.!

A sötétben írom ezt neked, miközben az asztalomat mindössze a holdfény vékonyka sugara világítja meg. Egy ideje már nem ettem, azonban az árnyak és az éhség jót tesznek. Megélezik lényemet – hála nekik, érzem a saját korlátáimat. Nem vagyok halhatatlan, akkor sem, ha egykoron azt hittem, azzá lehetek. De ami a legfontosabb, elszánttá tesznek, úgyhogy most kérnem kell tőled valamit:

Miután elolvastad ezt a levelet, el kell, hogy égesd.

Amit most elmondok neked, az egyszerre sürgető és veszélyes – mind rád, mind rám, mind erre az általunk kovácsolt kapcsolatra nézve –, ha esetleg rossz kezekbe kerülne. Számtalanszor feltettem magamnak a kérdést, miért is árulom el ezt neked, miközben érzem, hogy te Enva nevében harcolsz, míg én nem, és a válasz két egyszerű tényen nyugszik:

1. Ami közeleg, az emberek életét és szabadságát fenyegeti, én pedig képtelen vagyok egyszerűen félreállni, és engedni, hogy megtörténjen.
2. Kedvellek téged. A legkevésbé sem szeretném, ha belekeverednél abba, ami most következik.

De hogy feleljek korábbi kérdésedre a föld alól érkező, furcsa kattogást és morajlást illetően. Dacre éppen rendezi birodalmának azon járatait, amik romba dőltek az elmúlt évszázadok folyamán. Úgy tervezi, hogy a föld alatt még azelőtt elér Oathba, hogy a felszínen megérkezne oda. Gondolom, a zajok, amiket hallasz, a munkásai, ahogy takarítják a törmeléket a leyvonalak mentén.

Ami pedig a jelenlegi legsürgetőbb ügyet illeti… arra készül, hogy elfoglalja Hawk Shire-t. Három nap múlva lerohanja a várost – először belülről fog támadni, kihasználva a mágikus átjáróit, miközben seregeinek fennmaradó része körbeveszi a várost. Hogyha éppen Hawk Shire-ben vagy, könyörgök, menekülj onnan! Távozz, amíg még tudsz – menj délnek vagy északnak! Bárhová, csak Oathba ne, mivel Hawk Shire bukása után Dacre azt tervezi megtámadni.

Kérlek, ne válaszolj erre a levélre! Pár napig nem leszek képes írni, és nem tudom, hol fogok kikötni Hawk Shire után. Égesd el a szavaimat! Maradj biztonságban! Ha a sors is úgy kívánja, hamarosan ismét írok.

Híved,
R.

* * *

Ezt nem égethetem el.

Iris meredten nézte Román levelét. Kora délelőttre járt, ő pedig sokáig aludt, és az arcára vetülő, csodás napfényre meg Román padlón várakozó szavaira ébredt. Nem tudta, mire számított, de egyértelműen nem arra, amit a fiú adott neki. *Rendbe teszi a légvonalakat.* Jeges hideg járta át annak gondolatára, hogy Dacre munkásai ott dolgoznak valahol alatta, átvágva a romokon. A tudattól, hogy Hawk Shire-t meg fogják támadni, görcsbe rándult a gyomra.

Csak állt ott szobájának némaságában, és újra elolvasta a levelet. Újra és újra, amíg már egyszerre kínozta jeges hideg és tüzes forróság, a levegő pedig metszeni kezdte a tüdejét. Iris ekkor határozott léptekkel maga mögött hagyta a szobáját, Attie keresésére indulva.

Odakinn, az út szélén akadt rá barátnőjére, ahogy Tobiásnak segített letakarítani a roadstert. Éppen együtt kacagtak valamin, miközben a sár utolját is lemosták a kerekekről, Iris pedig csaknem megálljt parancsolt magának. Nem akarta elrontani számukra ezt a pillanatot, úgyhogy lelassította lépteit a téglákkal kikövezett ösvényen, Román levelét pedig a háta mögé rejtette.

Égesd el a szavaimat/ *Maradj biztonságban!*

– Miss Winnow? – Tobiás egy ronggyal a kezében felállt, és szemének csillogása kissé megfakult, amikor látta, milyen sápadt Iris. – Minden rendben van?

– Nyugodtan szólíts csak Irisnek! És… ha most megkérnélek, hogy vigyél el Hawk Shire-be… megtenned, Tobiás?

Attie elejtette a kezében tartott sörtés kefét, és szemöldökét gondterhelten összehúzva felegyenesedett.

Tobiás egy pillanatig csak állt ott némán. Amikor azonban megszólalt, a hangja határozott volt.

Ms. Hammond szigorú utasítást adott, hogy ne vigyelek titeket Winthropon túlra.

– Akkor tudod, hogy milyen messze van Hawk Shire Winthroptól? – kérdezte Iris. – Ha nincs olyan távol, akkor sétálhatok is, vagy leinthetek egy másik kocsit. De mindenképpen el kell jutnom ma Hawk Shire-be. Ez nem tűr halasztást.

– Mi történt? – szelte át Attie a kettejüket elválasztó távolságot.

Iris az ajkába harapott, majd átnyújtotta Román levelét. Végig Attie-t figyelte, ahogy a lány elolvasta az üzenetet, barna szeme egyre nagyobbra tágult a döbbenettől, mielőtt ismét Irisre nézett volna.

– Marisol nem azt mondta, hogy Keegan Hawk Shire-ben van? – suttogta Attie.

Iris erre csak bólintott. Úgy érezte, mintha egy szálka böködné a torkát. A szeme égett, ezért gyorsan megdörzsölte, amikor pedig elhúzta kezét, egy kósza szempilla– szál tapadt az ujjhegyéhez.

– Miért kell Hawk Shire-be menned? – lépett hozzájuk közelebb Tobiás.

Attie Irist bámulta. Amikor Iris beleegyezőn megemelte állát, Attie átnyújtotta a levelet a fiatalembernek.

Hát erre gondolt Román, merengett Iris. A fiú a levelét csakis neki szánta, de ahhoz, hogy Iris megakadályozza Hawk Shire eltervezett pusztulását, másoknak is meg kellett mutatnia az üzenetet. Aztán meg fel kell majd fednie, *hogyan* is jutott hozzá a levél. Azon titkok, amelyeket eddig ékkövek módjára rejtegetett a markában, most majd közszemlére kerülnek; ettől sebezhetőnek érezte magát.

Tobiás a levél végére érve lassan és mélyen kifújta a levegőt.

– Hogyan került ez hozzád? Ki az az R.?

– Hosszú történet – felelte Iris, miközben az arcát pír lepte el.

Tobiás, arcán szinte már szigorú kifejezéssel, eltöprengett. De aztán visszaadta a levelet.

– Bőven lesz időtök elmesélni odafelé úton. Menjetek, pakoljatok össze! Elviszlek titeket Hawk Shire-be.

{18}
Csak köd és emlékek

Román követte Dacrét, át a társalgói átjárón és le a sziklából kifaragott lépcsőn, maga mögött hagyva Merrow reggeli napfényét. A kezében ott volt az írógépe, míg Elizabeth összehajtogatott levelei a belső zsebében rejtőztek. Előre tudta, hogy Dacre hajnalban leviszi majd őt az alanti világba, azonban még így sem volt képes elpusztítani a lány leveleit, mielőtt kilépett szobájának biztonságából.

Megkönnyebbült, amikor elértek egy keskeny, fáklyákkal megvilágított folyosóra, ahonnan aztán egy ideig némán haladtak tovább – nem kísérte őket más, csak bakancsos lépteik zaja és lélegzetük neszei. Román viszont érezte, hogy – éppen csak, de – lejt a padló, mintha egyre mélyebbre és mélyebbre ereszkednének. Aztán a folyosó mindenféle figyelmeztetés nélkül egyszer csak véget ért, tágas kamrába vezetve őket. *Bár a* kamra *talán nem is jó szó rá,* gondolta Román, ahogy lassan megállt, és a nyakát hátrahajtva szemügyre vette a helyet.

A terem óriási és élettel teli volt, mint egy piactér, fehér sziklafalaiba pedig ablakokat és ajtókat és erkélyeket faragtak a magasban. Ez valóban egy másik *világ* volt, Román pedig meglepetten nézte, milyen sokan nyüzsögnek benne. Főleg katonák, akiket rögtön felismert az egyenruhájukról. Néhányuk egy kohó körül gyűlt össze, ahol szikrák

táncoltak a levegőben, és aminek környékét meleg járta át, míg mások, tállal a kezükben, ételért álltak sorban. Egy másik szakasz mintha éppen egy gyakorlatsor közepén tartott volna, bakancsuk tökéletes ütemben verte a sziklát, puskáikon megcsillant a tűz fénye.

Az ég és a napfény hiányát leszámítva az egész furcsamód normálisnak tetszett, egészen addig, amíg Román nem kezdett egyéb dolgokat is észrevenni.

A közelben egy patak bugyogott, kacskaringós utat vágva magának a kövek közt. A medrében a kavicsok mintha ezüstérmék lettek volna, sodrásából pedig füst emelkedett a magasba. Aztán ott sétált egy asszony, aki frissen mosott egyenruhákkal teli kosarat támasztott csípőjének. Első ránézésre embernek tűnt, de aztán Román pislogott egyet, mire a nőben valami nem evilági lobbant fel: ujjai hegyéből karmok kunkorodtak, ezüst hajának végét vérfoltok szennyezték, szájából pedig hosszú tépőfogak álltak ki. Valamiféle bűbájt, egyfajta álcát viselt, amitől embernek látszott, Románt pedig kirázta a hideg, ahogy nézte, amint a tömegbe vész. Végül aztán ott volt egy kutya, ami mócsingok után kutatva járkált körbe. Egy kutya, és mégsem az, mivel hátából két petyhüdt szárny meredt elő, fején pedig három szem csillogott.

– Üdvözöllek Lorindellában! mondta Dacre. Vidámnak hangzott, és Román rádöbbent, hogy az isten egész végig figyelte a reakcióit. – Éhes vagy?

Román, sajgó ürességet érezve gyomrában, bólintott. Éhezett. Ételre, melegségre, otthonra. Biztonságra.

írógépét átvette egyik kezéből a másikba, majd követte Dacrét az ételre várakozók sorához. A levegőt ínycsiklandozó, a tűzön grillezett hús aromájával telített illat járta át. Román egészen addig észre sem vette, hogy reszket, amíg a kezébe nem adtak egy tálat, amiben mintha csirkehús, kenyér és valamiféle sűrű, vörös szósz lett volna.

– Menj, pihenj le, és egyél! – mutatott Dacre a tér közepe felé, ahol az éppen az ételüket fogyasztó katonák ültek. – Majd eljövök érted, ha ideje indulni.

Igenis, uram – felelte Román, de a hangja alig volt több suttogásnál.

Talált magának egy helyet, és befalta ételét. Még vagy három tálnyival képes lett volna végezni, de aztán azzal terelte el figyelmét az éhségről, hogy ismét tanulmányozni kezdte a várost. *Lorindella,* Dacre így nevezte. Román próbálta elhelyezni az alanti világ azon térképén, amit korábban látott. Becsukta a szemét, és felidézte a folyók módjára áramló és gyökerekhez hasonlóan egymásba gabalyodó, megvilágított járatokat, amiket látott.

Amikor ismét kinyitotta a szemét, látta, hogy Shane hadnagy ott áll tőle pár lépésnyire, és éppen Dacréval be-

Román lesütötte a tekintetét, pár pillanattal később azonban egy pár fényesre csiszolt bakancs toppant eléje.

– Az én szakaszommal fogsz menetelni, tudósító – közölte vele Shane. – Itt a csomagod. – Leejtett elé egy összetekert hálózsákot, amihez egy kulacsot, egy kis fémserpenyőt és egy étellel teli bőrerszényt kötöttek. – Mostantól kezdve neked kell cipelned. Tíz perc múlva indulunk. Addig intézd el, amit még el kell!

Román a döbbenettől zsibbadtan meredt a csomagra, majd felpillantott Shane-re.

– Miért kerültem a szakaszodba? Azt hittem, nem kell harcolnom.

– Dacre úgy hiszi, az lesz a legjobb, ha az én parancsnokságom alatt maradsz, mivel ugyanonnan származunk.

– Mégis miről beszélsz?

– Nem tudtad, hogy Oathból jöttem? – somolygott Shane. Ám még mielőtt Román bármit felelhetett volna, a hadnagy sarkon fordult, és magára hagyta őt.

* * *

Közel lehetetlen lett volna megmondani, mennyi idő telt el, de mire Shane megálljt parancsolt a szakaszának, Román sarkán már vízhólyagok duzzadoztak, a gyomra pedig üresen korgott. Egy keleti járatban meneteltek, ami újabb hatalmas kamrába vezette őket, bár ez üres és homályos volt, és köd terjengett benne. Nem volt sem kohó, sem piactér, és a falakba sem metszettek ablakokat vagy erkélyeket. Olyan némának és áhítatosnak tűnt, mint egy erdő, bár egyetlen fa sem nőtt errefelé. Mindössze gyér gyomok törtek elő a sziklák repedései közül.

Román úgy érezte, mintha teljesen kiszáradt volna, mintha egy kettérepedt kő lenne. Sietve kioldozta a kulacsát, és ivott pár kortyot – a víz olyan hideg volt, hogy belesajdult a foga.

A körülötte lévő közlegények nekiálltak tábort verni éjszakára. Román követte példájukat, végig maga mellett tartva az írógépét, ami egyetlen fegyvere volt. A kapott hálózsák tulajdonképpen két durva, ám meleg gyapjútakaróból állt, Román pedig nagyot sóhajtva lefeküdt, karját keresztbe tette, tenyere a mellkasán pihent, közvetlen Elizabeth levelei felett. Nem állta meg, hogy addig ne nyomja azokat, amíg meg nem érezte a papír zizegését.

Reszketett, ahogy elnyomta az álom.

* * *

Ismét Iris Winnow-ról álmodott.

De hát persze, hogy róla álmodott, és olyan tisztán érezte a helyzet iróniájának ízét, mintha szájába vett volna egy pénzérmét. Olybá tűnt, hogy a lány a legkétségbeesett pillanataiban kísérti álmait. Akkor, amikor az éber világ a legbizonytalanabbnak és legsérültebbnek tűnik.

Ezúttal egy parkbéli pádon ültek egymás mellett, szendvicset falatoztak. Hideg volt, a fák ágai csupaszon nyújtóztak a fejük felett. Iris a bátyjáról, Forestról mesélt neki, akinek nyoma veszett a fronton.

Aztán ismét az otthonáról álmodott. A szobájában volt – késő́re járt az idő, ó pedig az írógépén dolgozott. Éppen Del haláláról írt, meg a bűntudatról, ami olyan árny módjára kísértette őt, ami elől sosem volt képes elmenekülni. Amikor végzett, összehajtogatta a lapot, és becsúsztatta szekrényének ajtaja alatt. Ezután leült az ágyára, és újraolvasta Iris neki küldött leveleit.

Ismét a lányt látta a *Közlöny* szerkesztőségében. A csataterükön. Iris éppen távozott. *Felmondott,* Román pedig nem tudta, mit tegyen, hogy mit mondjon neki, amivel maradásra bírhatja, vagy hogy miért is törődik ezzel annyira. Egyedül azt tudta, hogy akkor érezte magát a legelevenebbnek, amikor a lány közelében volt, és most ott állt az ajtó előtt, és nézte, ahogy Iris felé tart. Igyekezett a lány arcának minden apró kis rezdülést kiolvasni, minden egyes gondolatot, ami csak átsuhant elméjén, mintha egy papírra vetett történet lett volna. Kétségbeesetten vágyott rá, hogy tudja, Iris mire gondol, hogy mit mondjon neki, amivel meggyőzheti, maradjon.

Maradj, Iris! Maradj itt velem!

– Román.

Dacre hangja ébresztette. A mélyen zengő orgánum lökéshullám módjára haladt végig Román elméjén, befurakodva az álomba. Hangjára Iris Winnow szivárványszín esővé olvadt. Román önmagát is meglepte, ahogy kinyújtotta kezét, hogy megérintse őt. De a lányból addigra nem maradt más, csak köd és emlékek. Kicsusszant az ujjai közül, a fekete, cukrozott teába keveredő savanykás citrusízt

hagyva maga után.

– Ébredj, Román! – mondta Dacre, erősen szorítva a fiú vállát. – Megvirradt az óra.

– Uram? – szólt Román reflexszerűen, berozsdált hangon. Kinyitotta a szemét, mire az őt meredten néző isten elmosódott ábrázata fogadta.

Azonban Román még a halhatatlanság súlyos tekintete alatt is egyedül *arra* tudott gondolni, hogy korábban éppen úgy levelezett írisszel, mint tette azt most Elizabethtel. Már jó ideje csúsztatott gépelt leveleket szekrényajtók alá. Jóval azelőtt fogott neki ennek, hogy belekeveredett volna ebbe a háborúba. Erre a gondolatra a vére felélénkült, bőre pedig úgy melegedett át, mint a tűzben hevített arany.

– Kellj fel! – mondta Dacre. – Itt az ideje, hogy elfoglaljuk Hawk Shire-t.

{19}
Csillagkovácsolta dandárparancsnok

Hawk Shire egyáltalán nem olyan volt, mint amire Iris számított. Bár, ha őszinte akart lenni, még ó sem tudta igazán, mégis *mire* számított.

Az egész utat az ülésében hátradőlve töltötte, és tekintetét az égre szegezve engedte, hogy az automobil dorombolása átjárja a csontjait. A csillagok odaadó védelmezőkként ragyogtak odafenn, a nyugati csillagképek az íj idegére illesztett nyílvesszőként mutatták nekik az utat. Iris, miután túlságosan izzott a vére ahhoz, hogy aludjon, próbálta maga elé képzelni, mi várhat rájuk. Próbálta megfogalmazni, mit fog mondani, és megtervezni, mit tegyen, miközben Román levele Marisol madaras könyvével egyetemben ott rejtőzött a zsebében. Párszor engedte, hogy ujjhegye az összehajtogatott lap éles sarkához érjen – Román szavai ragyogó hasítéknak tetszettek a sötétségben.

A csillagokat szemlélve, amik továbbra is hidegen lángoló tűszúrásokként szikráztak, Iris egyszer csak azon kapta magát, hogy az jár a fejében: *Nem tudom, hogyan készüljek Jel erre, anya. Nem tudom, mit művelek.*

A nap véresen aranyló korongként emelkedett fel a láthatáron, amikor Tobiás alacsonyabb fokozatba kapcsolta a roadstert. A ködfátylon túl felrémlett Hawk Shire; a várost mintha hosszúra nyúlt

árnyakból szőtték volna a távolban. Az úton egy hevenyészett barikád mögött álló őrszem fogadta őket. Amikor a katona felemelte a kezét, Tobiás megállította az autót.

– Civilek nem léphetnek be a városba – közölte velük a katona kurtán, gyanakodva szemlélve hármójukat. – Térjenek vissza oda, ahonnan jöttek!

Iris kihúzta magát, és levette a védőszemüvegét. Az istenek tudják, hogyan festhetett éppen – a haja kész szénakazal a széltől, az arca és a válla sárpettyes. A szemében kétségbeesett tűz égett.

– Fontos üzenetem van Keegan Torres százados számára – mondta. Rettentő sürgős. Kérem, engedjen át minket!

A katona előbb csak meredten nézte őt, majd tekintete a lány kezeslábasán lévő, a szíve fölé varrt fehér jelvényre tévedt. TINTAFOLTOS HÍRVIVŐ – SAJTÓ.

– Ha azért jöttek, hogy tudósítást írjanak, sajnálattal közlöm, hogy az nem engedélyezett. Ez aktív hadizóna, ahová civilek be sem léphetnek, önök pedig…

– Nem azért jöttünk, hogy tudósítsunk – vágott a szavába Iris élesebb hangon, mint szerette volna. Vett egy mély lélegzetet, és ellazította a vállát. – Mint ahogy már mondtam, rettentő fontos üzenetem van…

– Igen, említette. Mi lenne az az üzenet?

Iris habozott. Érezte, hogy Attie és Tobiás is őt figyeli várakozva. A levegőben feszültség vibrált. Számtalan dolog suhant át elméjén a sötétben, de az egyszer sem jutott eszébe, hogy nem fogják beengedni őket Hawk Shire-be.

– Közvetlenül a századosnak kell átadnom – felelte határozottan. – Személyesen.

Egy második katona is csatlakozott az elsőhöz, oda– vonzotta a kocsi látványa. Iris figyelte, ahogy sustorogva váltottak pár szót egymással, miközben felhúzott szemöldökkel feléjük pillantgattak. Iris tenyerét

izzadság lepte el, miközben várt – élt benne a vágy, hogy megérintse Román levelét, de ellenállt a kísértésnek, és helyette inkább a jegygyűrűjét piszkálta. Nagyokat szívott a levegőből, amiben érezte a kocsi kipufogójának, az illatos párának és a tábortüzek füstjének ízét. A nap egyre magasabbra hágott az égen – a köd immár gyors ütemben oszlott, mint ahogy a hó olvadt tavasszal. Hawk Shire sötétnek és komornak tűnt, a kör alakú sziklaépületek láncolata olyan volt, mint egy korona tüskéi.

– Rendben van – mondta a közlegény, aki először szólította meg őket. – De csak egyikőjük jöhet. Máris odakísérem.

Iris szíve a torkába ugrott. Előbb Attie-re pillantott, aki nagy komolyan, bátorítón bólintott egyet, majd Tobiásra, aki leállította a motort.

– Mi majd itt megvárunk – mondta a fiatalember, és Iris hallotta a hangján, hogy semmi sem lenne képes rávenni arra, hogy megszegje a szavát.

Ez megadta neki az ahhoz kellő önbizalmat, hogy állát magasra szegve kiszálljon a roadsterből. A lábát erőtlennek érezte a több órányi üldögélős után, de azért követte a közlegényt be a barikád mögé, majd végig az úton. Vászonsátrak tengere, tábortűz körül ülő, öntöttvas serpenyőikben kolbászt és tojást sütögető katonák és sár borította teherautók sora mellett haladtak el; a járművek repedt szélvédőjét és golyóütötte sárhányóját aranyló fényben fürösztötte a felkelő nap. Minden olyan komor és néma és mozdulatlan volt, mintha Enva erőit máris legyőzték volna, amitől Iris karján felállt a szőr.

Egyetlen szó nélkül követte a közlegényt a városon át, fel-felpillantva Hawk Shire épületeire. Az egyik a város közepén különösképpen megragadta a figyelmét. Szokatlanul magas és széles volt – három emeletnyire hágott, és több kéménnyel is rendelkezett–, vörös téglákból épült, és ragyogó üvegablakai voltak. Egy gyár, döbbent

rá Iris, amit úgy vettek körbe a szerényebb kis lakóházak, mint ahogy a harmat megül a pókhálón.

A közlegény keresztülvezette a széles városi piacon, ahol Iris hirtelen megtorpant. A macskaköveken rendezett sorokban álltak a hevenyészett tábori ágyak, rongyos takaróikon sebesült katonák hevertek. Jóval több akadt belőlük, mint orvosból vagy ápolóból, akik mintha folyton mozgásban lettek volna, a kezükben ágytálakkal, véráztatta kötésekkel és vízzel teli poharakkal egyik ágytól a másikig siettek. Még a szürkés árnyalatú napfény sem volt képes elrejteni az arcukon játszó kimerültséget és aggodalmat.

Iris lélegzete elakadt az elképesztő mennyiségű sebesült láttán, amitől rögvest Forest jutott az eszébe. És Román. Erőnek erejével rávette magát, hogy tovább kövesse a közlegényt, be a gyárépületbe, bár a gondolatai közben egyetlen borzalmas kérdés körül keringtek: hogyan lesznek képesek Enva erői az összes sebesültet még Dacre érkezése előtt evakuálni?

A közlegény egy fém lépcsősoron felvezette őt a legfelső szintre, útközben több elkeseredett kinézetű katona mellett haladva el. Irist megint meglepte, mekkora a csend, mintha senkinek sem lett volt sem kedve, sem ereje megszólalni. Mintha visszatartották volna a lélegzetüket, arra várva, hogy Dacre megérkezzen, és még egyszer utoljára összezúzza őket.

– Menjen be ide! – mondta neki a közlegény, ahogy kinyitott előtte egy csikorgó ajtót. – A dandárparancsnok hamarosan csatlakozik önhöz.

Iris, a katona szavai hallattán megrökönyödve, belépett a helyiségbe.

– A *dandárparancsnok?* Én Keegan Torres századossal kívántam beszélni.

A közlegény erre csak felsóhajtott, és a fejét rázta. Becsukta az ajtót, egyedül hagyva Irist a szobában, mire a lány körbefordult, hogy szétnézzen. Egy hosszú és keskeny helyiségben állt, aminek keményfa

padlóján kopottas szőnyeg terült el; helyet kapott benne egy iratokkal és viaszcseppes gyertyatar tokkal telepakolt, foltos diófa íróasztal, az egyik falon pedig végig ablakok sorakoztak. Irist vonzották ezek az ablakok, mivel az üvegen keresztül madártávlatból láthatta Hawk Shire-t, valamint a mélykék nyugati látóhatárt.

Nézte, ahogy a köd egyre inkább visszahúzódik. Ismét szeme elé tárult a piactér, szíve pedig belesajdult a sebesültek sorainak látványába. Egy vér foltos ruhájú doktornő az egyik épületből a másikba sietett. Ápolók egy hordágyat cipeltek, rajta fehér lepellel letakart test.

Iris tekintete végül egy pár, az egyik közeli háztetőn üldögélő keselyűn állapodott meg.

Bámulta a madarakat, ahogy azok kitárt szárnyaikat süttették, és közben egyre csak az járt a fejében, vajon egészen River Downtól idáig követték-e őt. Idegesen megmegránduló kézzel a zsebébe nyúlt, és előhúzta Marisol könyvét. Az aprólékos illusztrációkat csodálva addig lapozgatta a megviselt oldalakat, amíg rá nem lelt a csalogányoknak szentelt oldalra. Ott aztán megakadt a tekintete, és végigolvasta az apró betűkkel írt szöveget:

A csalogányt, eme apró és rejtőzködő, küllemre kifejezetten érdektelen madarat, igencsak nehéz észrevenni. Ügyes rejtőzködők, és bár tollaik cseppet sem színpompásak, több, mint kétszáz egyedülálló dallamból álló repertoárral bírnak.

Az ajtó nyikorogva kinyílt.

Iris becsukta a könyvet, a szája hirtelen kiszáradt. Mintha minden gondolat kiröppent volna az elméjéből, ahogy hátat fordított az ablaknak, felkészülve arra, hogy ismét Keegan felől érdeklődjön. Aztán mozdulatlanná dermedt, a lélegzete pedig elakadt.

Keegan állt vele szemben. Marisol felesége hátát kihúzva, büszkén feszített zöld egyenruhájában, amelynek mellére három csillagot tűztek. Szőke haja hátra volt fésülve, állkapcsát pedig megfeszítette, mintha ő

maga is kételyek között érkezett volna erre a találkozóra. Sötét szeme ravaszul csillogott, azonban véreres volt, mintha Keegan hetek óta nem aludt volna végig egyetlen éjszakát sem. Arcáról semmit sem lehetett leolvasni. Száját annyira összeszorította, hogy úgy nézett ki, mintha márványból faragták volna.

Torres szá… dandárparancsnok – mondta Iris. Gondolom, nem emlékszel rám, de…

Iris Winnow – szólt Keegan, ahogy becsukta az ajtót maga mögött. – Hát persze, hogy emlékszem rád. Talán nem én szentesítettem az eskütöket a kertben? A feleségem nagyon kedvel téged és Attie-t, no meg a te Kittedet. De az istenek nevére, mégis mit keresel itt?

Iris vett egy mély lélegzetet.

– Van nálam egy üzenet, amit látnod kéne.

– Egy üzenet?

– Igen. Én… – Mégis mennyit mondjon? Iris ismét a zsebébe nyúlt, és előhúzta onnan Román levelét. – Kérlek, olvasd el!

Átnyújtotta a levelet Keegannek, majd nézte, ahogy a dandárparancsnok végigfújta Román szavait. Az arckifejezése jottányit sem változott – Iris már kezdett aggódni, hogy a dandárparancsnok kételkedni fog az egészben, és fogalma sem volt, mihez kezd, ha ez bekövetkezik. De aztán Keegan élesen beszívta a levegőt, és a lány szemébe nézett. A tekintete úgy csillogott, mintha éppen az imént rázták volna fel álmából.

– Hogyan került ez hozzád, Iris?

– Mágikus kapcsolat van köztem és Román közt az írógépeinknek hála. – Iris mindent bevallott Keegannek, az Oathi kezdetektől fogva, amikor Romannel még csak riválisok voltak az újságnál, egészen az itt és mostig, amikor leveleket írt a férjének, bár Román Dacre foglya volt, és még csak az ő nevére sem emlékezett.

– Tudom, hogy ez az egész lehetetlennek hangzik, de Román sosem hazudna nekem – fejezte be, meglepődve azon, milyen rekedtes a hangja. Lenyelte a torkában nőtt gombócot, ám az erre megakadt a mellkasában, és Iris tudta, hogy nem más az, mint a gyász, amit nem engedett magának feldolgozni. Az amiatti gyász, hogy Román fogságba esett, elméjét pedig összezavarta Dacre varázsereje.

Az amiatti gyász, hogy talán sosem lesznek kepések visszaszerezni azt, ami egykoron köztük volt.

Nagyon jól ment neki, hogy az ilyesmiket a lelke mélyére száműzze – a fájdalmát és a bánatát és néha még azt a valóságot is, amivel szembe kellett néznie. De nem igazán tudta, hogyan engedje el ezeket a dolgokat anélkül, hogy velük együtt lényének létfontosságú darabjait is elveszítené.

Keegan egy szót sem szólt, csak nézte meredten Román gépelt szavait.

– Mikor kaptad ezt a levelet?

– Tegnap reggel. Jöttem, amint elolvastam. Egész éjjel úton voltunk Bitteryne-ból.

– Ami azt jelenti, hogy ha igaz az, amit Román állít, még nagyjából egy napunk van, mielőtt Dacre támadást indítana. Keegan összeszorította az ajkát, de aztán Irisre pillantott. – Kit jelöl a *többes szám?* Azt mondtad, hogy valakivel jöttél?

– Attie-vel és Tobiás Bexley-vel. – És ők most hol vannak?

– A barikádnál a kocsiban, arra várva, hogy visszamenjek.

– Akkor bizonyára mindhárman kimerültek és éhesek vagytok. Küldetek nektek reggelit, és keresek egy csendes szobát, ahol lepihenhettek. – Keegan határozott léptekkel az ajtóhoz masírozott, és felrántotta, majd halkan mondott valamit a folyosón várakozó katonának.

Iris habozott, miközben tekintete Román még mindig Keegan kezében tartott levele felé siklott.

– Menj csak Shepherd közlegénnyel! Ő majd elkísér egy szobába a földszinten, ahol ehetsz, és pihenhetsz – mondta Keegan ismét Irisre pillantva, aztán minden bizonnyal észrevehette a rémült csillogást a lány szemében, mivel gyengédebb hangon még hozzátette: – Ne aggódj! Beszélnem kell a tisztjeimmel, de nemsokára, amint pihentél kicsit, ismét felkereslek.

– Hát persze – suttogta Iris, ajkát félmosolyra húzva. Köszönöm, Tor rés dandár parancsnok!

Hiába a megkönnyebbülése, hogy sikerült időben átadnia az üzenetet, Irisnek nehezére esett maga mögött hagyni a szobát, hogy kövessen egy újabb idegent, hátrahagyva Román levelét – *Égesd el a szavaimat!* –, amire ki tudja, most milyen sors várt.

* * *

Egyikük sem úgy tervezte, hogy egy óránál többet aludna, de a meleg tojás és vajazott pirítást követően, amit cukrozatlan és éppen csak egy kortynyi tejjel megbolondított, felvizezett cikóriakávé kísért, Iris, Attie és Tobiás mély álomba merült a Keegantől kapott tábori ágyakon. A gyár egyik beltéri szobáját osztották ki nekik, aminek nem volt ablaka, a sötétség pedig szinte balzsamként telepedett rájuk, mígnem Iris egyszer csak távoli hegedűszóra riadt.

A hangszer szívbe markoló, bájos dallamot játszott, ami nosztalgiával töltötte el Irist, mire felkelt tábori ágyáról, és követte a zenét ki a sötét szobából.

Ahogy végighaladt a folyosón, a hegedűdallam egyre hangosabban szólt, mintha Iris csak lépésekre lett volna attól, hogy ráleljen a forrására. Befordult a sarkon, és majdnem nekiütközött az anyjának.

Aster, lila kabátjába burkolózva, a falnak támaszkodott, ujjai közt meggyújtott cigaretta parázslóit.

– Hát itt vagy, kincsem! – mondta vidáman. – Jöttél, hogy hallgasd velem a zenét?

Iris zavarodottan összehúzta a szemöldökét.

– Ki hegedül?

– Számít az? Hallgasd csak, Iris! Hallgasd az akkordokat! Mondd csak, Felismered őket?

Iris elnémult. Csak hallgatta a hegedűszót, és bár a dal napsütötte kacsok módjára csimpaszkodott belé, nem ismerte fel. Még sosem hallotta korábban.

– Nem tudom, anya – vallotta be, és látta, hogy Aster homlokán mély ránc jelenik meg. – Mit keresel itt?

Aster kinyitotta a száját, azonban felelni már nem tudott, mivel a színek ekkor elkezdtek összemosódni. Irisbe félelem hasított, ahogy nézte, amint édesanyja vonásai foszlásnak indulnak; felemelte saját kezét, és látta, hogy az is fakul, és ezernyi csillagra esik szét.

– Ez egy álom – zihálta. – Miért jelensz meg folyton előttem, anya?

A padló megremegett, majd felrepedt a talpa alatt. Iris egy pillanatra volt attól, hogy belezuhanjon az egyre szélesedő nyílásba, amikor egyszer csak levegő után kapva felült, és pislogva bámult a békés sötétbe. Kellett hozzá egy szívdobbanás, hogy összeszedje magát, de aztán eszébe jutott, hol is van. Hallotta a mellette lévő ágyban fekvő Attie álomtól mély lélegzetvételeit, meg Tobiásnak a szoba túlsó végéből érkező, lágy horkantásait. Nem tudva, mennyi lehet az idő, Iris, ujjaival kócos tincsei közé túrva, a padlóra helyezte a lábát. Tessék, már megint érezte! Azt az egyenletes morajt.

Kiosont a szobából, és elindult a folyosón, hogy keressen valakit, aki elmondhatja neki, mi történik éppen, de aztán egyedül is azon nyomban rálelt a válaszra, ahogy elhaladt egy ablak előtt. Megállt, és nézte, ahogy

az orvos, akit korábban is látott, felsegít egy sor sebesültet egy teherautó hátuljába. Az úton egy másik teherautó hajtott el, szintén katonákkal tele.

Keegan emberei voltak azok, döbbent rá Iris. Biztos megkezdték a visszavonulást Hawk Shire-ből.

Hittek Román szavának.

Iris végigsietett a hosszú folyosón, keresztül a borostyánszín napfény-kockákon. Úgy tűnt, már bőven délutánra jár az idő, amitől hirtelen minden egyes perc sürgetővé vált. Iris kicsusszant az ajtón, és odalépett a piactéren álló egyik ápolónőhöz.

– Mit tehetek? – kérdezte.

Az ápolónő izzadságtól gyöngyöző arccal végighordozta rajta tekintetét.

– Ha tenni akarsz valamit, segíthetsz felrakni a sebesülteket arra a teherautóra.

Iris bólintott, majd a legközelebbi tábori ágyhoz sietett, amin egy bekötözött arcú fiatalember éppen próbált felülni.

– Tessék! – mondta Iris. – Fogd meg a kezemet! – Talpra segítette, és a teherautóhoz kísérve a katonát támogatást nyújtott neki. A raktér már majdnem tele volt, a sebesültek szorosan egymáshoz simulva ültek benne. Iris tüdejét aggodalom öntötte el, ahogy felsegítette a katonát a rámpán a teherautóra.

Egyetlen sebesültet sem hagyhattak hátra. Így nem, hogy Dacre bármelyik pillanatban megérkezhetett. Az isten akkor meggyógyítaná ezeket a katonákat, hogy aztán a saját javára használja fel őket.

– *Iris!*

Megfordulva Iris látta, hogy Attie és Tobiás felé siet a káoszon keresztül. A torkában dobogó szívvel megindult feléjük, az emberek közt szlalomozva.

– Hittek Román figyelmeztetésének? – kérdezte Attie halk, ám reményteli hangon.

– Igen. – Iris a füle mögé tűrt egy kócos tincset, mire rádöbbent, hogy a keze véres. – Az összes sebesültet teherautókra pakolják, de nem tudom… – Félbehagyta a mondatot, ahogy megpillantotta a feléjük közeledő Keegant. – Torres dandár parancsnok.

– Éppen indultam felébreszteni titeket – mondta Keegan. Megkezdtük az evakuációt, nektek hármótoknak pedig most olyan gyorsan kell távoznia, amilyen gyorsan jöttetek.

– Hová vonultok vissza? – kérdezte Attie.

– Oathba – felelte Keegan. – Mi vagyunk Enva erőinek utolsó maradéka. És a város lesz az ellenállásunk végső helyszíne.

A szavak jeges szellő módjára járták át Irist. Alaposan szemügyre vette Keegan arcát.

– Ti vagytok az utolsók?

– A déli frontot tartó zászlóaljaink elestek. Dacre számos katonánkkal végzett, míg másokat maga mellé állított. És nem fogom engedni, hogy fogságba ejtse és áttérítse ezt az utolsó dandárt.

– Akkor hadd segítsünk a sebesültekkel! – ajánlotta fel Tobiás. – Maradhatunk, és biztonságban a teherautókra rakhatjuk őket.

– A legjobb lesz, ha most rögtön indultok – rázta a fejét Keegan. – Nem bírnám ki, ha bármi bajotok esne.

– De mi sem hagyhatunk csak így itt téged és a sebesülteket – kötötte az ebet a karóhoz Iris. – *Kérlek,* dandárparancsnok!

Keegan habozott, de állta Iris tekintetét. Talán látta a lány szemében a múlt egy szikráját. Azon végzetes napét a hegyfokon, amikor átadta Irisnek a neki címzett levelet. Az üzenetet, amely szerint Forest *nem halt meg,* bár *megsérült.* És emlékezett, hogy ez a hír miképp erősítette meg Irist abbéli elhatározásában, hogy maradjon, ahelyett, hogy a város lakóival együtt biztonságba vonult volna.

– Ha engedem, hogy maradjatok segíteni – kezdte Keegan , akkor a lassan haladó teherautók sorának végére kerültök. Ami azt jelenti, hogy végtelenül sebezhető helyzetben lesztek, ha Dacre úgy dönt, hogy a nyomunkba ered.

– Ismerek egy másik, rövidebb utat – vágta rá Tobiás. – Még a postaküldönci napjaim kezdetéről. Az egységei a főúton haladnak majd Oath felé, igaz, dandárparancsnok?

– Igen, miért?

– Mi a roadsteremmel jöttük, amit el tudok vezetni a keskeny, de gyorsabb Hawthorne-ösvényen, amin haladva seperc alatt beérjük a dandárját Kiver Downban.

Iris a lélegzetét visszatartva várta Keegan válaszát. Kezét ösztönösen a nyakában lógó medálhoz emelte.

– Hát legyen – adta be a derekát Keegan. – Maradhattok segíteni. De ha azt mondom, ideje indulnotok, akkor már robogtok is a Hawthorne-ösvényen, és vissza sem néztek. Megegyeztünk?

– Igen – felelte Iris Tobiasszal és Attie-vel egyszerre.

A dandárparancsnok előhúzott egy gyűrött papírlapot a zsebéből. Román levelét, döbbent rá Iris, majd akaratlanul is felsóhajtott, amikor Keegan visszaadta neki.

– Köszönöm, hogy átadtad ezt az üzenetet – mondta Keegan. – És hogy egész éjszaka úton voltatok, hogy időben elérjetek hozzánk. Mindörökké a hármótok adósa leszek ezért.

Iris torka összeszorult, és csak bólintott, miközben a zsebébe tűrte a lapot. Azonban ahogy elkezdte a teherautók felé vezetni a katonákat, nem állta meg, hogy a gondolatai ne kalandozzanak a föld mélyén rejtőző Román felé, aki egyre csak felé menetelt a kacskaringós leyvonalak mentén, valahol közvetlenül a talpa alatt.

{20}
A ház, ami tudja, mire van szükséged

A délután tovaszállt a ragyogó kék ég alatt. Iris, Attie és Tobiás egészen addig meg sem állt, amíg az összes sebesült katonát biztonságban nem evakuálták, Keegan pedig jelezte nekik, hogy ideje távozniuk.

Jóval későbbre járt, mint amikorra eredetileg tervezték az indulást – a nap már a nyugati látóhatár felé süllyedt, a hűvös, tavaszi levegőt pedig árnyak járták át. Iris vérében azonban furcsa energia bizsergett, átmetszve kimerültségét és kordában tartva félelmét, miközben követte Attie-t és Tobiást a roadsterhez. Szinte győzelemnek érződött becsusszanni a kocsi ismerős bőrülésére.

Sikerült időben figyelmeztetniük Keegan dandárját. Segítettek biztonságban felpakolni és keletre szállítani a sebesülteket, Dacre így nem lesz képes fogságba ejteni és maga mellé állítani ezeket az egységeket. Édes diadal volt, Iris pedig arcán mosollyal dőlt hátra, ahogy Tobiás bekurblizta a kocsit.

– Jó csapatot alkotunk – mondta a fiatalember, mintha az ő vérét is ugyanaz a pezsgő érzés járta volna át.

– Már látom is a holnapi címlapot. – Attie Tobiás ülésének hátára támasztotta a könyökét. – Biztos eladnak majd belőle vagy ezer példányt Oathban.

– *Két bátor tudósító megmenti Enva utolsó dandárját?* – találgatott Tobiás, ahogy végighajtott az utcákon. A roadster motorja ismerős, doromboló *kat-kat-kat* hangot hallatott, ahogy követték a hadsereget.

– Azt hiszem, valakiről megfeledkeztél, Bexley – jegyezte meg Attie kissé gunyorosan. – Valakiről, akinek kilenc élete van, ha elfelejtetted volna.

Tobiás felkacagott, de Iris már nem hallotta, miképp felelt. Tekintete pár hátramaradt közlegényen akadt meg, akik éppen azon ügyködtek, hogy bedeszkázzák a város szélén álló épületek ajtajait, műhelyeit és ablakait. Iris még hátra is fordult, úgy nézte őket, mire a szél az arcába fújta a haját. A csontjait jeges rémület járta át.

Eltűnődött rajta, ez vajon Keegan utolsó pillanatban kiadott parancsa lehet-e, hogy ezzel is nehezítsék Dacre erőinek dolgát, amikor azok a benti átjárókat használva megérkeznek. Azonban Iris nem tagadhatta, hogy az egész inkább érződött úgy, mintha a város viharra készülődne. Egy olyan viharra, ami minden épületet a földdel tesz majd egyenlővé.

A roadster az utolsó barikádot is maga mögött hagyta, és kiért a nyílt országútra. Előttük teherautók sora haladt, a keletnek tartó karaván eleje a távolba veszett. Az autó úgy fél kilométeren keresztül követte őket, amikor is egy útelágazásához értek.

– A Hawthorne-ösvény hírhedt a kanyarjairól – közölte velük Tobiás, ahogy ráfordult a mellékútra. – Talán jobb lesz, ha megkapaszkodtok.

– *Talán?* – ismételte Attie fanyarul, ahogy keresztülcsúszva az ülésen Irisnek ütközött. – Esküdni mertem volna rá, hogy nekem egyesek könnyed utat ígértek.

– Lenne válaszom erre a megjegyzésre felelte Tobiás, ahogy a tekintete találkozott Attie-ével a visszapillantó tükörben. – De az istenek a tanúim, nem kéne kimondanom.

Attie megragadta az előtte lévő kötélfogantyút, és közelebb húzódott Tobiáshoz.

– Ez most kihívás akart lenni, Bexley?

Iris, aki egészen eddig kedélyes mosollyal szemlélte őket, hirtelen késztetést érzett, hogy elfordítsa a tekintetét. Így is tett, és inkább a kacskaringós utat nézte a sárfoltos szélvédőn keresztül. A szeme elkerekedett, amikor rádöbbent, hogy az előttük terpeszkedő árnyék valami egészen más.

– *Tobiás!* – kiáltotta pont abban a pillanatban, amikor belehajtottak a kátyúba.

Tobiás félrerántotta a kormányt. A roadster gyomorszorító rándulással kipördült. Mindkét lány riadtan kapaszkodott abba, amit csak elért, miközben Tobiás visszaszerezte az uralmat a jármű felett.

– Ismétlem: nekem sima utat ígértek – viccelődött Attie, igyekezve feldobni a hangulatot. Tobiás azonban mozdulatlanná dermedt. Iris érezte, ahogy alacsonyabb sebességbe vált; a motor nyöszörgött.

– Minden rendben van? – kérdezte Iris.

Tobiás nem felelt; hirtelen megállította a roadstert az út közepén.

Átugrott az ajtó felett, és homlokráncolva szemügyre vette a kocsi bal oldalát. Irisnek nem kellett a saját szemével látni – érezte, hogy a roadster oldalra dől, és a lélegzetét visszatartva nézte, ahogy Tobiás letérdel.

– Defekt – jelentette be a fiatalember kurtán. – Ki kellett volna kerülnöm azt a kátyút.

– Sajnálom… – suttogta Attie. Az ajkát rágcsálva kicsusszant az ajtón, majd megállt Tobiás mellett, hogy meg vizsgálja a kárt. – Nem lett volna szabad a figyelmedet.

Tobiás felállt, és beletörölte kezét a nadrágjába.

– Nincs semmi baj. Van egy pótkerék a csomagtartóban, de a csere el fog tartani egy darabig.

– Hadd segítsek!

Ahogy Tobiás és Attie a pótkereket és az emelőt keresve nekiállt mindent kipakolni a csomagtartóból, Iris kitette csomagjaikat az út szélére, és érezte, hogy a levegő feszültséggel telik meg. Az éjszaka gyors tempóban közeledett. Az első csillagok már fel is gyulladtak a szürkületi égen, amikor Tobiás egyszer csak elkáromkodta magát.

– Nem találom a villáskulcsomat – túrt bele fekete, felül hosszabbra hagyott hajába. – Iris, meggyújtanád nekem azt a lámpást?

Iris a csomagjaik mellé tett üveglámpás és gyufásdoboz után nyúlt, amiket Tobiás mindig magánál hordott éjjeli vészhelyzet esetére. Amivel jelen pillanatban szemben is találták magukat, amitől Iris szíve vadul kezdett verni a mellkasában. Az ujjait zsibbadtnak érezte, miközben meggyújtotta és a kanóchoz érintette a gyufát, majd pedig a magasba emelte a lámpást, hogy Tobiás lásson a fényénél.

A fiatalember tekintete azonban nem a kocsira, hanem Attie-re szegeződött, aki éppen a kezét tördelve, hebegve-habogva esedezett ismét a bocsánatáért.

– Annyira sajnálom, ez az egész az én hibám, és…

Tobiás kinyújtotta kezét, és gyengéden megragadta a karját.

– Nem a te hibád, Attie.

– De *igenis az.* Eltereltem a figyelmedet az útról!

Félszeg csend telepedett közéjük, mire Iris gyorsan közbeszúrta:

– Ha tényleg nincs meg a villáskulcs, akkor mi lenne, ha gyorsan visszafutnék a városba keresni egyet? Közvetlenül a barikád előtt elhaladtunk egy műhely mellett. – Az igazat megvallva Iris nemcsak a lehető leghamarabb ismét útra akart kelni, hanem azt is szerette volna, ha barátai egy kicsit kettesben maradhatnak.

– Még hogy visszamenni a városba? – kiáltott fel Attie. – Az istenek szerelmére, Iris!

– Nincs olyan messze – bizonygatta Iris. – Egy pár háznak még látom is innen az emeleti ablakát. Ti ketten addig megemelhetitek a kocsit, én

meg mindjárt jövök a villáskulccsal. Aztán mehetünk is tovább, mintha mi sem történt volna.

Tobiás egy pillanatig semmit sem szólt, de végül bólintott.

– Rendben van. De vidd magaddal a lámpást! Ha bármi baj lenne, jelezz nekünk azzal, hogy elfújod a lángot az egyik emeleti ablakban.

– Hát persze. Pár perc, és jövök. Ne aggódjatok! – Iris tett két lépést, majd grimaszba ránduló arccal ismét visszafordult. – Csak még egy utolsó kérdés. Hogy is néz ki pontosan egy villáskulcs?

* * *

Hawk Shire egészen máshogy festett a sötétben, elhagyatott utcáival.

Mire a főúton álló barikád mögé ért, Iris már kapkodva szedte a levegőt, izmai pedig égtek, ahogy óvatos sétává lassította lépteit a macskaköveken. A nap azon hátborzongató órája uralkodott, amikor az éjszaka már majdnem lenyelte a napnyugta utolsó sugarait is, az árnyak pedig görbén és riogatón vetültek a földre. Iris a korábban látott műhelyet keresve többször riadtan össze is rezzent. Azon tűnődve, vajon nem maradt-e Enva seregeinek egy szakasza a városban, megtorpant, de csak a sötétség játszott vele, és a szél fütyült végig az utcákon.

Iris, kezében a lámpással, meredten nézte a néma várost.

Nem, valóban teljesen egyedül volt, és az a diadalmámor, amit korábban érzett, hirtelen megsavanyodott a nyelvén.

Találd meg a villáskulcsot, aztán húzz el innen!, mondta magának, ahogy végre rálelt a műhelyre.

Az nem lett úgy bedeszkázva, mint a közeli ablakok és ajtók. Iris feltúrt egy szerszámokkal teli szekrényt, ami, ahogy arra hamar rádöbbent, amikor kapkodva megvizsgálta a szerszámokat a tűz fényénél, nem sok mindennel szolgált. Egyikre sem illett pontosan az a leírás, amit Tobiás adott neki. Legyőzött sóhajjal elindult visszafelé a főúton, de aztán a szeme megakadt a város legutolsó utcáján.

Iris úgy döntött, elmegy arra, hátha talál egy másik műhelyt.

Sorban haladt el a házak előtt, amelyek mindegyike be volt deszkázva, mígnem elért arra a helyre, ahol a katonák hátrahagyták deszkáikat és kalapácsaikat. Egy pár épülettel arrébb ott állt egy másik műhely, az ajtaja tárva-nyitva, mint egy szörnyeteg pofája. Iris éppen felé tartott, amikor egy, az árnyak közül érkező neszre lett figyelmes – fémes csattanásra, mintha valami leesett volna egy polcról.

– Helló? – szólt, ám a hangja törékenynek hangzott a hirtelen feltámadó szélben. Mereven tartotta lámpását, engedve, hogy a tűz fénye vezesse őt, és csak a műhelybe beérve pillantotta meg a padlón csillogó villáskulcsot.

Egy pillanatig csak nézte, majd észrevette, hogy az előtte álló polcok üresek, és a villáskulcsot leszámítva más szerszám nincs is ott. Milyen furcsa, hogy pont akkor, abban a pillanatban esett le, mintha kétségbeesetten igyekezett volna felhívni magára Iris figyelmét. Iris zaklatottan lehajolt, és kezébe vette a villáskulcsot. Nehéz volt, és rozsda pettyezte. Valami furcsa okból kifolyólag az Oathi fűszeres jutott róla eszébe. Az, hogy azok az elvarázsolt polcok pontosan tudták, mennyi pénz van az erszényében, mire előretolták azon termékeket, amiket a lány megengedhetett magának.

Egy leyvotialon állok.

A felismerésre kirázta a hideg. Egy mágikus helyen találta magát, ami egyúttal veszélyesforrás is. Alighogy ez a gondolat formát öltött az elméjében, ismét valami neszt hallott. A tőle jobbra lévő ajtó nyikorogva felnyílt, mintha csak a szomszédos házba hívogatta volna.

Iris összerezzent, a félelem szoros csomóba csavarodott a testében. *Küzdj vagy fuss!,* zakatolta a szíve, miközben a mellkasát bizonytalanság perzselte. Ahogy azonban tovább bámulta az ajtót, szemügyre véve az üres ház holdsütötte belsejét, újabb dologra döbbent rá.

Ezt a házat mágia járja át, és tudja, mire van szükségem.

Hiába gyöngyözött a bőrén izzadság, úgy döntött, megbízik benne. Megbízik a néma, elhagyatott ház varázserejében. Egyik kezében a villáskulcsot szorítva, a másikban a lámpást tartva belépett az ajtón.

A talpa alatti csempék kéken virítottak, majd helyüket kemény fa padló vette át. A társalgó sarkában kósza levelek gyűltek össze. A plafonról csillár lógott alá, mintha csak egy repedésből bimbózott volna elő, kristályai csillogtak a lámpás fényében. Am ami igazán megragadta Iris figyelmét, az a cikornyás korláttal ellátott lépcső volt. Fokai a sötétbe burkolózó emeletre vezettek, és elnézve őket egyszer csak egy ötlet hasított a lányba.

Ahogy Iris a lépcsőkön felmászva egy keskeny folyosóra jutott, nem tudta, vajon a ház vette-e rá erre varázserejét felhasználva, vagy a gondolat teljesen a sajátja volt. Végül azonban, amikor belépett a ház hátsó részén helyet kapó hálószobába, nem számított többé a dolog. A szoba a sajátjára emlékeztette őt az egyik fal mellé tolt matraccal, az íróasztalon tornyosuló könyvekkel és a nyitott szekrényajtóval, ami mögött fém akasztók sorakoztak. A legfontosabb viszont, hogy volt egy ablak, ami pont abba az irányba nézett, amerről Iris beszaladt a városba. A lány az üvegtáblákhoz emelte a lámpást, a villáskulccsal együtt, hátha ezzel magára tudja vonni Attie és Tobiás figyelmét.

– Ez a szerszám jó lesz? – suttogta, remélve, hogy Attie majd a távcsövével közelebbről is szemügyre veszi az ablakot.

Egy pillanattal később szentjánosbogárnyi fényt pillantott meg a távolban. Attie feleletként gyufát gyújtott. Ha hunyorgott, Iris még a roadster halovány körvonalait is látta; az autó nem volt több egy sötét árnynál az úton.

Attie meglobogtatta apró lángját. Iris nem tudta, hogy barátja ezzel mit akar mondani, és éppen azon merengett, mli tegyen, amikor a padló hirtelen megremegett a talpa alatt. Először azt hitte, hogy csak képzelte

a dolgot, de aztán a fal is reszketni kezdett, olyannyira, hogy a tőle nem messze lógó képkeret leugrott a szögéről.

Elakadt lélegzettel és földbe gyökerezett lábbal, Iris a fülét hegyezve hallgatta az üvöltő csendet.

Odalenn kinyílt egy ajtó. Bakancsok trappoltak végig a padlón. Hangok szöktek fel az emeletre, mint a füst.

Fuss vagy küzdj!

A mágia, amelyen állt, gáládnak bizonyult. Egy hálónak, amibe belegabalyodtak a tagjai. A keze remegett, ahogy felnyitotta a lámpás ajtaját. Tekintetét továbbra is Attie távoli lángjára szegezve, Iris elfújta a sajátját.

{21}
Szemtől szemben egy álommal

Roman nem kapott levegőt.

A katonák közé állították. Írógépének tokja minden egyes lépésnél a térdének verődött, a hátára csatolt csomagtól pedig mintha elvesztette volna az egyensúlyát, és lassúnak érezte magát. Nem volt más választása, mint hogy megy tovább előre, mintha csak egy folyó heves sodrása vitte volna a vízesés felé. A halála felé. A csata küszöbén álltak, ő pedig az egésznek a sűrűjébe

fog keveredni mindössze az írógépével felvértezve.

Megpróbált venni egy mély levegőt, hogy lelassítsa a szívverését, de ettől csillagok kezdtek táncolni a látótere szélén. A menet lelassult, ahogy maguk mögött hagyták a tágas barlangot, és ismét besoroltak egy smaragdszilánkokkal pettyezett falú, kacskaringós folyosóra. A fejük felett kékes villám futott végig a sziklán, megvilágítva útjukat. Román szinte érezte az ízét, az ózon és a nedves kő eme furcsa egyvelegét, és egy pillanatra eltűnődött azon, vajon nem mágia cikázik-e a nyelvén.

– Előre nézz, puska készenlétben! – Shane hadnagy közeledett szemben haladva a menettel. Újra és újra elismételte a parancsot, miközben tekintete végigsiklott a felsorakozott katonák mindegyikén.

Abban a pillanatban, hogy Román vállához ért, a fiú riadtan kinyúlt, és megragadta a ruhaujját.

– *Kérlek!* – lihegte Román. – Nem hiszem, hogy nekem itt kéne lennem.

Shane megtorpant.

– Pontosan ott vagy, ahol lenned kell, tudósító.

– Nincs fegyverem, nem kaptam kiképzést. Én… én még csak azt sem tudom, mit kellene csinálnom!

– A sajtó képviselőjeként vagy jelen. Rád senki sem fog lőni – mutatott a hadnagy a Román kezeslábasán lévő jelvényre. Arra a jelvényre, ami büszkén hirdette, hogy Román közel sem pártatlan, hanem egy ALANTI TUDÓSÍTÓ.

Még mielőtt Román bármit felelhetett volna, Shane kicsusszant a szorításából, és folytatta útját a parancsot ismételgetve.

Előre nézz, puska készenlétben!

Román zsibbadtan ment tovább. De aztán suttogás ütötte meg a fülét, egy, a figyelmét felkelteni próbáló sziszegés.

– Psszt! Te a zöldfülűekkel vagy – mondta a mögötte lépdelő katona. – Ne aggódj, minket a külterületek felől küldenek be a városba, jó messze onnan, ahol a csata a legdurvábban tombol majd. Az egyik városszéli ajtón át fogunk megérkezni.

Ez az információ egy cseppet sem enyhített Román félelmein; összeszorította a fogát. Egykor azt hitte, hogy itt akar majd lenni. Hogy a saját szemével akarja majd látni ezt a sorsdöntő pillanatot. De most, hogy már csak pillanatok választották el tőle, egyre csak az járt az eszében, mennyire nincs felkészülve minderre.

A padló emelkedni kezdett, majd egy lépcsősorba torkollott. Román elindult rajta felfelé, egyik fok a másik után, miközben az izmai csak úgy izzottak a megerőltetéstől. A bőrén hideg izzadság gyöngyözött. A

gyomra görcsbe rándult, Román pedig visszanyelte a hirtelen a torkába toluló epét.

Hát ennyi volt, gondolta, tekintetét a körülötte a sziklát átszövő, ragyogó kék erekre és a távolban magasodó, smaragdkoszorúval körülvett átjáróra szegezve. *Az otthonomtól távol Jogok meghalni, olyan szavakkal telve, amiket ki akartam mondani, ám végül sosem tettem.*

Végre felért a lépcsősor tetejére, ahol érezte, ahogy az alanti világ levegőjének helyét a fenti vidéké veszi át. Friss és hűvös volt, és éppen csak egy cseppnyi édesség keveredett bele. Olyan nagy kortyokban szívta magába, mintha egészen eddig a víz alatt fuldoklott volna. A bőrét pír öntötte el. Szégyellte magát, amiért ilyen gyengének tűnik, és botladozva félreállt, hogy összeszedje magát.

Kezét kinyújtva megérintette a falat. A katonák továbbra is csak úgy özönlöttek ki az átjárón mögötte, Román azonban, velük mit sem törődve, azt a helyet szemlélte, ahová érkeztek – a karcos keményfa padlót, a foltos tükröt a kandallópárkány felett és a hamuval teli kandallót.

Egy társalgóban állt.

A térdéből minden erő elszállt, és már éppen a padlóra rogyott volna, amikor megjelent Shane hadnagy, aki megragadta a karját, és ismét talpra rántotta őt.

– Lélegezz! – szólt rá kurtán Shane. – Nem lesz semmi bajod, tudósító.

Román bólintott, de az izzadság időközben átitatta a ruháját. Alig bírt a rosszullét hullámával.

– Nézd, állj félre egy kicsit, hogy összeszedd magadat – mondta a hadnagy. – Aztán menj fel, és kutasd át az emeletet! Használd ezt a zseblámpát, hogy láss is valamit. Nézz be minden ágy alá és minden szekrénybe! Ha végeztél, jelents nekem! – Átnyújtott Romannek egy

kicsi, lencsével és villanykörtével ellátott, szögletes dobozt. – Ezzel a kapcsolóval tudod bekapcsolni.

Be is mutatta, mire a zseblámpából lágy fénysugár tört elő, aranyló ragyogásba vonva a társalgót és az ott összegyűlt katonákat.

Roman csak bámulta a fénylő dobozt, elfordítva a kezében, hogy a fénysugár a padlóra mutasson.

– Mit tegyek, ha találok valakit az emeleten?

– Ejtsd fogságba!

Hogyan?, akarta kérdezni Román. A keze tele volt az írógéppel és a zseblámpával, de Shane addigra már hátat is fordított neki, és éppen egy másik közlegénynek osztotta a parancsokat. Romanben felmerült, hogy a had– nagy olyan feladatot adott neki, aminek a teljesítése közben nem eshet baja. A ház üresnek, elhagyatottnak tűnt. Shane egyszerűen gondoskodott róla, hogy Román – Aki már bizonyította, hogy katonaként hasznavehetetlen – ne legyen útban.

Román megropogtatta a nyakát, majd kilépett a társalgóból. A tagjai olyan merevnek és furcsának érződtek, mintha a csontjai vassá váltak volna, nehézkessé téve a mozgását. Vagy talán minderről a félelme tehetett, ami továbbra is jég módjára terjedt a testében; kirázta tőle a hideg, a mozdulatai pedig ügyetlenné váltak. De azért csak élért a lépcső aljához, és az árnyak közé bámult, miközben a zseblámpa fénye átmetszette a sötétséget.

Román reszketve megtette az első lépést felfelé.

* * *

Iris letette a kioltott lámpást és a villáskulcsot a padlóra. A körülötte duzzadozó sötétséghez lassan hozzászokó szemmel hallgatta, hogy mozgolódnak Dacre katonái a földszinten, és közben egyre szaporábban vette a levegőt. A bejárati ajtó immár elérhetetlenné vált számára –

kénytelen lesz az ablakon át távozni, úgyhogy karját megfeszítve neki is állt felfelé tolni. A keret egy fél tenyérnyit emelkedett, mire némi hűvös, éjjeli levegő szökött a szobába, de aztán megakadt és nem mozdult.

Iris összeszorította a fogát, és erőlködve igyekezett fentebb tolni.

– Gyerünk, te átkozott ablak! – suttogta állást váltva. Ismét nekiveselkedett, érezte, ahogy megfeszülnek az izmai, majd az ablak reszkető ellenállással kezdett felfelé kúszni. De még ez sem volt elég, Irisnek azonban eszébe jutott a villáskulcs – talán használhatná azt emelőnek.

A tenyere csatakos volt az izzadságtól, ahogy megragadta a szerszámot, használni viszont már nem volt lehetősége. A szeme sarkából fénynyalábot pillantott meg. Egy zseblámpával felvértezett illető járt a folyosón, felé tartott. Hallotta közeledő lépteit.

Pár lélegzetvétel, és a katona már ott is áll majd a küszöbön. Zseblámpájának fénye pedig a szobába ömlik, felfedve Irist.

Bújj el!, sürgette a lányt az elméje.

Vagy az ágy alá, vagy a szekrénybe rejtőzhetett.

Keresztülvetette magát a szobán a szekrény felé – úgy gondolta, ha harcra kerül a sor, onnan helyzeti előnnyel bírhat. Még mindig a villáskulcsot szorongatva becsusszant a szűk térbe, majd behúzta maga mögött az ajtót.

A zár nem kattant, az ajtó makacsul résnyire nyílt. Iris majdnem újra a kilincs után kapott, de aztán mozdulatlanná dermedt, amikor a fénysugár bevilágította a szobát.

Tartotta a helyzetét.

Hallotta a betolakodó lélegzetvételét – éppen olyan egyenetlenül, kapkodva vette a levegőt, mint a lány maga. Hallotta, ahogy a padló megreccsent a talpa alatt, amikor az ágyhoz lépett, és benézett alá.

Akkor hát küzdelem lesz, emelte fel Iris a villáskulcsot. Akkora erővel fog lecsapni az idegenre, amekkora csak kitelik tőle. A fejét, a szemét veszi célba. Eszméletlenné kell tennie, vagy meg kell ölnie az ismeretlent, méghozzá halkan és fürgén.

Még soha senkit sem öltem meg, gondolta.

Iris várt, és nézte, ahogy a fénysugár végighalad a padlón, megérintve a szekrényt. A fény beszökött a repedéseken, körbefogva őt, a lány azonban meghúzódott az árnyak közt. A katona léptei egyre közelebb értek hozzá, de aztán megtorpantak. Csakhogy ekkor már nem volt köztük más, mint a csend és a szekrényajtó.

Gyorsan csapj le!, mondta magának Iris, bár a karja közben reszketett. *Ne habozz!*

Várta, hogy felnyíljon az ajtó.

* * *

Román a szekrény előtt állt, karján felállt a szőr. A vérében statikusság táncolt – egészen addig nem is igazán értette, miért, amíg le nem tette az írógépét, és ki nem nyitotta az ajtót, mire a zseblámpa fénye megolvasztotta az árnyakat.

Először a villáskulcs csillanását látta meg, majd az azt tartó, kecses kart. Úgy megdöbbent, hogy csak nézte meredten a lányt, aki ebben a feszült pillanatban akár agyon is üthette volna ót. Csontig repeszthette volna a koponyáját, és az arcán ülő, vad kifejezésből ítélve *vágyott* is erre. Csakhogy a lány éppen úgy mozdulatlanná dermedt, mint Román.

A fiú eltűnődött rajta, vajon nem álmodik-e, mivel *az a lány* állt előtte. Ott volt, és egyre csak nézett rá azzal a megbabonázó, mogyoróbarna szemével, az ajka résnyire nyitva, hosszú, barna haja kócosán omlott a vállára.

A felismerés pisztolygolyó módjára hasított Romanbe, és rögvest tudta, hogy ébren van – hogy ez nem valami káprázat –, akkor is, ha

éppen szemtől szemben találta magát egy álommal.

Iris Winnow állt előtte.

{22}
Füstté lenni

Iris leeresztette a villáskulcsot.

Borzongás futott végig rajta, ahogy rezzenéstelen tekintettel nézte Románt. Lélegzethez sem jutott egyre csak az járt a fejében, nem lehet-e, hogy csak odaképzeli őt. Hogy amint becsukja a szemét, a fiú egy idegenné alakul majd át. Ez afféle kegyetlen bűbájnak tűnt, amiben Dacre örömét lelné – engedni, hogy a remény átjárja Irist, mielőtt a valóság darabokra töri őt.

Izzadság csöpögött a szemébe, elhomályosította a látását.

Iris pislogott egyet, de Román továbbra is maradt, éppen olyan szilajon és tapinthatón, mint ahogy emlékezett rá. Iris elengedte magát, bár ez talán botorság volt. Viszont másra sem vágyott, mint hogy magába szívhassa kedvese látványát, végigsimíthassa testének minden egyes ívét és vonalát.

Döbbenetére Román idősebbnek, vékonyabbnak tűnt. Korábban telt arca beesett, tekintetére jeges lepel borult.

– *Kitt?* – suttogta Iris merészen.

A fiú nem mozdult, de Iris látta, hogy nyel egyet. Kék szeme izzott, ahogy szemügyre vette őt – ez először megriasztotta Irist, de aztán rádöbbent, hogy a fiú is éppen úgy magába szívja lényének minden

egyes apró részletét – a nyakától le egészen a lábujjáig, hajának dús tincseit, a szeplőket az arcán –, ahogy azt ő is tette. Minél tovább nézte őt, Román arca annál inkább ellágyult, mire Irisben felmerült, lehetséges-e, hogy alakja felrémlett az emlékei közt. Hogy volt lényében valami, ami szólította őt. Egy halandó kapocs, ami erősebb az isteni varázslatnál.

– Kitt – ismételte Iris. – Kitt, én…

Román az ajka elé emelte az ujját. Elnémultak, majd hallgatták az alattuk lévő szinten felharsanó, dühös hangok orkánját. Iris úgy sejtette, egyedül Román jött fel az emeletre. Azonban a házat átjáró remegés alapján a többiek sem lehettek nagyon lemaradva.

Román egy pillanatra sem vette le róla a tekintetét, miközben várták, hogy elcsituljon a lenti zűrzavar. Ajtók nyíltak és csukódtak. Valaki parancsot vakkantott, bár a szavait nem lehetett kivenni.

Iris olyan erővel harapott az ajkába, hogy az már fájt. Egyre csak az járt a fejében, vajon most foglyul ejtik-e. Hogy vajon vele együtt Román is elbukik-e. Énnek a gondolatára hideg hasított a csontjaiba.

– Van hová menned? – suttogta Román végre. – Valami menekülőutad?

Iris a kezében tartott villáskulcsra pillantott. A zsebébe csúsztatta, majd megfeszítette bizsergő ujjait.

– Igen. Egy kocsi vár rám odakinn. Úgy terveztem, hogy kimászok az ablakon.

Román habozott, és közben fekete hajának egy tincse a szemöldökére hullott.

– Azt hiszem, jelen esetben ez a legjobb esélyed.

Iris bólintott, elnyomva magában a vágyat, hogy a fiú karjai közé vesse magát, hogy belélegezze ót. Csábító gondolat volt megadni magát a múltnak, mintha soha el sem szakították volna kettejüket egymástól, engedni, hogy azok a rég elmúlt napok úgy rántsák őt a mélybe, mint a

dagály. Ám Román udvarias visszafogottsága kioltotta ezt a tüzet. Tartózkodó arckifejezése és szavai…

Nem emlékszik rám.

Iris csaknem kétrét görnyedt a kíntól. De ehelyett inkább megforgatta ujján a jegygyűrűt, Román éles, kifürkészhetetlen tekintete pedig követte a mozdulatot. Azonban még ekkor sem szikrázott fel benne a felismerés.

Iris gyomrát mintha egy szikla nyomta volna, miközben nézte, ahogy Román határozott léptekkel az ablakhoz siet, és könnyedén felnyitja. Csípős, éjjeli levegő ömlött a helyiségbe, a szabadba hívogatva Irist.

– A veranda teteje itt van közvetlenül az ablak alatt – mondta Román, miután kipillantott a sötétbe. Hátrafordulva Irisre nézett, és intett neki, hogy jöjjön közelebb. – Ha óvatos vagy, viszonylag könnyen le tudsz majd mászni. Most mehetsz is, tiszta a terep.

Iris odaért az ablakoz, mire a szellő megborzolta a haját. Olyan közel állt Romanhez, hogy érezte a fiú bőrének melegét, de még most sem érintette meg őt.

– Miért segítesz nekem? – suttogta.

Román hirtelen teljesen mozdulatlanná dermedt, miközben tekintetét az ablakon túli, éjjeli tájra szegezte. Iris egy kínzó pillanatig azt hitte, nem is fog felelni. De talán nem is volt szüksége kedvese szavaira – pontosan látta, mi jár a fejében, amikor a szemébe nézett. Román *igenis* felismerte őt, bár úgy tűnt, egyes darabok még mindig hiányoztak.

– Álmodtam rólad – mondta a fiú. – Azt hiszem, te és én barátok lehettünk, mielőtt elmentem, hogy csatlakozzak a háborúhoz.

– *Barátok?*

– Vagy ellenségek.

– Te és én sosem voltunk ellenségek, Kitt. Nem igazán.

– Akkor valami több volt köztünk?

Iris nem szólt. A torka sajgott a feltoluló szavaktól, amelyeket sóvárgott kimondani, bár valószínűleg inkább vissza kellett volna nyelnie őket. Végül aztán mégis kibuktak belőle, rekedtes suttogás formájában, mire Román közelebb hajolt, hogy hallja őt.

– Igen. A feleséged vagyok.

Román úgy rándult hátra, mintha Iris arcon csapta volna. A szeme elkerekedett és elsötétült, éles kontrasztot alkotva sápadt arcával, Iris pedig képtelen volt elviselni a tekintetében felvillanó hitetlenkedés látványát.

Megfordult, és kimászott az ablakon, beleverve lábszárát annak keretébe. A fájdalom visszhangként járta át, ahogy felkészült a veranda tetejére való ugrásra, miközben a világ mintha kifordult volna a sarkából, a levegő pedig túl élesnek érződött a tüdejében. Már éppen elrugaszkodott volna, amikor egy kéz megragadta a karját.

Román ujjainak melege úgy itatta át ruhaujján keresztül, mint a napsugár. Iris örömtelin ízlelgette az érintését, ami olyan biztosan tartotta őt, mintha épp két világ közt imbolygott volna.

Az a kéz cirógatta ót egykor a sötétben, azon az egyetlen éjjelen, amit megosztottak egymással. Az a kéz egykor gyűrűt viselt, esküjük jelképét, és számtalan levelet gépelt neki, szavakat, amik éltették és vigasztalták, és erőt adtak neki. Az a kéz rettenetesen ismerős volt – Iris még csukott szemmel is tudta volna, hogy Román érinti őt.

Kifújta a levegőt, és közben érezte ajkán a vér sós-fémes ízét.

Tekintete lassan összekapcsolódott a fiúéval.

Román szeme még mindig sötét volt, ahogy nézte őt, de immár nem csillant benne kétely. Sem metsző hitetlenkedés. Csak a vágy ragyogása maradt, mintha Iris éppen az imént ébresztette volna hosszú álmából.

Ujjai végigszaladtak a lány karján, követték könyökének vonalát, egészen addig, amíg Román keze rá nem talált Irisére, hüvelykujja pedig a jegygyűrűjéhez ért. Ajkáról halk sóhaj szakadt fel, mintha fájdalmai

lennének, de aztán, még mielőtt Iris bármit mondhatott volna, Román kissé maga felé rántotta őt. Míg a lány lejjebb engedte a fejét, Román a sajátját felfelé emelte, mígnem a tekintetük egy vonalba került, szájukat pedig mindössze egy lélegzet választotta el.

– *Iris* – suttogta a fiú. – Iris, én…

A távolban felhangzó puskaropogás szakította félbe.

Iris összerezzent, és összehúzta magát az ablakpárkányon. Lelki szemei előtt látta az út szélén rá váró Tobiást és Attie-t. Indulnia kellett, ám ügy érezte, mintha éppen arra készülne, hogy gyökerestől tépje ki a saját szívét.

– Gyere velem, Kitt! – suttogta, ahogy megszorította a fiú kezét. – *Gyere velem!*

Román elfordította a tekintetét. Iris látta a vívódását. A homlokán izzadság csillogott, mintha teste hatalmas megpróbáltatáson ment volna keresztül.

– Nem tehetem – mondta rekedten. – Maradnom kell.

Iris bólintott, tiltakozása elolvadt a nyelvén. A szemét könnyek csípték, homályos ködfátylat vonva a világra. Már fordult volna, hogy elmeneküljön, de Román továbbra is elfehéredett ujjakkal szorította őt, mintha abban a pillanatban füstté válna, hogy elereszti a lányt.

– Nézz rám! – Hangja halkan, mélyen szólt. Magabiztosan és parancsolón. Pont úgy, ahogy azelőtt is hangzott, hogy a háború közéjük állt volna. – Újra rád találok, amint eljön az ideje. Esküszöm!

– Ajánlom is! – vágta rá Iris.

Román szájának sarka megrándult. Elmosolyodott, bár éppen csak egy pillanatra.

És amikor ez megtörténik, behajthatod rajtam a szívességet, amivel tartozom neked.

Iris összehúzta a szemöldökét. Miféle szívességet? Nem emlékezett rá, hogy valaha ilyesmiről beszéltek volna. Román minden bizonnyal

látta arcán az értetlenséget, és már éppen mondta volna tovább, ám ekkor egy ismeretlen hang szakította őt félbe. Egy, a lépcső felől érkező, éles kiáltás.

– Tudósító? Jelents!

– *Fuss,* Iris! – könyörgött neki Román, ahogy elengedte őt.

A lány tenyere fájdalmasan üresnek érződött Román keze nélkül. Ahogy megfeszítette az ujjait, látta, hogy a zseblámpa fénye megcsillan a gyűrűjén.

Iris soha, egy pillanatra sem vette le. A gyűrű azóta ott pihent kezén, hogy Román először az ujjára húzta, csillogón a szürkületi kertben. Most mégsem habozott: lecsúsztatta a gyűrűt, és odaadta a fiúnak.

– Tartsd meg! – mondta. – Hogy legyen valamid, ami rám emlékeztet.

Román nem felelt, ujjai azonban a gyűrű köré fonódtak; úgy rejtette a tenyerébe, mint egy titkot.

Iris hátat fordított neki, de magán érezte a tekintetét; kedvese minden egyes mozdulatát követte, ahogy a lány belevetette magát a sötétségbe.

{23}
Ragyogó szívek

Iris hangos csattanással érkezett a veranda tetejére. Jobb bokájába fájdalom hasított a becsapódástól, de sikerült összehúzva magát oldalra gurulnia, még pont azelőtt megállva, hogy elérte volna a tető szélét. A nádtető megvágta a tenyerét, de a kín olyan volt, mint egy láng: irányt mutatott neki, és kiélesítette a figyelmét, ahogy ott kuporgott a tető szélén.

Élt benne a kísértés, hogy felnézzen az ablakra. Hogy vessen Romanre még egy utolsó pillantást.

Iris ellenállt, és inkább előreszegezte a tekintetét. Közvetlenül előtte mező terült el, a magas fű meghajolt a susogó szélben. Balra látta a főutat, ami alig volt több egy árnynál a holdfényben, és mellette a Hawthorne-ösvényt is, ami tekergőző kígyó módjára vágott keresztül a mezőn.

Elég messze volt, Iris azonban biztosra vette, hogy a fű rejtekében képes lesz elosonni, aztán, ha már elég távolra ért, visszarohanhat Tobiáshoz és Attie-hez.

Talppal ért földet, amitől a bokája ismét lüktetni kezdett, de legalább nem magasról ugrott. Megbotlott, ezért kinyújtotta karját, hogy visszaszerezze az egyensúlyát. A közelben két esővízgyűjtő hordó állt a

fűben, Iris pedig összekuporodva elbújt közéjük, és szemügyre vette a környezetét.

Eltelt egy perc. Aztán még egy. Iris feszülten várt. Aggódott, hogy lehet a közelben egy őrszem, akit eddig még nem vett észre. Alighogy ez a gondolat átsuhant az elméjén, kinyílt mögötte egy ajtó. Bakancsos léptek zaját hallotta, amik felé közeledtek.

Iris a hordókhoz simult, azokat használta pajzsként, nehogy észrevegyék őt. A szeme sarkából figyelte, ahogy egy magas árny elhalad mellette.

Ismét várt. A katona visszatért, mintha azt a feladatot kapta volna, hogy felügyelje ezt a földdarabkát.

Amikor a férfi legközelebb elhaladt mellette, Iris számolta, hány lépést tesz, hogy tudja, mennyi ideje van, amíg a katona neki háttal helyezkedik el. Aztán nagyot nyelt, és minden erejét összeszedve megindult előre. Olyan gyorsan osont végig a fűben, amennyire csak a lába bírta, miközben tekintetét végig előreszegezte, oda, ahol tudta, az út húzódik. Alig tett meg tíz lépést, amikor valaki kiszúrta őt.

– Állj!

Iris ösztönösen mozdulatlanná dermedt, de aztán emlékeiben felrémlett Román hangja. Az utolsó dolog, amit a fiú mondott neki; suttogása lágy cirógatás volt az ő résnyire nyílt ajkán.

Fuss, Iris!

Rohanni kezdett.

– Azt mondtam, ÁLLJ!

Túl késő volt ahhoz, hogy elbújjon. Iris arra ösztökélte magát, hogy még gyorsabban fusson, izmai még keményebben dolgozzanak. A fű a lábát verte, a jeges, éjjeli levegő csípte nedves bőrét. Úgy érezte, mintha szárnyak nőttek volna a lapockái közt, mintha semmi sem állíthatná meg őt, míg pergő puskaropogás nem hangzott fel a háta mögött.

Iris elbotlott, a vére félelemtől zúgott.

Valahogy sikerült a lövéseket kerülgetve talpon maradnia. Tőle balra golyók csapódtak a földbe, olyan közel, hogy érezte az átütött termőföld szagát. Ereit úgy öntötte el a pánik, mint egy, a gátat áttörő folyó.

Már majdnem eljutott a Hawthorne-ösvényig.

Újabb lövéssorozat döfte át a sötétséget, a nyomában kiáltások harsantak. Iris egyszer sem pillantott hátra. Amikor a bakancsa az útnak csapódott, tudta, elért arra a helyre, ahol Tobiás korábban parkolt. Biztos volt benne, mivel elhaladt az úton lévő kátyú mellett, a roadsternek viszont nyoma sem volt.

Elmentek.

Iris megkönnyebbülten – kétségbeesetten – a mellkasára szorította a kezét. *Innen most hogyan tovább?,* gondolta vadul dolgozó tüdővel, miközben igyekezett lenyugtatni a szívét. Elő kellett állnia valami új tervvel, egy olyannal, aminek segítségével maga mögött hagyhatja Dacre katonáit, a léptei azonban lassulni kezdtek. A gondolatai törött üveg módjára zuhantak szét.

Kimerültén feszített tempójú sétába váltott az úton. A világ homályba borult körülötte, mígnem meghallotta egy motor ismerős zúgását. Egy pillanattal később két fényszóró fénye metszette át az éjszakát.

Tobiás roadstere az út túlsó oldalán növő, vékony szálú fű közül előtörve sebesen megindult felé. Iris futni kezdett, hogy félúton találkozzon vele, miközben a fényszúró éles ragyogása az arcára vetült. A háta mögött Dacre katonái egyre csak azt kiabálták: *Állj, állj!*

Iris nem állt meg. A katonák parancsa, mint a csillagok hajnalban, beleolvadt az éjszakába. Amikor Tobiás oldalra rántotta a roadstert, a lány felé fordítva annak hátsó ajtaját, Iris ugrott.

Nekiütközött a kocsi ajtajának, térde behorpasztotta a fémajtót. Attie lenyúlt, megragadta a karját és berántotta őt az utastérbe, majd még mielőtt Iris akár csak felszisszenhetett volna, Tobiás tövig nyomta a

gázt. Az abroncsok sarat fröcskölve sikoltottak az úton, miközben a lökhárítónak puskagolyók csapódtak.

A lányok magukat összehúzva a padlón kuporogtak, miközben a távolban újabb sorozatnyi puskalövés dörrent. A veszély azonban lassanként a távolba veszett, miközben a motor alattuk egyre sebesebben dolgozott.

– Iris? – segítette Attie Irist az ülésre. – Megsebesültél? Nem…?

– Jól vagyok – felelte Iris levegő után kapkodva. – A nyomunkba fognak eredni?

– Nem tudom – felelte Tobiás, ahogy a következő sebességre kapcsolt. – De a legjobb lesz, ha úgy vesszük, hogy igen.

Iris bólintott, majd előhúzta a villáskulcsot a zsebéből, mire ráébredt, hogy remeg a keze. Az adrenalin kezdett tovatűnni, zsarátnokot hagyva maga után a csontjaiban. Engedte, hogy a szerszám hangos csattanással a padlóra zuhanjon, majd tenyerét a ruhaujjához dörzsölte – másra sem vágyott, mint hogy érezzen valamit az ereit átjáró rettenetén kívül.

– Kapaszkodjatok! – figyelmeztette őket Tobiás, ahogy éles kanyart vett.

Iris örült neki, hogy akad valami, ami eltereli a figyelmét. Vágyott rá, hogy arcán érezze a csípős szelet, ácsingózott a kerekek alatt elsuhanó kilométerek haragja után. Mindenre, ami arra emlékeztette, hogy egyre távolabb kerül a veszélytől.

– Látom, sikerült megszerelni a kereket – jegyezte meg.

Tobiás prüszkölve felkacagott, Attie azonban csak nyögött egyet.

– A villáskulcs végig ott volt a csomagtartóban mondta. – Egy takaró alatt. Sajnálom, Iris! Nem lett volna szabad a városba küldenünk téged. Próbáltam jelezni neked a gyufával, hogy gyere vissza, de elkéstem.

– Semmi baj – nyugtatgatta ót Iris. – Még jó is, hogy elmentem.

Nem magyarázta meg, hogy miért, bár Attie kíváncsin oldalra döntötte a fejét. Iris majd később mindent elmond neki. Majd amikor

felkel a nap, ó pedig képes lesz meggyőzni magát, hogy Román nem csupán a képzelete által életre hívott káprázat volt. Egy részét még mindig gyengédség járta át kedvese érintésének és szavainak emlékétől, mintha az egész találkozás mindössze ábránd lett volna.

Iris megérintette az ujját, azt a kis nyomot, amit a jegygyűrűje hagyott, majd annyira hátrahajtotta a fejét, amíg tekintete a csillagok felé nem fordult. Olybá tűnt, hogy a csillagképek még sosem voltak ilyen közeliek vagy ilyen elbűvölőek.

* * *

– Látjátok? Valami villog a visszapillantómban.

Irist Tobiás halk, ám sürgető szavai ébresztették.

Nem tudta, meddig szendereghetett – két percet vagy talán fél órát –, de most felült, és megdörzsölte beállt nyakát. A barátai nem előre, hanem a kocsi mögé néztek, mire ő is megfordult az ülésben, és hunyorogva a sötétségbe kémlelt.

– Látom — mondta Attie pont, amikor Iris is észrevett egy gombostűfejnyi vöröses fényt a távolban. – De mi az?

Egy újabb fénygömb jelent meg. Aztán egy harmadik is; sorba rendeződtek, egyre nagyobbá és nagyobbá válva. *Szívek,* döbbent rá Iris. Fakó, áttetsző bőr mögött dobogó, ragyogó szívek.

A kopók azok. – Iris gyomra görcsbe rándult. – Dacre utánunk küldte a kopóit!

Attie hirtelen előrefordult, és Tobiáshoz hajolt.

– Ohm, Bexley? Ne ess pánikba, de most egy kicsit gyorsabban kellene hajtanod.

– Egy *kicsit* gyorsabban? – ordította túl Tobiás a motor mennydörgését. – Már így is ötödik sebességben vagyok.

– Akkor, kérlek, mondd, hogy van hatodik sebesség is! Vagy esetleg egy hetedik.

Tobiás hátrapillantott a válla felett, arcát ezüstösre festette a holdfény.

Iris eltűnődött rajta, a fiatalember vajon ismerte-e a régi mítoszokat, amikből rájött, hogy azok a fények a természetnek ellentmondó szívek. Vagy csak látta a hosszú lábakat és a megvillanó fogakat, amik egyre élesebben rajzolódtak ki a távolban. Tobiás ismét előrefordult, és a következő sebességbe kapcsolta a roadstert.

A kocsi tiltakozva rándult egyet. Iris becsukta a szemét, kócos haja szélcsípte arcába hullott. Csakis arra tudott gondolni: *Kérlek, kérlek, ne robbanj le! Ne itt, ne most!*

– Nagyon közelednek, Bexley! – mondta Attie. – Az istenek csontjaira, hogy lehetnek ilyen gyorsak?

– Gyorsnak teremtették őket, de nem kitartónak. – Tobiás ismét váltott. A motor panaszosan felmordult, majd a kocsi sebessége látványosan csökkenni kezdett.

– Tobiás, most komolyan *lassulunk?* – hitetlenkedett Attie.

– Igen, visszább veszem a sebességet. – Tobiás megigazította a visszapillantót. A kopók szíve ott tükröződött a szemében, mégis nyugodtnak, összeszedettnek tűnt. – Már így is eléggé megdolgoztattam a motort, és ereje teljében lesz rá szükségem.

– Rendben. Akkor most engedjük, hogy a kopók beérjenek minket, és aztán mi lesz?

– Bízz bennem! – felelte Tobiás olyan halkan, hogy a szél majdnem elragadta a szavait.

Attie kinyitotta a száját, de végül csak egy sóhajjal felelt Tobiás parancsára.

Iris arra használta ezt a feszült, ám csendes pillanatot, hogy ismét hátrapillantson. Immár tisztán látta a kópékat. A bestiák akkorák voltak, mint valami természetellenesen nagyra nőtt farkas, a szájukban éles

fogak sora csillogott. A szemük olyan volt, mint a szén, mancsuk pedig villám módjára csapódott a földhöz.

– Tobiás – mondta Iris. – Szerintem…

Nem tudta befejezni a mondatot.

Tobiás egy szót sem szólt, tekintetét azonban egyenesen a kopók visszapillantóban látszódó tükörképére szegezte. Mintha csak számolta volna a lépteiket, méricskélve az egyre csökkenő távolságot, a sebességet, a gyorsulást. A becsapódás lehetőségét.

A roadster ismét alacsonyabb fokozatba kapcsolt. Úgy tűnt, mintha éppen csak vánszorogtak volna az úton.

– Figyeljetek! – Tobiás hangja vibrált a sötétségben. Magabiztosan szólt, mintha nem lett volna számára ismeretlen dolog, hogy kópékkal versenyezzen elhagyatott, vidéki utakon. – Le fogom hagyni őket, de bíznotok kell bennem, és le kell kuporodnotok a padlóra, hogy biztonságban legyetek. Kapaszkodjatok a kötélbe magatok előtt! Bármi is történjen, ne eresszétek el!

A lányok megragadták a fogantyút, miközben Tobiás várta, hogy Attie biccentve jelezze, készen állnak. A következő pillanatban a fiatalember a fékre taposott. Ahogy a roadster sikoltva megállt, a kopók átszökelltek felette.

Iris érezte a hosszú lábuk kavarta, jeges levegőt, ahogy alig karnyújtásnyira suhantak el a feje felett. A karmuk megborzolta a haját, és orrát megütötte húsuk állott, rothadó szaga. Szinte érezte az alanti világ ízét – az árnyakét, amiket sosem érintett fény, a vértől sikamlós sziklapadlókét –, miközben az idő fájdalmasan lassan vánszorgott előre. Mintha egy teljes év telt volna el, mire a kopók, mint három meteorit, átrepültek felettük, miközben a roadster remegett alattuk.

Amikor azonban a kopók földet értek előttük, a világ hirtelen ismét rémisztő módon kiélesedett. Dacre két teremtménye mintha

összezavarodott volna, a harmadik azonban rögvest sarkon fordult, és megindult hátrafelé.

Tobiás készen állt rá.

Könnyedén első, majd második sebességbe kapcsolt, a roadster pedig megugrott előre. Az utolsó pillanatban éles kanyart vett, mire a kocsi szűk kört leírva megfordult.

Az Iris mellkasát szorongató feszültség szinte elviselhetetlenné nőtt, mintha egy pillanatra megszűnt volna a gravitáció. Mintha elkapta volna valami lebegtető bűbáj, felemelkedett a kocsi padlójáról, az édesanyja nyaklánca ott lengett az arca előtt. A felvillanó arany csillanás emlékeztette őt, hogy *kapaszkodj, el ne engedd!*

A roadster oldala nekicsapódott a visszatérő kopó hátsó lábának. Gyomorforgató reccsenés hallatszott, amit fülsértő visítás követett.

Tobiás egyre csak nyomta a gázt, a kerekek mély lyukat vájtak az útba, miközben ismét keletnek indultak. A roadster elsuhant a két másik kopó között, amik azzal, hogy ismét megfordultak, időt vesztettek. Haragos morgásuk úgy rázta a földet, mint az égzengés.

Iris, egyik kezével a fogantyúba, a másikkal Attie-be kapaszkodva óvatosan feltérdelt.

Bátorságát összeszedve hátrapillantott.

Immár csak két kopó követte őket – a harmadikat maguk mögött hagyták az úton fetrengve. De ez a kettő megint közeledett feléjük, mintha a nyílt terek és az egyenes utak még tovább gerjesztették volna mitikus gyorsaságukat.

Iris ezúttal nem fordította el a tekintetét. Meredten nézte a lényeket, ahogy az őket elválasztó távolság apadni kezdett. És közben számontartotta, hányszor váltott sebességet Tobiás, ebből már tudta, hogy barátja elérte a legmagasabb fokozatot. A roadster a lehető leggyorsabban hajtott – már nem lehetett több erőt kisajtolni a motorból. Szinte repültek az út felett, és a kopók mégis mindjárt beérik őket.

Iris megfeszült, amikor a kopók hatalmas, rothadó szájukat kitátva előreugrottak. Úgy vetették feléjük magukat, mint a dagály, hogy aztán, akár az apály, visszahúzódjanak, ahogy Tobiás bevett egy éles kanyart. Végre lendületüket vesztették, majd szájukból legyőzött morgással nyálat fröcskölve lelassítottak.

Iris alig volt képes elhinni. Ezen az éjjelen nem igazán mert bízni a szemében.

Tekintetét a mögöttük húzódó, abroncs-csíkozta, vihar-ette útra szegezte. Addig bámulta az egyre kisebbé váló kopókat, míg szívük fénye, mint a sötétségben elfújt gyertyák lángja, ki nem aludt.

{24}
Ami valójában történt a hegyfokon és azon túl

Román egy asztalnál ült, amikor megérkeztek a hírek. A gyár felső emeletén tartózkodott, és nézte, ahogy Dacre az ablakokkal teli fal előtt sétál fel és alá. Pár másik tiszt csoportba verődve álldogált baloldalt, higgadtan és némán, és miközben Román Dacre parancsát várta, nem tagadhatta, hogy a gondolatai éppen rettentő messze jártak.

Gondolatban egy másik apró helyiségben volt, Marisol panziójának egyik otthonos kis szobájában, ahol megannyi gyertya égett, lágy fénygyűrűket festve a falra. A padlón egy takarókból álló, hevenyészett ágy kapott helyet, mellette egy kupac gyűrött levél, amiket Román már többször olvasott, mint azt meg tudta volna számolni. Nem volt egyedül, és korábban még sosem érezte magát ennyire élettel telinek, a vére dalolt, ahogy a lányra nézett, ahogy beszívta bőrének levendulaillatát…

Az ajtó csattanva kitárult.

Román pislogott egyet, engedve, hogy az emlék darabjaira hulljon elméjében. Visszatért a testébe, oda, ahol kötelességtudón ült az asztalnál, kilométerekre az otthonától, várva egy isten parancsára.

Dacre, a tisztek és Román mind Shane hadnagyra pillantottak, aki tökéletes tartással bemutatott tisztelgése ellenére lihegve állt a

küszöbön.

– Mik a hírek? – kérdezte az isten. A hangja közömbös volt, Románt azonban nem sikerült átejtenie. A fiú látta rajta, hogy haragos a Hawk Shire elleni fuccsba ment támadás miatt. Olyan volt, mint egy befagyott tó – látszólag nyugodt és mozdulatlan, egészen addig, amíg az ember észre nem veszi a jég felszínén végigfutó hajszálrepedéseket. A réseken át előtörő sötét, jeges vizet, ami alig várja, hogy a halálba rántson valamit.

– Parancsnok úr – kezdte Shane krákogva. – A kopók visszatértek. Az egyikük súlyosan megsebesült. A másik kettő látszatra nem ejtett áldozatot.

– Ezzel azt akarja mondani, hogy Enva felderítői elmenekültek.

– Úgy tűnik, igen, uram.

– Úgy tűnik. – Dacre elmosolyodott, ajka, mint egy hideg holdsarló. – Mondja csak, hadnagy, mégis hogy lehet képes egy egész hadsereg továbbállni még az érkezésünk előtt? Egy halandó
leány hogyan kerülhet ki több

sorozatnyi puskalövést egy nyílt mezőn? Egy autó hogy képes lehagyni a három legnagyszerűbb kopómat, az egyiket még meg is sebesítve közben?

A rövid idő alatt, amióta Román Shane-t ismerte, a hadnagy rendíthetetlen és bátor kiállása sosem remegett meg. Ebben a pillanatban azonban a bőre viaszos és halálsápadt volt – rettenetesen fiatalnak és sebezhetőnek látszott.

– Én… én nem tudom, uram – dadogta.

– Akkor hadd magyarázzam el! – Dacre megfordulva a tisztjeire pillantott, akik immáron tökéletesen rendezett sorban álltak. – Mindezekre azért került sor, mert valaki az itt lévők közül elárult engem.

– Ha szabad lesz, uram! – hajtott fejet Landis százados. A nyakában viselt kulcs megcsillant a mozdulatra. Romannek semmi kétsége nem volt afelől, hogy a százados azért tette közszemlére, hogy mindenkit emlékeztessen a státuszára. Arra, hogy Dacre legnagyobb becsben tartott embereinek körébe tartozik, és olyan hatalommal bír, amivel portálokat nyithat. – Mi itt a szobában mind hűek vagyunk önhöz. Tudja, hogy mi…

Dacre felemelte a kezét. Landis százados vöröslő arccal elhallgatott.

– Valaki az embereim közül ellenem fordult – jelentette ki Dacre. – Az ébredésem óta a saját szemükkel láthatták, hogy olyan isten vagyok, aki meggyógyítja a sebeiket, és megszabadítja önöket a fájdalmuktól. Egy kegyes és igazságos isten, aki egy jobb világot teremt maguknak és a szeretteiknek, maguknak és a gyermekeiknek, maguknak és az álmaiknak. Az árulás azonban olyasmi, amit nem bocsáthatok meg. – Egy pillanatra elhallgatott, szavai úgy lengték be a szobát, mint a füst. – Mindannyian… hagyjanak magamra! *Most.*

Shane hadnagy kihátrált. A legtöbb tiszt – a bölcsebbek – szintén rögvest megindultak az ajtó felé, míg mások vörös képpel és aggodalmas tekintettel haboztak, mintha attól rettegtek volna, hogy Dacre rájuk gyanakszik.

Román, a szeme sarkából figyelve Dacrét, felállt az asztaltól. Sietve, és olyan halkan és feltűnés nélkül, amennyire csak tellett tőle, elpakolta az írógépét. Árny akart lenni. Észrevehetetlen. Egy apró moly a falon.

Egyenes háttal és kezében az írógéptokkal elindult az ajtó felé. A rémülettől megfeszülve várta, hogy Dacre megszólítsa őt és utasítsa, hogy még maradjon. Hogy az isten a földhöz szegezze azzal a riasztó, kék tekintetével, és kitépje az igazságot a torkából. Hogy megérezze ruháin az árulás bűzét.

Dacre azonban időközben elfordult, és most arcát az ablakok és az üveg mögötti éjszaka felé fordította. Tekintete a csillagokra és a holdra

és az üres árnyakkal teli városra szegeződött.

Román a tisztekkel együtt kisurrant a helyiségből.

Még jó is, hogy időben sikerült távoznia, döbbent rá, amikor félúton járt lefelé a fémlépcsőn. Jobb lábába fájdalom hasított. Először azt hitte, ez csak félelmének és a korábban megtett, számtalan lépéshez szükséges erőfeszítésnek az utóhatása, de a következő pillanatban már a mellkasában is érezte. Valami belülről rágta őt, elnehezítve a tüdejét.

Román elnyomta köhögését, elrejtette sántítását.

Végül aztán elért a főbejárathoz. Kilépett a szabadba, és addig ment előre, amíg nem talált egy elhagyatott mellékutcát. Csakis ekkor állt meg, hogy nekidőljön a téglafalnak.

Tenyerét a szájára szorítva köhögni kezdett. Erre aztán a halántékába is lüktető fájdalom hasított, a torkát pedig rosszullét szorongatta. Nem tudta, miért érzi magát ennyire borzalmasan, de aztán eszébe jutott a gáz íze, amit hetekkel korábban Avalon Bluffban érzett. Az, ahogyan csípte a tüdőjét. Hogy miképp áradt szét benne, hogyan sajdult bele a feje, rándult görcsbe a gyomra, kezdett remegni a lába.

Erezte, ahogy felszínre tör benne az emlékhez kapcsolódó pánik. A rémület, ami akkor öntötte el, amikor a gáz körbevette őt, keresztülmászott a mezőn.

Túlélted azt a napot, győzködte magát Román. *Vége van, te pedig túlélted. Most már biztonságban vagy.*

Lehunyta a szemét, és vett pár lassú, mély lélegzetet. A csontjait maró feszültség feloldódott, bár a lábát kínzó sajgás megmaradt, csakúgy, mint a fejfájás és a hányinger.

Román kezét a zsebére helyezte, oda, ahol Iris gyűrűje rejtőzött.

Azért imádkozom, hogy napjaim hosszúak legyenek oldaladon.

Minden abban a pillanatban kezdett felrémleni előtte, hogy megérintette a lányt.

Hogy megadjam és kielégítsem lelked minden vágyát.

Emlékezett rá, ahogy keresztülrohant az aranyló mezőn Iris irányába.

Kezed legyen kezemben a nap és a hold fényénél.

Emlékezett rá, ahogy esküt tettek egymásnak a kertben.

Lélegzetünk forrjon össze, és vérünk olvadják eggyé, mígnem csontunk porrá válik.

Emlékezett rá, hogyan suttogta Iris a nevét a megédesített sötétségben.

És még akkor is, lelked legyen lelkem esküdt társa.

Megborzongott, ahogy felpillantott a holdra és a csillagokra.

Mindenre emlékezett.

HARMADIK RÉSZ

Kalitkába zárt álmok

{25}
Ismét túlragyogva

Már alig maradt benzin a tankban, mire begurultak River Downba.

Késő délutánra járt az idő, és hétágra sütött a nap. Egyetlen felhő sem volt az égen, Iris pedig a kezével védte a szemét, ahogy Tobiás egy halkan morgó fokozatra kapcsolta a roadstert. A város katonákkal és teherautókkal volt tele, aminek hála csak nehezen lehetett haladni a kacskaringós utakon. Enva dandárja, úgy tűnik, már órákkal korábban megérkezett, és a katonák oda telepedtek le, ahol épp helyet találtak maguknak – utcasarkokra, hátsó kertekbe, mohás folyópartokra, a főtérre. A város lakói éles kontrasztot alkottak velük, ahogy meleg ételt, kávét és frissen mosott ruhát hordoztak ide-oda, utóbbit aztán kötelekre akasztottak száradni.

Iris halovány érdeklődéssel figyelte mindezt. Az elméje mintha kilométerekre lett volna innen, mintha maga mögött hagyta volna a szekrényben. Abban a furcsa, zseblámpa által megvilágított szobában Romannel.

Amikor Tobiás végre leparkolt Lucy otthona előtt, Iris is rögvest magához tért révületéből. Idejét sem tudta már, mikor aludta ki magát, vagy evett utoljára rendes ételt. A roadsterben ülők mind így voltak ezzel; engedték, hogy kimerültségük és éhségük olyan hosszúra és

hegyesre nőjön bennük, mint egy agyar. Enni is alig akadt idejük, nemhogy pihenni. Úgy nem, hogy közben kopók és egy haragos isten üldözte őket. Tobiás csak Bitteryne-ben állt meg, ott is mindössze annyi időre, hogy megtöltse a tankot, Iris és Attie pedig szerezzen pár szendvicset és egy termosz kávét Lonnie Fieldingtől, aztán útra is keltek.

Attie kinyitotta a kocsiajtót. Iris őt követve kiszállt a járműből, majd felszisszent, ahogy lába a macskakövekhez ért. Egészen addig fel sem fogta, mennyire sajog minden megkínzott tagja, amíg fel nem állt, és ismét meg nem mozdult, tűk módjára szurkáló vért erőltetve a lábfejébe.

Iris döbbenetére Lucy ott áll a verandán, mereven, mint egy szobor, és őket nézte. Nem, nem egyszerűen csak nézte, hanem bosszúsan méregette, Iris pedig lélekben felkészült a legrosszabbra, ahogy Marisol húga lesétált a lépcsőkön, és megindult feléjük. Fekete blúzt viselt, hozzá sötétbarna nadrágot és szorosan fűzött bakancsot, ami minden lépésnél megcsikordult.

Iris várt, készen a szidásra, de aztán Lucy homlokának haragos vonalai meglágyultak.

– Mindhárman jól vagytok? – kérdezte kurtán.

– Élünk – felelte Attie.

Lucy egy pillanatig egy szót sem szólt, pillantása azonban végigsuhant rajtuk, mintha sebeket keresett volna. Tekintete egy kicsit túl sokáig időzött Iris arcán; a lány ellenállt a kísértésnek, hogy megérintse szélfútta haját, napperzselte bőrét, felrepedezett ajkát. Tisztában volt vele, hogy borzalmasan festhet, és már éppen elnézést akart kérni a megjelenéséért, amikor Lucy újra megszólalt.

Gyertek be! – mondta lágyabb hangon. – Vár rátok odabenn egy kancsó tea meg némi keksz.

* * *

Valójában a konyhaasztalnál ülő Marisol és Keegan várt rájuk odabenn. Éppen kezüket összefűzve, fejüket egymáséhoz hajtva társalogtak.

Lucyvel ellentétben Marisol nyilvánvalóan nem hallotta, ahogy a roadster leparkol a ház előtt, mivel ahogy felpillantva meglátta Tobiást, Attie-t és Irist belépni a konyhába, elakadt a lélegzete.

– Megsebesültetek? – szegezte nekik a kérdést, ahogy sietve felpattant. – Keegan mesélte, hogy egyszer csak megjelentetek Hawk Shire-ben, miután azt mondtátok nekem, hogy nem fogtok Winthropon túlra menni! Szavainak alig volt igazi éle, inkább csak a megkönnyebbülés szólt belőlük, ahogy Marisol mindhármójukat egyszerre átölelte, úgy gyűjtve őket maga köré, mint egy tyúkanyó a kiscsibéit, hogy a szárnyai alatt melengesse őket.

– Jól vagyunk – felelte Iris, miközben tekintete akaratlanul találkozott Keegan éles pillantásával Marisol válla felett.

A dandárparancsnok felállt az asztaltól, de továbbra sem szólt.

Marisol lángoló szemmel lendületből hátrafordult.

– Nekem azt mondtad, hogy a menettel együtt jönnek, Keegan. Azt mondtad, hogy *biztonságban vannak.*

Lucy a tűzhelyre tette a teáskannát, de a tekintete közben ide-oda járt, ahogy minden kis mozzanatra odafigyelt.

– Ebben egyeztünk meg – mondta Keegan nyugodtan. Ha Marisol tűz volt, akkor ő víz. – Mi történt?

– Defektet kaptunk – felelte Tobiás. – Sikerült időben megjavítanunk, de Dacre pár katonája kiszúrt minket. – Irisre pillantott, mintha nem lett volna biztos benne, mi egyebet mondhat.

Keegan ezt észre is vette.

– Iris? – fordult felé a dandárparancsnok.

Iris megropogtatta ujjait.

– Dacre utánunk eresztette a kopóit.

A konyhára halálos csend telepedett. Még a madarak sem daloltak a hátsó kertben.

Marisol a torkához emelte kezét, mintha így akarná elrejteni pulzusának vad ütemét, majd így szólt:

– A kopókat? A *kopók* üldöztek titeket?

– Bexley lehagyta őket a roadsterrel – jelentette ki Attie. Válla majdnem Tobiáséhoz ért – oldaluk mellett pihenő ujjaikat éppen csak egy hajszál választotta el egymástól. – Ezt csomó horpadással meg sárral bizonyíthatjuk.

– *Egyetlen* horpadásnak vagy csepp sárnak sem volna szabad lennie! – vetette oda nekik Marisol kipirult arccal. – Mint ahogy kopóknak meg eithraloknak meg bombáknak sem. Olyan gyermekeknek, fiataloknak, felnőtteknek kellene lennetek, akik álmodhatnak és szerethetnek és enélkül az egész… *borzalom* nélkül élhetik az életüket!

A konyhára ismét csend borult. A nyitott ablakon át beszökő szellő meglebbentette a függönyt az állandóság gyengéd emlékeztetőjeként. A nap továbbra is felkel és lenyugszik majd, a hold duzzad és fogy, az évszakok virágba borulnak és elhervadnak, a háború pedig addig tombol, amíg egyik vagy mindkét isten a sírjába nem hull.

A feszült pillanatot végül a kanna sípolása törte meg. Lucy gyorsan ment, hogy intézze.

– Mari! – suttogta Keegan gyengéden.

Marisol felsóhajtott, ám arcára kétségbeesés borult, mintha eltalálta volna ót egy nyílvessző, és nem tudná, hogyan rántsa ki a csontjaiból. Iris megértette őt, mivel ő is ugyanazt érezte – súlyos, borzalmas szomorúságot –, de a szavak nehézkesek voltak, és megakadtak a fogaiban. Visszanyelte őket, és esküt tett magának, hogy később majd mindet papírra veti. Majd amikor sötét lesz. Amikor egyedül marad,

csupán a billentyűk és az üres lap társaságában, ami arra vár, hogy megjelölje a tintával.

– Üljetek le hozzánk! – mondta Marisol. – Tudom, hogy nem tarthatlak titeket biztonságban, vagy védhetlek meg ennek a háborúnak a legnagyobb borzalmaitól. De legalább hadd etesselek meg! Biztos éhesek vagytok.

* * *

Lucy tökéletesen elkészített teáját és Marisol mustáros– sonkás szendvicsét követően Iris visszavonult írógépével a mosókonyhába.

Furcsa érzés volt ismét itt lenni, miközben a naplemente megfestette az ablaküvegeket, a száradó ruhák pedig szellemek módjára lógtak körülötte. A szekrény szinte várta, hogy elé térdeljen.

Iris letette az írógéptokot. Térdre ereszkedett, mire fájdalom hasított zúzódásaiba és sebeibe. Lassan kinyitotta az Első Alouette-et. A billentyűk felragyogtak, mintha csak hívogatták volna, hogy írjon. Iris viszont rádöbbent, nem tudja, hol is kezdje. Hirtelen magával ragadta a gyász hulláma, mire a kezébe temette az arcát – tenyerén a mocsok, fém és rozs utóízét érezte.

Lélegzetének egyenetlen ütemén túl ismerős neszre lett figyelmes.

Iris megtörölte a szemét, és ahogy felpillantott, látta, hogy két levél vár rá a szekrényajtó előtt. Nem tudhatta, miféle üzenet rejtőzik a lapokon. Lehetett valami csodálatos, vagy olyasmi is, ami még apróbb darabokra szakítja a szívét.

Lélekben minden eshetőségre felkészítve magát széthajtotta a közelebbi lapot, és olvasni kezdte:

1. A házicsigádat Morgie-nak hívták. (Sosem fogom megunni a „szomorú csigás történeteidet”, ha esetleg éppen ezen merengenél.)
2. A középső neved Elizabeth, a nagyid után. (Szia, E.!)

3. A kedvenc évszakod az ősz, mert szerinted olyankor szinte érezni a varázslat izét a levegőben. (Majdnem sikerült engem is megtérítened.)

Iris mozdulatlanná dermedt a döbbenettől, és csak nézte meredten a Román által gépelt szavakat. A lapon azon három kérdésre adott válasz virított, amiket napokkal korábban tett fel.

Bordáit nyilalló fájdalom karcolta végig. Még többre éhezett, úgyhogy felkapta a következő levelet, szétnyitotta, és olvasni kezdte:

Gondatlanság lenne részemről nem viszonozni a gesztusodat, úgyhogy hadd tegyem fel a saját kérdéseimet, mintha három kívánságot vetnék el egy aranymezőn, vagy megidéznék egy bűbájt, ami csakis a te három válaszoddal lehet teljes:

1. Hogyan iszom a teámat?
2. Mi a középső nevem?
3. Melyik a kedvenc évszakom?

Ui.: Bocsánatodért esedezem, amiért elcsentem két kérdésedet. Ez minden eredetiséget nélkülöz, tudom, de nem hiszem, hogy bánni fogod.

Iris elmosolyodott. Könnyedén begépelte a válaszát:

Három kérdés, három válasz. Íme a bűbáj általad kért másik fele:

1. A kávét részesíted előnyben a teával szemben. Bár teát is elég sokszor láttalak inni a Közlönynél, és mindössze egy kanálnyi mézet vagy cukrot teszel bele. Tejet nem.
2. Carver. (Vagy nevezzelek inkább kedveskedve C.– nek?)

3. A tavasz, mert akkor kezdődik a baseballszezon. (Bevallom: gyakorlatilag semmit sem tudok erről a sportról. Kénytelen leszel kiokítani róla.)

Iris habozott. Többet is akart mondani, de – még mindig bizonytalanságtól kínozva – visszafogta magát. Román mennyire emlékezhetett? Lehunyta a szemét, és elképzelte kedvesét, ahogy ott ül abban a furcsa hálószobában, messze tőle, és a gyertyafénynél gépel. Iris jegygyűrűje ott csillog a kisujján, utat mutatva neki, hogy összegyűjtse mindazon pillanatokat, amiket Dacre el akart vele feledtetni.

Átküldte levelét a szekrényen, majd várt. Már majdnem leszállt az éj, a mosókonyhán túl pedig hirtelen életre kelt a ház – beszélgetés, léptek zaja és edénycsörömpölés hallatszott. A folyosón ürüpörkölt és rozmaringos kenyér illata szállt; Iris ebből tudta, hogy az egyik szakasz megérkezett, hogy megvacsorázzon Marisol és Lucy asztalánál.

Ó továbbra is a földön ülve maradt, és ujjaival dobolt a térdén.

Aztán Román végre válaszolt.

Drága Iris!

Meg kellene lepődnöm, hogy immár másodjára is kezdtem beléd szeretni? Meg kellene lepődnöm, hogy a szavaid itt, a sötétségben is rám leltek? Hogy úgy cipeltem az E.-ként aláírt leveleidet a szívem felett, mintha pajzs lettek volna, ami megvédhet?

Tudom, hogy többé már nem vagyunk riválisok, de ha továbbra is számontartjuk az állást, ahogy a régi szép időkben, akkor messze túlragyogtál' engem az eszeddel és a bátorságoddal. Ami egyetlen egyszerű dolgot juttat eszembe: hogy mennyire imádok kikapni tőled. Mennyire imádom olvasni a szavaidat, és hallani a gondolatokat, amik az elmédet élesítik.

És mennyire áhítozom arra, hogy most előtted térdelhessek, és megadhassam magamat neked, csakis neked.

Az elmúlt pár hétben abban a tudatban éltem, hogy nem vagy több egy álomnál. Egy látomásnál, amit a zavarodott elmém azért kreált, hogy feldolgozza azt a traumát, amit fel sem tudtam idézni. Abban a pillanatban azonban, hogy megérintettelek, minden eszembe jutott. És immár tudom, hogy mindez idő alatt, minden egyes éjjel, amikor álmodtam, az emlékezetem darabjait igyekeztem összeilleszteni. Megtalálni az utamat vissza hozzád.

Nem tudom, hol lehetsz most. Nem tudom, hány kilométer férkőzött ismét közénk, mint ahogy azt sem, mi vár ránk az elkövetkezendő napokban, de annyi információt adok majd át neked, amennyit csak tudok, amennyiben megígéred nekem, hogy nagyon óvatos leszel. Tudom, hogy furcsa ilyet mondani – egy háború dúlta országban élünk, és sehol sem lehetünk biztonságban. Mindannyian kénytelenek vagyunk kockára tenni és feláldozni valamit, ami kedves számunkra – és mégis, képtelen lennék elviselni, ha a velem való levelezés a végedet jelentené, vagy olyan terhet róna rád, ami túl nehéz, hogy elbírd.

Ha beleegyezel ebbe, írj vissza! He pedig nem, akkor is írj! Tudni akarom, mi jár a fejedben. Beismerem, éhezem a szavaidra.

Szerelemmel,

Kitt

Drága Kitt!

A szavaid mélyen megérintettek. Én is éhezem rájuk, rád, és úgy érzem, képes lennék az írásoddal teli, súlyos köteteket befalni anélkül, hogy valaha is eltelnék. Ezek a levelek segítenek kibírni, amíg ismét találkozunk.

Nem tartjuk számon az állást, de a bátorságod és az eszed életben tartott téged egy olyan helyen, ahol mások szíve megrendült és utoljára dobbant. Te vagy a legbátrabb ember, akit csak ismerek, Kitt.

És igen, beleegyezem abba, amit kérsz tőlem, de csakis azért, mert úgy tűnik, mintha kiloptad volna a szavakat a számból. Veszélyes helyzetben vagy – sokkal veszélyesebben, mint én –, és jelenteni Dacre mozgásáról és terveiről olyasvalami, amire félek téged megkérni, akkor is, ha elkerülhetetlennek látszik. Úgy tűnik, ez az az út, amit a sors nekünk, neked és nekem szánt, figyelembe véve az írógépeinket és azt, hol is vagyunk éppen. De arra vágyom, mindennél jobban, hogy biztonságban tartsalak. Hogy megóvjalak, amennyire csak tudlak a távolból.

Bármi olyan információhoz jutsz hozzá, amit meg akarsz osztani, elküldheted nekem, amennyiben cserébe megígéred, hogy óvatos leszel. Hogy minden levelemet abban a pillanatban elpusztítod, hogy elolvastad, hogy ne bukkanhassanak a nyomodra általuk. Talán te és én segíthetünk lerövidíteni ezt a háborút, vagy legalább megpróbálhatjuk megváltoztatni árjának irányát. Vagy talán ebben reménykednünk sem szabad. Bár úgy hiszem, manapság egyre inkább hajlok a lehetetlen felé. Egyre jobban hajlok a mágia felé.

Szerelemmel,

Iris

Ui.: Észrevettem, hogy hogy az előző leveledben volt egy csillag a „túlragyogtál” szó mellett. Elütés?

Legdrágábban Irisem!

Egyetértek. Merjünk szembeszállni az árral. Írj nekem, és töltsd ki üres hézagjaimat!

Szerelemmel,

Kitt

Ui.: Még hogy elütés? Nem, Winnow. Egyszerűen csak elfelejtettem hozzátenni a lábjegyzetet, ami így szóit volna:

‘túlragyog: tárgyas ige
a) fényesebben ragyog valaminél
b) kimagasló ragyogást vagy pompát mutat

Emlékszel, hogy ezt a szót mondtad nekem az ispotályban, a lövészárkok után? Abban a hitben voltál, hogy azért jöttem Avalon Bluffba, hogy túlragyogjalak. Most pedig én használom rád ezt a szót, de csakis azért, mert másra sem vágyom, mint hogy láthassalak ragyogni.

Szeretném látni, ahogy a szavaid lángra lobbannak együtt az enyémekkel.

{26}
Mesélj nekem Iris E. Winnow-ról!

Román sebeinek gyötrelme és sajgása az emlékeivel együtt teljes egészében visszatért.

Egyre csak azon töprengett, mit jelenthez ez. Amikor az ágyban feküdt, és a sötétségbe meredve igyekezett levegőhöz jutni. Amikor rosszulléttől kerülgetve ült az étkezőasztalnál a tisztek társaságában, leerőszakolva torkán az ételt. Amikor az íróasztalánál ülve kínozta halántékának tompa lüktetése, miközben Dacre propagandáját gépelte. Amikor akadt egy nyugodt pillanata az éjszaka közepén, és letelepedett az írógépéhez, hogy megpróbáljon értelemre lelni abban, amit tapasztalt.

Dacre azt állítja, hogy meggyógyított engem azon a napon Avalon Bluffnál. Azt állítja, örökké élhetnék az oldalán, már ha hűséges maradok hozzá. És mégis, az emlékeim mást sejtetnek, amit pedig a testemben érzek, bizonyíték arra, hogy nem gyógyultam meg teljesen.

Éppen csak annyira gyógyított meg, hogy a hasznára legyek, mintha kötéssel fedte volna el a sebeimet, egyben tartva a dolgokat. Hogy elhódítson, és elfeledtesse velem, mi sodort ide. De most, hogy emlékszem rá, ki voltam korábban, úgy tűnik, varázshatalma némiképp erejét vesztette.

Becsapott engem, mint ahogy olyan sokan másokat is – elhitette velünk, hogy épek és gyógyultak vagyunk, miközben egyes darabjainkat szándékosan sérülten hagyta, hogy mellette maradjunk. Hogy alázatosan és engedelmesen tegyük, amit akar.

Román ugyan legépelte a gondolatait, de nem hagyta, hogy meg is maradjanak a papíron. Kitépte a lapot az írógépből, majd nézte, ahogy gyufájának lángja felemészti.

Új valósága azonban gyakran töltötte ki a gondolatait.

Azon tűnődött, mit jelenthet számára mindez az elkövetkezendő napokban, az elkövetkezendő években. Ha átvészeli a háborút, vajon meddig élhet majd? Mekkora kárt tett benne a gáz, és amit okozott, olyasmi-e, amit képes lesz rendes orvosi kezeléssel szinten tartani?

Román száműzte elméjéből a bizonytalanságokat, miközben kezében az írógéptokjával felment a fémlépcsőn. Már majdnem Dacre irodájánál járt, készen arra, hogy jelentkezzen a napi szolgálatra, amikor ismét rátört a légszomj, a halántéka pedig lüktetni kezdett. Általában ez történt, amikor meg kellett másznia a lépcsőt; Román ezért lassan haladt, ügyelve rá, hogy elrejtse sántítását, és meg-megálljon, hogy mély lélegzeteket tudjon venni.

Végül felért a felső szintre. Letörölte az izzadságot a homlokáról, és belépett az irodába.

Dacre egyedül volt, az ablakokon bámult kifelé. Román azonban egyből érezte, hogy valami *nincs rendben.* A füle eldugult a levegőben uralkodó nyomástól, mintha csak vihar közeledett volna.

– Jöttem megírni a következő cikket, uram – mondta Román, ahogy megállt az asztal mellett. – Hacsak nem szeretné, hogy később térjek vissza.

Dacre nem felelt, mintha nem is hallotta volna. Valami az ablakon túl minden bizonnyal teljesen lekötötte a figyelmét. Román már éppen azt fontolgatta, hogy csendben távozik, amikor az isten végre megszólalt, a hangja lágyan és kifinomultan csengett, mint a köveken végigcsörgedező víz.

– Mesélj nekem Iris E. Winnow-ról!

Román mozdulatlanná dermedt, a szeme elkerekedett. Hálás volt érte, hogy Dacre továbbra is háttal állt neki – Így maradt úgy nagyjából három szívdobbanásnyi ideje, hogy összeszedje magát, mielőtt az isten felé fordult volna. A gyenge napfényben porszemek táncoltak köztük.

– Hogy kiről, uram?

– Iris E. Winnow-ról – ismételte Dacre, mire Román gondolatban összerezzent. – Mostanra minden bizonnyal emlékszel rá.

Ez valami csapda lett volna? Egy próba?

Vajon Dacre tudott a leveleikről? A röpke találkozásukról Hawk Shire-ben? A jegygyűrűről, amit Román továbbra is a zsebében rejtegetett?

Vajon ez lett volna a vég kezdete?

Román megnyalta az ajkát. *Nyugalom,* mondta magának, bár a vére közben pániktól forrva zúgott az ereiben. *Maradj nyugodt!*

– Halványan. Nem volt túlságosan emlékezetes személyiség, de azt hiszem, nagyjából egyszerre dolgoztunk az *Oathi Közlönynél.* Miért érdeklődik felőle, uram?

– Nézd csak meg a saját szemeddel! – Dacre az asztalra mutatott.

Román közelebb lépett. Amikor megérkezett, észre sem vette az újságot, azonban ahogy most lepillantott rá, látta a *Tintafoltos Hírvivő* merész szalagcímét.

ZENE A MÉLYBEN: ENVA ÉS DACRE ELÁTKOZOTT SZERELMÉNEK TÖRTÉNETE írta IRIS E. WINNOW

Román vadul zakatoló szívvel elolvasta az első pár sort.

Felismerte a mítoszt. Ő maga gépelte le és küldte el Irisnek hónapokkal ezelőtt, akkoriban egészen ártalmatlannak gondolva a történetet. Egy falatka kenyérnek tartotta, amivel a lány képzeletét táplálhatja. Erre most itt volt, szemtelenül kinyomtatva az újságban, úgy fedve fel Dacre megaláztatását, mint ahogy a felmetszett bőr fedi fel a véresen csillogó csontokat.

íme, itt volt rá a bizonyíték, hogy Dacrénak létezik gyenge pontja. Ami nem más, mint Enva. A szerelme, ami

sosem lehet az övé. A zene, amit az ő kedvére játszottak a saját birodalmában. Íme, itt állt az igazság, hogy az isten nem annyira sérthetetlen és hatalmas, mint azt szerette volna elhitetni az emberekkel.

– Nem ismerem ezt a mítoszt, uram – hazudta Román, ahogy felpillantva Dacre jeges, rezzenéstelen tekintetébe nézett. – De valóban ilyen fontos lenne?

Nem lett volna szabad ezt mondania. Vagy talán ennél jobb dolog el sem hagyhatta volna a száját. Dacre sápadt arcát perzselő harag öntötte el, ajkát felhúzta. A fogai hegyesnek tűntek, szeme sötéten csillogott. Azonban amilyen gyorsan jött, az érzelem olyan gyorsan semmivé is foszlott, az isten arca pedig ismét semleges, szinte már unott kifejezést öltött.

– Hát nem fontos, ha az emberek egy hazugságot hisznek igaznak, Román?

– De igen, uram. – Román elméje viszont közben azt suttogta: *Akkor hát mindez valóban megtörtént. Ez nem csak egy szórakoztató kis mítosz, ahogy azt annak idején gondoltam.*

– Szóval mesélj nekem a lányról! – lépett hozzá közelebb Dacre. Vészjósló árnyéka hosszúra nőtt a padlón. – Ki is ez az Iris nevezetű újságíró?

– Őszintén, nem sokra emlékszem vele kapcsolatban, azt leszámítva, hogy munkásosztálybeli lány – rántotta meg a vállát Román, bár epe égette a torkát. Pont úgy hangzott, mint az apja, és rettenetesen meg akarta vetni magát ezért. – Nem hiszem, hogy fenyegetve kellene magát éreznie, uram.

– Ó, *ez a lány* engem ugyan egy cseppet sem fenyeget – jelentette ki Dacre. – Ez azonban egy olyan hazugság, amire felelnünk kell. A választ te fogod megírni a nevemben, természetesen. A *Közlöny* majd rendezi a dolgokat. Te vagy az én történetem elregélője, és azt akarom, hogy Oath lakói ismerjék az igazságot.

– Természetesen, uram.

– Akkor hát ülj le! Kezdjünk is bele! Nincs sok időnk, mielőtt Val megérkezne a cikkért.

Román még sosem látta Vált, számára alig volt több egy fantomnál, de azért leült az asztalhoz, és előpakolta az írógépét.

Alig haladtak három mondatot, amikor az ajtó felcsapódott, felfedve a kivörösödött képű Shane hadnagyot.

– Ráleltünk a sírra, uram – lihegte a tiszt. – Landis százados megkért, hogy azonnal közöljem a híreket.

– Egy sír? – visszhangozta Román döbbenten. – Kinek a sírja? – De aztán egy lélegzetvétellel később rá is döbbent, és élesen szívta be a levegőt.

– Égi Luzé – felelte Dacre, oldalvást Romanre pillantva, mintha látni akarta volna, a fiú miképp reagál. – Az aratás és az eső istenéé. Elég hasztalan mágikus erő, nem gondolod?

Román nem felelt. A halandóknak szüksége volt az aratásra és az esőre a túléléshez.

Dacre mintha gondolatban mérlegelt volna valamit, aztán intett Romannek, hogy álljon fel.

– Gyere, ezt neked is látnod kell. Az írógépedet hagyd itt! Majd folytatjuk a cikket, amint visszatérünk.

Román minden egyes porcikája tiltakozott az ellen, hogy hátrahagyja a Harmadik Alouette-et, de a rettegéstől nehéz szívvel felállt. Egyetlen szó nélkül követte Shane hadnagyot és Dacrét ki az ajtón.

{27}
Istenek a sírnál

Az udvaron egy morgó motorú teherautó várt rájuk.

A kipufogóból füstfelhők szöktek elő, miközben Román helyet foglalt hátul Shane hadnagy mellett. Dacre, szerencsére, elöl utazott egy másik tiszt társaságában. Zötykölődős út volt, mialatt Román néha megpillantotta a fel-fellebbenő vászon mögötti tájat. Amikor Hawk Shire a távolba veszett, képtelen volt tovább elviselni a fullasztó némaságot, és Shane felé fordult.

– Mondtál nekem valamit Merrow-ban, amit nem tudok kiverni a fejemből kezdte Román. Hogy nem az összes Dacre által meggyógyított katona veszíti el az emlékeit. Feltételezem, hogy az olyanok, mint te – azok, akik már a legelején mellé álltak a harcban – megtarthatják a múltjukat, miközben a hozzám hasonlóknak ez nem adatik meg.

– Bölcs meglátás – duruzsolta a hadnagy. – És mellette olyasmi, amit jobb lenne észben tartanod az elkövetkezendő napokban.

– Miért is?

Shane a teherautó mocskos hátsó ablakára pillantott, mintha attól tartott volna, hogy Dacre meghallja őket.

– Megkérdezte, hogy szükséged van-e további gyógyításra?

– Igen. Egyszer – ráncolta a homlokát Román.

– Kétségkívül megint meg fogja. Így méri fel, milyen gyorsan térnek vissza az emlékeid. Hogy van-e rá esély, hogy ellene fordulj.

– Nem értem. Azt hittem, hogy meggyógyította a sebeimet. Ugyan, miért…

– A gyógyítás mindig fájdalommal jár – vágott a szavába a hadnagy. – Lehetetlen teljesen elkerülni.

Román elmerengett, a gondolatait félelem járta át. Ezt minden bizonnyal Shane is megérezte.

– Volt a szakaszomban pár hozzád hasonló közlegény – mondta. – Amikor teljesen visszatértek az emlékeik, jött velük a sérüléseik fájdalma is. És mivel képtelenek voltak leplezni az undorukat, a parancsnok úr ismét a mélybe vitte őket, egy újabb gyógyításra.

– Úgy érted – Román nyelt egyet –, hogy megint kitörölte az emlékeiket.

A hadnagy nem felelt, csak összehúzta a szemét.

A teherautó áthajtott egy kátyún, mindkettejükön dobva egyet. A zökkenés jót tett – emlékeztette Románt a helyzetére. Hogy bár Shane úgy beszélt vele, mintha egyenrangúak lennének, nem egy cipőben jártak.

– Ezért nem indultunk még tovább? – kérdezte Román témát váltva. – Mert Dacre egy sírt keresett?

– Ha fel kell tenned ezt a kérdést, akkor nem érdemled meg a választ.

Ez fájt, Román behajlította a nyelvét. Már éppen eldöntötte, hogy többet nem szól a hadnagyhoz, amikor Shane meglepte őt.

– Hova jártál iskolába, tudósító?

Román a tiszt felé pillantott.

– Miért érdekel?

Mondtam, hogy Oathból származom. Gondoltam megkérdezem, kíváncsiságból. Hátha ugyanazokban a körökben mozogtunk.

Nem hiszem, gondolta Román egy sóhaj kíséretében.

– Déván Hallba.

– Tehát a gazdagok iskolájába. Gondolhattam volna.

Román lélekben felkészült az újabb szúrós megjegyzésekre, Shane azonban közelebb hajolt hozzá – arcára árny vetült, ahogy a napfény halványodni kezdett.

Oktattak titeket az istenek ügyeire Déván Hallban? – suttogta a hadnagy.

– Csak az alapokat tanították – felelte Román. – Miért?

– Akkor, gondolom, nem tudod, mi történik, ha egy

ember öl meg egy istent, szemben azzal, amikor egy másik isten teszi?

Román elméje vadul dolgozott. Gondolatai a nagyapjától örökölt mitológiakönyvek felé kalandoztak. Még azokból a régi kötetekből is hiányoztak egyes oldalak, csakúgy, mint a városi könyvtárban lévő példányokból. A tudásnak, amit kitéptek belőlük, nyoma veszett.

– Amikor egy ember megöl egy istent – mondta Román –, az isten egyszerűen meghal. A halhatatlansága véget ér.

– Mint ahogy a mágiája is megszűnik létezni – tette hozzá Shane. – Az éterbe veszik. A halálával a hatalma végleg elhagyja a világunkat.

Romannek soha, senki nem tanított ilyesmit. Most eltöprengett rajta, felelni azonban már nem tudott, mivel Shane sürgető suttogással folytatta:

– Szerinted évszázadokkal ezelőtt Cambria királya mégis miért akarta, hogy az isteneket eltemessék, ne pedig megöljék? Ha minddel végez, a hatalmuk teljes egészében eltűnt volna a világunkból. Márpedig azt nem akarta. Helyette inkább mágikus álomba ringattatta és eltemet– tette az isteneket, hogy a hatalmuk továbbra is átjárja a földet. Hogy *mi* hasznot húzhassunk belőle úgy, hogy közben egyáltalán ne kelljen kotnyeles, erőszakos istenektől tartanunk.

Ha ez az igazság, akkor bölcs lépés volt, leszámítva egyetlen ronda, elkerülhetetlen velejárót: ami alszik, az egy Ponton lel is ébred majd, méghozzá bosszúvággyal telve.

A teherautó kezdett lelassítani. Román érezte, ahogy a pillanat kisiklik a kezéből.

– És mi történik, amikor egy isten végez egy istennel? – kérdezte, bár elméjében közben felrémlettek Dacre hetekkel korábban mondott szavai. *Valóban a számunkra kijelölt hatalommal születünk… De ez sosem akadályozott meg minket abban, hogy többre vágyjunk, és megtaláljuk a módját, hogy meg is szerezzük.*

A teherautó csikorgó kerekekkel megállt. Shane arcára ismét hideg közöny ült ki, de ahogy felállt, még odavetette Romannek:

– Író vagy. Biztos vagyok benne, hogy el tudod képzelni, tudósító.

* * *

Luz nyughelye mindössze egy rövid sétányira volt onnan, ahol a teherautó leparkolt. A sír egy füves dombon kapott helyett, ahonnan nem látszott más, csak nagyobb dombok, egy omladozó, középkori torony és az északi hegyek kékes árnya. Románt kirázta a hideg, ahogy egy széllöket végigsüvített kis csapatukon. Odafent vihar készülődött – A sötét fellegek alacsonyan gyülekeztek, Román érezte az eső ízét a levegőben.

A szemebe sötét haj hullott, miközben félrehúzódva figyelte, ahogy Dacre vált pár szót Landis századossal. Elcsípte beszélgetésük foszlányait, és annyit képes volt leszúrni belőlük, hogy bár a térkép kissé pontatlan volt, kétség sem férhet hozzá, hogy ez a kis domb Luz sírhalma. Miközben beszélt, a százados ujjait a nyakában lógó kulcs köré fonta, és Román csak ekkor döbbent rá, hogy a sírok maguk is egyfajta átjárók.

Dacre biccentett a századosnak, aki erre kezébe vette a kulcsát, és leguggolt. Nekiállt széles kört rajzolni a mocsokba a kulcs vashegyével. Román érezte, ahogy a csontjai megremegnek, és bőrén statikus energia fut végig. Nem tudta volna megmagyarázni, hogy ez – a látszólag egyszerű tett, ahogy Landis a földbe rajzol – miért érződik ismerősnek, de felismerte a levegőben pattogó mágiát.

Hátrált egy lépést, de aztán megtorpant, amikor a százados befejezte a kört. A fű szétvált, a föld meghajlott, mint a megöregedett bőr, felfedve egy, a talajban alakot öltő ajtót, ami leginkább egy pince lejáratára emlékeztetett, azzal a különbséggel, hogy aprólékos faragványok borították.

Landis százados hátrahúzódott, ahogy Dacre előrelépett.

Senki sem moccant, ahogy Dacre felnyitotta az ajtót – az súlyosnak, ősinek tűnt. Zengő puffanással csapódott a földnek, mire aranyszín por lebbent fel.

Egy lépcső vezetett a sírba. Dacre elragadtatásában mintha megfeledkezett volna a két századosról, a hadnagyról és a tudósítóról, akik mind őt nézték. Egyedül ereszkedett le a sötétségbe, pont, amikor eleredt az eső.

Román egyik lábáról a másikra helyezte testsúlyát, miközben mindene sajgott az aggodalomtól. A hadnagyra pillantott, Shane viszont a sír ajtaját nézte meredten, arcán furcsa kifejezéssel.

Nem vagyunk rá felkészülve, hogy egy harmadik isten is felébredjen, gondolta Román remegő kezét a zsebébe dugva. *Miért műveli ezt Dacre?*

Aztán a felismerés úgy hasított belé, mint egy nyílvessző.

Dacre nem azon volt, hogy felébressze a harmadik istenséget. Hanem meggyilkolni készült Luzt, amíg az aludt.

Alighogy ez a gondolat letaglózta Románt, Dacre ismét előtűnt. Egy percet sem volt odabenn, arca pedig olyan fehérre sápadt, mint egy

szellemé. Szeme csillogott a viharfényben, ahogy becsapta a sír ajtaját, olyan durván, hogy a hangja felért a mennydörgéssel.

– Parancsnok úr kezdte Landis százados. – Sikerrel járt?

– Csukja be az átjárót! – felelte Dacre kurtán.

Román látta az előtörni készülő haragot az isten arcán, látta abban, ahogy keze ökölbe szorult, ahogy nyelvét végigfuttatta fogai élén.

Landis százados sietve újabb kört rajzolt, ezúttal az ellenkező irányba haladva. A föld megmozdult, a fű ismét összeállt. Míg az ajtó semmivé lett, a kör emléke megmaradt, lágy nyomot hagyva a földben.

Az eső immár igazán rákezdett, miközben feszült némaságban visszatértek a teherautóhoz. Román gondolatai vad táncot jártak. Csak két eshetőség jutott eszébe: vagy Luz már korábban felébredt, vagy valaki más végzett vele.

{28}
Amikor az otthon illata nem ismerős

Az Oathba való visszatérésük nem olyan diadalmenet volt, mint amit Iris elképzelt.

Komor, szürke délután volt, az a fajta nap, ami végtelen csészényi fekete teáért és egy vastag könyvért kiált a kandalló mellett. Egyre csak szemerkélt az eső, amitől a keleti utak lassan a motorolajtól szivárványszínben játszó mocsárrá váltak. Ennek eredményeként aztán némelyik teherautó beleragadt a sárba. A szakaszok egyesével kiszálltak, és gyalog haladtak tovább az üt menti fűben trappolva. Egy ponton meg is kellett állniuk, hogy átengedjenek egy arra tévedt juhnyájat.

Amikor végre elértek a város külkerületeihez, Verlice kancellár ott várt rájuk egy roadster hátuljában állva, hosszú, fehér ujjai egy nyitott esernyő nyelét markolták.

– Az az, akire gondolok? – morogta Attie, ahogy Tobiás leállította a motort.

Iris felsóhajtott, miközben nézte, amint Keegan leugrik a sor elején haladó teherautóról, és a kancellár felé sétál. Bár Tobiás roadstere csak pár járművel volt hátrébb, Irisék nem hallották, mit mond Verlice. Még mielőtt meggondolhatta volna magát, a lány kiszállt az autóból.

– Hová mész? – kérdezte Attie.

– Mi vagyunk a sajtó – felelte Iris, ahogy bakancsa a sárba süppedt. – Hallanunk kell, amit mond, nem igaz? – Sietős léptekkel megindult az úton, ügyelve, nehogy megcsússzon. Pár pillanattal később hallotta, hogy Attie szorosan követi őt.

A lányok tisztes távolságban maradtak, de azért merészen elég közel húzódtak ahhoz, hogy hallják, mi mondanivalója van a kancellárnak Keegan és Enva serege számára.

– Ennek az útnak szabadnak és járhatónak kell maradnia – jelentette ki Verlice. – Oath pedig továbbra is semleges területnek számít. Nem engedhetem, hogy ön és az erői megszállják a várost.

Megszálljak? Iris majd' tüzet okádott ennek a szónak a hallatán. A fogát csikorgatva bámulta a kancellárt. A férfi nem fogja engedni, hogy Enva serege szállást és élelmet keressen a városban. Nem engedi, hogy megvédjék a falakon belül élő embereket.

Keegan egy szót sem szólt, mintha túlságosan megdöbbentette volna, hogy a kancellár megtagadta tőlük a belépést.

– Ha ezt a döntést hozta Oath számára, hát legyen – mondta végül a dandárparancsnok határozott hangon. Majd letáborozunk itt, a város határában. Mindössze annyit kérek, hogy a sebesültjeimnek biztosítson ellátást és menedéket a kórházban.

A kancellár összehúzta a szemét. Egyértelműen látszott, azt akarja, hogy Keegan visszatérjen oda, ahonnan jött, és vigye magával a teherautók és katonák hosszú sorát. De végül oldalra döntötte a fejét, és így szólt:

– Legyen. Amennyiben az út járható marad, az emberei pedig nem okoznak kellemetlenséget Oath lakói számára, és a városhatáron kívül maradnak, tábort verhetnek ezen a mezőn.

– És mi lesz a sebesültekkel? – erősködött Keegan. – Már napok óta úton vagyunk, és orvosi ellátásra van szükségük.

– Ezt a kérdést megvitatom a tanáccsal – felelte a kancellár. – A sebesültek kénytelenek lesznek addig itt maradni magával, amíg engedélyt nem kapok a bebocsájtásukra.

Iris megfeszítette állkapcsát. Képtelen volt elhinni, hogy mindez valóban megtörténik; a kancellár megérezte magán a tekintetét, mire felnézett, és észrevette, ahogy ó és Attie ott áll egymás mellett, bokáig a sárban. A bosszúság keskeny vonalba rántotta a száját, szemöldöke súlyosan borult apró szeme fölé. Iris szinte hallotta gondolatainak folyását. Arról, milyen idegesítők a *Tintafoltos Hírvivő* újságírói, akik olyan dolgokról írnak, amikről ő nem akarja, hogy a lakosság tudomást szerezzen.

Szavak nélküli kihívás volt ez hármójuk közt, majd a kancellár helyet foglalt a roadster hátsó ülésén. Sofőrje beizzította a motort, és elhajtott. Irist kirázta a hideg, nedves ruhája dörzsölte a bőrét.

A köd egyre sűrűbbé vált, és csendes esőbe ment át. Iris azonban csak nézte, ahogy a kancellár eltűnik Oath épületei között, és pontosan tudta, melyik cikke fog másnap az újságban virítani.

* * *

– Biztos vagy benne, Marisol? – kérdezte Iris immár harmadszorra. – Foresttel ezer örömmel látunk vendégül téged és Lucyt.

Marisol mosolyogva letette a ládát. Hosszú fonatából laza tincsekben kiszökő fekete haja ragyogott az esőben.

– Megleszek itt. Keegan mellett akarok maradni, biztos megérted.

Iris bólintott, bár közben a bűntudat és a harag savanyú csomója feszült a gyomrában annak gondolatára, hogy maga mögött hagyja Marisolt és Keegant és az összes katonát, hogy a nedves talajon felállított sátrakban aludjanak. Még csak tábortüzet sem tudtak gyújtani, hogy aztán meleg ételt készítsenek, vagy főzzenek egy kancsó kávét; Iris egyre csak azon töprengett, hogyan tudna segíteni.

Marisol olvasott a gondolataiban.

– Tartsd észben, hogy sokkal rosszabban is volt már részünk egy kis esőnél, Iris – mormolta, miközben a sátrak gomba módjára emelkedtek ki a földből körülöttük.

– Egy kis rossz idő nem fog ártani nekünk. Talán holnapra a nap is kisüt.

Iris képtelen volt elrejteni grimaszát. A cambriai időjárás hírhedten szeszélyes volt.

– Megvan még az a madaras könyv, amit adtam? – kérdezte Marisol hirtelen.

– Igen. Itt a kabátom zsebében.

– Elolvastad az oldalt az albatroszról?

– Egy pár sorát – felelte Iris. – Emlékszem, hogy repülés közben is képesek aludni.

– Valamint képesek arra is, hogy egyenesen belerepüljenek a viharba, ahelyett, hogy kikerülnék és a part felé fordulnának, ahogy azt a többi madár teszi – mondta Marisol, kirázva a ráncokat egy takaróból, amit a ládában talált. – Bármekkora őrültségnek is tűnik nekünk, biztonságosabb számukra a vihar felé szállni, mint el attól. Képesek több ezer kilométeren keresztül szárnyalni, anélkül, hogy akár csak egyszer is le kéne szállniuk, és ismerik az saját erősségeiket. Ha baj fenyegeti őket, azokra támaszkodnak.

Iris némán emésztgette a szavait.

– Most azt akarod mondani, hogy *viselkedjek őrült módjára?* – kérdezte végül.

– Azt akarom, tartsd észben – mosolyodott el Marisol –, hogy egyszer már átrepültél egy tomboló viharon, ahogy itt a legtöbben. És egy kis eső a kancellártól nem fog eltántorítani minket.

– Remélem, hogy igazad van, Marisol.

– Hát tévedtem én valaha is? – Kedveskedve megkoccintotta Iris állát, majd megfordult, és átadta a takarót az egyik katonának.

Iris azonban látta, milyen merev Marisol válla, mintha már belefáradt volna abba, hogy tartsa magát. Mintha tudta volna, hogy a hosszú repülés csak most veszi kezdetét, és hogy mindannyian éppen a vihar forrongó szeme felé szállnak.

* * *

Tobiás bevitte a lányokat Oathba. Maguk mögött hagyták a sátrak és sárral borított utak tengerét, a város tégláira és macskaköveire cserélve azokat. Furcsa érzés volt visszatérni, az pedig még furcsább, hogy Oath többé már nem igazán érződött otthonnak.

Előbb Iris lakásához hajtottak. A lány kimászott a roadsterből, majd lepillantott az ajtón lévő horpadásokra, amiket a térde okozott. A lábán még mindig ott virítottak az akkor szerzett zúzódások, emlékeztetve őt arra, hogy a Hawk Shire-ből való, rémálomszerű menekülés valóban megtörtént.

– Holnap a *Tintafoltos Hírvivőben?* – kérdezte Attie.

– Holnap bólintott Iris, miközben az járt a fejében, milyen furcsa lesz visszatérni a szerkesztőségi munkához, miután egy sebes kocsiban rótták a vidéket, szokatlan helyeken hajtották álomra fejüket, és vérszomjas kopók elől menekültek.

Felvihetem a csomagjaidat – ajánlotta fel Tobiás, egyik kezében Iris írógéptokjával, a másikban a táskájával.

– Ó, nem kell, egyedül is elbírok vele. De azért köszönöm, Tobiás. – Iris elvette holmiját a fiatalembertől. – Remélem, hamarosan ismét találkozunk.

– Biztos lehetsz benne, hogy összefutunk még – felelte Tobiás egy apró vigyor kíséretében.

Iris Attie-re pillantott, aki úgy tett, mintha nem is hallotta volna Bexley-t. Iris azonban, ahogy felsietett a lépcsőn a lakásához, azon kapta magát, hogy az árnyakba mosolyog. Még nem volt teljesen sötét, bár az eső korai szürkületet hozott, a lány pedig sejtette, hogy Forest még nem lesz otthon.

A bátyja hogy meglepődik majd, amikor meglátja! Iris megtalálta a szemöldökfa egyik kilazult köve mögé rejtett pótkulcsot. Kinyitotta az ajtót, majd intett Attie-nek és Tobiásnak, hogy jelezze, minden rendben. A roadster kipufogófüst felhőjében elhajtott Attie családjának a város egyetemi negyedében álló háza felé.

Iris belépett a homályba burkolózó lakásba.

Jól gondolta – ő ért haza elsőnek. Lerázta az esővizet bakancsáról és kabátjáról, majd letette a csomagjait. Ahogy felkapcsolt pár lámpát, megdöbbentette, hogy a lakás milyen tisztának és rendezettnek tűnik. Hogy még az illata is *más.* Nem rossz, de azért Iris egy pillanatra megállt a szoba közepén, és magába szívta, miközben az járt a fejében, vajon az otthona mindig ilyen furcsa illattal bírt-e, amihez ő egyszerűen csak hozzászokott a múltban.

– Nem mintha számítana – suttogta, ahogy sietve lefejtette magáról nedves ruháit, felvett egy pulóvert és egy barna nadrágot, majd kipakolta írógépét a konyhaasztalra.

Ekkor azonban észrevett egy százszorszépekkel teli vázat, ami beragyogta a szobát, és két gyógyszeresüvegcsét a tálalón; a cédula szerint Forestnek írták fel őket. Irist elöntötte a megkönnyebbülés a tudattól, hogy a bátyja végre elment az orvoshoz.

Feltett némi vizet forrni, majd nekiállt begépelni egy hasonlóképpen felhevült hangvételű cikket arról, hogy a kancellár kitiltotta Enva haderejét a városból, amikor is a bejárati ajtó kilincse megrezzent.

Iris mozdulatlanná dermedt.

Biztos a bátyja lesz az, ő pedig egyszerre volt izgatott és ideges amiatt, hogy ismét láthatja. Iris felállt, majd a pulóvere alatt rejtőzködő medál után nyúlt, és megszorította, ahogy az ajtó feltárult.

Csoszogás, aztán némi halk szitkozódás hallatszott, ahogy valaki megbotlott, és elejtett egy papírba csomagolt bagettet.

Iris tágra nyílt szemmel előrelépett. Az illető túl alacsony és karcsú volt ahhoz, hogy Forest legyen, és ahogy hátrahúzta esőkabátjának kámzsáját, miközben igyekezett a többi csomagot nem leejteni, Iris megpillantotta világos, esőtől borzas haját, és az orrán ülő szemüveg bájos villanását.

Iris megtorpant.

Ő volt a legutolsó személy, akiről feltételezte volna, hogy egyszer csak megjelenik a lakásán.

– *Prindle?*

{29}
Ötödik emeleti jelek

Sarah Prindle mozdulatlanná dermedt. Az ajka tökéletes

O-alakot formált, majd felkiáltott:

– Winnow? Annyira örülök, hogy visszatértél! Nem számítottunk ra, hogy ilyen hamar hazaérsz!

Számítottunk?, gondolta Iris, és mintha szikra szaladt volna végig a gerincén, ennek ellenére késlekedés nélkül előresietett, hogy kivegye a csomagokat Sarah kezéből. Azok nehezek es melegek voltak – egy ínycsiklandozó vacsora –, Iris pedig előbb letette őket a konyhaasztalra az írógépe mellé, majd visszafordult, hogy felakassza Sarah esőáztatta kabátját.

– Azt tudod, hogy Forest mikor várható haza? – kérdezte óvatosan, miközben olyan bizonytalanság gyötörte, mintha idegen lett volna a saját otthonában.

Sarah felkapta a leesett bagettet, majd levette párás szemüvegét, és megtörölte a szoknyája szegélyében.

– Most már bármelyik percben hazaérhet. Általában még előttem megjön, és… – Hirtelen elhallgatott, arcára szegezte.

A kanna fütyülni kezdett a konyhában.

– Ülj csak le, aztán igyunk egy kis teát! – mondta Iris, ahogy a tűzhelyhez sietett, hogy elzárja a gázt. – És közben elmesélheted, mi történt, amíg odavoltam.

Sarah bólintott, de közben elsápadt, mintha aggódott volna, hogy Iris mit fog gondolni. Mindeközben Iris, őszintén, maga sem tudta, mit is gondoljon. Sarah mondandójára azonban rettentő kíváncsi volt, úgyhogy odavitte a teástálcát az asztalhoz, és leült barátnőjével szem

ben.

– Ohm… – kezdte Sarah az ujjait tekergetve. – Sajnálom hogy így megleptelek, Winnow.

– Nincs *semmi,* amiért bocsánatot kellene kérned – szögezte le gyorsan Iris. – Tényleg. Egyszerűen… meglepődtem, de csakis azért, mert a bátyám nagyon magába fordult, mióta visszatért a frontról.

– Tudom – sóhajtotta Sarah. – Az egész akkor kezdődött, amikor egyik este átjöttem, hogy megkérdezzem, hallott-e felőled valamit. Amikor kopogtattam, az egész hely olyan csendesnek és üresnek tűnt, hogy azt hittem, senki sincs itthon. De aztán Forest ajtót nyitott, és egyszerűen olyan… borzasztóan szomorúnak tűnt. Rájöttem, hogy végig egyedül üldögélt a sötétben.

Iris is érezte, ahogy gombóc nő a torkában. *Kettéhasadt a szíve,* ahogy maga elé képzelte Forestet, és a bűntudat úgy öntötte el a mellkasát, mintha vizet lélegzett volna be. *Nem lett volna szabad magára hagynom őt,* gondolta, de aztán beléhasított, hogy ha otthon marad, Hawk Shire elesett volna. Mert akkor nem kapja meg Román támadásra figyelmeztető levelét, Keegant és Enva utolsó megmaradt seregeit pedig szétzúzzák.

Iris némán teát töltött. Ő és Sarah is tejszínt és mézet tettek a csészéjükbe, Sarah csak ezután köszörülte meg a torkát, és folytatta történetét.

– Forest még csak beszélni sem nagyon akart velem. És azt mondta, hogy még nem hallott felőled. Úgy döntöttem, hogy akkor nem fogom többet zargatni a bátyádat. Csakhogy nem tudtam kiverni a fejemből, ahogy ott ült egyedül a sötétben, tudva, hogy megjárta a háborút. Úgyhogy… nos, úgy döntöttem, másnap viszek neki vacsorát, csak hogy megint megkérdezzem, vannak-e hírei felőled. Azt hihette, hogy te vettél rá erre, mert azt mondta: *Megmondhatod Irisnek, hogy jól vagyok.* De aztán behívott – azt hiszem, kicsit talán szégyellte magát, amiért olyan otromba volt –, és együtt vacsoráztunk. Én meg azt gondoltam: *Na, akkor ez ennyi volt.* De Forest azt mondta, másnap is benézhetek felőled érdeklődni, és ezúttal majd intézi ő a vacsorát. Hogy köszönetét mondjon, természetesen.

Sarah felpillantva Iris szemébe nézett, az orcáján pír játszott.

– És így kezdődött az egész. Olyan könnyű vele beszélgetni. Leginkább azért, mert nagyszerű hallgatóság, és mindenre emlékszik, amit mondok neki. Erre korábban még igazán senkivel sem volt példa.

Iris nem állta meg, hogy el ne mosolyodjon. Már éppen ki akarta fejteni, mennyire hálás Sarah-ért, amikor puskaropogás hangzott fel a távolban.

– Ez meg mi volt? – kérdezte riadtan, ahogy felállt az asztaltól.

– Valószínűleg csak figyelmeztetőlövés – felelte Sarah, ám közben úgy összehúzta magát, hogy a válla a fülét érte.

– *Figyelmeztetőlövés?* – visszhangozta Iris hitetlenkedve. – És mégis ki adta le?

– A Sírkert.

Az meg micsoda?

– Egyfajta városőrség - magyarázta Sarah szinte suttogva, mintha a falaknak is füle volna.

– A kancellár műve?

– Az emberek azt állítják, hogy igen, de én őszintén kétlem. Ha engem kérdezel? Nekem úgy tűnik, hogy a kancellár kezdi elveszíteni az irányítást a város felett. A Sírkert kijelentette, hogy ők semmilyen isten mellett nem állnak ki, és kijárási tilalmat vezettek be, mindezt a kancellár beleegyezése nélkül. Éjjel csakis ők járhatják az utcákat Envára vadászva.

Iris körül forgott a világ mindezen új információ hallatán. Eddig fogalma sem volt róla, hogy a távolléte alatt ilyen kaliberű dolgok mentek végbe. Es aztán beléhasított a felismerés: ha egy újkeletű militarista csoport valóban átvette az uralmat a város felett, akkor persze, hogy Verlice kancellár kívül akarta tartani Enva seregeit. Ha megengedi, hogy Keegan és csapatai a városba lépjenek, az fegyveres összecsapással és talán vérrontással végződne.

– Kik ezek az emberek? – kérdezte. – És miért adnak le figyelmeztetőlövéseket?

– Nem tudjuk, kik is valójában – felelte Sarah. – Titkolják a személyazonosságukat. Napközben bárkik lehetnek. Éjszaka azonban maszkban, puskákkal járőröznek az utcákon, és ha találnak valakit, aki megszegi a kijárási tilalmat, figyelmeztetőlövést adnak le. Állítják, hogy mindezt azért teszik, hogy megvédjenek minket, polgárokat, de szerintem az egész a hatalomról szól.

Maszkok és puskák.

Irist kirázta a hideg, ahogy ezek a szavak a felszínre hoztak egy emléket. Azon az éjjelen, amikor a lányok betörtek a múzeumba, Iris pedig éppen a kötélről lógott, négy maszkos illető sétált el alatta – akkor azt hitte, egy másik betörés is folyamatban van. Aztán eszébe jutottak az épületek falaira festett üzenetek – *Az isteneknek a sírban a helye –,* és rádöbbent, hogy ez a zavargás már készülődött egy ideje.

Az ablakhoz lépett, ahol a sötétség beszűrődött a függönyön át, és az anyagot résnyire széthúzva kipillantott az esőfestette szürkületbe. Alig

fél perccel később kicsapódott a bejárati ajtó. Forest volt az – bőrig ázott, és levegőhöz is alig jutott, arcát viszont a fény felé fordította. Az asztal felé, ahol Sarah állt.

– Itt vagy – mondta Forest, ahogy becsukta maga mögött az ajtót. – Lövést hallottam. Aggódtam, hogy…

Iris dermedten állt az ablaknál. A megkönnyebbülés, hogy bátyját biztonságban látja otthon, elcsitította a lélegzetét. Ezt azonban rögvest el is nyomta a jeges felismerés, hogy kívülről szemléli az eseményeket. Olyan volt, mint egy pályáját vesztett hold.

– Ne aggódj, jól vagyok – mondta Sarah kezét a mellkasára szorítva. – Mint ahogy a húgod is.

Forest megtorpant. Megérezhette magán Iris tekintetét, vagy talán meghallotta húga reszkető lélegzetvételét. Megpördült, és a szeme megakadt a még mindig az ablak mellett ácsorgó lányon.

– *Szia!* – suttogta Iris.

Forest elképedve nézte őt, döbbeneté éppen olyan tapintható volt, mint az eső. De aztán átvágott a szobán, karját húga köré fonta, és felkapta ót a padlóról.

Iris egészen addig nem értette, miért kerülgeti a sírás, amíg meg nem érezte a bátyjából áradó örömöt, ami olyan meleg volt, mint egy kazán a leghidegebb éjjelen. Szinte már olyan volt, mint a régi szép időkben, jóval a háború előtt. A Forest szívéhez legközelebb állók mind ott voltak vele biztonságban. Hogy Iris mit meg nem adott volna azért, hogy ő is így érezhessen.

* * *

Együtt vacsoráztak az asztalnál ülve, és Iris közben észrevette, Forest hogyan néz Sarah-ra.

Gyengéden és gyakran és rettentő figyelmesen.

Mindez arra emlékeztette, ahogy egykor Román nézett őrá, mire egyszerre járta át boldogság és bánat. Egy furcsa, keserédes egyveleg, ami könnyeket csalt a szemébe.

Pislogott párat, hogy megszabaduljon tőlük, azonban a gondolatai ekkor ismét a háború és a távolság felé fordultak, ami immár elválasztotta őt Romantől. A veszély felé, ami a kedvesére leselkedett.

Amikor Forest elvitte az edényeket a mosogatóhoz, Iris visszatartotta Sarah-t, és halkan megkérdezte tőle:

– Emlékszel, mit mondtál nekem arról a személyről, aki elviszi Román cikkeit a *Közlönyhöz?*

Sarah szeme elkerekedett. Forest felé pillantott, aki éppen nekik háttal állva súrolta a tányérokat.

– Igen. De miért kérdezed?

Iris közelebb hajolt hozzá.

– Melyik nap várható legközelebb az irodában? És hány órakor?

– Pontban holnap reggel kilenckor jön majd – felelte Sarah. – Ugye nem azt fontolgatod, hogy szembenézel vele? Kérlek, ne tedd! Van benne valami vészjósló.

– Nem – rázta a fejét Iris –, észre sem fog venni engem. De mit gondolsz, tudnál jelezni nekem?

– Jelezni?

– Igen. – Iris tekintete a Sarah nyakába kötött kendőre vándorolt. – Oda tudnád tartani a kendődet az ablakhoz, amint holnap reggel távozik az irodából? Úgy, hogy lássam lenn az utcán, és tudjam, hogy a fickó mikor készül elhagyni az épületet?

Persze, az menni fog – felelte Sarah. Kihúzott egy meglazult szálat a kardigánjából. – De mégis mire készülsz?

Iris az ajkába harapott. Forest minden bizonnyal megneszelte összeesküvő sustorgásukat, mert a válla felett vetett feléjük egy felhúzott szemöldökű pillantást.

Iris erre addig mosolygott a bátyjára, amíg az figyelmét ismét a szennyes edényeknek nem szentelte. De aztán odasúgta Sarah-nak:

– Meg kell találnom egy mágikus ajtót.

* * *

Másnap reggel tíz perccel kilenc előtt Iris annak az épületnek az árnyékában várakozott, ahol egykor dolgozott újságírói szárnyait bontogatva a gyászhírek, apróhirdetések és reklámok segítségével. Annak a helynek az árnyékában, ahol megismerte Románt. Az *Oathi Közlöny* az ötödik emeleten foglalt helyet, Iris pedig pontosan tudta, mely ablakokat kell figyelnie.

Tekintetét most a csillogó üvegre szegezte, Sarah jelzésére várva. Az előtte elnyúló utcán hatalmas volt a forgalom, kocsik és teherautók és gyalogosok siettek a dolgukra.

Afféle hely volt ez, ahol az ember furcsamód egyszerre érezhette magát magányosnak és elégedettnek, mintha olyanok vették volna körül, akik vagy tudomást vettek róla, vagy nem. Akik nem ismerték a nevét, vagy azt, honnan jött, közben mégis ugyanazt a levegőt szívták – és ugyanazt a pillanatot élték meg.

Az óra kilencet ütött.

Eltelt két perc, és az a két perc két évnek érződött. De aztán Iris kiszúrta. Sarah az ablakhoz nyomta a kendőjét.

Dacre embere éppen akkor hagyta el a *Közlönyt.*

Iris az épület üvegajtaja felé fordította a tekintetét; a magas, rézzel keretezett ajtó felé, ami folyamatosan csillogott, ahogy az emberek ki-be jártak rajta. Ekkora nyüzsgés közepette könnyű lett volna elsiklani egy távozó felett, Iris azonban pontosan tudta, milyen lassú az épület liftje, úgyhogy ösztönösen érezte, a férfi mikor fog feltűnni.

Ki is szúrta őt – egy fürge, köpenybe burkolózó alakot, az arcába húzott kámzsával.

A férfi könnyed léptekkel sietett le a márványlépcsőn, majd északnyugat felé vette az irányt.

Iris a nyomába szegődött.

Igyekezett biztos távolságot tartani, viszont párszor megriadt, hogy nyomát fogja veszíteni a férfinak a tömegben, mire olyan közel húzódott hozzá, amennyire csak mert. Amikor az megállt, Iris is így tett, miközben a szívverése felgyorsult a rémülettől, a férfi azonban csak vett két lapot a rikkancstól. A *Közlönyt* és a *Hírvivőt.*

Aztán ment is tovább sietős léptekkel. Iris követte.

A férfi végül elért a város folyón túli, északi negyedébe, amit csak úgy ismertek, hogy „a Korona”. Ez volt Oath gazdagabb fele, Iris nem ismerte ki magát valami jól az utcáin. Reszketve szorosabbra húzta magán a ballonkabátját, ahogy szitálni kezdett az eső.

A férfi végre megérkezett egy hatalmas vaskapuhoz, aminek csúcsdíszein bronzgyöngyök csillogtak.

Iris lemaradt, hogy úgy tűnjön, mintha éppen csak arra sétálna. Annyi időre azonban éppen megállt, hogy tudjon vetni egy pillantást a kapun túli hosszú, macskakövekkel kirakott felhajtóra, ami egy zöldellő dombon álló és gondosan metszett kerttel körbevett, hatalmas udvarházhoz vezetett. Az épületre kavargó köd vont fátylat.

Iris, kezét mélyen zsebre dugva, mozdulatlanná dermedt.

Tekintete ismét a kapu, pontosabban a mellette magasló téglaoszlopok felé villant. A jobb oldali oszlopon, úgy szemmagasságban, egy sima felületű kőbe vésve egy név állt. Egy név, amitől Irisnek még a lélegzete is elakadt.

KITT BIRTOK.

{30}
Ne engedd, hogy ez a szabadság megtévesszen!

Próba, hogy az E és az R betűfejek megfelelően mű–ködnek-e.

ERERRRRRRR EEEE RRRRR

R

E

E

??

.

—

Iris!

Mi történt? Jól vagy?

Kitt

—

KITTI

Van a HÁZADBAN egy ALVILÁGRA vezető AJTÓ. Te tudtad ezt?

Ui.: Sajnálom, nem akartam rád ijeszteni.

U.ui.: És igen, tudom, hogy éppen most szegtem meg egy szabályt azzal, hogy ma én írtam neked elsőként. Majd később megfeddhetsz érte. (Személyesen… lehetőleg.)

—

Az istenekre, Iris! A szívem még mindig zakatol – Azt hittem, azért írsz, mert valami borzalmas dolog történt.

(Megjegyzés: ígérem, hogy később majd megfeddlek. Személyesen… ahogy szeretnéd.)

És nem, nem tudtam, hogy van egy aktív átjáró a szüleim birtokán, pedig gondolnom kellett volna rá. Ezenfelül kijelenthetem, hogy a nígxmyn – sajnálom, de mennem kell. Hallom, hogy szólítanak. Vigyázz magadra, amíg ismét nem írok.

Szeretlek,

Kitt

Shane hadnagy dörömbölt Román ajtaján.

– Hívattak – közölte kurtán az ajtódeszka túloldaláról.

– Máris megyek – felelte Román a billentyűkön suhanó ujjakkal, ahogy sietve befejezte az Irisnek írt üzenetét. Az ajkába harapva kitépte a lapot az írógépből, majd becsúsztatta a szekrényajtó alá.

Összepakolta az írógépét, és kilépett a folyosóra, arra számítva, hogy Shane majd ott vár rá. De a homályosan megvilágított folyosó üres volt, Román pedig egyedül vágott át a gyárhoz az esőn keresztül, miközben ugyanaz a kíváncsiság és ugyanazok a kérdések pezsegtek benne, mint előző nap Luz sírjánál. Szeretett volna ismét négyszemközt beszélni Shane hadnaggyal, ám erre azóta nem adódott lehetősége, és most,

miközben felkapaszkodott a lépcsőn a gyár legfelső emeletére, immár vagy századjára játszotta végig az elméjében: a kulcs a földben, átjárót kreálva. Dacre arca, ahogy előlép a sírból.

Mit láthatott? Vajon Luz tényleg meghalt?

Román döbbenetére két katona állt őrt Dacre irodája előtt, amelynek ajtaja zárva volt.

– A parancsnok most nem kívánja, hogy zavarják – mondta az egyikük.

– Hiszen éppen az imént hívatott – felelte Román, ahogy ingatag lábakon megtorpant. – Térjek vissza később?

A két katona összenézett. Látszott rajtuk, hogy tartanak Dacre haragjának minden egyes árnyalatától, váltsa ki az, hogy megzavarják őt, vagy az, hogy elküldik a kiskedvenc módjára tartott tudósítóját.

– Akkor menjen be! – biccentett az ajtó felé a másik.

Román bólintott, majd kettejük közt ellépve beslisszant az irodába.

Az első dolog, amit észrevett, az volt, milyen sötét van odabenn. Hiába az esőáztatta ablakok egész falat kitöltő sora, a délutáni vihar sötét árnyai összegyűltek a sarkokban és a bútorok körül. Mindössze pár gyertya égett az asztalon, lángjuk megrebbent, mintha elkapta volna őket a huzat.

Román bizonytalanságtól merev tagokkal állt ott, kör– behordozva tekintetét a sötétségen. Dacrét sehol nem látta, mire felmerült benne, hogy az isten talán egyedül visszatért Luz sírjához. Már éppen távozni készült, amikor lélegzet neszére lett figyelmes. Mély volt, és súlyos, az álmok ritmusa.

Nyelve egyet Román a szoba közepére osont, és észrevette, hogy az egyik kanapé karfájára ragyogó, aranyszín haj terül. Dacre volt az, a párnákon szenderegve, keze összekulcsolva a mellkasán, a szeme lehunyva, szája ernyedt.

Dacre egyszer azt mondta neki, az isteneknek szinte egyáltalán nincs szükségük alvásra, Román ezért elmerengett azon, az isten akkor vajon miért hozta most magát ilyen sebezhető helyzetbe.

Vadul zakatoló szívvel közelebb lépett hozzá.

Meg is ölhetném, gondolta, Dacre békés arcát bámulva. *Megölhetném, és itt és most mindennek véget vethetnék.*

Az egyedüli fegyvere a tokjába bújtatott írógépe volt. És ez rögvest ráébresztette, hogy még ha lenne is nála egy penge vagy egy pisztoly vagy egy gyufa, amivel porig égetheti Dacre halhatatlan testét, fogalma sincs, mi a legjobb módja annak, hogy az ember végezzen egy istenséggel.

Ezen elkeserítő felismerés ellenére Román körbepillantott a helyiségben, azon tűnődve, hátha rejtőzik valami fegyver az árnyak között. Egyet sem talált, a tekintete viszont megakadt a gyertyafényben úszó asztalon, aminek deszkáin térképek hevertek kiterítve.

Már egy ideje vágyott rá, hogy ismét szemügyre vehesse az alanti világ térképét, és várta a pillanatot, amikor egyedül marad a rajzokkal.

Román az asztalhoz lépett, és kezét Cambria részletgazdag ábrájára helyezte, figyelve, ahogy az az alatta lévő térkép felragyog. Alaposan megvizsgálta, tekintete végigszaladt az aktív útvonalak mentén, egészen Oathig. Ezúttal tudta, mit kell keresnie, és bár a város nagyrészt szunnyadó és sötét maradt – hála annak, hogy az utak felújítása még mindig tartott –, akadt ott egyetlen, ragyogó ér, ami végigfutott a város alatt, egyenesen keresztül annak szívén, fel az északi oldalig.

A jelenlegi aktív út.

Egy viliódzó, a Kitt birtokot jelölő körben ért véget. Pont, ahogy Iris sejtette, Román pedig azt kívánta, bárcsak már korábban felmerült volna benne, hogy az apjának is köze lehet ehhez az egészhez. Bárcsak eszébe jutottak volna annak a háznak a mágikus rigolyái, amiben felnőtt, és az, hogy az épület talán összeköttetésben lehet az alanti birodalom ajtójával.

Hol lehet a többi átjáró?

Közelebb hajolt, hogy jobban szemügyre tudja venni a város részleteit. Megfigyelte az aktív útvonalat, észrevéve, hogy más körök is akadtak, amik viszont nem világítottak kéken. Talán azok is mágikus ajtók lehettek? És akkor azokat az egyéb, még mindig javításra váró utakat még számításba sem vette, amikről tudta, hogy bizonyára ott futnak Oath alatt. Akár több száz átjáró is létezhetett, Román pedig még három lélegzetvételnyi időt engedélyezett magának, hogy emlékezetébe vésse a kivilágított utakat és a köröket, majd felemelte a kezét, és hátralépett.

Odasétált a számára kijelölt asztalhoz, és elvett egy üres lapot a kupacból. Amint lehunyta szemét, ismét felrémlett előtte a kivilágított út – szinte beleégett a retinájába –, majd olyan pontosan, amennyire csak tellett tőle, egy töltőtollal felskiccelte azt az üres lapra.

A szoba hirtelen mintha lehűlt volna.

Román kinyitotta a szemét.

Dacre kezdett ébredezni a díványon. Egyre gyorsabban vette a levegőt, mintha éppen rémálom gyötörte volna, keze pedig ökölbe szorult. Román az ajtó felé pillantott, a távolságot méricskélve. Nem maradt annyi ideje, hogy elmeneküljön, mielőtt Dacre magához térne, ami azt jelentette, hogy szüksége volt egy indokra, miért is van itt.

Észrevette, hogy a *Tintafoltos Hírvivő* még mindig ott hever az asztalán; Iris Dacre Enva iránt érzett, bukásra ítéltetett szerelméről szóló szalagcíme meggyűrődött, mintha valaki haragosan, a papírral mit sem törődve ragadta volna meg az újságot.

Román megjelölt három lehetséges ajtót a durván megrajzolt térképén, beazonosítva bizonyos épületeket Oathban, amelyekben talán mágikus átjárok rejtőzhetnek. Majd erőnek erejével rávette magát, hogy összehajtsa a lapot, és a zsebébe dugja. Éppen nekiállt kipakolni az írógépét, mintha ez is éppen olyan délutáni munkaülés lenne, mint

bármelyik másik, amikor Dacre őrjöngő haraggal átitatott hangja megtörte a csendet.

– *Enva!*

Román vére jéggé vált az ereiben. Mozdulatlanná dermedt, és csak nézte, ahogy Dacre felül a díványon. Az isten háttal volt neki. Még nem vette észre őt, Román viszont látta, ahogy arcát a tenyerébe temeti – ami olyannyira emberi gesztus volt, hogy a fiú mellkasa belesajdult.

– Uram! – szólt reszelés hangon, mivel azt gondolta, legjobb lesz, ha bejelenti magát. – Jöttem, hogy befejezzük a cikkünket.

Dacre nem mozdult. Akár sziklából is faraghatták volna – lélegzetet sem vett, semmi jelét nem mutatta annak, hogy tudatában lenne Román jelenlétének.

– Jól van, uram?

– Tűnj innen! – szólt rá Dacre halk, éles hangon.

Romannek nem kellett kétszer mondani. Reszketve magához vette az írógépét, és kimenekült a szobából.

* * *

Pár órával később, közvetlenül a szürkület beállta előtt, Dacre hívatta Románt.

Shane hadnagy ismét eljött érte, a szeme félárbócon, mintha csak unatkozott volna.

– Most valóban szólít? – kérdezte Román egy csepp cinizmussal.

Shane egykedvűen állta a tekintetét.

– Ezt meg mire véljem? Hát nem írtál neki egy új cikket, mint teszed azt minden egyes délután?

Román a homlokát ráncolta. Már éppen meg akarta kérdezni, Shane tudta-e, hogy Dacre délután éppen aludt, vagy esetleg csak sejtette, és kellett neki valaki, aki megerősíti a gyanúját, ám a hadnagy ekkor megszólalt:

– Az írógépedet hagyd itt! Nem lesz rá szükséged.

Román, éppen a tok fogantyúja felé nyúlva, megdermedt. Ha nem lesz szüksége az írógépére, akkor Dacre mégis mit akarhat tőle? Figyelembe véve, hogy Román milyen intim pillanatnak volt szemtanúja korábban, ez semmi jót nem jelenthetett.

A Harmadik Alouette-et a szobájában hagyva egyetlen szó nélkül követte Shane-t. Túlságosan lefoglalták az aggodalmai ahhoz, hogy bármit is mondjon, miközben Shane feszes tempót diktálva végigvezette őt Hawk Shire nedves utcain. Romannel nem volt más, csak Iris gyűrűje és az Oathban lévő leyvonalról rajzolt térkép, mindkettő mélyen a zsebébe rejtve. Kezdte nyugtalanság kínozni amiatt, hogy ilyen tárgyakat hord magával.

Nem tudta, mire számítson, azonban mire elértek az irodához, már folyt a hátán az izzadság, testét pedig rosszullét gyötörte.

Dacre nem egyedül volt. Az isten oldalán egy magas, sápatag, a nyakában fekete köpönyeget viselő férfi állt. Az arca szögletes volt, mintha sziklából metszették volna, keskeny és jeges szeme pedig ítélkezőn csillogott, ahogy szemügyre vette Románt.

Gondolkodtam kicsit azon a cikken, amit írni akartunk, Román – mondta Dacre bágyadt hangon. Arcán már nyoma sem látszott a rémálmának vagy az általa kiváltott dühének, bár Román még most, órákkal azután, hogy Dacre kiejtette, is érezte az istennő nevének visszhangját.

Enva.

Dacre róla álmodott.

Vajon mit jelentett ez számukra, a háború számára? Olybá tűnt, mintha az áramlat megváltozott volna, Román mégsem érzett mást, csak a talpa alatt megmozduló homokot – nem tudta, mihez kezdjen az apály és dagály eme új táncával.

Kezét összefűzte a háta mögött, hogy elrejtse a remegését.

– Melyik cikkről van szó, uram?

– Arról, amelyik Iris E. Winnow-éra felel. A cikkre, amit ő a *Hírvivőnek* írt, amelyben Enva eszessége és csalárdsága és a felettem aratott győzelme előtt tisztelgett. – Dacre tett pár lépést Román felé. A köztük lévő távolság egyre zsugorodott, mígnem az isten árnyéka Román lábához ért.

– És hogyan döntött, uram?

– Oathba küldelek jelentette ki Dacre. – Szeretném, ha találkoznál ezzel az Iris E. Winnow-val. Azt mondtad, korábban munkatársak voltatok, és ismeritek egymást. Hajlandó lenne beszélni veled?

– Én… *igen,* úgy hiszem, igen, uram. De miért…

– Nemcsak tehetséges író, de a *Hírvivő* is hallgat rá, ami napról napra egyre népszerűbbé válik – vágott a szavába Dacre. – Ezenfelül Envát dicsőítve ír. Érzem rajta az istennő érintését, azt, ahogy átjárja a szavait, ellenem fordítva őket. Már csak ezért is szeretném őt elragadni a feleségemtől. Szeretném, ha Iris E. Winnow nekem írna. Ha beleegyezel, hogy a nevemben cselekedj, akkor magaddal kell ezt vinned, és találkoznod a lánnyal valami nyilvános helyen.

Dacre egy borítékot nyújtott felé. Halványkék volt, olyan színű, mint egy vörösbegy tojása, és csillogott a késő délutáni napfényben. *Iris E. Winnow,* állt rajta elegáns kézírással, Román pedig kinyújtotta a kezét, hogy átvegye – szíve már kedvese nevének puszta látványától is hevesebben kezdett dobogni.

Nemsokára hazatér.

Nemsokára ismét láthatja Irist.

– Mikor induljak, uram? – kérdezte, ahogy felpillantva szemben találta magát Dacre rezzenéstelen tekintetével.

– Most rögtön.

– *Most?*

– Val itt van, és elkísérhet a városba. – Dacre a szobában várakozó furcsa, köpenyes férfire mutatott, aki továbbra is úgy figyelte Románt, mint ahogy egy sólyom figyeli az egeret. – Ha még az este útnak indultok, napkeltére Oathba értek.

Oath még innen is jelentős távolságra volt, Romannek viszont így lehetősége adódott megtudni, Val mégis hogyan közlekedik. Esélye adódott kideríteni, hol van pontosan az ajtó a családja birtokán, és saját szemével láthatta az aktív útvonalat.

Csupán azt kívánta, bárcsak nála lenne az írógépe. Iris így nem fogja tudni, hogy jön. Meglepetésként éri majd a dolog, és – ahogy azt Dacre is mondta – a találkozásuknak nyilvános helyen kell zajlania. Valószínűleg azért, hogy Val figyelhesse őket, nehogy valami gyanúsat tegyenek.

Kockázatosnak tűnt anélkül találkozni írisszel, hogy előre figyelmeztetné a lányt. Ugyanakkor szabadságíze is volt, mintha Románt kiengednék aranykalitkájából.

Ne engedd, hogy ez a szabadság megtévesszen! A figyelmeztetés remegve futott végig a testén. Román rögvest észhez tért.

– Készen állok, uram – mondta. – De a ruháim… Így menjek a városba? – Lepillantott sötétvörös kezeslábasára, ami merészen hirdette, hogy Román egy ALANTI TUDÓSÍTÓ.

– Amint megérkeztél, lehetőséged lesz átöltözni. – Dacre vetett egy pillantást Valre, aki erre pusztán felhúzta egyik szemöldökét. – Szeretném, ha egy másik üzenetet is kézbesítenél a nevemben, amíg Oathban vagy.

– Hát persze, uram. Mi lenne az?

Dacre átnyújtott neki egy másik borítékot, ugyanolyan színűt, mint az előző. A címzett más volt, azonban hasonlóképpen jelentőségteljes; Román egy pillanatig csak bámulta a nevet.

Mr. Rónáid M. Kitt.

– Egy levél az apámnak? – kérdezte remegő hangon.

– Pontosan felelte Dacre, mintha élvezte volna Román reakcióját. – Találkozni fogsz vele.

Román egyetlen szó nélkül elvette a borítékot. Merevnek érezte a tagjait, mintha dér lepte volna el annak a gondolatára, hogy újra lássa az apját. Az utolsó beszélgetésük nem volt éppenséggel gyengéd és szeretetteljes. Román nem szívesen emlékezett vissza rá, nem szívesen tért vissza gondolatban ahhoz a naphoz, amikor az apját dühösen, az anyját pedig könnyek közt hagyta maga mögött. A naphoz, amikor Iris nyomában nyugatra indult. Felmondott a *Közlönynél.* Felbontotta az Elinor Little-lel kötött eljegyzését, amit az apja azért rendezett el, hogy Dacre kegyeiben tartsa a családot, ahogy a háború egyre közelebb ért hozzájuk.

Román mindezt hátrahagyta, anélkül, hogy akár csak egyszer is visszapillantott volna.

Furcsa volt, hogy Dacre most ennyire feltétel nélkül megbízott benne – az isten hazaküldte őt, tudva, hogy ezzel az utolsó emlékei is a helyükre kerülnek majd. Valami nem volt rendben, és Román eltűnődött rajta, ez vajon valamiféle próba-e. Dacre tudta, hogy az emberei közül valaki elárulta őt. Talán így igyekezett bizonyítani Román ártatlanságát, vagy – a legrosszabb esetben – ezzel próbálta kideríteni, Roman-e az a gyenge láncszem.

Ha igen, akkor Román nem engedhette meg, hogy az igazság napvilágot lásson.

És mégis, bátorságát összeszedve Dacre szemébe nézett, és előállt egy utolsó kéréssel.

– A családommal tölthetném az estét? Már jó ideje nem láttam a szüleimét, és szeretnék eltölteni velük némi időt, mielőtt visszatérek önhöz, uram.

Dacre nem szólt. A csend feszültséggel telt meg – mint amikor a levegő pattog közvetlenül azelőtt, hogy a villám lesújtana. Román gondolatban felkészítette magát a csapásra.

– Igen – felelte végül Dacre mosolyogva. – Nem látom okát, miért ne. Töltsd csak az estét a családoddal! Tartsd észben, mi igaz és mi hamis, és mindazt, amit érted tettem. Val másnap hajnalban érted megy, hogy visszahozzon hozzám.

Akkor hát ez valóban egy próbatétel volt. Ha nem sikerül meggyőznie Dacrét arról, hogy az emlékei helyreállítását követően is odaadó és hű szolgája, akkor meglehet, hogy hamarosan ismét egy hideg, alanti kamrában találja magát úgy, hogy még a nevét sem képes felidézni. Úgy, hogy még Irisre sem emlékszik.

A gondolat kínkeserves volt. Fájdalom hasított tőle a bordái közé.

– Köszönöm, uram – préselte ki magából Román.

Készen állt a távozásra, még az írógépe nélkül is, azonban Dacre ekkor odahajolt hozzá, és szinte suttogva így szólt:

– A legjobb mindig minél kevesebbet mondani, és hagyni, az emberek hadd tűnődjenek azon, merre jártál, mit láttál, és mit gondolsz. Hadd képzeljék el, hogy mi *történhetett!* A rejtélyben nagy erő rejtőzik. Ne tedd tönkre a sajátodat!

Román tüdejében éles felelet gyülekezett, de végül csupán megköszörülte a torkát. *Légy alázatos! Győzd meg őt a hűségedről!*

– Igenis, uram – mondta sajgó mellkassal. – Észben fogom tartani.

Most, hogy engedélyt kapott a távozásra, követte Vált, el Shane hadnagy mellett, aki olyan némán állt ott, mint egy szobor, fürkésző tekintetével minden egyes kis részletet megfigyelve. Román maga mögött hagyta az irodát, és lement a hosszú, körkörös lépcsőn.

Hazamegyek, gondolta, és az izgalom, amit ez kiváltott, átsegítette ót léptei fájdalmán, nehézkes lélegzetvételein. *Iris, megyek hozzád.*

Ám közvetlenül azelőtt, hogy ő és Val belépett volna az alanti birodalomba vezető ajtón, ismét meghallotta azt a suttogó figyelmeztetést.

Ne engedd, hogy ez a szabadság megtévesszen!

{31}
Gravitáció egy más világban

Román követte Vált végig az alanti birodalom folyosóin.

Lefelé vezető utakon jártak, mintha egy újabb, még mélyebben elterülő világba tartottak volna. Egy sötétebb és öregebb világba. Amikor elértek egy rúnákkal faragott ajtóhoz, Val elővette a nyakában lógó láncról a kulcsát. Egyike lehetett az öt mágikus darabnak, gondolta Román, miközben nézte, ahogy Val felnyitja az ajtót.

Mentek tovább. A levegő súlyosnak és sűrűnek érződött, szinte már áhítatosnak, hamarosan pedig kén és rothadó hús bűze keveredett bele.

Román nekitámaszkodott a falnak, és érezte, hogy szúrós indák nőnek a szikla mentén. Lenyelte a torkába törő epét, és közben azon tűnődött, hogy Dacre engedélye talán végig csak átverés volt, Val pedig azért viszi le őt a mélybe, hogy végezzen vele.

Vajon édesebb megölni valakit, miután reményt adtál neki?

Románt kirázta a hideg, ahogy a tövisekkel benőtt folyosó végül egy tágas, hatalmas barlangban ért véget. A sziklapadló sárga, bugyborékoló medencéi fényt árasztottak, és gőzszalagok emelkedtek fel belőlük, míg a plafon olyan magasan húzódott, hogy látni sem lehetett. Majdnem olyan volt, mintha Román a csillagoktól megfosztott, éjjeli ég alatt állt

volna, és most felfelé nézve bámulta az így maradt árnyakat, miközben aprócskának érezte magát, és gyötörte a honvágy.

– Nézz a lábad elé! – vetette oda neki Val, ahogy nekiállt kerülgetni a sárga medencéket; hosszú léptei és köpenyének lebbenése felkavarták a gőzt.

Román megszaporázta a lépteit, hogy ne maradjon le. A fojtogató szag végül rávette, hogy az ingujjába köhögjön. Innentől a száján keresztül vette a levegőt, miközben gyomra görcsbe rándult a félelemtől és a rosszulléttől.

Tiszta levegőre vágyott. Meg egy csésze tűzforró kávéra. Valamire, ami enyhítheti a mellkasát és torkát kínzó fájdalmat.

– Csak semmi hirtelen mozdulat! – intette Val, lelassítva lépteit.

– Rendben. – Román elnyomott egy újabb köhögést.

Fél perccel később aztán megértette, miért is mondta ezt Val. A kavargó, kénes gőzön át egy sárkánygyík földön terpeszkedő, hatalmas árnyékát pillantotta meg – mintha csak rájuk várt volna. Egy eithral állt előttük, döbbent rá Román, élesen magába szívva a levegőt. A rém tüskés szárnyát kitárva fürdőzött a medencék melegében, fehér pikkelyes teste szivárványszínben ragyogott. A pofája csukva volt, azonban hosszú, tűszerű fogai így is kiálltak és jég módjára csillogtak, egyik nyugtalanító, vörös szemét pedig, ami akkora volt, mint Román tenyere, egyenesen a fiúra szegezte, ahogy az hirtelen megtorpant.

– Menj csak tovább! – biztatta Val halkan. – Lassan, egyenletesen. Kövess engem a bal oldalához!

Hogy micsoda? Román tiltakozni akart, de aztán tette, amire Val utasította. Egyenletes sétatempót felvéve követte a férfit annak árnyékában maradva, és megpillantotta az eithral göcsörtös-tarajos hátára, a szárnyai közé csatolt nyerget.

– Ezt most komolyan gondolja? – bukott ki Románból. A fogai egymásnak ütődtek, ahogy kirázta a hideg. – Mégis hogy fogja

irányítani? Nincs rajta kantár.

Val gyakorlott könnyedséggel elkezdett felmászni a nyeregbe.

– Gyalog akarsz elmenni Oathba, vagy inkább repülnél?

A tiltakozás semmivé olvadt Román nyelvén. Nem tudta, van-e annyi ereje, hogy felhúzza magát, hogy felüljön annak a lénynek a hátára, aminek részben a sebeit köszönhette. A lába azonban remegett – *Képtelen lennék Oathig sétálni! –,* a szíve pedig olyan erővel vert a mellkasában, mint egy kalapács. Egyszerre volt kimerült és nyughatatlan, majd végül beléhasított, hogy milyen költői is ez. Egy eithral fogja őt és a térképét elvinni abba a városba, ahol Dacréra bukás várt.

Egy eithral fogja Irishez repíteni őt.

Román követte a Val által bejárt utat, és felhúzta magát az eithral oldalán a nyereg lejtőjéhez. Mintha csak az alakot öltött lehetetlenségen ült volna.

Jól kapaszkodj meg! – vetette oda neki Val mogorván. – A felszállás mindig rázós.

Román olyan erővel ragadta meg a bőrnyereg szélét, hogy belefehéredtek a bütykei, miközben térdével úgy szorította a lényt, hogy belesajdult a lába. Közel sem érezte magát eléggé biztonságban ahhoz, *hogy felemelkedjen* a földről Dacre egyik nem is annyira mitikus teremtményén ülve. Azon a bestián, amelyik felfoghatatlan pusztítást és fájdalmat és halált okozott.

Összeszorította a szemét. Küzdött, hogy a gyomra ne vesse ki magából a tartalmát. A bőrét jeges veríték lepte el, de aztán határozottan rászólt magára: *Nyisd ki a szemed!*

Így is tett, ismét szemügyre véve a környezetét. Pár hónappal ezelőtt nem hitte volna, hogy itt lesz, ebben a pillanatban. Nem hitte volna pár héttel ezelőtt sem. És most magába akarta szívni az egészet. Sosem hitte volna, hogy eljut ide, az alanti birodalomba, a föld megannyi rétege alá,

egy csillagtalan éjszaka és bágyadt füst alkotta világba, és éppen arra készül, hogy meglovagoljon egy eithralt.

Abban a pillanatban, mielőtt a bestia felröppent volna, amikor a levegőt egyszeriben csendes áhítat és várakozás töltötte el, Román elméjében felrémlett Iris hangjának emléke.

Bár úgy hiszem, manapság egyre inkább hajlok a lehetetlen Jelé. Egyre jobban hajlok a mágia Jelé.

A lány szavai megnyugtatták. Maga elé képzelte, ahogy Iris gyertyafényben gépel, mintha ó lett volna Román gravitációja.

Val elővett egy apró sípot, ami addig egy láncról lógott az inge alatt. Három elnyúló, ezüstös hangot csalt ki a hangszerből – úgy csillogtak a levegőben, mint amikor a napfény visszaverődik az esőcseppekről –, mire az eithral felemelte a fejét, és meglebbentette szárnyait.

Hát persze. Román majdnem felnevetett. *Egy hangszerrel irányítják őket. A zenével.*

Az eithralra még azután is hatással volt a síp három hangja, hogy azok az árnyak közé vesztek. Szárnyai felkavarták a gőzt és a villanó forróságot és az aranyló fényt, míg Román végül már úgy érezte, mintha szélviharba került volna, miközben a kén csípte a szemét, és ismét köhögésre ingerelte őt. De aztán az eithral egyszer csak meglódult előre. Egyik nehézkes lépést tette a másik után, gyakorlottan kerülgetve a sziszegő medencéket.

Úgy röppentek a magasba, mintha már vagy századszorra tennék.

* * *

Megrázó felszállás volt, de miután az eithral rendesen a levegőbe emelkedett, az út szinte már kellemesnek bizonyult.

Román először meglepődött, hogy még csak el sem hagyták az alanti birodalmat. Eddig fel sem fogta, menynyire hatalmas és nyílt ez a belső világ – végtelen kietlenség, benne itt-ott bugyborékoló, gőzfátyolba vont

kénmedencékkel. Párszor, amikor Román le merészelt pillantani, látott valamit megcsillanni a homályban. A szeme elkerekedett, amikor rádöbbent, hogy rozsdás láncokat és csontvázakat lát – a csontok szét voltak szóródva a sziklaösvények mentén. Először állatcsontoknak tűntek, de aztán Román kiszúrt egyet, ami minden kétséget kizáróan egy emberi koponya volt.

A torka lángolt, ahogy elfordította a tekintetét. A szája kiszáradt és valami furcsa utóíz lepte el, Román azonban megkönnyebbüléssel tapasztalta, hogy a meleg, nedves levegő enyhítette a köhögését. Most, hogy már nem kínozta úgy a pánik, itt képes volt anélkül is mély lélegzetet venni, hogy érezte volna azt a borzalmas szúrást a tüdejében.

Végül aztán, talán fél –, talán háromórányi repülést követően – az ég és a nap és a hold nélkül lehetetlen volt mérni az időt –, Román észrevette, hogy a kénes medencék füstje egyes helyeken magasabbra szállt, mintha a légáramlat felfelé húzta volna. A hetedik ilyen után Román arra a következtetésre jutott, hogy ezek lehetnek azok a helyek, ahonnan az eithralok képesek a felszínre jutni. Újabb átjárók, amik elég nagyok ahhoz, hogy a bestiák rajtuk keresztül egyik világból a másikba repüljenek.

Rá akart kérdezni Valnél, de inkább megtartotta magának a kérdéseit. A férfi nem tűnt éppenséggel türelmes embernek, és ha Román mindenképpen feszíteni akarta nála a húrt, akkor úgy gondolta, jobb, ha addig vár vele, amíg földet nem érnek. Ám az üvöltő csend nem nyomta el sem a képzelőerejét, sem a feltevéseit.

Val szemmel láthatóan közel állt az eithralokhoz. Talán ó képezte ki vagy gondozta őket? Ezenfelül egy sípot hordott a ruhái alatt, akárcsak Dacre, és ismerte az összes dallamot, amivel irányíthatta a lényeket. Vajon milyen egyéb parancsokat ismertek még az eithralok, és vajon akkor is engedelmeskedtek a zenének, amikor a fenti táj felett repültek?

Romannek eszébe jutottak a napok, amiket a fronton töltött, és az, hogy a Platánfa Szakaszba tartozó Lark hadnagy említette neki, az eithralokat csak ritkán látták a lövészárkok felett szállni, mivel a bestiák nem tudták megkülönböztetni egymástól az ellenséget és a saját seregeiket. Ha Dacre kieresztette volna őket bombákkal a karmaik közt, az eithralok éppen akkora eséllyel dobták volna azokat Dacre, mint Enva erőire, emiatt aztán a lényeket a fronttól jó messze lévő, civil települések bombázásánál alkalmazták.

Dacre nemcsak arra használta fel az eithralokat, hogy félelmet keltsen az emberek szívében, hanem hogy *bombázzon,* majd *gázosítson,* végül pedig összeszedje a sebesült katonákat, hogy aztán látszólag teljesen meggyógyítsa őket, mielőtt megkavarná az emlékeiket, hogy úgy érezzék, hálásnak kell lenniük, és be kell hódolniuk az isten előtt. Borzalmas és könyörtelen módja volt ez a katonák és hívek gyűjtésének, Román pedig érezte, hogy forróság gyűlik a bőre alatt.

A gondolat viszont továbbra sem hagyta nyugodni: kellett, hogy létezzen valami módja annak, hogy akkor is irányíthassák az eithralokat, amikor azok a magasban repültek. Dacre csak nem mondott le teljesen a lényei feletti uralomról. Kellett lennie valami módnak arra, hogy olyankor is megzabolázza őket – ahogy azt az Avalon Bluff– ban történtek bizonyították is. Az eithralok két kört tettek meg a város felett, mindkétszer mást cipelve magukkal.

Val testhelyzetet váltott a nyeregben Román előtt. A síp megvillant a tompa fényben, ahogy az ajkához emelte.

Román elméje mélyére száműzte a haragját és töprengését, mert rádöbbent, hogy éppen landolni készülnek.

Val ismét a sípba fújt – ezúttal két hosszú hangot hallatott, amit három rövid követett. A zene betöltötte a levegőt, szivárványszínben ragyogó köröket hozva létre, amik olyan nagyra nőttek, hogy végül eltűntek szem elől, az eithral pedig felüvöltött válaszként. A lény ide-

oda dobálta a fejét, mintha ellenkezni próbált volna a paranccsal, végül mégis megindult lefelé, szárnyával apró, ám erőteljes mozdulatokat téve.

Román a rémülettől mereven kapaszkodott a nyeregbe. A landolás azonban nem volt olyan borzalmas, mint amire számított, és mielőtt akár csak levegő után kaphatott volna, az eithral már meg is állt – szárnyát ismét kinyújtva a bugyborékoló medencék felett –, Val pedig leszállt a hátáról.

– Gyerünk! – mondta.

Román félig lecsúszott, félig lezuhant a lényről, jobb bokája fájdalmasan a sziklapadlónak csapódott. Val ezt szerencsére nem vette észre, mivel rögtön megindult a kénes gőzfel legek közt kanyargó úton.

Román az eithralra pillantva habozott. A rém megint őt nézte, a szeme rubinként csillogott. Román gyomra görcsbe rándult, ahogy rádöbbent, a bestia éppen annyira fogoly, mint ó maga.

Sietve megindult Val nyomában, átlépve egy csontváz és a hozzá tartozó vaslánc maradványain, aminek vége az egyik forrongó medencébe veszett. Hamarosan vadrózsaindák kezdték el beszőni a talajt, Román pedig ráeszmélt, hogy a növények az átjáróhoz vezetik őket, aminek ívelt szemöldökfáját teljes egészében befedték a vaskos nyúlványok, a halmokba rendeződött ametisztek és a vérfoltos tövisek.

– Erre! – Val hangjában épp úgy csengett a türelmetlenség, mint a sípjának dala. Átlépett a küszöbön, egyenesen be az árnyak közé, Román pedig követte őt, és a szemét meresztve igyekezett hozzászokni a sötétséghez.

Érezte, hogy a talaj egyenletesen emelkedik a talpa alatt. A lejtőn haladva mintha tüzet lélegzett volna, amitől a halántéka is lüktetni kezdett. Áthaladtak egy újabb ajtón, ami visszavitte őket Dacre birodalmának fő szintjére, csakhogy ott ezúttal síri csend honolt. Nem

volt piac, ami köszöntse őket, a levegő pedig porosnak és állottnak érződött. A sötétségen egy magányos visszhang futott végig.

Val meggyújtott egy gyufát, amelynek halovány fénye többet segített, mint Román azt lehetségesnek hitte volna, majd párosuk megindult egy rettentő szűkös folyosón, amiből számos újabb út nyílt. A fejük felett vastagon lógtak a pókhálók, a sarkokat apró csontok kupacai töltötték meg. A falokon fürtökben nőtt az ametiszt, és ezernyi szem módjára csillogott a tűz fényében. Román itt-ott kénytelen volt lehúzni a fejét és átpréselni magát a legszűkebb pontokon, miközben teljesen lenyűgözte a hely kísérteties szépsége.

– Oath alatt vagyunk? – kérdezte végül, ahogy igyekezett emlékezetébe vésni, pontosan merre mennek.

– Igen. Már közeledünk az átjáróhoz.

– Honnan tudta, mikor szóljon az eithralnak, hogy szálljon le? Nem voltak útjelzők, semmiből sem lehetett megállapítani, hol vagyunk.

– Azt mindig lehet tudni – felelte Val. – Ha eléggé figyel az ember.

Román ezen elmerengett egy pillanatra, de aztán eszébe jutottak a szellőzőnyílások. Val talán azokat számolta, ahogy elhaladtak mellettük, tudva, hogy Oath hányadiknál fekszik. Ez tűnt az egyetlen lehetséges magyarázatnak, Romannek azonban nem volt ideje ezen töprengeni, mivel Val ismét megszólalt:

– Abban a pillanatban fel fogod ismerni, hol vagy, hogy átlépsz ajtón. Hajnal lesz, és azt tanácsolom, öltözz át, és *előbb* tedd meg, amit tenned kell Iris Winnow-val, aztán beszélj csak a szüleiddel! Tudod, merre van a Gould kávézó?

– Tudom – felelte Román.

– Ott kellene találkoznod Miss Winnow-val. A magyarázatod legyen kurta és homályos! Az átjárókról és az eithralokról egy szót se szólj! A legtöbbeknek, akik még sosem jártak alant, nehezére esik megérteni a szokásainkat.

Román várta, hogy Val még további utasításokkal lássa el, de amikor a férfi nem szólt többet, bólintott.

– Észben fogom tartani. Köszönöm, uram.

Val hirtelen megtorpant, egy apró csontváz recsegve tört szét csizmájának talpa alatt. Román fürgén manőverezve elkerülte, hogy nekimenjen, de aztán észrevette, hogy az ametisztek kész csillogó boltívet alkotnak az egyik melléküreg bejárata felett.

– Erre menj! Ez majd elvezet az ajtóhoz – mondta Val. – Holnap hajnalban itt fogok várni rád. Ne késs el!

Román ismét bólintott. Felpillantott a kristályboltívre – nem állta meg,
hogy meg ne csodálja. Azok a sötétén
ragyogó kövek vezetik haza őt.

Először kissé bizonytalan léptekkel útnak indult. Ahogy távolodni kezdett Váltói, meglepte, mennyire hiányzik neki a férfi által biztosított fény, és hogy milyen hátborzongató egyedül végighaladni egy ilyen sötét folyosón. Am aztán a levegő változni kezdett, ahogy az egyik birodalom a másikba olvadt.

Román huzatot érzett.

Olyan illata volt, mint a keményfa padlóra kent citromos fényezőnek. Mint az üvegházban nőtt virágokból kötött csokornak, és a sütőből frissen kivett, még mindig meleg melaszos keksznek. Mint a szivarfüstnek és az édesanyja rózsavizes parfümjének.

Otthonillata volt, Román pedig futott felé, az árnyak közt hangossá és akadozóvá vált a lélegzete.

A lépcső meredek és durván faragott volt, és éppen csak ki lehetett venni a sötétben, mintha csillagfény fogta volna körbe. Román addig szedte kettesével a fokokat, amíg a lába már majdnem összecsuklott alatta, mire lelassított. Erőnek erejével rávette magát, hogy nyeljen egyet, *lélegezzen,* óvatosan lépjen. Ment, egyre feljebb és feljebb,

mígnem megérezte, ahogy Dacre birodalmának hatalma reszketve végigfut a gerincén, majd úgy hullik le róla, mint egy elhajított kabát.

Román az ajtóhoz lépett. Látta, amint a kilincs üdvözlőn megvillan, mintha megérezte volna kezének melegét.

Eltűnődött rajta, vajon hányszor sétált el ezen ajtó előtt, nem is sejtve, mivé válhat egy kulcsfordulattal. Eltűnődött rajta, mennyi hétköznapi dolog rejthet varázslatot – vagy talán jobb volt erre úgy gondolni, hogy a mágia mennyire szerethetett a hétköznapiság társa lenni. Az egyszerűség és a kényelem és azon apró részletek társa, amik felett elsiklik az ember tekintete.

Román megragadta és lenyomta a kilincset. Az ajtó halk kattanással kinyílt, és a fiút keskeny fénysugár köszöntötte, amit kékre festett a hajnal.

Román torkában dobogó szívvel átlépett a küszöb felett.

{32}
Zavaros vonal

A társalgóban találta magát.

Román csak állt ott, és szívta magába az ismerős kék-arany részleteket: a díszes szőnyeget, ami elnyelte a léptek zaját, a falon nyíló márványkandallót, a brokátfüggönnyel keretezett, plafonig nyúló ablakokat, a sarokban csendesen álló zongorát, az aranyozott lambériát, és a már több generáció óta a családja birtokában lévő

keretezett olajfestményeket.

Ruhák, gondolta, ahogy a folyosón lévő állóóra elütötte a hetet. Az apja már biztos ébren van, és az irodájában szivarozik egy brandyvel jól felöntött csésze kávé társaságában. A nagymamája elvonultan élt a birtok nyugati szárnyában a kutyáival és a könyveivel, az édesanyja viszont a nap után szeretett felkelni, ami azt jelentette, hogy hamarosan ő is végighalad majd a házon. Márpedig ő mindig is inkább összhangban volt a szellemekkel, mint Román apja. Ha bárki megérzi a jelenlétét, az az anyja lesz.

Román sötét hajába túrt, majd távozott a társalgóból.

Felment a főlépcsőn, aztán végig a folyosón, bakancsos léptei alig ütöttek zajt a vastag futószőnyegen. Beosont a régi szobájába, és halkan

bezárta maga mögött az ajtót. Minden pontosan úgy volt, ahogy hagyta. Minden, leszámítva az asztalán álló váza virágot.

Román a homlokát ráncolva odalépett hozzá, és megérintette az apró, ám merészen kék szirmokat. Nefelejcsek. Tavasszal halomban nyíltak mindenfelé, felvidítva a kertet és a birtok erdős részét.

Akkor hát az anyja itt járt. Vajon milyen gyakran jöhetett be a szobájába?

Románt szégyen járta át amiatt, ahogy hetekkel ezelőtt elvált a szüleitől. Azt, ami az apjával történt, annyira nem bánta, de az anyja…? Román a gondolatát is gyűlölte annak, hogy még több gyászt és fájdalmat okozzon neki.

Erre később is lesz idő,d, gondolta, ahogy ellépett a virágoktól. *Koncentrálj a Jeladatodra!*

Elővette a térképét, Iris karikagyűrűjét és Dacre két levelét – ez volt minden, amit magával hozott alantról. Aztán gyorsan átöltözött, magára kapva egy ropogós, fehér inget és egy fekete nadrágot, végül pedig bőr nadrágtartót kanyarintott a vállára. Aztán jöhetett a ballonkabátja, mivel a reggel eső ígéretét hordozta, és egy pár tiszta zokni, amelyben megkönnyebbülten táncoltatta meg a lábujjait. Végezetül belebújt a kedvenc pár brogue cipőjébe.

Mind a négy tárgyat visszatette a belső zsebébe, bár Iris gyűrűjét egy pillanatig a kezében tartotta, és nézte, ahogy megcsillan a reggeli fényben.

Val azt mondta neki, hogy a Gould kávézóban találkozzon a lánnyal. Romannek szemernyi kétsége sem volt azt illetően, hogy Val követi majd őt fel a lépcsőn, hogy minden egyes lépését felügyelje, amíg kinn jár az utcán, egyik helyről a másikra haladva. Dacre mindenképpen azt akarja, hogy Románt szemmel tartsák.

A legfontosabb dolog az volt, hogy Irist a lehető legnagyobb biztonságban tartsa. Ami azt jelentette, hogy Val nemcsak azt nem

tudhatta meg, hogy házasok, de azt sem, hogy bármiféle gyengéd érzelmet táplálnak egymás iránt. A kávézói találkozójuk során vissza kellett térniük a régi szokásaikhoz, csak a biztonság kedvéért.

Román leült az asztalához. Írt egy gyors üzenetet, majd háromrét hajtotta a lapot, és Dacre borítékja mögé csúsztatta. Az írógépe nélkül nem tudta előre figyelmeztetni Irist. A lány mit sem fog sejteni az egészről, Román pedig csak remélhette, rájön majd, hogy részt kell vennie a színjátékban.

Román felállt, és még egyszer utoljára körbepillantott a szobájában. Az alanti kezeslábasát és megviselt bakancsát elrejtette a szekrényébe, aztán ráeszmélt, hogy még egy dologra szüksége van, mielőtt elindulna a belvárosba.

Egy telefonra.

* * *

Iris már több, mint egy napja nem hallott Román felől.

Ez nem volt éppenséggel szokatlan, csakhogy a Hawk Shire-beli találkozásuk óta, amikor is Román emlékei egyszeriben visszatértek, a fiú minden egyes este írt neki, amint biztonságban visszahúzódott a szobájába. Iris nem akarta engedni, hogy az aggodalom ködfátylat vonjon a gondolataira, ám képtelen volt szabadulni az érzéstől, hogy a sors árjának iránya megváltozott, mintha egy csillag lezuhant volna az egyik csillagképről.

Valaminek történnie kellett.

Fel-alá járkált a szobájában, a szeme sarkából a szekrény ajtaja felé pillantgatva. Jobb volt, ha Román írt először, mivel ó egyik helyről a másikra járt az írógépével, hosszú órákat töltve el Dacre társaságában. De azért akadt módja annak, hogy Iris vegye fel vele a kapcsolatot. Olyan módja, amit korábban is számtalanszor kihasznált, és nem látta okát, miért ne fordulhatna hozzá most is.

Leült a padlóra, és gépelni kezdett:

Próba, hogy az E és az R betűfejek megfelelően működnek-e.
EREEERRRRR
E

Ezúttal rövidre fogta a dolgot, majd becsúsztatta a papírt a szekrényajtó alatt. Várt, de egyre csak peregtek a percek sötét órát hozva, Iris pedig – a keze, mint a jég – elhelyezkedett ágyának szélén.

Nagyon keveset aludt aznap éjjel. Amikor másnap reggel felébredt, egy cseppet sem érezte jobban magát. A szíve sajgott, amikor látta, hogy nem vár rá levél a padlón.

Román nem üzent, neki pedig indulnia kellett dolgozni.

Iris megmosta az arcát, és kifésülte a csomókat a hajából. Talált a szekrényben egy tiszta, fakórózsaszín pulóvert, amitől bátornak érezte magát, és egy barna, kockás szoknyát. Felhúzta a térdharisnyáját és a bakancsát, majd elindult a *Tintafoltos Hírvivő* szerkesztőségébe.

Forest már a munkahelyén volt, de hagyott a húgának egy sebtében írt üzenetet a konyhaasztalon: *Sarah átjön este vacsorára. Segíts eldönteni, mit főzzek! Nem szereti az olívabogyót és a gombát. Valamint, kérlek, sötétedésre érj haza!*

Ez volt Iris reggelének egyetlen vidám pillanata, amitől aggodalma kissé alábbhagyott a villamosút alatt. Elképzelni, ahogy a bátyja vacsorát főz annak a nőnek, akin megakadt a szeme, igencsak szórakoztató volt. Azonban mire átlépte a *Hírvivő* irodájának küszöbét, Iris félelmei tízszeres erővel tértek vissza. Valahányszor nekiállt azon merengeni, hol lehet Román, és miért nem ír neki, úgy érezte, mintha egy tégla nyomná a gyomrát.

Attie már ott ült az asztaluknál, és éppen valami jegyzetet olvasgatott. Amikor Iris levetette magát a székébe, felpillantott.

– Korán jöttél – jegyezte meg.

– Ahogy te is – felelte Iris, de még mielőtt bármi egyebet mondhatott volna, a figyelme Helénán akadt meg, aki kiviharzott az irodájából, hogy töltsön magának egy csésze teát a tálalónál.

A főnökük nyúzottnak tűnt, mintha egy ideje nem aludna rendesen. A válla előrebukott, gesztenyebarna haja ernyedten, fényét vesztve lógott. A szeme alatt lila árnyak húzódtak; és ahogy kortyolt egyet a tűzforró teából, még csak fel sem szisszent. Anélkül, hogy bárkihez akár csak egy szót is szólt volna, visszatért az irodájába, mire Iris és Attie váltott egy aggodalmas pillantást.

– Két dolog – suttogta Attie közelebb hajolva barátnőjéhez. – Először is. Úgy hallom, Helena végre letette a cigit. Másodszor. A Sírkert nem akarja, hogy bármit is közöljön a háborúról vagy az istenekről az engedélyük nélkül.

– Akkor beállhatnak a sorba – jegyezte meg Iris, de aztán kirázta a hideg, ahogy eszébe jutott a múlt este hallott puskalövés. A vacsorát követően Sarah kénytelen volt náluk tölteni az éjszakát, mivel túl kockázatos lett volna kimerészkednie az utcára. – Mégis mire jó a sajtó, ha nem írhatunk arról, amit a saját szemünkkel látunk? Ha nem oszthatjuk meg a helyi híreket?

Attie, teáscsészéjét a kezébe véve, felsóhajtott.

– Nem tetszett nekik a riportunk arról, hogy Enva katonáinak és a sebesülteknek nem engedték meg, hogy a városba lépjenek.

Az a cikk csak az előző reggel jelent meg. Iris az ajkába harapott.

– Ezt meg honnan tudod?

– Tessék! – Attie átdobott egy borítékot az asztalon. – Ez reggel már ott várt Helena asztalán.

Iris egy levelet húzott ki a borítékból, és megdöbbent, amikor azzal együtt virágok hullottak az asztalra. Két le– préselt szellőrózsa, az egyik vörös, a másik fehér.

– Virágok?

– Ez a vezérük névjegye – felelte Attie. – Talán ezzel akarja kifejezni a rend fontosságát? Bár nekem van egy másik elméletem.

– Mégpedig?

– A virágok Dacrét és Envát, és a Sírkert abbéli reményét jelképezik, hogy végül mindkettejüket eltemethetik majd.

Iris szemügyre vette a két szellőrózsát, majd széthajtogatta a levelet, és olvasni kezdte:

Ms. Hammondnak a Tintafoltos Hírvivőnél!

A mai naptól kezdve arra kérjük, hogy minden, az isteneket és a katonákat érintő cikk publikálását megelőzően kérje jóváhagyásunkat. Ha nem így tesz, az kellemetlen következményekkel fog járni az újságára nézve. Szeretnénk emlékeztetni, hogy mi mindenekelőtt a nép javát tartjuk szem előtt, ennélfogva biztosítanunk kell, hogy minden egyesület és orgánum együttesen ezen célért dolgozzon. Kérjük, minden jövendőbeni cikket küldjön el a kancellárnak jóváhagyásra!

Tisztelettel,

A Sírkert

– Ez *abszurdum.* – Iris a virágokkal együtt visszatömte a levelet a borítékba. – Nem értem, mégis milyen alapon parancsolhatnak Helénának.

– Oath változik, Iris – mondta Attie. – Anya azt mondja, hogy az egyetemen ugyanez megy. A dékán adott neki egy szép hosszú listát azokról a dolgokról, amit nem szabad megemlítenie, mert attól tartanak, hogy amúgy a Sírkert fülébe jutna a dolog.

– Ez az átkozott *Sírkerti* – mormolta Iris. – Alig *két hétre* hagyjuk itt a várost, és máris átveszik a hatalmat. Nem értem, hogy miért…

– Elnézést, Winnow?

Iris félbehagyta a mondatot, és balra pillantott. Az egyik asszisztens lépett oda az Attie-vel közös asztalához, az egyik kezében egy kancsó kávét, a másikban egy jegyzettömböt tartott.

– Valami baj van, Treanne? – kérdezte Iris, de aztán a nyelvébe harapott. Óvatosnak kellett lennie. Nem lett volna szabad a szerkesztőségben, vagy ha már itt tartunk, semmilyen nyilvános helyen a Sírkert miatt érzett bosszúságát hangoztatnia. Ahogy Sarah azt tisztázta is előtte, sosem lehetett tudni, ki tagja a csoportnak.

– Telefonja van. Az illető a vonalban önre vár.

– Ó. – Iris a homlokát ráncolva felállt. Nem várt hívást; ellenállt a kísértésnek, hogy Attie felé pillantson, mielőtt odasétált volna az egyetlen magányos telefonhoz a falon.

Megköszörülte a torkát, majd kezébe vette a kagylót, és a füléhez emelte.

– Iris Winnow beszél.

A vonal recsegett. Iris már azt hitte, hogy bárki is hívta, letette, de aztán meghallotta, ahogy az illető levegőt vesz. Egy lassú, mély lélegzett hallatszott a vonalban.

– Halló? – mondta. – Kivel beszélek?

Még egy szívdobbanásnyi, elnyújtott csend, majd megszólalt egy ismerős hang:

– Iris E. Winnow?

A lélegzet mintha megfagyott volna Iris tüdejében. A szeme elkerekedett, ahogy meredten bámulta a parafa táblára tűzött, kivágott újságcikkeket, és közben olyan erővel szorította a kagylót, hogy végül már úgy érezte, minden vér elhagyta a kezét.

Kitt.

Erőnek erejével rávette magát, hogy visszanyelje kedvese nevét, míg az úgy nem feszítette a torkát, mint egy kődarab. Valami baj történt. Iris már tegnap este is érezte, és most Román szavaiban is hallotta.

– Igen – felelte, képtelenül arra, hogy elrejtse hangjának gyengédségét. – Itt Iris.

– Van egy üzenetem számodra – mondta Román. – Személyesen kell átadnom. Ismered a Gould kávézót?

Iris nem szólt, a gondolatai azonban vadul cikáztak. Igyekezett kedvese minden egyes szavát ízekre szedni, hátha így megértheti, mi történik éppen. Próbált rálelni azon szavakra, amiket a fiú nem volt hajlandó kimondani – vagy amiket *nem mondhatott ki.*

– Winnow? – noszogatta őt Román.

Már jó hosszú ideje nem nevezte őt így. Ez visszarepítette Irist az időben, mintha hátralapoztak volna egy könyvben, visszatérve a Közlönybeli fejezetekhez.

– Igen, ismerem a Gouldot – mondta óvatosan Iris.

– Mikor találkozhatnánk ott?

– Akár most is odamehetek.

– Nagyszerű – felelte Román, bár szavai inkább hangoztak úgy, mint egy sóhaj, amiről Iris nem tudta eldönteni, hogy a megkönnyebbülés vagy a vágyakozás hívta-e életre. – Húsz perc múlva ott várlak.

És azzal letette a kagylót.

Az egész olyan gyorsan zajlott, hogy Iris még vagy egy percig csak állt ott a semmibe bámulva.

A szíve azonban csak úgy mennydörgött a mellkasában, miközben a kagylót még mindig a füléhez tartotta, és hallgatta a vonal üres recsegését.

A lélegzete elakadt, ahogy beléhasított a felismerés. Román itt van Oathban. Ő pedig éppen teázni készül vele.

Iris zörögve visszatette a kagylót a kampójára.

Aztán az ajtóhoz sietett, és anélkül hagyta maga mögött a *Tintafoltosa Hírvivőt,* hogy akar csak egyszer is hátrapillantott volna.

{33}
Tej és méz

Román a kávézó sarkában álló kis asztalnál várakozott, a kabátja a széke támlájára hajtva. Irist a pályaudvar előtt álló egyik nyilvános telefonról hívta fel, mivel nem merte megkockáztatni, hogy a szülei házában lévőt használja. Már ahhoz is minden csepp ravaszságára szüksége volt, hogy kiszökjön a birtokról. A főkapun képtelen lett volna anélkül távozni, hogy észrevegyék, úgyhogy a kert mélyébe merészkedett, ahol tudta, hogy van egy rés a kerítésen, jó messzire a hátsó ablakoktól.

Ujjaival a combján dobolt, miközben tekintetét a kávézó ajtajára szegezve figyelte, ahogy jönnek-mennek az emberek. Egyikük sem Iris volt, de Román amúgy is első ként akart érkezni, és a falon ketyegő óra szerint… a lánynak még nyolc perce volt ideérni.

A pincér kihozta a teástálcát, Román azonban hozzá sem ért. A kannából illatos gőz szállt fel táncolva, az alanti kénes medencékre emlékeztetve a fiút.

Az ajtó feletti csengő csilingelve megszólalt. Egy ballonkabátot és kalapot viselő, fiatal lány lépett a kávézóba. Román visszatartotta a lélegzetét, de nem Iris volt az.

Szinte teljesen biztos volt benne, hogy Val követi őt. Román egy pillanatra sem látta a férfit a belvárosba tartó, sietős sétája során, de úgy

érezte, mintha valami jeges folyna végig a tarkóján. Apró figyelmeztetés, hogy valaki figyeli őt, pontosan számontartva, hova megy és mit mond.

Ne lankadjon a figyelmed!, mondta magának aznap reggel már vagy tizedjére. *Akkor sem, amikor meglátod őt.*

Még két perc telt el, mire végre megpillantotta Irist a kávézó ablakán át.

Román mozdulatlanná dermedt, mintha bűbájt bocsátottak volna rá. Lélegezni is képtelen volt, miközben nézte, ahogy a lány átkel az úton. Ballonkabátja ki volt gombolva, a két oldalát meglebbentette a szellő, egy pillanatra felfedve a szűk pulóvert és rakott szoknyát. Román látta megvillanni Iris sápadt térdét, ahogy a lány végigsietett a macskaköveken; haja kócosán az arcába hullott, mikor oldalra pillantott, várva, hogy egy jármű elhaladjon.

Viselkedj úgy, mint amikor együtt dolgoztatok a Közlöny*– nél!,* gondolta Román, miközben Iris odaért az ajtóhoz, és orrát imádnivalón ráncolva benyitott. Belépett a kávézóba, és egy hirtelen széllöket is beszökött a nyomában, mintha egyenesen az hozta volna őt ide kipirult arccal és csillogó szemmel. Iris megállt a pultnál, és az ajkát rágcsálva végighordozta tekintetét a vendégeken. *Őt* kereste.

Román a fülében érezte pulzusának lüktetését. Két dobbanás alatt megzabolázta a vágyait, és élesítette védelmét. Az arca hűvös, közömbös kifejezést öltött. Ez a szerep jól ment neki. Olyan ismerősnek tetszett, mint egy régi, sokat hordott ing. És mégis, amint a tekintetük találkozott a nyüzsgésen és a zajon tűi, az egész világ a semmibe veszett.

Csakis ó és Iris létezett.

Alig tíz lépés választotta el őket egymástól, ami egyszerre tűnt részegítőnek és pusztítónak. Túl messzinek és veszélyesen közelinek,

Román pedig lábát az asztalba verve felállt. A csészék megcsörrentek a csészealjokon – az egyik sütemény leesett a tányérról.

Iris elmosolyodott, és megindult felé.

Ne! Románt majdnem magával ragadta a pánik, érezte, ahogy a vére forrón és hevesen száguld az ereiben. *Ne mosolyogj rám így!*

Attól a mosolytól eggyé akart válni vele, ajkát a lány nyakára szorítani, érezni bordáinak ívét. Megízlelni az ajkát. Attól a mosolytól elő akarta csalni Irtisből mindazon szavakat, amiket annyira szeretett hallani tőle, leginkább azt, ahogy a nevét kiejtette.

Mire odaért az asztalukhoz, Iris megérezte. Látta Román zord álarcát, a jeget a tekintetében. Észlelte a kimértség és udvariasság fellegét, ami olyan volt, mint egy gyülekező vihar.

A mosoly lehervadt az arcáról, de nem tűnt legyőzött – nek. Nem, Román tanúja volt, ahogy az eltökéltség fellángol tekintetében, mire megkönnyebbülés járta át. Válla egy egészen kicsit ellazult.

– Helló, Kitt! – köszöntötte őt Iris óvatosan.

– Winnow – felelte a fiú, majd megköszörülte a torkát. – Köszönöm, hogy eljöttél. Kérlek, foglalj helyet!

Iris levette ballonkabátját, és leült. Román visszaereszkedett székébe, és a kancsó után nyúlt. A keze alig észrevehetően remegett, mintha túl sok kávét ivott volna éhgyomorra.

– Mikor is láttalak utoljára? – kérdezte Iris, ahogy a fiú teát töltött kettejüknek.

Igen, tökéletes. Fektessük le az idővonalat! Román megkockáztatott egy pillantást, ahogy átnyújtotta neki a csészét, mire a lány metsző tekintetével találta szemben magát.

– Úgy hiszem, az utolsó *Közlönynél* való napodon – felelte. – Amikor elnyertem a rovatvezetői állást.

– A, valóban. – Pont úgy hangzott, mint a régi Iris. Az, aki nem hagyta őt nyugodni a tökéletes cikkeivel.

Észrevette azonban, hogy a lány a tenyerét dörzsölgeti. Hogy a teatálcát vizslatja, és közben a homlokát ráncolja, mintha hirtelen nem tudná, hová is nézzen. A pír lassan eltűnt az arcáról, mintha egy szellemmel beszélgetett volna.

Azt kell, hogy mondjam, jól festesz mondta Román. És aztán, mivel teljesen bele volt habarodva, megbökte a lány lábát az asztal alatt.

Erre aztán Iris ismét ránézett. A tekintete éles volt, és csupa fény, meleg, mint a zsarátnok.

– Ezzel most arra akarsz célozni, hogy korábban betegesnek látszottam?

Román majdnem elmosolyodott, és örömmel látta, hogy a szín visszatér a lány arcára. Lehetett az a felháborodás, de a vágy pírja is. Ezt a játékot már a *Közlönynél* is mesterien játszották, és ha Román visszamehetne az időben…

Nem. Megálljt parancsolt a gondolatnak. Semmin sem változtatna. Mert ha megtenné, ők ketten vajon akkor is itt lennének, eskü és megpróbáltatások és olyan szerelem által összefűzve, ami úgy fonta be őt, akár borostyán a kőfalat?

– Éppen olyan vagy, amilyennek emlékeztem rád – mondta.

Iris minden bizonnyal megértette a rejtett üzenetet. A tekintete ellágyult, de éppen csak egy jottányit.

Román nem azért viselkedett így – mintha visszamentek volna az időben –, mert az emlékei ismét cserben hagyták. Nem, minden darabka a helyén volt, összeillesztve és befoltozva. Valami más okból bánt írisszel ilyen kimérten, olyan okból, amit remélte, később, amikor biztonságos, megmagyarázhat majd a lánynak.

– Azt mondtad, van számomra egy üzeneted? – Iris a tejeskancsó után nyúlt, ugyanakkor, mint Román a mézestálért.

A kezük egymáshoz ért.

Román kis híján ismét mozdulatlanná dermedt, a szíve úgy dobogott, mintha szárnyak verdesték volna a bordáit.

– A, el is felejtettem! – folytatta Iris egy legyintés kíséretében. – Te csak mézzel ízesíted a teádat, mint tette azt az összes költő. A szerkesztőségben mindig mézhiány volt miattad.

Román hálás volt a könnyed terelésért.

– Te pedig szeretsz egy kis teát tenni a tejedbe.

– O, ugyan már! – fakadt ki Iris, miközben valóban a kelleténél jóval több tejet öntött a csészéjébe. – Ez ki– adósabbá teszi.

Ez kijózanította Románt. Emlékezett a szerkesztőségbeli napokra, arra, hogy sosem látta Irist enni, vagy rendes ebédszünetet tartani. Akkoriban nem jött rá, hogy a lány, amennyire csak lehetett, a teával telítette el magát, amíg haza nem indult. Valahányszor ez az eszébe jutott, úgy érezte magát, mintha víz lepné el a tüdejét.

– Tessék! – mondta mogorván, hogy így rejtse el, mennyire meg akar szabadulni az emléktől. – Rendeltem egy kis harapnivalót. Szolgáld ki magad!

– Ami azt illeti, veszek is egyet ezekből a *szendvicsekből.* – Iris az egyik háromszög alakra vágott uborkás szendvicsért nyúlt, de aztán a szája elé kapta a kezét. – Ó, az istenekre!

– Mi az? – Román izmai megfeszültek, ahogy előrehajolt, készen arra, hogy menekülőre fogja. Talán Iris megpillantotta Vált? Vajon ez az egész készült darabjaira hullani?

– A *Hírvivőnél* felejtettem a táskámat! – sóhajtotta Iris. – Annyira siettem, miután hívtál, hogy…

– Ne aggódj, ezt én állom – vágott a szavába Román gyengéden. – Elhívtalak a munkából. A legkevesebb, amit tehetek, hogy megetetlek.

Iris ajkának egyik sarka felfelé húzódott. Román tekintetét erőnek erejével a teájára szegezte, miközben fájdalom hasított a gyomrába. A mellkasába. A csontjaiba.

Megvárta, hogy Iris elfogyasszon két szendvicset és egy süteményt, csak utána szólalt meg ismét.

– Kifejezett kéréssel küldtek ide, hogy találkozzak veled.

Iris összevonta a szemöldökét.

– Kinek a kérése volt?

Dacre neve úgy ült Román nyelvén, mint egy üvegszilánk. Nem tartotta bölcsnek, hogy hangosan is kimondja, főleg Iris előtt nem, akiről tudta, hogy képtelen lenne véka alá rejteni, miként érez az istennel kapcsolatban. Főleg azok után, amiket Dacre tett. A bátyjával. Avalon Bluff-fal. A sereggel és az ártatlan civilekkel. Kettejükkel és a jövővel, amire vágytak.

Román habozott. Ez volt az a rész, ami miatt a leginkább aggódott, mégis magabiztos könnyedséggel nyúlt a kabátja zsebébe, ahol ott lapult Dacre levele, mellette pedig az a másik, amit ő írt aznap reggel. Mindkettőt megragadta, felül tartva az elegáns, kék borítékot, úgy, hogy elrejtse a saját, sietve lekörmölt üzenetét.

– Majd csak akkor olvasd el, ha egyedül vagy – mondta, ahogy átnyújtotta őket Irisnek.

A lány homlokán elmélyültek a ráncok, ahogy megpillantotta a nevét az ismeretlen kézírással. De azért elvette a borítékot, rögtön kitapintva az alatta rejtőző, összehajtott lapot. Összefogta a kettőt, és egy pillanatig csak nézte a kéket, mielőtt saját kabátjának zsebébe rejtette volna a másik üzenettel együtt.

Ha Val figyelte is őket, akkor sem fogja soha megtudni, hogy két levél került Irishez.

– Hát rendben. – Iris megitta teájának maradékát, majd félretette a csészét. – Van még valami más mondandód is a számomra?

Román csak bámult rá. *Ezernyi* dolog volt még, amit mondani szeretett volna, és mégis, egyet sem volt képes szavakba önteni. Itt, nyilvános helyen, nem. Úgy nem, ahogy arra vágyott, mintha csak

ketten volnának egy egyszerű randevún, amikor a tea után tennének egy sétát a parkban, kéz a kézben.

Talán majd egy nap.

– Nincs – mondta Román. – És így is tovább tartottalak fel, mint kellett volna. – Felállt, felvette a kabátját, és az apja számlájára íratta a fogyasztásukat.

Iris is felállt, bár az aggodalmas csillogás visszatért a szemébe. Ajkát összeszorítva magára öltötte a kabátját, amit ezúttal szorosan begombolt.

– Akkor, gondolom, ennyi volt? – kérdezte.

Román majd' belehalt, hogy nem nézhet a szemébe. Hogy úgy kell tennie, mintha Iris nem lett volna több számára egykori kollégánál. Élesen beszívta a levegőt, mire leheletnyi levendulaillatot érzett. Tudta, hogy Iris bőrének van ilyen illata, a szappannak, amit használ.

– Ennyi volt. – Román hangja üresen csengett. – További szép napot, Winnow!

Sarkon fordult, és elsétált, olyan erővel tépve fel a kávézó ajtaját, hogy a csengő majdnem leesett.

Addig sétált kezét a zsebe rejtekében ökölbe szorítva, amíg a város egészben el nem nyelte ót.

* * *

Iris meredten nézte Román távolodó hátát.

Úgy érezte magát, mintha az egyik bordája felnyársalta volna a szívét. Mintha vér tapadna az ujjaira, ha a kabátja és a pulóvere alá nyúlva megérintené az oldalát.

A pillanat sötét bűbáját végül a pincér törte meg, aki nekiállt összeszedni a koszos edényeket.

– Bocsásson meg, kisasszony!

– O, elnézést! – Iris megvillantott felé egy erőtlen mosolyt, és ellépett az útjából, de az elméje közben olyan volt, mint egy gondolatoktól hemzsegő méhkas. A zsebébe nyúlt, és ismét megérintette a boríték hegyes sarkát. Megfordult, majd végigsétált a mosdóhoz vezető, egyenetlen folyosón.

A mosdó üres volt, Iris pedig magára zárta az ajtót.

Grimaszolva lehajtotta az ülőkét, és ráült, majd elővette és a gyenge fénybe tartotta a leveleket. Meredten nézte őket, mintha képtelen lenne felfogni, mennyire különbözőek. Melyikkel kezdje? A kékkel, amin elegánsan vetett tintával virított a neve – *Iris E. Winnow –,* vagy a simával, rajta Román bájos macskakaparásával – *Irisem.*

Mindig is szeretett előbb a rossz híren átesni, úgyhogy feltépte a kék borítékot.

Kedves Iris E. Winnow!

Bevallom, egészen addig nem is hallottam önről, vagy fordultam megfelelő érdeklődéssel újságírói munkássága felé, amíg nem olvastam a Tintafoltos Hírvivőben megjelent legfrissebb cikkét, ami mélyen megérintett. Bocsásson meg, amiért a múltban elkerülte a figyelmemet! Hosszú életem folyamán felismertem, hogy a legértékesebb dolgokat gyakran magától értetődőnek vesszük, és hajlamosak vagyunk engedni, hogy az idő úgy szaladjon előre, hogy közben képtelenek leszünk észrevenni mindazon részleteket, amikből összeáll a teljes kép. Így számtalan lehetőségről maradunk le, és évtizedekkel később azon kapjuk magunkat, hogy eltöprengünk, mi lehetett volna.

Nem kívánom, hogy ön is így járjon – úgy látom, ez a halandó népség soha nem múló hibája –, ezért remélem, okul majd a bölcseletemből. Egy újraformált világot kínálok önnek, ha van olyan bátor, hogy kinyújtsa felé a kezét, és megragadja.

Egy önhöz fogható író, akinek szavai csupa vas és só, képes még az idő folyamát is megváltoztatni, ha kellő támogatást kap.

Jöjjön, és Írjon nekem! Írjon azon dolgokról, amik a legfontosabbak! Azon dolgokról, amikről gyakran megfeledkeznek, amik közvetlenül a látottak felszíne alatt rejteznek. Csatlakozzon hozzám és a seregeimhez, miközben egy erősebb fenti világot kovácsolunk, amelynek középpontjában a gyógyulás és újjáépítés áll. Ami igazságot szolgáltat a régi sebeknek. Szeretném személyesen hallani a gondolatait. Szeretném látni, milyen egyéb szavak rejtőznek még az elméjében, és hogy miképp használhatnánk azokat arra, hogy megélesítsük a körülöttünk lévő világot, és útjára indítsunk egy új és isteni korszakot.

Gondolkozzon el az ajánlatomon! Tudni fogja, mikor adja meg a válaszát.

Alanti Dacre parancsnok

Iris, reszketegen fújva ki a levegőt, az ölébe engedte a lapot.

Egy pillanatig csak ült zsibbadtan, és bámulta a falon ferdén lógó festményt. Dacre szavai ellepték a gondolatait, olyannyira átjárva őket, hogy Iris végül már úgy érezte, mindjárt elmerül egy mocsárban.

– *Később* – suttogta, ahogy visszadugta Dacre levelét a borítékba. – Majd foglalkozom ezzel később.

Rossz ötlet halogatni valami olyasmit, ami idővel csak még hatalmasabb bestiává nőhet. Mintha az ember határozatlansága és rémülete táplálná.

Irisnek azonban még Román levelét is el kellett olvasnia. Az arca elé emelte, és megcsodálta a fiú kézírását, mielőtt szétnyitotta volna a lapot. A tenyere nedves volt, a szíve pedig úgy kalimpált, mintha ki akarna törni a csontok és az izmok és az inak ketrecéből.

Iris mindig a rossz hírrel fog kezdeni, és Dacre levele volt az egyik leggonoszabb dolog, amit valaha is olvasott. Ám a Romannel való furcsa találkája után kedvese üzenetében is állhatott valami borzalmas. Olyasvalami, amire Iris nem volt felkészülve, ahogy arra sem volt, hogy Román hangját hallja a vonal túlsó végén. Iris lehunyta a szemét, mivel félt elolvasni a fiú szavait.

Éppen olyan vagy, amilyennek emlékeztem rád, mondta szerelme alig fél órával korábban.

Iris mélyeket lélegzett, amíg végül már úgy nem érezte, mintha lángolna a tüdeje. És csakis ekkor nyitotta ki a szemét, és kezdte el olvasni az üzenetet:

Drága Iris!

Tudom, hogy tele vagy kérdésekkel. Azon merengsz, miért teáztunk éppen együtt, hogy egyáltalán mit keresek Oathban, és miért nem írtam neked mindezek előtt, hogy tudassam veled, meglátogatlak. És ezekre a kérdésekre mind meg is van a válaszom, azonban csakis személyesen oszthatom meg veled őket, amikor éppen nem figyelnek minket. Amikor biztonságban vagyunk, egy privát helyen.

Egy éjszakát maradok, mielőtt kénytelen lennék visszatérni az állomáshelyemre. Egy éjszakát, és ezt szeretném veled eltölteni.

Kénytelen leszek titkon becsempészni téged a házamba, természetesen. Készülj Jel rá, hogy másznod kell majd. És tudom, kockázattal jár, hogy arra kérlek, az éj leple alatt érkezz. De ha képes vagy rá… van egy lyuk az apám birtokát körbeölelő kerítésen, a kert északkeleti oldala mentén. A Derby Road Jelöl gyere – van egy gyalogösvény az 1345-ös és az 1347-es ház közt –, és akkor látni Jogod a kerítés gyenge pontját, közvetlenül egy tölgyfa alatt. Szinte teljesen benőtte a

földiszeder, de ha alaposan nézed, meg Jogod találni az ösvényt. Ott várok rád fél tizenegykor, amikor Jelkel a hold.

Szeretlek,

Kitt

Ui.: Egy utolsó megjegyzés jövendőbeli énem tollából, mert tudom, hogy ezt Jogom érezni, amikor elsétálok tőled: az istenekre, csodaszép voltál a teázás idején. Szeretnélek elvinni mindazon helyekre, amiket a legjobban szeretsz a városban, és azon túl. Gondolkodj el ezen! Írj egy listát! Elmegyünk mindenhová, ahová csak szeretnél. Együtt, amint vége a háborúnak.

Iris elért a levél végére. Már nem volt képes kivenni a szavakat a szemét csípő könnyektől.

Valaki hangosan kopogtatott az ajtón. A zaj visszarántotta őt a jelenbe: egy lehajtott vécédeszkán ült, a kávézó zsivaja tompán beszűrődött a falakon. Iris lehúzta a vécét, ezzel jelezve a várakozó személynek, hogy már majdnem végzett, mivel a hangja berozsdált a torkában.

Felállt, a leveleket visszadugta a zsebébe, majd megmosta kezét a csapnál, miközben egyre csak nézte foltos tükörképét.

Nem fog félelemben élni. Nem fogja beteljesíteni Dacre oly elegánsan megfogalmazott ómenjét.

Nem számít, hány év telik el, vagy hogy mi vár rá. Nem számít, mit hoz, vagy nem hoz a háború.

Iris sosem fog beleveszni abba, hogy *mi lehetett volna.*

{34}
Tizenkét perccel tizenegy után

Román nem volt tudatában annak, hogy új őrség működik Oathban, és hogy a kijárási tilalom immár szürkületkor veszi kezdetét. Legalábbis egészen addig nem tudott róla, amíg a szülei nem közölték ezt vele a rettenetesen kínos vacsora folyamán. Most pedig ott várt Irisre a tölgyfalomb alatti sötétben, pár perccel fél tizenegy előtt, aggodalma pedig úgy nőtt, mint a holdfény foltja a földön, szörnyűséges árnyakká téve az ártalmatlan bokrokat.

Összességében az egész nap olyan fura volt, és már-már úgy érződött, mintha Román *hetekkel,* nem pedig órákkal ezelőtt látta volna Irist a kávézóban. A találkozó emléke máris szépiaszínt öltött elméjében. Miután magára hagyta a lányt a Gouldban, addig járta a várost, amíg az érzelmei szénné keményedtek, és ismét képes lett tiszta fejjel gondolkodni.

Séta közben felidézte a leyvonalról készült, sebtében rajzolt térképét, és az épületeket, amelyek talán mágikus átjáróknak adtak otthont. A helyeket, amelyeket Dacre seregei esetlegesen arra használhatnak, hogy lerohanják a várost. A térkép ott volt a zsebében – úgy tervezte, hogy aznap este átadja Irisnek –, és bár legszívesebben elővette volna, hogy összehasonlítsa az utcával, nem tette, mert érezte, hogy Val még mindig

követi őt. Ezért hát Román úgy tett, mintha egyszerűen csak sétálgatna, miközben egész visszaúton az apja birtokáig az utcákat és az épületeket tanulmányozta.

Szeretett volna eltölteni egy kis időt a nagymamájával és az anyjával, így hát a főkapun át érkezett, és – mintha nem járt volna már ott aznap korábban is – bekopogtatott a rikító vörös ajtón. Az anyját majd' szétvetette az öröm, szorosan átölelte őt vékonyka karjával, hátrasimította a haját, és a napszobába húzta őt, a kedvenc helyére a házban, mivel annak ablakai a kertre és Dell apró sírjára néztek. Ám mindez eltörpült azon döbbenet mellett, amit Román amiatt érzett, hogy az apja megkönnyebbültnek tűnt, amiért látja ót.

– Mennyi ideig maradsz? – kérdezte Mr. Kitt a szivarját pöfögtetve.

A füst csiklandozta Román orrát. Igyekezett nem túl mély lélegzeteket venni, mivel érezte, hogy a tüdeje összeszorul a dohányfüstre.

– Holnap kora reggel indulok. De ma este itt alszom. A régi szobámban, ha nem baj.

– Ugyan, miért lenne baj, Román? – kiáltotta kezét összecsapva Mrs. Kitt. – Majd megejtünk egy kellemes, családi vacsorát. Pont, mint a régi szép időkben, kedvesem.

Egyáltalán nem olyan volt, mint a régi szép időkben. Bármennyire is vágyakoztak utána, vagy próbálták elhitetni magukkal, hogy az időt vissza lehet tekerni, akár egy órát, már nem térhettek vissza azokba az időkbe. De Román csak mosolygott, amikor pedig az anyja teát hozatott, és egy tányérral a fiú kedvenc süteményéből, ismét ivott és evett, mintha üres lenne a gyomra.

Számított rá, hogy a vacsoránál olyan kérdéseket szegeznek majd neki, amikre nem lesz képes teljes őszinteséggel válaszolni. *Hol voltál, miért nem kerestél minket, mesélj még, mit csinálsz mostanában.* Ahogy

arra utasították, Román homályos válaszokat adott, azonban két furcsa dolog is történt, mialatt az asztal körül ültek.

Az első a nagyija whippetje volt. Már az a tény, hogy a kutyát beengedték az étkezőbe, arról árulkodott Roman-nek, hogy az apja kezdi megadni magát, mivel a nagyanyja korábban egyik kiskedvencét sem hozhatta a ház ezen szárnyába. Most azonban a whippet ott ült, csendben és engedelmesen, a nagyi széke mögött, egészen addig, amíg hirtelen huzat nem járta át a helyiséget.

A plafonról lógó csillár kristályai remegve egymáshoz verődtek. A keményfa padló megreccsent a szőnyeg alatt. Román nézte, ahogy a poharában lévő bor fodrozódni kezd, mintha valaki egy láthatatlan kavicsot ejtett volna bele.

A nagyi kutyája felvakkantott.

– Hallgattassa el azt az ebet azon nyomban, Henrietta! – csattant fel Mr. Kitt elvörösödött arccal.

A nagyi a szemét forgatta – ő volt az egyedüli személy, aki következmények nélkül így dacolhatott Román apjával –, majd letette a szalvétáját.

– Csend legyen, Theodore!

Theodore abbahagyta az ugatást, de Román észrevette, hogy orra a keleti fal felé mutat. Az étkező és a társalgó közös fala felé.

Román figyelmét újra a tányérja felé, fordította. Valaki éppen az imént használta az átjárót. Eltűnődött rajta, vajon Val lehetett-e az, aki távozott, miután elégedett volt Román viselkedésével.

– Ez a ház csupa huzat mostanság – motyogta a nagyi, ahogy odadobott egy darab sonkát a kutyának.

– Hmm. – Mr. Kitt mindössze ennyit felelt, aztán tekintete találkozott Romanével a gyertyatartók felett.

Váltottak egy mindentudó pillantást. Romannek fogalma sem volt, az apja maga vajon bármikor is lemerészkedett-e az alanti világba, vagy

csak a szívélyes házigazda szerepét játszotta Dacre kedvéért, engedve, hogy Val ké– nye-kedve szerint járkáljon.

Alig tíz perccel később, amikor a személyzet éppen a harmadik fogást szolgálta fele, sor került a második furcsaságra.

Egy férfi, akit Román még sosem látott korábban, lépett be az étkező ajtaján, és ment oda az apjához, majd lehajolva valamit a fülébe súgott. A férfi alacsony és zömök volt, és sötét kabátot viselt, aminek gallérját felhajtotta, hogy védje a nyakát. A bal füle permanensen duzzadtnak tűnt, elárulva, hogy valaha bokszoló lehetett, állkapcsa mentén pedig egy sebhely futott végig.

Román némán figyelte a röpke párbeszédet – meglepte, hogy az apja nem gurult dühbe, amiért megzavarták. Bármit is súgott neki a férfi, az elégedettséggel tölthette el Mr. Kittet, mivel a homlokán kisimultak a ráncok, majd bólintott.

Épp amilyen hirtelen érkezett, a férfi olyan gyorsan távozott is. A bejárati ajtón át hagyta el a kúriát, beleveszve a szürkületbe. Román ezt követően addig meredt az apjára, amíg Mr. Kittnek nem maradt más választása, mint hogy viszonozza a tekintetét.

– Ez meg ki volt? – kérdezte Román lényegre törően.

Az apja nem siette el a választ, előbb még a borából is hosszan kortyolt egyet.

– Egy alkalmazottam.

– Egy alkalmazottad?

– Igen. Van ezzel valami problémád, Román?

Román a nyelvébe harapott. A férfi több volt egyszerű alkalmazottnál, és ettől libabőrös lett a karja.

– Segít édesapádnak rendezni az üzleti ügyeit – mondta az anyja a maga légies hangján. – Bruce-nak hívják. Néha csatlakozik hozzánk délutáni teára.

– Valamiféle őr – motyogta a nagyi az orra alatt.

– Őr? – visszhangozta Román. A gerincén jeges hideg futott végig, ahogy felmerült benne, nem lehetséges-e, hogy az apja túlságosan belegabalyodott Dacre ügyleteibe, és most úgy érzi, testőrre van szüksége. Aztán eszébe jutott Iris is, aki aznap este arra készült, hogy beosonjon a hátsó kerten át, hogy találkozzon vele. – A birtokot őrzi?

– Nem – kuncogta Mr. Kitt –, bár nem értem, miért izgat ez téged, fiam. Sosem érdekeltek igazán a családi ügyek, sem ez a ház, amit majd te örökölsz.

Döfés. Román arca elvörösödött, és már éppen úgy döntött, hogy ennyiben hagyja a dolgot, amikor az anyja megemlítette a Sírkertet, és azt, mennyire hálás ezeknek a névtelen polgároknak, akik azon ügyködnek, hogy biztonságossá tegyék Oatht. A Sírkertnek, aminek tagjai szigorú kijárási tilalmat vezettek be. Miközben Iris éppen arra készült, hogy végigjárja az éjfestette utcákat, hogy találkozzon vele.

Román gyomra görcsbe rándult, ahogy az utolsó fogás után átadta a levelet az apjának, majd megindult a szobája felé. Már félúton járt a lépcsőn, amikor Mr. Kitt utánaszólt a bejárati csarnokból.

– Tudod, hogy mikor fogsz legközelebb meglátogatni minket, fiam?

Román megállt a lépcsőn.

– Nem, apa.

Mr. Kitt bólintott, de szeme közben összeszűkült.

– Biztos rettentő elégedett lehet veled, ha engedte, hogy egy estére hazagyere.

Román a fogát csikorgatta. Igen, rengeteget tett Dacré-ért. Oly sok minden gépelt le neki. Annyi propagandát.

A gondolattól hányinger kerülgette.

– Ez maradjon is így! – Mr. Kitt halkan, szinte suttogva beszélt. – Legalábbis még egy kis ideig.

A rosszat sejtető mondat egészen a lépcsősor tetejéig követte Románt. A családja belekeveredett egy isten ügyleteibe, és ő nem tudta,

hogy amikor véget ér a háború, képesek lesznek-e majd megszabadulni ennek hálójából. Ha Dacre győz… akkor örökre a hatalma alá kerülnek. Ha pedig Enva… a Kitt családot árulóként fogják megbélyegezni.

Román belépett a szobájába, és bezárta az ajtót. Nekidőlt a fának, és megnézte őt.

Még csak fél tíz volt.

Még maradt egy órája Iris érkezéséig. Lefejtette magáról a ruháit, belépett a szobából nyíló fürdőszobába, és megnyitotta a zuhanyt.

Addig engedte, hogy a forró víz a mellkasát verje, amíg a bőre szinte már úgy vöröslött, mintha megégett volna. Egy fenyőillatú szappannal végigdörzsölte a testét, majd a haját is megmosta – mire elzárta a csapot, és nekiállt megtörülközni, az ujjhegyei olyan ráncosak voltak, mint a mazsola. Miután letörölte a párát a tükörről, hátrafésülte a haját, és megborotválkozott, aztán csak nézte a tükörképét.

Üresnek és a koránál jóval idősebbnek tűnt.

Elfordította tekintetét, és ahogy ismét az órára sandított, a szíve hevesebben kezdett el dobogni. Már majdnem tízre járt az idő.

Román kisétált a mosdóból, és kinyitotta a szekrényét. A legjobb ruháját vette fel, az ing ujját felhajtotta a könyökéig, a gallérját pedig nyitva hagyta. Egy újabb nadrág, amit a bőr nadrágtartója tartott a helyén. Jól kitaposott cipő, amiben majd képes lesz némán osonni.

Leült az ágyára, és a lábfejével rugózva várt.

Amikor az óra végre tíz óra húszat mutatott, felállt, és kinyitotta az ablakot. Kisebb korában párszor már csinált ilyet – annak az izgalma, hogy ellenszegül apja szigorú szabályainak, olyan édes volt, mint egy kemény cukorka. Azonban Del halála után Román felhagyott az ilyen dolgokkal. Számtalan szempontból felhagyott akkor az élettel; a bűntudata úgy fojtogatta őt, mint egy szellem.

Most azonban kiügyeskedte magát a tetőre – az izmai emlékeztek a régi mozdulatokra –, és annak széléhez húzódott, ahol a bimbódzó

kacsoktól illatozó léclugas a ház oldalához volt szögezve. Román lemászott rajta, és fellélegzett, amikor a cipője a fűhöz ért.

Árnyéktól árnyékig haladt, némán, összehúzva magát, meg-megállva, hogy szemügyre vegye a környezetét. Annak a nyomát kereste, hátha Val vagy apjának alkalmazottja, Bruce követi őt. Azonban nem volt a közelben más, csak a lágy szellő és az éppen csak szirmukat bontott virágok. A fűzek és a galagonya és a cseresznyefák. A tökéletesen metszett bokrok és a pár csalafinta gyom tánca.

Román folytatta útját, elérve a megbeszélt helyre. Aztán várt, fel-alá járkálva a tölgy gyökerei között. Azzal foglalta le magát, hogy gondolatban újra és újra lejátszotta az este eseményeit. Amikor azonban a holdfényben karórájára pillantott, az aggodalom szoros csomót kötött a mellkasában.

Már tíz óra negyvenhét volt, és Irisnek még mindig semmi nyoma.

Végül aztán Románt úgy hatalmába kerítette az idegesség, hogy kénytelen volt leülni. Addig köhögött, amíg a fájdalom kiélesedett, a szeme pedig könnybe lábadt; lehunyta, és a légzésére koncentrált. Lassan és mélyen és jelentőségteljesen.

Képtelen volt megállni – ismét az órájára nézett. Tíz ötvennyolc volt.

Meddig várok még, mielőtt feladom?

Az volt a baj, hogy Román semmit sem szeretett feladni, és hajlandó lett volna egész éjjel várni Irisre. Addig, amíg leszáll a hold, a nap pedig feltűnik a látóhatáron, megolvasztva a csillagokat. Addig, amíg nem marad más választása, mint hogy visszatér a társalgóban lévő ajtóhoz.

Tizenkét perccel múlt tizenegy, amikor végre meghallotta, ahogy elroppan egy gally.

Felállt. Szemét meresztve bámult az árnyak közé, aggodalma pedig semmivé foszlott, amikor felismerte Iris földiszeder ágai közül előtűnő alakját.

– A mindenit, Kitt! – suttogta a lány. – Nem vicceltél a tüskékkel.

Román elmosolyodott a sötétben. Megfogta Iris kezét, és kihúzta őt a tüskés ágak közül, mígnem ott állt előtte, olyan közel hozzá, hogy érezte a leheletét. A holdfény a lány arcára vetült, a szeme úgy csillant meg tőle, mint két csillag.

– Téged is jó újra látni, Winnow – mondta Román, miközben nézte, ahogy Iris ajka hamiskás mosolyra húzódik. Ennek láttán kellemes sajgás ébredt benne, amitől eszébe jutottak a régi szép napok, amikor a lány asztalánál állva piszkálta ót. – És bármit hajlandó lennék megadni, hogy tudhassam, mi jár éppen a fejedben, és hogy mit tettem, amivel kiérdemeltem tőled ezt a pillantást.

Azért jöttem, hogy behajtsam azt a szívességet, amivel tartozol nekem – felelte Iris. – A szívességet, amit egy ablakpárkányon ígértél nekem, innen rettentő messze.

Román epekedve várta ezt a pillanatot. Hányszor feküdt az ágyán a sötétben, egyedül és álmatlanul, a vágy által kísértve?

Ujjait Iris hajába csúsztatta, és lehajolva ajkát a lányéhoz érintette.

{35}
Nefelejcs

Iris íze pont olyan volt, ahogy emlékezett. Mint cukor az erős fekete teában. Mint a levendula. Mint a hajnal első sugarai. Mint a mezőről éppen csak eltűnő pára.

Román két keze közé fogta a lány arcát, hüvelykujjával piruló bőrét cirógatta, miközben Iris ajka szétnyílt az övé előtt. Felnyögött, amikor a lány nyelve az övéhez ért. Iris jelentett számára mindent, ami ismerős, mindent, amit szeretett, mégis volt benne valami új és váratlan, ahogy finoman a fiú alsó ajkába harapott. Egy csepp incselkedés, egy kihívás. A lány olyan oldala, amit Román kétségbeesetten fel akart fedezni és emlékezetébe vésni.

Testében sajgás áradt szét, amikor Iris megragadta az ingjét és közelebb húzta őt magához. Román a tölgyfa felé mozdult, mígnem a lány háta a törzsnek feszült, lábuk pedig beleveszett a gyökerek rengetegébe.

Lélegezz!, parancsolt magára Román, majd erőnek erejével rávette magát, hogy elszakítsa a száját Irisétől. A testük közt leheletnyi hely sem maradt; Román pedig lehajolt, ajkát végighúzta a lány nyaka, kulcscsontjának íve mentén.

– *Román!* – suttogta Iris. A hangja rekedtes volt. Feszült. Román rádöbbent, hogy a lány képtelen rendesen levegőt venni így, hogy ő a fa törzsének szorítja, mintha kettejüket egy hajszál választaná el volna attól, hogy örökre itt ragadjanak, összefonódva az ágak közt, mint egy mítosz alakjai.

– Fájdalmat okozok? – kérdezte Román összeszoruló torokkal, ahogy elhúzódott a lánytól.

Iris körme a hátába mélyedt, a helyén tartva ót.

– Nem. Látod azt a fényt? Ott ni, a szeder ágain túl?

Román a félelemtől merev tagokkal hátrasandított.

Egy pillanatra, egyetlen pillanatra teljesen meg is feledkezett róla, hol vannak. Hogy milyen világban élnek. És pont, ahogy Iris mondta, egy zseblámpa fénye pásztázta végig a szomszédos telket. Romanben felmerült, hogy talán Bruce lehet az, de nem akarta kideríteni.

Figyelmét ismét Iris felé fordította. A lány fél arcára sötétség borult, a szeme azonban gyengéden és várakozón csillogott, ahogy nézte őt.

Itt nem vagyunk biztonságban, gondolta Román, ahogy megfogta a lány kezét. A vérében fellobbanó futótűz elcsendesedett kissé, de még így is érezte csontjaiban a forróságot. A zsarátnokot, ami arra várt, hogy ismét lángra kapjon.

– Gyere velem! – mondta, és elvezette onnan Irist.

* * *

Máskor és egy másik világban, ahol az istenek sosem ébredtek fel, Román körbevezette volna Irist a kertben, megmutatta volna neki az összes kedvenc helyét, és felidézte volna legkedvesebb emlékeit. Azonban az a világ csakis álmokban létezhet, úgyhogy Román fogta a lány kezét – ami olyan meleg volt az ó hideg ujjai közt –, és árnyéktól árnyékig sietett vele, vissza a birtok hűséges fényeihez.

Biztonságban felmásztak a léclugason, majd keresztül a tetőn, be a fiú szobájába. Román alig kapott levegőt, és nem akarta, hogy ezt Iris észrevegye. Nyert egy pillanatot, hogy összeszedje magát azzal, hogy becsukta az ablakot, és összehúzta a függönyt. Csakis ekkor, amikor mindketten úgy érezték, olyan menedékbe értek, ahol egyetlen isten sem találhat rájuk, Román csakis ekkor fordította tekintetét a hálószobáját vizslató Iris felé.

A lány, nem meglepő módon, a száját eltátva először a könyvespolchoz lépett. Szeretetteljesen érintette meg az aranyozott gerinceket, aminek láttam Román legszívesebben az összes kötetet odaadta volna neki.

– Szép kis könyvtár – szólt Iris, vetve felé egy gunyoros pillantást. – Hány szinonimaszótár rejtőzik ezeken a polcokon?

– Csak hat.

– *Csak?*

– A felét örököltem.

– A, már emlékszem. Ezeknek a könyveknek egy része a nagyapádé volt.

Román bólintott, tekintete pedig követte a lányt, ahogy az a szekrényéhez lépett.

– Szóval *ez* az a hely, ahol a leveleim először megtaláltak téged – nyitotta ki Iris a faragott ajtót.

– Mm. A lapok olyan rendetlenséget csináltak a padlómon, hogy kénytelen voltam elolvasni, mit is írtál.

– Az összes pengeéles mondandómat. Mindazon gondolatokat, amiket túl nehéz lett volna hangosan kimondani. – Iris egy pillanatra elhallgatott, ahogy szemügyre vette a fiú ott lógó, kikeményített és színek szerint elrendezett ruháit. – Meglep, hogy nem menekültél el már akkor előlem.

Talán a hangszíne tehetett róla, vagy a szavak, amiket nem mondott ki, azonban Román így is meghallotta, elrejtve lélegzetének ritmusában. Vagy az, ahogy felrémlett a sebezhetősége, mintha leeresztett volna egy vértdarabot.

Pont ellenkezőleg – mondta Román. – A szavaid voltak azok, amik hozzád vonzottak.

– Lehet, hogy kénytelen leszek kölcsönkérni egyet – mondta Iris egy szívdobbanásnyi szünet után.

– Mit?

– Az egyik ingedet, hogy legyen miben aludnom. Bár az ágyad eléggé keskeny. Egyszemélyes matrac, ahogy elnézem.

Román tett felé egy lépést. Aztán még egyet, mígnem már meg tudta volna számolni a szeplőket az orrán.

– Azt hittem, ezt már megtanultad velem kapcsolatban a *Közlönynél* töltött időnk alatt, Winnow.

– Számtalan dolgot megtanultam veled kapcsolatban abban a szerkesztőségben – felelte Iris felhúzott szemöldökkel. – Ennél kicsit pontosabban kell fogalmaznod.

Román lehajolt, száját a lányé felé fordította. Érezte, ahogy Iris élesen beszívja a levegőt, az ajka résnyire nyílt. Végül csak annyit mormolt:

– Imádom a kihívásokat.

– Akkor hát mondd, mire gondolsz!

– Ketten is elférünk az ágyamon.

– Ha te mondod, Kitt.

Mielőtt megérinthette volna, a lány elsiklott mellette, de Román érezte, ahogy Iris ballonkabátjának ujja a karjához ér, libabőrt hagyva a nyomában. Megfordulva nézte, ahogy a lány határozott léptekkel az ágyához sétál, ahol aztán leült a matrac szélére, hogy kitapasztalja, milyen puha is az.

– Mindig szerettem volna egy felhőn aludni – mondta Iris. Aztán lefeküdt, haja szétterült Román párnáján.

– Megfelel az elvárasaidnak? – cukkolta őt a fiú.

– Teljes mértékben. És ezt még nem tudod rólam, de hajlamos vagyok ellopni a takarót.

Román elmosolyodott, majd ő is odament az ágyhoz.

– Ami azt illeti, tudom, méghozzá tapasztalatból.

Arról az éjszakáról, amikor a tied lettem.

Gondolatban most visszatért oda. Az azelőtti éjszakához, hogy a világ darabjaira hullott volna. Akkor együtt voltak, ám teljes sötétségben. Nem létezett más, csakis csupasz bőrük és a kezük, az ajkuk és a nevük. Ahogy lassan felfedezték egymás testét a pokróchalmon feküdve.

Román Irisre pillantott, ahogy ott feküdt előtte teljesen felöltözve, pulóverben és szoknyában, ballonkabátjának öve szorosra húzva a derekán. A harisnyája a térdéig ért. A bakancsát por fedte. Most, ebben a pillanatban valahogy nem tűnt valóságosnak, és Román eltűnődött, nem lehetséges-e, hogy csak képzeli őt, ahogy korábban már oly sokszor. Amikor maga elé képzelte, miként festene a lány az ágyában.

– Gyere ide! – suttogta Iris.

Román lefeküdt a matracra, érezte, ahogy az besüpped a súlya alatt. Iris az oldalára fordult, hogy rendesen lássa őt, miközben egyik lábát a fiúéi közé csúsztatta, lábfejét a bokájába akasztva. Románt hirtelen cserbenhagyták a szavak, mintha a lány testének melege mindet elolvasztotta volna, azonban ez a csend kellemes volt. Örömét lelte benne, miközben rezzenéstelen tekintettel figyelte

Irist.

A lány nekiállt ujjhegyével cirógatni az arcát. Szemöldökének ívét, állkapcsának élét, ajkának sarkát.

– Úgy festek, ahogy emlékszel rám?–kérdezte Román. Bolond egy kérdés volt – csak pár hétre szakította el őket egymástól a sors. Nem évekre. Mégis egyre csak az járt a fejében, Iris érzi-e a változásokat, amik végbementek a bőre alatt. A repedéseket és a sebeket. Azon tűnődött, Iris vajon keblére öleli-e majd ezeket a törött darabokat, vagy tart majd tőlük.

– Igen. – Iris megérintette torkának völgyét, mire Román megborzongott. – És én?

Román viszonozta a lány cirógatását: ujjával követte Iris orrának nyergét, ajkának ívét. Hajának hullámait. Szempillája sötét vonalat. Es tudta, hogy ő is megváltozott. Nem ugyanazok voltak, mint akkor, amikor először eskü tettek egymásnak. Ettől csak még fájdalmasabban kívánta a lányt. Ujjai végigsiklottak Iris testén, feltérképezve bordáinak vonulatát.

– *Igen* – mondta Román.

A keze még tovább merészkedett, le kedvese csípőjéhez, és csak akkor torpant meg, amikor ujjai a lány kabátjába rejtett tárgyhoz értek.

Román megdermedt.

– Az egy *könyv* a zsebedben?

– Nézd csak meg! – biztatta Iris.

Román így is tett, előhúzva egy apró, barna kötetet a lány zsebéből. A borítón aranyozott madár díszelgett, Román figyelmét azonban a lapok közé dugott kék boríték ragadta meg. Rögtön felismerte, és felszisszent. Vonakodva kihúzta Dacre levelét az oldalak közül, majd letette a könyvet az ágyra kettejük közé.

– Mit üzent neked? – kérdezte Román nehézkes hangon.

Iris felült. A bensőséges pillanat tovaszállt, mintha Dacre belopakodott volna a szobába. Mintha árnyék módjára követte volna őket arra a helyre, ami egykoron biztonságosnak tetszett.

– Elolvashatod – mondta Iris lágyan.

Román képtelen volt ellenállni a kísértésnek – megadta magát aggodalma és dühe akaratának.

Amíg ő Dacre szavait olvasta, Iris felkelt az ágyról. Mire Román a levél végére ért – A vére forrón lüktetett ereiben az indulattól , a lány levette a bakancsát és a kabátját.

– Azt hiszi, hogy valami madár vagy, amit befoghat és kalitkában tarthat – mondta Román, ahogy felállt az ágyról. A papír összegyűrődött öklében. – Egy madár, ami majd csakis neki dalol. Gyűlölöm, hogy megpróbál magához csalogatni téged!

– Bevallom, ügyesen bánik a szavakkal. – Iris Román szemébe nézett. A tekintete kifürkészhetetlen volt. – És ha nem tudnám, milyen valójában, meglehet, hogy akár még át is ejtett volna. De már tudom, mit fogok felelni neki. Szinte egész nap ezen töprengtem.

– És mit fogsz felelni?

Iris átszelte a szobát, és megállt Román előtt, lábujja a fiú lábujjához ért, majd egyenesen kedvese szemébe nézve, állát dacosan előreszegezve, kivette Dacre levelét Román kezéből.

– *Sosem* kaphat meg – jelentette ki.

Román megbabonázva nézte, ahogy Iris apró darabokra tépi Dacre levelét.

A lány egy másodpercet sem vesztegetve a fürdőbe vonult. Egy pillanattal később Román hallotta, ahogy lehúzza a vécét. Maga elé képzelte, ahogy Dacre tintája elmosódik a vízben. Ahogy semmivé lesz úton a csatorna felé.

– Rendben van, Kitt – szólt Iris, ahogy kilépett a mosdóból. Karját keresztbe tette mellkasa előtt, és nekidőlt az ajtófélfának. – Beszélnünk kell.

– Miről? – kérdezte Román. Meglepte, hogy a hangja milyen rekedtesen hangzik.

– Arról, hogy milyen hatalmas ez a fürdő! – jelentette ki a lány. – Még soha életemben nem láttam olyan zuhanyt, mint a tiéd.

– Esetleg szeretnéd ki is próbálni?

– Ami azt illeti, igen, szeretném.

Román elmosolyodott, majd kedvese mellett ellépve bement a fürdőszobába. A fekete-fehér csempék csillogtak, ahogy kinyitotta a zuhany üvegajtaját, és elfordította a csapot. A plafonból ömleni kezdett a víz, forró párával véve körbe őket.

– Szappant és sampont találsz ott azon a polcon – mondta a fiú, ahogy beállította a hőmérsékletet. – Mindjárt hozok neked törülközőt…

Iris megérintette a karját, mire Román megfordult, és ránézett – a lány haja csillogott a párától. Iris kezét lassan kedvese nadrágtartójához emelte, és lecsúsztatta válláról a bőrpántot. Román még csak levegőt sem vett – úgy érezte, mintha a szívét, amely meg-megrándult mellkasa mélyen, egy zsineg fogta volna körbe Iris mozdulataihoz, Iris szavaihoz kötve őt.

Iris nekiállt kigombolni az ingét, de félúton mozdulatlanná dermedt, és alsó ajkába harapott.

Román teste megfeszült – eltűnődött rajta, hogy kedvese vajon az előtte feltáruló, sápadt bőre miatt habozott-e. Ha tovább halad, végül megpillantja majd Román összes kiálló csontját. Hasának befelé forduló ívét. Dacre táborában sosem akadt elegendő étel, így az éhség Román legközelebbi társává lett. És a hegei? Egy térkép, amin annyiszor végigfuttatta ujjait magányában.

Torka összeszorult a szégyentől. Egy másik érzelem nyomán pedig, amit képtelen lett volna megnevezni, elvörösödött a bőre. Már éppen megfogta volna Iris kezét, amikor a lány megszólalt:

Csak most döbbentem rá valamire. Te már zuhanyoztál ma este, nem igaz?

Román kifújta a levegőt. A megkönnyebbülés meglágyította a csontjait, közelebb hajolt kedveséhez.

– Igen, de attól még csatlakozhatok hozzád, ha szeretnéd.

Iris elmosolyodott. A szeme csillogott, ahogy ügyes ujjai folytatták útjukat a Román dereka felé vezető gombok mentén.

Nagyon is szeretném, Kitt.

* * *

Öt perccel később Román tenyere samponnal volt tele. A levegő meleg volt, a zuhany pedig szinte perzselő, ahogy a víz peregve végigfolyt a testükön. Iris azonban egyre csak balra és még inkább balra nyomta a kart, mintha azt akarta volna, hogy a víz tűzforró legyen.

Román viszont, bár bőrén olyan vörös foltok éktelenkedtek, mintha lesült volna a napon, bármit megengedett volna neki.

– Csukd be a szemed! – mondta.

Iris így is tett, majd összeráncolta az orrát, ahogy a víz gyöngyözve az arcára hullott. A lélegzete elakadt, ahogy Román nekiállt megmosni a haját, addig ügyködve a samponnal, amíg az habzani nem kezdett. Újra és újra végighúzta ujjait a lány tincsei között, megcsodálva, hogy kedvese haja milyen hosszúnak és sötétnek tűnik vizesen – mélybarna színt vett fel, amiben egy csepp borostyán fénylett, mint a vadvirágból készült méz.

– Hát ezért volt mindig olyan jó illatod a szerkesztőségben – sóhajtotta Iris.

Román nekiállt kiöblíteni a sampont, és örömmel töltötte el, amikor Iris felnyögött.

– Valóban jó illatom volt?

– Elmehetett volna az áram a téli napforduló estéjén, és akkor is abban a pillanatban felismertelek volna, ahogy belépsz a *Közlönybe.* Gyűlöltelek is érte.

Román vigyorogva köröket rajzolt egy szappannal a lány hátára. Az örökzöldek és a rétifű illata szétterült kedvese vállán. A gerince íve mentén.

– És nézd, hová vezetett téged ez a megvetés!

– Ha akkoriban közlöd velem, mit tartogat számomra a sors, kinevettelek volna.

– Tudom – bólintott Román.

Iris elhallgatott. A víz továbbra is csak hullott, igéző morajjal töltve meg a helyiséget, amikor a lány egyszer csak Román felé fordult. Román lepillantott, tekintete követte Iris testének vonalát le a akadt valamin.

lábáig, és a figyelme meg-

Már akkor is észrevette, amikor lehúzta kedvese térdharisnyáját. A véraláfutásokat és a vart Iris térdén. És bár ezt nem árulta el neki, de az emeleti ablakból figyelte őt, amikor keresztülrohant a Hawk Shire melletti mezőn. Saját hitetlen szemével látta, ahogy a lány kikerülte a lövéseket. Látta, ahogy a kocsi fényszórója keresztülmetszi a sötétséget, és elviszi őt onnan.

Fuss, Iris!

Román úgy érezte azokat a kilométereket, mintha a testében szétterjedő betegség lett volna. Mintha sorban megfertőzte volna a vérét, a csontjait, a szerveit. Érezte a távolságot, ami úgy duzzadt, mint a hold. Egyre csak töprengett és azon aggódott, Iris vajon hová tarthat, és látja-e még őt valaha.

Román letette a szappant.

Térdre ereszkedett a lány előtt, kezével megérintette a bőrén azokat az érzékeny pontokat. Arról meséltek neki, hogy Iris erős és bátor, de arról is, hogy az övé. A lelkűk nem egymás tükre volt, hanem egy egész két fele, két egymás mellett ragyogó csillagkép.

Azt akarom, hogy láss engem, írta egyszer Irisnek. *Azt akarom, hogy ismerj.*

Román arcát a lány lábához szorította. Úgy érezte a sebeit, mintha a sajátjai lettek volna, és ajkával cirógatta őket, érezve a víz ízét a lány bőrén. A vére forrón és hevesen lüktetett. Olyan volt az ereiben, mint egy nyári vihar, és mégis, abban a pillanatban, hogy Iris megérintette a haját, Román elméje mozdulatlanná dermedt.

Felpillantott kedvesére – az arca kipirult, a szeme sötéten csillogott.

– Annyira aggódtam! – suttogta Iris.

– És miért aggódtál annyira?

– Amiatt, hogy te és én soha többé nem élhetünk át ™E egy ilyen pillanatot.

Román nyelt egyet. Ezernyi dolgot mondhatott volna, ám ekkor rádöbbent, hogy a lány reszket. Rádöbbent, hogy ő is reszket.

– Remegsz – mondta. – Túl hideg a víz? Szeretnéd, hogy abbahagyjam?

– Az istenekre, dehogy! Csak az járt a fejemben, milyen furcsa is ez. A gondolat, hogy hány emberrel sodor minket össze a sors életünk folyamán. Az, hogy olyasvalaki, mint én, rátalált valaki olyanra, mint te. És vajon, ha sosem írom meg azt az esszét, és küldöm be hirtelen ötlettől vezérelve a *Közlönye...* akkor is itt lennénk?

– Most átmész itt nekem filozófusba, Iris?

– Nem bírok magammal. Te a legjobbat és a legrosszabbat hozod ki belőlem.

– A legjobbat, mindenképpen. Na de a legrosszabbat?

Iris állta a tekintetét, miközben a víz könnyek módjára csöpögött az arcáról. Aztán ismét cirógatni kezdte a haját, Román pedig még a lábujjában is érezte gyengéd érintését. Szívét nem a hatalom vagy a félelem vagy a varázslat hasította ketté, hanem a lány keze, ami gyengéd imádattal érintette őt.

– És amúgy a válasz az, hogy igen – mondta Komán, majd megcsókolta kedvese térdének ívét. – Akkor is rád leltem volna, ha sosem írod meg azt az esszét.

* * *

Három perccel később elfogyott a meleg víz.

Ahogy zúdulni kezdtek rájuk a jeges cseppek, Román megragadta a csapot, és gyorsan elzárta. Iris levegő után kapott, de a fiú nem tudta, hogy ezt a hideg víz okozta sokk váltotta-e ki, vagy az, ahogy ő felállt, a karjai közé kapta, és kicipelte a zuhany alól.

Nem pont ezt tervezte ma estére, de amikor Iris a lábát a dereka köré fonta, és megcsókolta őt, Román úgy döntött, hogy – életében először – inkább a pillanatnak él.

Odavitte kedvesét az ágyhoz, és lefektette rá. Román akadozva vette a levegőt, a víz úgy pergett a hátáról, mint az esőcseppek. A lány látványa azonban elűzte a szűnni nem akaró hideget.

Az, ahogy Iris felnézett rá – a szeme sötét, mint az újhold, elragadta Románt, akár az ár. Az, ahogy magához ölelte őt, ahogy ajkát a nyakára szorítva a nevét suttogta. Az, ahogy vele együtt mozgott, a fényben épp úgy, mint a sötétségben. Az, ahogy a bőre a bőrének feszült – az érzés, hogy csupasz, mégis teljes. Hogy biztonságban van.

Iris látta ot, ahogy Román is a lányt. Tágra nyílt és lehunyt szemmel egyaránt.

És ahogy a csillagok hűen lángoltak az ablakon túl, Román még soha nem volt semmiben olyan biztos, mint most ebben.

Ébredhetett Dacre birodalmának legmélyebb pontján, olyan távol a holdtól és a naptól, amilyen távol az istenség csak képes volt megbéklyózni őt. Ébredhetett úgy, hogy még a saját nevét sem tudja, megfeledkezve minden egyes szóról, amit valaha leírt. De akkor sem

felejtené el sohasem Iris bőrének illatát, hangjának lejtését. Azt, ahogy ránézett. Érintésének magabiztosságát.

És azt gondolta: *Nincs olyan mágia, sem idefenn, sem alant, ami képes lenne ezt még egyszer ellopni tőlem.*

{36}
Vendégek, ki tudja, meddig

Iris a Mulatozó Étkezdéről álmodott. Ott ült a pultnál, előtte könyv és egy pohár limonádé, és nézte, ahogy az anyja felveszi a rendeléseket, és kiviszi az ételt. Pont olyan volt, mint bármelyik másik nap, egy kitépett lap múltjának könyvéből, mivel a háború előtt gyakran járt az étkezdében. Mielőtt Aster inni kezdett volna. Iris ebből tudta, hogy álmodik. Az anyja ismét ragyogónak és teljesnek tűnt, folyton mosolygott és nevetett, a szeme csillogott, ahogy ide-oda járt a kávézóban.

– Kérsz még egy limonádét, Iris? – kérdezte, ahogy visszatért a pult mögé.

Még mielőtt Iris felelhetett volna, egy dal csendült fel recsegve a rádióból, megtöltve a helyet egy hegedű melankolikus muzsikájával. Egyszeriben felállt a szőr Iris karján. Már megint ez. A dallam, ami azóta kísértette az álmait, hogy látta bennük az anyját.

– Anya? – suttogta a pult fölé hajolva. – Miért hallom mindig ezt a dalt, amikor találkozunk az álmaimban?

Aster letett egy gőzölgő kávéskannát.

– Tudod, hogy ki volt Alzane?

Irist megdöbbentette a hirtelen témaváltás, de azért válaszolt.

– Ő volt Cambria egyik utolsó királya, mielőtt elbukott a monarchia, és kancellárokat neveztek ki.

– Igen, azonban ennél jóval több volt. Ő volt az a király, aki intézkedett az isteni sírok ügyében. Ő temette el Dacrét, Mirt, Alvát, Luzt és Envát évszázadokkal ezelőtt. Egy mítosz szerint, amit kimetszettek a történelmünkből, ő ihlette ezt az altatót, hogy álomba ringassa az isteneket. Azóta számtalan változata készült már el, és a hangok ereje megmaradt, akkor is, ha mostanra sokan megfeledkeztek róluk.

Iris eltöprengett ezen. A kávézó ablakain túli világ kezdett elsötétedni. Vihar közeledett. Az üvegen esőcseppek futottak végig, míg a távoli épületeket felvillanó villám világította meg.

– Nem hiszem, hogy Enva valaha is el lett volna temetve. – Iris merészen hangot adott a sejtésének, mire Aster vörösre festett ajka féloldalas mosolyra húzódott. – Szerintem egyezséget kötött a királlyal, és elaltatta a másik négyet, miközben ő maga elrejtőzött Oathban.

Nem semmi teória, kedvesem. De meglehet, hogy megbújik benne némi igazság.

Iris a zenére fordította a figyelmét, de a lélegzete elakadt, amikor a rádió recsegése felerősödött, az álom pedig elkezdett darabjaira hullani. Kétségbeesetten az anyja után kapott, de Aster addigra már az árnyak közé veszett. A kávézó forogni kezdett körülötte, az ablakok üvege addig repedezett a vihar súlya alatt, amíg a nyomás már elviselhetetlennek tűnt.

Iris felriadt.

Egy pillanattal később rádöbbent, hogy köhögés ébresztette fel – a matrac megremegett alatta, ahogy Román az oldalára gördült, majd felállt. Iris a sötétben tágra nyílt szemmel hallgatta, ahogy kedvese elnyomott egy köhögést, aztán még egyet. Nedvesnek és fájdalmasnak hangzottak, mire Iris gyorsan felült, és Román felé fordult.

A holdfény függönyök közt beszökő szelete megvilágította a fiú testét. Sápadt válla előregörnyedt – Iris meg tudta volna számolni gerincének kitüremkedéseit, ahogy a fiú a padlóra hajított inge után nyúlt, és a szájára szorította az anyagot, így tompítva köhögésének hangját.

– Kitt! – suttogta Iris az ágy szélére húzódva. A padló jéghideg volt csupasz talpa alatt, a haja még mindig nedves a zuhany után. – Jól vagy?

Román kihúzta magát, de az inget még egy pillanatig a szájánál tartotta.

– Jól vagyok, Iris – mondta, miután megköszörülte a torkát. – Bocsáss meg, nem akartalak felébreszteni.

Iris felállt, és odasétált hozzá.

– Hozhatok neked valamit?

– Most azt tervezed, hogy leosonsz a konyhába, és készítesz nekem egy kancsó teát?

Kedvese csak viccelt, a szavai viszont rádöbbentették Irist, mennyire lehetetlen is az, amit mondott. Hogy ők ketten mennyire lehetetlenek voltak. Mr. Kitt kitérné a hitéből, ha rálelne Irisre a házában, egy ágyban a fiával. Ha véletlenül rábukkanna, ahogy a folyosókon járkál, valószínűleg kidobná, vagy elvitetné valahová az egyik emberével, hogy aztán a Sírkert megbüntesse őt.

– Ha teát szeretnél – felelte Iris csábítóan rekedtes, határozott hangon –, akkor leszököm a konyhába, és csinálok neked. Csak mondd el, hogy mit szeretnél! Meg persze azt is, merre találom a konyhát.

Román felé fordult, fekete hajának pár tincse a jobb szemébe hullott. A szépsége néha még mindig letaglózta a lányt, láttán elgyengült a térde. Rádöbbent, hogy éjszaka épp úgy szereti kedvesének látványát, mint napközben. A sötétség bizonyos szempontból élesebbé, ugyanakkor lágyabbá is tette őt, mintha egy félig megfestett, a csillagok által megvilágított portré lett volna.

– Tudom, hogy remek teát készítesz, de jól vagyok – mondta Román. – Komolyan.

Iris nem hitt neki. Már éppen nyitotta volna a száját, hogy tiltakozzon, amikor a fiú folytatta:

Éjszaka néha nehezen kapok levegőt. A torkom mintha összeszűkülne. Már azóta köhögők, hogy visszatértek az emlékeim, de nem olyan súlyos, hogy ne tudnék megbirkózni vele.

– A gáz miatt – suttogta Iris, mire Román bólintott.

– Majd ha véget ér ez a háború, keresek rendes kezelést. Utánajárok, akad-e Oathban olyan orvos, aki segíthet nekem.

– Dacre nem is tudja?

– Nem. És nem is akarom, tudja. Ha tudomására jutna, arra is rádöbbenne, hogy a felettem való hatalma megtört. Hogy többé már nem vagyok a rabja. Hogy tudom, éppen csak annyira gyógyított meg, hogy formálható és zavart legyek.

Román elhallgatott, és merengve lepillantott a kezében tartott ingre. Iris attól tartott, hogy vért lát majd az anyagon, és érezte, ahogy a pánik ellepi a csontjait. A fehér vászon azonban éppen olyan makulátlan volt, mint előtte, leszámítva azt a pár ráncot, amit akkor szerzett,

amikor Iris a padlóra hajította az inget.

– Te fázol – szólt Román, ahogy szemügyre vette a lányt a holdfényben.

– Egy kicsit ismerte be Iris. – De nem baj.

– Csak adj egy percet, és máris megyek vissza hozzád az ágyba. Miután valóban elfér benne két személy.

Iris elmosolyodott, majd visszafeküdt a tollmatracra, ami még mindig őrizte testük melegét. A szíve azonban elnehezedett a mellkasában. Hallgatta, ahogy Román besétált a fürdőbe, és megnyitotta a csapot, hogy igyon egy pohár vizet. Irisnek éppen az orvosok jártak az eszében,

és az, hogy vajon nem tudna-e valahogy orvosságot csempészni kedvesének, amikor Román visszabújt a takarók alá.

– Van valami, amit el kell mondanom, Iris.

– Akkor hát mondd el, Kitt!

Román felsóhajtott, és szembefordult vele az ágyban.

Iris teste megfeszült a nyugtalanságtól.

– *Ennyire* borzalmas?

Igen. Dacre elvitt Luz sírjához.

Ennek hallatán Iris mozdulatlanná dermedt. Némán hallgatta Román beszámolóját arról, mi történt a Hawk Shire-től nem messze álló dombon, azon a viharos délutánon.

– Akkor szerinted Dacre azt tervezte, hogy megöli Luzt? – foglalta össze Iris. – De erre nem került sor, mert…

Mert valaki addigra már végzett vele – vonta le a következtetést Román. – Ami alapján úgy sejtem, hogy Alva és Mir szintén holtan fekszik a sírjában. Különben nem ébredtek volna már fel ők is Dacréval együtt?

– De ki ölhette meg őket?

Román először nem felelt, csak végighúzta ujját a lány arcára vetülő holdfény mentén.

– Szerintem Enva volt az.

* * *

Ezután már nem aludtak vissza.

Csak beszélgettek tovább, felidézve mindazon eseményeket, amik idevezették őket. Román mesélt Irisnek a kulcsokról, az átjárókról, a kénes medencékről, a sípról és az eithral hátán való útjáról. A lány minden egyes szavát végighallgatta, és közben saját történetének darabjait is megosztotta vele. Mindazon részeket, amikről Román korábban töprengett. Végül aztán a nyomasztó témáktól könnyedebbek

felé siklottak, karjukat és lábukat összefonva, ujjaikkal a másik hajába túrva, mintha a világ minden ideje az övék lett volna, hogy lassan, komótosan köszöntsék a napot.

Román képes lett volna órákon keresztül hallgatni Irist. Amikor észrevette, hogy a sötétség fakulni kezd, szorosabban ölelte őt, mintha ezzel megállíthatná az időt. A napfelkelte azonban megállíthatatlanul közeledett, és ahogy a napfény beszökött a fiú szobájába, nem volt más választásuk, mint elengedni egymást.

Románt az ágyából mégsem a hajnalhasadás, hanem annak a neszei üldözték ki, hogy az alsó szinten a szolgálók a bútorokat tologatják.

– Akadnak korán kelők a családodban? – kérdezte Iris, ahogy ő is felfigyelt a hajnal előtti zajokra.

– Igen, de az apám meghúzza magát a dolgozószobájában. – Román a homlokát ráncolta. Azt hiszem, ideje indulnunk. Ki kell juttatnom téged a kerten át, mielőtt bárki észrevenné. De először is… van számodra valamim.

Minden lelki erejét összeszedve felkelt a takarókról, és letérdelt az asztala mellé. Kipattintotta a kilazult padló – deszkát, ami alá egykor gyermekkori kincseit, valamint Iris számtalan levelét rejtette, majd elővette onnan a lány jegygyűrűjét és a térképet, amit rajzolt.

– Jó társam volt – mondta Román, ahogy Iris ujjára húzta a gyűrűt. – De jobban szeretem, amikor rajtad van.

Iris alaposan szemügyre vette a karikát, ahogy az ezüst megcsillant a reggeli fényben.

– Biztos vagy benne, hogy nincs rá szükséged?

– Biztos. Ez pedig egy *nagyon* ügyetlenül megrajzolt térkép. – Ezután azt adta a kezébe, és nézte, ahogy a lány szemöldöke összeszalad, miközben Iris próbálta értelmezni a vonalakat.

– Ez egy térkép, ami…?

– Egy Oathi leyvonalat ábrázol.

Iris szeme elkerekedett. Figyelmesen hallgatta, ahogy Román elmagyarázta neki, mit látott, és leírta az ajtókat, amiket egy kulcs segítségével talán átjáróvá lehet bájolni.

– Kitt – lehelte Iris, ahogy ujját végighúzta a fiú rajzán. – Ez zseniális.

– Reméltem, hogy ezt fogod mondani.

– Túl nagy kérés lenne, hogy más ley vonalakat is lerajzolj, ha esetleg találnál róluk térképet?

Román a fejét rázta.

– Hozzáférek a hadiasztalhoz. Meglátom, mit tehetek.

Iris csillogó szemmel nézett fel rá. A fiút egy pillanatra elragadta a vágy, hogy visszatérjen hozzá, majdnem visszafeküdt a takarók meleg fészkébe, ám ekkor koppanás hallatszott az alattuk lévő szintről, amit hallva észhez

tért.

Máskor is lesz erre alkalmunk, mondta magának, ahogy sietve felöltöztek. *Ez nem a vég.*

És mégis, valami furcsa módon annak érződött, ahogy Román kinyitotta az ablakot. Megfogta Iris kezét, és átsegítette őt az ablakpárkány felett.

Követte, át a tető lankáján és le a léclugason, majd visszavitte a lányt azon az úton, amerről előző este érkeztek. A fény pillanatról pillanatra egyre erősebb lett, nyomában megcsillant a harmat a füvön, a virágok felemelték a fejüket, a fák pedig büszkén meredeztek, ahogy az árnyak semmivé olvadtak.

Amikor elértek a tölgyfához és a földiszeder lugasához, Román habozott, és megszorította Iris kezét.

– Hamarosan találkozunk – suttogta a lány.

Román bólintott, aztán magához húzta és megcsókolta kedvesét, nyitott szájjal és mohón, a nyelve a lányéhoz simult, végül erőnek

erejével rávette magát, hogy elhúzódjon tőle. Hátrált egy lépést, ám tekintetét továbbra is Irisre szegezte.

– Vigyázz magadra, Iris! – mondta. – Majd én írok neked elsőként, amint visszatértem az állomáshelyemre.

– Igyekszem türelmesnek lenni – felelte a lány.

Erre aztán Román ajka apró mosolyra húzódott.

– Erről jut eszembe, végül meg sem feddtelek. Arra kértél, hogy személyesen tegyem meg.

Iris megvillantott felé egy szinte már gonosz vigyort.

– Akkor majd legközelebb? O, és amúgy igazad volt, Kitt.

– Miben, Winnow?

A lány csak akkor válaszolt, amikor szinte már teljesen elnyelte ót a földiszeder, hangja átszökött az ágak közt.

– Tényleg mindketten kényelmesen elfértünk az ágyadban.

* * *

Román kénytelen volt futólépésben, az ingujjába köhögve visszamenni. Aggódva mászott fel a léclugason, és addig nem is tudott rendesen levegőt venni, amíg biztonságban vissza nem ért a szobájába, és be nem csukta maga mögött az ablakot.

Már csak egy pár perce maradt, úgyhogy gyorsan rendbe tette a szobáját. Bevetette az ágyat, kisimítva a takarókból a saját és Iris minden nyomát, a keze azonban mozdulatlanná dermedt, amikor megpillantotta az apró, zöld könyvet a szőnyegen.

Iris madaras könyvecskéjét.

Román felvette, és átlapozta a régi oldalakat. Már majdnem feltette a polcra a többi könyve közé, de aztán az utolsó pillanatban meggondolta magát. Olyan aprócska kötet volt. Olyasvalami, amit könnyűszerrel magánál hordhatott. Egy kézzelfogható emlékeztető kedvesére.

Becsúsztatta a könyvet a zsebébe.

Éppen a szekrénye ajtaját nyitotta, hogy elővegye kezeslábasát, amikor a ház egyszer csak megremegett. Eléggé érezhető volt ahhoz, hogy Román megdermedjen, és végigfusson a hideg a gerincén.

Kisétált a szobából, és a fülét hegyezve hallgatta a folyosókon végigvisszhangzó neszeket. A távolban férfihangok, még több bútormozgatás és a keményfa padlón csattogó bakancsok zaja hallatszódott.

Román a rémülettől merev tagokkal végigsietett a folyosón.

A bokája reccsent egyet, ahogy lement a lépcsőn, az emelet álomittas árnyait a ragyogón megvilágított alsó szintre cserélve, majd öt foknyira a lépcső aljától megdermedt, és csak bámulta a társalgót.

A szekrény ajtaja tárva-nyitva állt, és csak úgy ömlött belőle a hideg levegő. Eközben a márványkandallóban tűz égett. A helyiség tömve volt tisztekkel és katonákkal, akik azon ügyködtek, hogy félretolják a bútorokat, helyet csinálva egy asztalnak. A hadiasztalnak, döbbent rá Román.

A kezét olyan erővel szorította ökölbe, hogy érezte, amint a körme a tenyerébe váj, de az elé táruló látvány így sem remegett meg vagy tört darabokra. Inkább még jobban kiélesedett, amikor Román meglátta, hogy a szolgálók tálcaszámra hordják be a kávét és a süteményeket, amiket aztán letettek, hogy a tisztek és a katonák kiszolgálhassák magukat. Amikor megpillantotta az apját a fal mellett állva, ahogy a brandyvel felöntött kávéját kortyolgatja, elégedetten szemlélve az eseményeket. Amikor észrevette, amint Shane hadnagy, kezében az ő írógépével, előlép az alanti birodalomból.

Román tekintete az ismerős, fekete tokra szegeződött, riadalma pedig még magasabbra hágott annak láttán, hogy az a hadnagyhoz került. Éppen arra próbált rájönni, hogyan szerezze vissza az írógépét, amikor valaki egyszer csak elé lépett. Valaki magas, széles vállú és fakó bőrű, búzaszőke hajjal és olyan kék szemmel, mint az ég.

Dacre ott állt az előcsarnokban, és meredten nézte a lépcsőn álló Románt.

Találkozott a tekintetük. Román hirtelen aprónak és tehetetlennek érezte magát. Az elméje azonban egyre csak pörgött, ellepték a gondolatok, amik annál erősebbekké lettek, minél hosszabbra nyúlt a kettejük közti csend.

Azért jött, hogy ismét kitörölje az emlékeimet? Vajon kételkedik bennem? Vajon érzi Iris jelenlétét a bőrömön?

– Szervusz, Román! – köszöntötte őt Dacre. Látom, apád megkapta a levelemet.

{37}
Azon rejtett szálak

Iris villamossal ment, azonban az egyetemnél leszállt.

Végigsétált az utcán a platánfák alatt, amelyeknek göcsörtös gyökerei előtörtek a macskakövek alól. A nap még mindig emelkedett az égen, fénye csillogva vetült a járdára, ahogy Iris elhaladt az órájukra siető diákok mellett.

Befordult a sarkon, és odaért Attie házához.

Vörös téglából emelt, háromszintes épület volt, tengerészkék zsalukkal az ablakokon és tölgyfa ajtóval, amit a hold különböző fázisait ábrázoló vésetek díszítettek. A falán borostyán kapaszkodott felfelé, az ablakokban pedig virágládák virítottak. Iris végighaladt a kövekkel kirakott járdán és felment a verandalépcsőn, ahol aztán megnyomta a csengőt, miközben észrevette, hogy az apró, füves kertben pár bicikli hever egy csomózott farkú papírsárkány társaságában.

– Nyitom! – kiáltotta valaki odabenn, majd Iris apró léptek dobogását és az elforduló zár hangját hallotta.

Elmosolyodott, amikor meglátta Attie egyik kishúgát az ajtóban – a kislány kék-fehér kockás pamutszövet ruhát viselt, fekete haját pedig szalagok díszítették.

– Szia! – köszönt a lány. – Te Thea barátja vagy, ugye?

– Igen – felelte Iris. – Ó itthon van?

– Thea! *Thea!* Itt van a barátod az újságtól!

A távolból edénycsörömpölés és némi izgatott sugdolózás hallatszott.

– Hívd már be őt, Ainsley! – érkezett Attie elordított válasza.

Ainsley szélesebbre tárta az ajtót.

– Gyere be!

– Köszönöm! – Iris átlépett a küszöbön, de aztán megvárta, hogy Ainsley becsukja az ajtót, és csak utána követte ót végig a folyosón.

Attie családja az asztal körül ült, éppen akkor fejezték be a reggelit. Az étkezőt sötétkékre festették, és mindenütt, egészen a plafonig ezüsttel pettyezett csillagképek díszelegtek. A falakon bekeretezett térképek és fotók lógtak, meg pár színes rajz. A porcelánvitrin hátuljában, amelyben amúgy a teáscsészék mellett több távcső is helyett kapott, halmokban álltak a könyvek.

Otthonos helyiség volt, Iris csak úgy szívta magába. Egy pillanattal később aztán rájött, hogy Attie öt testvére és a szülei mind őt nézik várakozva. Attie volt az egyetlen, aki folytatta az evést, felhajtotta teájának utolsó kortyait, és egy darabka pirítóssal kitörölte tányérjából a maradék vajat.

Szeretnél csatlakozni hozzánk, Iris? – kérdezte Attie édesanyja. Mar felöltözött, skótkockás ruhát viselt, göndör, fekete haja a vállát verdeste.

– Annyira sajnálom, nem akartam megzavarni önöket! – szabadkozott Iris. – Csak éppen erre jártam, és gondoltam, benézek, hátha Attie-nek van kedve együtt menni a szerkesztőségbe.

Attie egyik kisöccse, az, amelyik mellett ott ült az ikertestvére, addig nevetett, amíg Attie meg nem eresztett felé egy figyelmeztető pillantást. És mintha meg is rúgta volna a fiút az asztal alatt. Irisnek fogalma sem volt róla, mire vélje ezt, és nem is volt ideje elmerengeni az ügyön, mivel Attie apja ekkor megszólalt.

– Dehogy zavartál meg minket, Iris! – Mr. Attwood megigazította orrán a szemüvegét. Bársonyos, mély hangja és gyengéd mosolya volt. A teáskancsó után nyúlva így folytatta: – Bőven akad itt étel, ha éhes lennél.

– Köszönöm, Mr. Attwood! De tényleg nem kérek semmit.

Attie, kezében az üres tányérjával, felállt az asztaltól.

– Örülök is neki, hogy itt vagy. Akartam mutatni neked valamit munka előtt. Kövess!

Iris búcsút intett a családnak, majd követte Attie-t a konyhába.

– Jól vagy? – suttogta barátnője, ahogy letette a piszkos edényeket.

Iris pislogott egyet.

– Igen. Miért kérdezed?

– Ugyanaz a ruha van rajtad, mint tegnap.

Iris válaszra nyitotta a száját, azonban még mielőtt akár csak egy szót is szólhatott volna, Ainsley robogott be a konyhába, kezében a saját csetreszével. Mindenféle sietség nélkül elmosta azt, miközben titkon végig a két lány felé pillantgatott, mintha egyetlen szavukról sem akart volna lemaradni. Iris hálás volt a közbeavatkozásért, Attie viszont a szemöldökét felhúzva vetett egy szúrós pillantást a húgára.

– Nem mutatni akartál valamit? – emlékeztette őt Iris.

– Hmm. – Attie levezette a pincébe. Az hűvösebb volt, de éppen olyan bájos és hívogató, mint a földszint: kényelmes bútorokkal rendezték be, az egyik párnán egy macska dorombolt – akiben Iris örömmel ismerte fel Orgonát, azt a cicát, akit Attie Avalon Bluffból mentett ki –, a falon pedig festmények serege díszelgett összezsúfolva. A plafonról pár papírcsillag lógott alá; Iris azokat szemlélte, amíg Attie levette az egyik bekeretezett képet.

– Emlékszel arra a történetre, amit hetekkel ezelőtt meséltem neked Marisol házának a tetején?

Iris minden egyes szavára emlékezett.

– Igen. A hegedűdről szólt.

– Szeretnéd látni?

Iris egyetlen szó nélkül közelebb lépett Attie-hez, és nézte, ahogy barátnője kinyitja a falba épített páncélszekrény ajtaját. Nehéz volt elhinni, hogy amit tesznek, az immár törvényellenes Oathban: egy helyiségben tartózkodnak egy húros hangszerrel. Iris hátán a hideg futkározott, ahogy Attie ott tartotta a hegedűjét kettejük közt, gesztenyeszín fája csillogott a lámpafényben.

– Gyönyörű! – suttogta Iris, ahogy végighúzta ujjait a hideg húrokon. – Egyszer majd szívesen meghallgatnám, ahogy játszol.

Attie arcán nosztalgikus kifejezés suhant át, aztán gyengéden megcirógatta a hangszerét, majd visszatette a tokjába, és rázárta a széf ajtaját. Miután a festmény visszakerült a falra, Irisben fel sem merült volna, hogy egy hegedű rejtőzik ott, a festett tenger tajtékjai mögött.

– Csak a szüleid tudják, hová van rejtve? – kérdezte Iris, mire Attie bólintott.

– Régen mindig idelenn zenéltem, amikor a testvéreim iskolában ültek. Amikor senki sem volt itthon, hogy hallja, csak a papa. Meg néha anya. Azóta viszont egyáltalán nem is játszottam, hogy kimentem a frontra. – Tekintetében egy pillanatra ismét szomorúság csillant fel, de Iris szemébe nézve mintha megacélozta volna magát. – Aztán tegnap este Alzane altatójáról álmodtam.

Iris szíve hevesebben kezdett verni.

– Ahogy én is. Ez meg mégis hogyan lehetséges? Miért álmodtunk mindketten ugyanarról a dalról?

Attie megeresztett felé egy fanyar mosolyt.

– Valamiféle varázslat tehet róla, természetesen.

– Szerinted egy istenség próbál üzenetet küldeni nekünk az álmainkon keresztül?

– Igen. Amiről eszembe jutott az a mítosz, amit lehoztál az újságban. Az, amelyikben a zene hatással volt Dacréra a birodalmában. – Attie karjai közé kapta a doromboló Orgonát, és megvakargatta a füle tövét. – Ha Enva hárfája el tudja altatni ót Alzane altatóját játszva… akkor egy hegedű miért ne lenne képes ugyanerre? Na és egy cselló? Vagy bármelyik húros hangszer? Talán *ez* a valódi oka annak, a kancellár minden húros hangszert betiltatott. Nem azért tette, mert attól tart, hogy Enva majd besoroz minket a háborúba, hanem mert mi magunk is képesek lennénk megszelídíteni egy istent a zenénkkel, ha tudnánk, hogyan jussunk le az alanti birodalomba.

Iris nem felelt, de a gondolatai vadul száguldoztak. Tudta, hol van aktív ajtó – a Kitt család társalgójában. A legjobb barátjának volt egy hegedűje. Ismerték Alzane altatójának erejét. Egyedül azt nem tudták, hol jár pontosan Dacre, illetve, hogy miképp vegyék rá, hogy lemenjen a föld alá. De Román esetleg megszerezhette nekik ezt az információt; a gondolatra Iris hirtelen reszketni kezdett a félelemtől.

– Ha elaltatnánk Dacrét… – kezdte.

– …akkor meg tudnánk ölni – fejezte be Attie.

Orgona felnyávogott, mintha egyetértett volna velük. Iris megsimogatta a macskát.

– Ez az altató, amiről álmodtunk… El tudnád játszani a hegedűdön?

– Semmi akadálya, de szükségem lesz hozzá a teljes kottára. – Attie letette a macskát a kanapéra. – Pár éve volt egy zenetanárom az egyetemen. Kérek tőle időpontot, holnapra remélhetőleg kapok is, és meglátjuk, tud-e segíteni a megszerzésében. Az évszázadok folyamán állítólag számos változata született a dalnak, és biztosra kell mennem, hogy a megfelelőt játszom. Azt, amelyiket az álmunkban hallottuk.

Thea? szólt le a lány apja hirtelen a pincébe. Megjött a sofőröd.

– Megyek, papa! – felelte Attie. Visszavezette Irist a lépcsőn. – Talán összeülhetnénk valahol vacsorára, hogy alaposabban átbeszéljük ezt.

Amúgy még mindig jössz nekem és Prindle-nek egy flancos vacsorával.

Iris felkacagott, ahogy felértek a földszintre.

– Igazad van. Hálául a betörésért.

– Hová törtetek be? – kérdezte Ainsley, aki mintha a semmiből tűnt volna elő, az egyik kezében ételhordót, a másikban palatáblát tartott.

– Sehová – felelte Attie gyorsan. – Készen állsz az iskolára, Ains?

A kislány bólintott, mire kék hajszalagja meglibbent.

– Helyes. A járda mellett vár minket. – Attie a bejárati ajtó felé terelte Irist Ainsley nyomában, útközben lekapva táskáját és kabátját az előszobában álló akasztóról. – Most pedig idehallgass! Ne induljon be a fantáziád emiatt!

Iris megeresztett felé egy zavart pillantást.

– Mi miatt?

Attie a nyitott ajtó felé mutatott. Iris kipillantott, és nem mást látott meg, mint Tobiás Bexley-t és az ő roadsterét, ami közvetlenül a ház előtt parkolt. Attie testvérei mind a hátsó ülésen gyülekeztek, Tobiás pedig az autó behorpadt ajtaja mellett állt, és éppen azon kacagott, amit a lány egyik öccse mondott.

– Elviszi őket az iskolába, pedig az csak úgy ötpercnyire van innen, aztán meg engem munkába – mondta Attie.

– Mióta? – kérdezte Iris mosolyogva.

– Tegnap óta. – Attie megindult a járda felé, magára vonva ezzel Tobiás figyelmét. – De meglátjuk, meddig bírja a testvéreimmel.

* * *

– Biztosak vagytok benne, hogy nem etethetlek meg titeket? – kérdezte Marisol immár harmadjára. Fekete haját kontyba fogta a tarkóján, és éppen egy nagy tál zabkasát kavargatott a tábortűz felett. Lucy a tőle megszokott sztoikus arccal és kezeslábasba bújva ott állt mellette, es kávét töltött a katonáknak, akik odajöttek hozzá fémbögréikkel.

– Éppen az előbb ettem, de köszönöm – mondta Attie.

Iris és Tobiás is visszautasította az ajánlatot, bár Iris érezte, hogy korog a gyomra. Miután Tobiás megkerülte a háztömböt, hogy letegye Attie testvéreit az iskolánál, Iris megkérdezte, ki tudná-e őt vinni az úgynevezett Kiképzőmezőre – amire Iris inkább úgy gondolt, hogy a-hely– ahol-a-kancellár-megálljt-parancsolt-Enva-seregeinek –, közvetlen Oath határában.

– Hogy mennek a dolgok? – kérdezte Iris.

– Jól – felelte Marisol vidáman. – Mint ahogy azt ti is láthatjátok, végre elállt az eső, és felszáradt a föld. Itt-ott még mindig kicsit saras, de akkor is sokat javult a helyzet. És a cikketek is nagyon sokat segített. Hála neki, rengeteg ember jön ki a városból, hogy ételt és egyéb készleteket hozzon nekünk. A támogatás, amit kapunk, igazán megható. Köszönöm, hogy megírtátok!

Az volt az a cikk, amivel felidegesítették a Sírkertet. A sebesülteket továbbra sem engedték be Oathba, de a segítség egyenletesen csörgedezett kifele a varoskapun. A lakók élelmet, tiszta vizet, takarókat, orvosi felszerelést, tiszta ruhát és néha olyan apróságokat hoztak ide, mint egy pár zokni. A kórházban dolgozó orvosok és nővérek gyógyszerrel és tábori ágyakkal szolgáltak, valamint jöttek segíteni a tábori sebészeknek.

– Semmiség volt – mondta Attie, ahogy előhúzott egy kis jegyzettömböt a hátsó zsebéből. – Van valami uj hír, vagy szükségetek van valamire, amiről ma írhatok?

Amíg Marisol és Lucy azt sorolta, mire lenne szüksége a katonáknak, végre Keegan is előkerült, és végigsétált a sátrak közti, alaposan kijárt ösvényen.

– Jó reggelt, dandárparancsnok! – köszöntötte őt Iris. – Lenne rám egy perced?

– Iris! – Keegan köszönés gyanánt biccentett neki egyet. – Igen, gyere csak be! – Azzal bebújt az egyik nagyobb sátorba, Iris pedig szorosan követte őt.

A sátor belseje meglepően otthonos volt – a földre szőnyegeket fektettek, fentről lámpák lógtak, és még egy pár bútor is akadt. Alit ott egy asztal, rajta kiterítve a város térképe, aminek széleit kis kövekkel szorították le. Iris odalépett elé, és addig szemlélte az egyes utcák aprólékos rajzát, amíg rá nem lelt a Kitt család birtokára a város északi végében.

– Miben segíthetek, Iris? – kérdezte Keegan.

– Van nálam valami. Romantől. – Elővette a fiú rajzát, és letette az asztalra.

Keegan a homlokát ráncolva közelebb hajolt – nem értette, mit is lát, amíg Iris el nem magyarázta neki, rámutatva a leyvonallal párhuzamos futó utcára a város térképén.

– Ezt nagyon jó tudni – mondta Keegan, ahogy érméket helyezett azokra az épületekre, amikben úgy sejtették, mágikus átjáró rejtőzhet. – Azonban semmit sem tudok tenni az ügyben, Iris. A seregeimet kitiltották a városból. Amíg érvényben vannak a kancellár törvényei, csak kívülről tudok támogatást nyújtani, ha esetleg támadásra kerülne sor. Ráadásul Lucy értesített minket a Sírkert létéről, aminek a célja, úgy tűnik, hogy senki se harcoljon egyik isten nevében sem. Elképzelni sem tudom, mi lenne, ha Enva lobogója alatt behatolnánk Oathba, akár csak azért, hogy megvédjük az embereket.

Iris az ajkába harapott. Számtalan dolgot akart mondani, de mindet visszanyelte, ahogy újra összehajtogatta Román rajzát.

– Megértem, dandárparancsnok.

Keegan megérezhette a csalódottságát. Az asztalra támaszkodott, és halkan így szólt:

– Emlékszel, amikor Dacre Avalon Bluffot bombázta? Hogy némelyik ház összedőlt, miközben mások meg állva maradtak?

Iris egy szót sem szólt, de mindenre emlékezett azzal a nappal kapcsolatban. Arra, ahogy ott állt a domboldalon, kábultan és letaglózva a szenvedés és a pusztítás láttán. Arra, hogy amikor visszapillantott a város felé, az olyan volt, mintha hálót vetettek volna rá. A védelem vonalait a rombolás közepette.

– Igen – suttogta Iris. – Emlékszem rá. – Marisol panziója is az egyik ilyen vonalra épült; a falai akkor is makacsul állva maradtak, amikor az ablakok berobbantak, az ajtók pedig furcsa szögbe ferdültek.

Keegan arra az utcára mutatott, amit Román lerajzolt. Ami alatt tudták, hogy az alanti birodalom egyik ösvénye húzódik. Egy leyvonal.

– Úgy sejtem, hogy az ezen utak fölé húzott épületek képesek átvészelni Dacre bombázásait. A saját mágiája dolgozik ellene. Ha újabb támadásra kerülne sor, ezek kínálják majd a legbiztonságosabb menedéket.

Iris karján jeges hideg futott végig.

– A bombák elől menedéket nyújtanak majd, de mi a helyzet a föld alá vezető átjárókkal?

– Igen, ez a dilemma. – Keegan arca grimaszba rándult. – Egy hely, ami egyik szempontból biztonságot jelent, más szempontból veszélyes lehet. De hogyan lehet aktiválni az ajtókat?

– Román valami kulcsokat említett, amikkel meg lehet nyitni az átjárókat.

– Akkor tudj meg többet ezekről a kulcsokról! – kérte Keegan. – Hogyan működnek? Mennyi létezik belőlük? És ha a te Kitted képes lenne további információkat szerezni a leyvonalakat illetően… akkor összeállíthatnánk a saját térképünket. Amin feltüntethetnénk azokat a helyeket a városban, ahol az emberek meghúzhatják magukat, ha sor kerül a legrosszabbra.

Iris bólintott, de a szíve hevesen kezdett dobogni a gondolatra.

Csak akkor érezte meg, amikor Attie-vel és Tobiasszal visszafele tartott a parkoló roadsterhez.

– Úgy tűnik, el fogunk késni a munkából – mondta éppen Attie.

– Még időben oda tudlak vinni titeket – felelte Tobiás.

Iris hirtelen megtorpant a füvön. A föld finoman megremegett – érezte a bakancsa talpán keresztül.

– Várj… – Attie is megérezte, mire mozdulatlanná dermedt. Ez az, amire gondolok?

Iris képtelen volt megszólalni. Az idő mintha túlságosan gyorsan rohant volna előre, mintha egy óra elveszítette volna az egyik fogaskerekét, és vele együtt óráról órára egyre több perc tűnt volna a semmibe.

Pontosan az volt, amire Attie gondolt.

Dacre seregei már majdnem elértek Oathig odalent.

* * *

Hosszú, lehetetlen egy nap volt. Amit Román szinte házi őrizetben töltött, miközben Dacre, valamint az ő kiváltságos tisztjei és legjobb katonái ki-be járkáltak a szobákban, behatolva mindazon helyekre, amik egykor a biztonságot jelentették a fiú számára.

Az írógépe az átalakított társalgóban álló hadiasztalon maradt, mintha Dacre úgy döntött volna, hogy az az övé. Ami azt illeti, a birtokon mintha immár minden az övé lett volna, Román apja pedig szemrebbenés nélkül hagyta, hogy így történjen. Dacre még a Román polcain lévő könyveket is elkobozta, hogy átlapozhassa őket.

Román egész délelőtt azt nézte, ahogy Dacre egyes oldalakat kitép a kötetekből, majd a tűzre veti őket. Olyan mítoszokkal teli oldalakat, amiket immár sehogy sem lehetett visszaszerezni. Oldalakat, amik nem voltak Dacre

kedvére, mivel tintájuk kirajzolta valódi mivoltát.

Román fejébe fájdalom hasított a látványra. Az a rengeteg oldal, ami immár mind hamuvá lett! A nagyapja könyvei, tönkretéve.

Dacrét egyedül akkor zavarták meg, amikor egy fekete drapériákkal elfüggönyözött, zárt kocsi hajtott be a Kitt birtokra. A kancellár volt az, aki rejtve érkezett az istennel való megbeszélésre, mivel Dacre Oathban való jelenléte még mindig féltve őrzött titok volt. Románt ekkor kiküldték a szobából, és ráparancsoltak, hogy addig vonuljon vissza a ház nyugati szárnyába az anyjával és a nagyival. Olyan messzire az istentől és a háborútól, amennyire messze az apja csak küldhette a hölgyeket.

Aztán eljött a naplemente, és Romannek még mindig nem sikerült előállni valami okos tervvel arra, miképp szerezze meg az írógépét.

Kimerültén visszatért a szobájába.

Odabenn sötét volt, csak a holdfény áradt be az ablakokon. Román meredten bámulta azt, amelyiken ő és Iris kimászott – valóban csupán ma reggel történt volna? –, majd sóhajtott egyet, és bentebb ment a szobába.

Ekkor a szeme sarkából észrevett egy fehér foltot a padlón, közvetlenül a szekrény előtt.

Ez felkeltette az érdeklődését – a lélegzete sziszegve szökött ki fogai közt, ahogy rádöbbent, mi is az. Egy levél Iristől. Odasietett hozzá, térde a keményfa padlónak ütődött, ahogy kezébe vette a papírt.

– Kapcsold fel a lámpát! – suttogta rekedten, a ház pedig engedelmeskedett. Az íróasztalon álló lámpája villódzva életre kelt, arany szín fényben fürösztve a szobát.

Román remegő kézzel széthajtogatta a lapot. Gyűrött volt, és megviselt. Piszokfoltok éktelenkedtek rajta, Románt azonban úgy elárasztotta a megkönnyebbülés, hogy képtelen volt rendesen gondolkodni. Nem tűnődött el rajta, hogy történhetett meg a lehetetlen,

minekutána az írógépe még mindig a társalgóban volt, nem a szobájában. Nem tűnődött el azon, hogy ez a levél miért volt ennyire megtépázva, és úgy kezdte el olvasni, mintha éhezett volna a szavakra.

Nagy valószínűséggel majd csak akkor térek vissza, ha véget ért a háború.

Szeretnélek látni. Szeretném hallani a hangodat.

Ui.: Minden kétséget kizáróan nincsen szárnyam.

Román mozdulatlanná dermedt.

Úgy ismerte ezeket a szavakat, mintha régi jó barátai lettek volna. Már számtalanszor olvasta őket korábban. A zsebében hurcolta, és a lövészárokba is magával vitte őket. Iris előbb hozzávágta őket az ispotályban, majd életet lehelt beléjük a nászéjszakájukon, hangját kölcsönözve a tintának.

A kezében lévő egy régi levél volt. Egy olyan levél, amit a lány hetekkel azelőtt írt neki, olyan, amiről Román azt hitte, örökre odalett.

– Hogyan? – merengett hangosan, ahogy ráült a sarkára. A térde sajogva tiltakozott, de aztán a fájdalom recsegő zavarrá vált, amikor Román egyszer csak lépteket hallott. Amikor meglátta, hogy egy alak lép elő a mosdóból.

Felpillantott Shane hadnagyra. A szeme elkerekedett. Nem kapott levegőt. Úgy szorította Iris levelét a mellkasához, mintha az valami pajzs lett volna.

Shane egy papírkupacot tartott a kezében. Megviselt és gyűrött és gépelt szavakkal teli lapokat. A padlóra hajította a leveleket – Azok szétterültek a szőnyegen. Olyan fehéren, mint az almafa szirmai, mint a csont, mint az első hóesés.

Shane halkan szólt, de a vádja így is ott izzott a levegőben:

– Tudom, hogy te vagy az áruló, tudósító.

{38}
Csak meghívóval

– Ezt meg hogy érted? – kérdezte Román.

Tisztában volt vele, hogy együgyűnek hangzik, de levegőt is alig kapott. Egyre csak akörül keringtek a gondolatai, hogy valahogy átvészelje ezt a váratlan találkát, ami végződhetett azzal, hogy megkínozzák, aztán felakasztják az apja kapujára, vagy azzal, hogy az éjszaka végére a legváratlanabb szövetségessel lesz gazdagabb.

Shane közelebb lépett hozzá, a szőnyegen heverő levelek megzizzentek bakancsának talpa alatt. Román felszisszent, de nem fordította el a tekintetét. Nem moccant, még csak össze sem húzta magát, amikor a hadnagy a zsebébe nyúlt, ám onnan csupán egy újabb összehajtogatott lapot vett elő.

Román felé nyújtotta, mintha azt akarta volna látni, a fiúnak van-e elég mersze ahhoz, hogy elvegye tőle.

Román nyelt egyet, és megragadta a papírt.

Ez a lap ropogós, friss volt. Látta azonban a belsejében rejtőző, tintával írott szavakat, ezért széthajtotta és olvasni kezdte:

> Próba, hogy az E és az R betűfejek megfelelően működnek-e.
> EREEERRRRR
> E

– Te ezt terhelőnek találod? kérdezte Román, bár úgy érezte, mintha egy jégtömb lenne a gyomrában. – Néha legépelek egy-egy ilyen üzenetet, mielőtt nekiállnék dolgozni, mert az E és az R betűfej gyakran beragad, és nem akarom, hogy…

– Ne hazudj nekem, tudósító! – vágott a szavába Shane kimérten. – És bolondnak se nézz! Tudom, hogy mágikus írógépek és szekrényajtók segítségével levelezést folytatsz. Valakivel, akit te E.-nek nevezel, és aki, úgy tűnik, nem más, mint Iris *Elizabeth* Winnow. Az Enva ügyét hirdető újságíró.

Iris neve úgy szakította át Román félelmét, mint a befagyott tó jegét feltörő fejsze. Vére haragtól pezsgett, a bőrét vöröslő forróság lepte el. Ha Shane-nek nemcsak az újabb, hanem a régi levelek is a birtokában voltak, akkor jelentős mértékű olyan tudással rendelkezett, aminek Román egyáltalán nem örült. A legfontosabb ebből az volt, hogy azonosította Irist, ami azt jelentette, hogy Romannek most egy másfajta játékot kellett játszania.

Felhagyott annak tettetésével, hogy fogalma sincs az egészről.

– Mit akarsz? – kérdezte.

– A vallomásodat, írásban.

– Miféle vallomást? Arról, hogy beleszerettem valakibe, mielőtt Dacre rám talált volna?

– Mindent tudni akarok, amit leírtál Elizabethnek… nem, várj csak, elnézést, *Iris E.* Ránnoiv-nak a Hawk Shire-i támadásról.

– Nincs rá semmi bizonyítékod, hogy én szivárogtattam ki az információt.

– Ennyire biztos vagy benne, mi?

Román nem szólt – egyre csak az járt a fejében, hogy Shane vajon miért tűnt olyan magabiztosnak. Mindössze a kirakós felével rendelkezett. Csak Iris levelei voltak nála, az pedig, amelyikben Román

leírta az összes Hawk Shire-rel kapcsolatos információt…? Megkérte Irist, hogy azt égesse el.

Shane előhúzott egy újabb levelet a zsebéből.

Román felkészült a legrosszabbra, ahogy a hadnagy olvasni kezdte:

– „És igen, beleegyezem abba, amit kérsz tőlem, de csakis azért, mert úgy tűnik, mintha kiloptad volna a szavakat a számból. Veszélyes helyzetben vagy – sokkal veszélyesebben, mint én –, és jelenteni Dacre mozgásáról és terveiről olyasvalami, amire félek téged megkérni, akkor is, ha elkerülhetetlennek látszik.” – Shane elhallgatott, majd ajkát kegyetlen mosolyra húzva Romanre pillantott. – Ez elég, hogy felélénkítse az emlékeidet?

Román ingét hideg izzadság kezdte áztatni.

Csakis magát okolhatta azért, hogy Shane ilyen terhelő levélre lelt. Romannek mindet el kellett volna pusztítania, miután elolvasta, nyomát sem hagyva az írisszel való levelezésének. Amit próbált is megtenni, *az istenekre,* ő próbálta. Meggyújtott egy gyufát, és az egyik levél sarkához emelte, de képtelen volt végignézni, ahogy az lángra kap. Úgyhogy elrejtette a leveleket egy kilazult padlódeszka alá.

– Te, tudósító – kezdte Shane a fejét rázva –, tiszteletre méltón merész, ám nevetségesen bolond vagy. El kellett volna pusztítanod a leveleket, mint ahogy azt a lány mondta is neked.

– *Ha* megírom ezt a vallomást mondta Román el-el– Akadó hangon –, akkor mi lesz? Átadsz Dacrénak?

Shane nem szólt, mintha a lehetőségeit mérlegelte volna. Amíg mindketten hallgattak, valami olyan okból, amit Román nem egészen értett, az éjszaka mintha ismét egyensúlyba billent volna. De tovább várt, Iris levelét a markában szorongatva.

– Nem – felelte Shane. – Hacsak nem teszel valamit, amivel arra sarkallsz.

– Mint például?

– Mint például, hogy te árulsz el engem előbb.

– És ugyan, miért árulnálak el, hadnagy?

Shane harmadszor is a zsebébe nyúlt. Egy újabb levelet vett elő, ez azonban nem tűnt ismerősnek Román számára. Rendes borítékban volt, rajta viaszpecsét. Nem írtak rá címzettet, amikor pedig Román vonakodva átvette Shane-től, olyan könnyűnek érződött, mint egy tollpihe.

– A kancellár holnap reggel rögtönzött sajtótájékoztatót fog hirdetni – mondta Shane halkan. – A Zöld Negyedben kerül majd megrendezésre, egy kis udvarban a Hegyfok Épületben. Csakis meghívóval lehet részt venni rajta, és a kancellár azt tervezi, hogy átadja majd a színpadot Dacrénak, hogy az isten Oath legbefolyásosabb embereihez szólhasson. Hogy kipuhatolja, képes lenne-e vérrontás nélkül is elfoglalni a várost. Mivel te vagy a tudósítója, Dacre meg fog kérni, hogy kísérd el őt. Még *mielőtt* fellépne a színpadra, át kell adnod ezt az üzenetet egy rettentő fontos személynek.

És mi áll az üzenetben? – kérdezte Román.

– Az téged ne érdekeljen! – vágott vissza Shane. – De gyorsan kell majd cselekedned, és anélkül, hogy Dacre vagy a tisztjei észrevennék. Lesz a tömegben egy férfi, a hajtókáján vörös szellőrózsával. Ezt a borítékot egyenesen az ó kezébe kell adnod. És amint megtetted… rögtön el kell hagynod az udvart.

– Miért?

– Bízz bennem! Nem akarsz majd ott lenni.

Román egy szót sem szólt. Nem bízott Shane-ben, de a figyelmeztetése megült a levegőben, akár a füst.

– Hajlandó vagy ezt megtenni? – kérdezte a hadnagy türelmetlenül. – Vagy inkább most nyomban adjam át Iris leveleit Dacrénak?

Román szemügyre vette a kezében tartott borítékot. Nem tudta, mire vélje ezt az egészet – könnyen meglehet, hogy éppen egy sokkalta

rosszabb üzenetet készült kézbesíteni azoknál, amiket mostanában kötelességtudón legépelt Dacrénak. Azonban annyi félelemben, tudatlanul eltöltött hét után az igazság végre kezdett napvilágra kerülni. Shane szemernyit sem volt hűségesebb Dacréhoz Romannél. És nem Román volt az áruló – hanem valójában Shane, mintha csakis azért küzdötte volna fel magát a ranglétrán, hogy aztán elárulhassa az istent, akit állítólag szolgált.

Mégis mit akarhat?, tűnődött Román, aztán rádöbbent, hogy Shane talán a Sírkerttel szövetkezett.

– Megteszem – jelentette ki. – De szeretném visszakapni Iris leveleit.

– A padlón lévőket megtarthatod.

A régi leveleket. Azokat, amiket a lány még azelőtt írt, hogy elszakították volna tőle Románt. Azokat, amiket Shane nem tudott felhasználni ellene.

– Hol találtad őket? – Román nem állta meg, hogy meg ne kérdezze.

– A panzióban, miután elfoglaltuk Avalon Bluffot. Éppen Dacre érkezésére készítettem elő a terepet, amikor rájuk leltem az egyik emeleti szobában. Elolvastam őket, és mondhatjuk, hogy nagyon… megindítónak találtam. Ezért úgy döntöttem, megtartom őket egy esős napra.

Román képtelen lett volna megmondani, Shane most őszinte, vagy gúnyolja őt.

Végül is nem igazán számított. Mindkettejük kezében volt valami, amit felhasználhatott a másik ellen, Romannek pedig alkalmazkodnia kellett a helyzethez. Meg kellett tanulnia ennek az új táncnak a lépéseit.

– Az írógépem – mondta, ahogy lassan talpra állt. Elzsibbadt lábfeje szúrt és lüktetett. – Szükségem lesz rá, hogy leírjam a vallomásomat.

– Írhatod tollal – felelte Shane. – És a helyedben én nem ragaszkodnék ilyen látványosan ahhoz az írógéphez. Dacre óráról órára

egyre jobban gyanakszik. Ne akard, hogy kételkedjen benned! Ne adj okot neki arra, hogy megint visszategyen a pálya elejére!

Román erre nem tudott mit felelni. Odalépett az asztalához, és leült mögé, ahogy tette azt korábban ezerszer, azonban most valahogy másnak érződött. A keze mintha egy öregemberé lett volna, ahogy előhúzott egy lapot es egy töltőtollat a fiókból.

A szíve vadul kalapált. Az ereit aggodalom és undor járta át, amitől kiszáradt a szája.

Nemsokára, ígérte Irisnek. Mindennek nemsokára vége lesz, és akkor majd elviszi kedvesét mindazon helyekre, ahová csak a lány vágyott, mintha az életüket soha meg sem zavarták volna.

Nemsokára.

Az ígéret kezdett törékenynek, beválthatatlannak tűnni. Olyan volt, mint egy hajó, ami egyre messzebbre és messzebbre siklik a nyílt tengeren.

De Román akkor is megírta a vallomását.

Majd némán és komoran átadta Shane-nek.

* * *

Iris az írógépét bámulta a fodrozódó cigarettafüst fátylán át. Délelőtt fél tízre járt, ő pedig a *Tintafoltos Hírvivő* szerkesztőségében ült, és igyekezett összehozni a következő cikkét.

Azonban a szavak nem jöttek.

Éppen az járt a fejében, hogy még mindig nem hallott Román felől, amikor Helena egyszer csak odalépett az asztalához.

– Attie már haza is ment? – kérdezte, miután észrevette, hogy a lány széke üres.

– Az egyik volt tanárával van találkozója – felelte Iris. – De még ebéd előtt vissza fog érni. Miért? Szüksége van valamire?

– Nincs – mondta Helena. Szájából egy meggyújtat lan cigaretta lógott, a tekintete viszont ragyogóbb volt, mintha végre rendesen kialudta volna magát. Jött neked egy levél a mai postával.

Iris átvette tőle a borítékot, és meglepődött, hogy az olyan puha tapintású volt, mint a bársony. A nevét merész betűkkel vetették a papírra, a hátulján pedig lila viaszpecsét virított, rajta a város jelképével.

– Ez meg micsoda? – kérdezte Iris habozva.

– Nem tudom – felelte Helena. – De én is szeretném látni, ha már egyszer az én irodámba kézbesítették.

Iris felnyitotta a borítékot, majd felszisszent, ahogy az éle megvágta az ujjhegyét. Kihúzta az egyenetlen szélű, merített papírlapot, és olvasni kezdte:

Kedves Miss Iris Winnow!

Ezennel a kancellár nevében meghívom önt egy sajtótájékoztatóra, ami ma fél hatkor kerül megrendezésre a híres Hegyfok Épületben található Zöld Negyedben. Mivel ez egy exkluzív meghívás, eme levél belépőjéül is szolgál az eseményre. Kérem, érkezzen legjobb ruhájában, mivel ez egy ünnepélyes alkalom. Mint mindig, köszönöm a város javáért mutatott odaadását, és hogy egyike Oath vezető elméinek és fejlesztőinek.

Tisztelettel:
Edward L. Verlice
A Keleti Kerület ötvenharmadik kancellárja és Oath védelmezője

Iris átnyújtotta a meghívót Helénának, aki a homlokát ráncolva átfutotta.

– El akarsz menni, kölyök? – kérdezte.

– Nem kéne? – Iris az ujját a sajgó, papírvágta sebre szorította. – Fontosnak hangzik, bár nem értem, miért pont *engem* hívtak meg.

– Azért, mert a háborúról írsz. Ennek pedig – Helena hevesen a meghívóra bökött – minden bizonnyal Dacre közelgő érkezéséhez lesz valami köze.

Iris az ajkába harapott, és újra elolvasta a kancellár levelét. De aztán eszébe jutott egy másik, neki írt üzenet. Az, amin továbbra is újra és újra elmerengett, valahányszor adódott egy nyugalmas, sötét pillanata.

Gondolkozzon el az ajánlatomon! Tudni fogja, mikor adja meg a válaszát.

Akkor hát ez lenne az? Ez lenne az a pillanat, amikor válaszolnia kell Dacrénak?

– Iris? – noszogatta őt Helena.

– Elmegyek – felelte Iris. – De nincsen *semmi flancos* ruhám, amit felvehetnék.

– Akkor a nap fennmaradó részét használd a készülődésre! – Helena otthagyta az asztalát, de aztán még visszafordult, és kivette a cigarettát a szájából. – De légy óvatos, Iris! A találkozó fél hatkor lesz. Akkor már majdnem sötétedik, ami igencsak veszélyes napszak mostanság. Ne feledkezz meg a kijárási tilalomról, és hívj fel itt a *Hírvivőnél,* ha bármire szükséged lenne!

Iris bólintott, majd nézte, ahogy Helena visszatér az irodájába.

Lekapcsolta az asztali lámpáját, aztán – mit sem törődve a többi szerkesztő és asszisztens felé vetett, kíváncsi pillantásaival ismét elolvasta a meghívót.

Itt az idő, gondolta, és megborzongott.

Készen állt rá, hogy megadja Dacrénak a válaszát.

{39}
Ezüst a zöldön

Román Dacréval és két tiszttel egy kocsiban utazott a Hegyfokhoz. A hátsó ablakokat sötét bársonyfüggöny fedte, kirekesztve a fényt és a város látványát. Bármennyire is égett benne a vágy, hogy széthúzza a függönyt, és nézze, ahogy Oath elsuhan mellettük, Román moccanni sem mert. A levél, amit Shane adott neki, a zakója belső zsebében rejtőzött, és valahányszor csak Dacre feléje pillantott, a fiú érezte, ahogy a szíve kihagy egy ütemet.

Egykor azt hitte, Dacre képes olvasni mások gondolataiban. Azóta már rájött, hogy ez nem így van, ez azonban nem változtatott azon a tényen, hogy az isten megannyi hihetetlen képességgel bírt, ha mások értelmezéséről volt szó.

Szerencsére a belvárosba vezető út csendesen telt. A levegőben viszont végig jól érezhető hideg lengett, mintha az alanti birodalom szálai Dacre gondosan szabott, arany, vörös és fekete ruházatába kapaszkodtak volna.

Valami történni fog aznap este. Valami, ami kettéhasíthatja a világot.

Román kifújta a levegőt. Majdnem látta a leheletét.

Elértek a Hegyfokhoz – régi épület volt, valamikor, egy másik korban kastély. Az elmúlt évtizedben felújításon és átalakításon esett át,

aminek nyomán mintha megragadt volna a nosztalgia és a modernitás közt. Olyan hellyé vált, ami nem igazán tudta, hová is tartozik.

Román csendben kimászott a kocsiból, majd Dacre árnyékában lépkedve követte őt át az épület privát hátsó bejáratán. Senkinek sem volt szabad tudnia, hogy Dacre a városban van, sem azt, hogy ma este a kancellár után meg fogja szólítani Oath legfelsőbb körökbe tartozó és legbefolyásosabb polgárait. A tisztjei – az egyikük Landis százados – szorosan mögöttük haladtak, míg őket Dacre négy elit katonája követte, kettő egyenruhában, kettő pedig, az esemény tiszteletére, fekete nadrágban és zakóban, keményített fehér ingben és ékköves mandzsettagombbal. Amikor Dacrét egy terembe vezették, ahol megpihenhetett a rendezvény előtt, Román gyorsan felmérte a helyet.

Tágas volt, ablakkal azonban nem, ajtóval pedig csak eggyel rendelkezett. A kandallóban tűz ropogott, a falról hatalmas szőttes lógott. Volt frissítők alatt roskadozó asztal, bár senki még csak hozzá sem nyúlt a hűtött borhoz, gyümölcshöz és sajthoz. Csakis azok tartózkodtak itt, akikben Dacre a legjobban megbízott, de mindenki feszült volt, leszámítva magát az istent, aki leült egy karosszékbe a tűz elé.

– Gyere, Román! – intett a fiúnak, hogy jöjjön közelebb. – Foglalj helyet!

Román a legkevésbé sem akart leülni, ám úgy tett, ahogy arra Dacre utasította, és leereszkedett a mellette álló, magas háttámlájú borszékbe.

– Mi a véleményed a ma estéről? – kérdezte Dacre Román arcát vizslatva.

Azt hiszem, fontos esemény lesz. Fordulópont a számunkra.

– Szerinted képes leszek meggyőzni őket, hogy csatlakozzanak hozzám?

Román hallgatott. Az ők azok az emberek voltak, akikről a kancellár úgy gondolta, hatalommal bírnak a városban. A probléma ezzel a

hozzáállással az volt, hogy Oath jóval többből állt nemesi, gazdag és befolyásos lakóinál. Ott volt a munkás– és a középosztály. A művészek és az írók és a tanárok és az álmodozók. A kőművesek és a vízvezeték-szerelők és a szabók és a pékek és az építőmunkások. Emberek tele szenvedéllyel és célokkal és bátorsággal, akik előrevitték a várost. Némelyikük talán majd Dacrét támogatja, Román azonban tudta, hogy a legtöbben azok közül, akik önként csatlakoztak Enva ügyéhez, a társadalom azon osztályaiból származtak, akik olyannak látták a világot, amilyen az valójában. Akik látták az igazságtalanságot, és akik hajlandók voltak felkelni ellene.

Dacre abbéli vágya, hogy a város megadja magát – A „békés" hatalomátvétel –, nem volt lehetséges az ő támogatásuk nélkül. Oath ketté fog szakadni, mielőtt ez megtörténne.

– Remélem, uram felelte Román.

– Nem is meséltél nekem az Iris E. Winnow-val való találkozódról – mondta Dacre, olyan gyorsan váltva témát, hogy Román tartása megfeszült. – Hogy sikerült?

– Jól ment, uram.

– Szerinted nyitottan viszonyul majd az ajánlatomhoz?

– Talán. Nála ezt néha nehéz előre látni.

– És miért van ez így?

– Eléggé makacs, uram.

Dacre erre csupán kuncogott egyet, mintha kedvére lett volna a gondolat. Hallattán Román ereit mintha jeges rögök lepték volna el, és azt kívánta, bárcsak sose mondott volna ilyet.

De aztán képtelen volt megálljt parancsolni magának, és megkérdezte:

– Mikor számít a válaszára?

Dacre némán a tűzbe meredt.

Hamarosan.

Hirtelen feltárult az ajtó, majd Verlice kancellár sietett be a szobába. Román Dacréval együtt felemelkedett a székből, aztán félreállt, ahogy a kancellár köszöntötte az istent. A két vezető szinte rögtön halk szavú tanácskozásba kezdett. A levegő súlyos volt a várakozástól, ahogy az óra mutatói egyre közelebb jártak a fél hathoz. A rendezvény hamarosan kezdetét veszi.

Amikor Román észrevette, hogy a két ünneplőbe bújt katona kisurran az ajtó, a nyomukba eredt.

* * *

A Zöld Negyed egy belső udvar volt a Hegyfok szívében, ami egykor a középkori mindennapok gyülekezőhelyeként szolgált. Azonban mostanra a múlt egyetlen megmaradt nyoma a jobboldalt helyet kapó kohó volt, amit azóta szabadtéri kávézóvá alakítottak, olyan drasztikusan megváltoztatva az építményt, hogy Román soha rá nem jött volna, hogy abban valaha fegyvereket kovácsoltak, ha nincs ott a helyén hagyott, régi kovácsüllő.

Az udvar széléről figyelte, ahogy a pincérek a gyülekező tömeg közt szlalomozva pezsgővel töltött poharakat és apró harapnivalókkal teli tálcákat hordoznak körbe. A mélyülő szürkületben magasból alálógó csillárok égték. Hamarosan teljesen besötétedik, az égen a csillagok és a duzzadt hold világítanak majd. És vajon mi lesz a kijárási tilalommal, merengett Román, tekintetével a vörös szellőrózsát viselő férfit keresve. Az össze vendég vagy itt ragad, vagy kénytelen lesz megkockáztatni a hazautat a kiszámíthatatlan utcákon.

A boríték olyan nehéz volt a zsebében, mint egy kőszikla. Erőnek erejével rávette magát, hogy a tömegbe vegyüljön, érezve a fű és a járólapok sakktáblaszerű mintázatát a talpa alatt. Elméjében egyre ott visszhangoztak Shane szavai: *Lesz a tömegben egy férj!, a hajtókáján*

vörös szellőrózsával. Ezt a borítékot egyenesen az ő kezébe kell adnod. És amint megtetted… rögtön el kell hagynod az udvart.

Román vállával meglökött valakit, mire gyorsan bocsánatot kért. Az arcán izzadság kezdett gyöngyözni, ahogy egyre kétségbeesettebbé vált. Hallotta, hogy minden egyes lélegzetvétele zihálással ér véget, miközben ismét köhögőgörcs kerülgette. Elfogadott egy pohár pezsgőt, lehúzta a bizsergető italt, és érezte, ahogy az lángok módjára végigfolyik a torkán.

Némelyik vendéget felismerte. A legtöbbjük idősebb volt, és gazdag, nemesi családból származott. Olyan emberek voltak, akiknek az elismerését az apja kétségbeesetten el akarta nyerni; Román ettől úgy érezte, mintha pókok mászkálnának a bőrén, miközben tovább járta útját a csődület közepette. Emlékeztette magát, hogy ügyeljen Dacre azon két katonájára, akik magukat szintén vendégnek kiadva, drága ruhájukban elvegyültek a tömegben. Ha meglátják, amint Román átad egy üzenetet, tudni fogják, hogy ő az áruló.

Román felsóhajtott, majd ismét megállt az udvar szélén. Tekintetével a két álruhás katonát kereste, és az egyikre, a magas, jóképű férfire rá is lelt: éppen egy ezüst ruhát viselő hölggyel beszélgetett.

A katona kissé félrehúzódott, mire Román megpillantotta a nő arcát.

Iris volt az.

Román lába a földbe gyökerezett, és csak nézte őt meredten, magába szívva minden apró kis részletet. A lány vörös ajkát, a ruhát, ami minden lélegzetvételénél megcsillant, azt, ahogy a bőre ragyogott a gyertyafényben. A haját rövidebbre vágta – a kreppelt hullámok vége csupasz vállát cirógatta.

Romanbe fájdalom hasított, amikor kedvese megvillantott egy apró mosolyt a katona felé. Illedelmesen hallgatta a férfit, azonban elhúzódott, amikor az közelebb hajolt hozzá.

Román tett két lépést, majd megtorpant. Nem mehetett oda hozzájuk. Nem sétálhatott oda a lányhoz, és ölelhette át úgy a derekát, ahogy arra vágyott. Nem fűzhette össze az ujjaikat, és súghatott olyan szavakat a fülébe, amitől Iris előbb elmosolyodna, majd elpirulna. Nem tehette közhírré, hogy

ma este sikerrel járnak, talán sohasem.

És mégis, Komán minél tovább nézte őt, annál inkább úgy érezte, mintha a szívét vasmarok szorongatná.

Nézz rám, Iris!

Nézz rám!

A katona még mindig beszélt, de Iris figyelme az udvar elejében felállított színpad felé fordult. A tömegben mindenki arra nézett, ahogy a kancellár megkezdte beszédét – hangja méltóságteljesen zengett a szürkületben. Mindenki őt figyelte, kivéve Románt, aki képtelen volt elfordítani a tekintetét Irisről.

Egy lélegzet.

Kettő.

Három.

Érezte, ahogy összeszedettségének álarca darabokra törik.

Román semmit sem értett abból, amit a kancellár mondott – a szavai összefolytak –, de végül képes volt elszakítani a figyelmét Irisről, amikor a levegő egyszeriben lehűlt, a tömeg pedig elnémult. Amikor az itt-ott gyéren felhangzó taps elnyomta a pár riadtan elakadó lélegzet hangját, Román látta, hogy Dacre immár elfoglalta a színpadot.

Ő pedig nem adta át az üzenetet.

Nem sikerült véghez vinnie azt, amire Shane utasította, és most kellett hozzá egy perc, hogy jelenlegi helyzetének valósága bordáiba mélyessze a karmait.

Rögtön el kell hagynod az udvart.

Romannek tudnia kellett, hogy miért. Tudnia kellett, mi következett most, mert Iris itt volt, az arca holtfehér, az ajka résnyire nyitva, ahogy Dacre csalóan mézédes szavait hallgatta.

A lélegzet remegve járta át Románt, ahogy elővette a borítékot a belső zsebéből. A körülötte állók közül senki sem vette észre, mit csinál. Vagy lenyűgözte, vagy megdöbbentette őket Dacre látványa az udvaron. Egy isten itt Oathban, a nyílt színen.

Román feltörte a pecsétet, és előhúzta a borítékban lévő apró kártyát.

A robbanás egyedül nem lesz elég. Le kell vágnod a fejét.

A szavak elmosódtak a szeme előtt, ahogy másodjára is elolvasta az üzenetet. Aztán harmadjára. Visszacsúsztatta a lapot a borítékba, majd nyugodtan visszatette a zsebébe. Tekintetével azonban a tömeget pásztázta. Ismét rálelt Irisre, mintha a lányon kívül más nem is lett volna az udvaron. Mintha felcsillanó fény lett volna az egyre növekvő árnyak között.

Román megindult felé, félrelökve az útjába kerülő embereket. Nem érdekelte, ha jelenetet rendez. Nem érdekelte, ha Dacre meglátja, ahogy felé tart. Iris *E.* Winnow, azon nő felé, akivel őt mindössze futó ismeretség lett volna szabad, hogy összekössön.

Valami borzalmas dolog készülődött, viszont sem Román, sem Iris nem lesz itt, hogy a szemtanúja legyen. Meg fogja ragadni a lány kezét, és elmenekül vele, jó messzire innen. Messzire ettől a várostól, ettől a háborútól. Éppen elég fájdalmat és sebet okozott már mindkettejüknek, és Románt egyszerűen *nem érdekelte…*

Valaki elkapta a karját, a szorítása, mint az acél, mire Román kénytelen volt megtorpanni.

– Jöjjön velem! – súgta egy ismeretlen hang a fülébe.

Ne vonja ránk a figyelmet!

Román nyelt egyet, miközben tekintetét továbbra is Irisre szegezte.

– Sehová sem megyek magával. – Ekkor azonban megérezte a revolver bordáinak nyomódó csövét, mire a válla megadón előrebukott.

– De igenis jön – mondta a férfi. – Méghozzá *most.*

Román engedte, hogy az idegen a pisztolycsövet diszkréten az oldalának nyomva átvezesse őt a tömegen. Amikor beléptek a Hegy fok üres folyosóira, kirántotta magát a férfi szorításából, majd feléje fordult, és dühödten meredt az illetőre, aki közé és Iris közé állt.

Döbbenetére felismerte őt.

Hiába a jól szabott öltöny és a kalap, apjának alkalmazottja így sem volt képes teljesen véka alá rejteni bárdolatlanságát. *Bruce,* Mrs. Kitt így nevezte őt, amikor arról áradozott, hogy a férfi mit meg nem tesz azért, hogy biztonságban tartsa a családjukat.

– Maga meg mit keres itt? – szegezte neki a kérdést Román kurtán.

Bruce továbbra is rászegezte a fegyvert, Román azonban érezte, csak azért teszi, hogy ó ne ellenkezzen. Ennek az embernek esze ágában sem volt lelőni a főnöke fiát.

Majd úton vissza a birtokra elmondom. – Bruce ismét megragadta a karját, megfordította ot, és kényszerítette, hogy elinduljon előre. – Az apja otthon akarja tudni. És ez a hely nem biztonságos.

– Nem érti! – Román sarkát a padlónak feszítette. A cipője csikorgóit, ahogy végigcsúszott a márványon. – Vissza kell mennem az udvarra!

– Majd később még megköszöni.

– *A feleségem!* – sziszegte Román. – A feleségem ott van a tömegben!

Erre a kijelentésre aztán Bruce megtorpant. Azonban bármit is szándékozott tenni – akár arra készült, hogy visszamegy Irisért, akár arra, hogy tovább löki előre a foglyát –, azt Román már sosem fogja megtudni.

Az ablakokon túl valami megvillant, amit aztán fülsüketítő robaj követett; Román úgy érezte, mintha a szíve kiszakadt volna a mellkasából. A robbanás ledöntötte őt a lábáról.

NEGYEDIK RÉSZ

Crescendo az álmokért

{40}
Lélegzetvétel

Román döbbenten hagyta, hogy Bruce talpra rántsa őt. A betört ablakokon füst szivárgott be az épületbe. Az üvegcserepek csillagképek módjára csillogtak a padlón.

– Felállni és *indulás!* – parancsolt rá Bruce, végigrángatva Románt a folyosón, egyre távolabbra és távolabbra az udvaron felhangzó kiáltásoktól.

Román köhögött, forgott vele a világ.

– Iris – suttogta, felidézve a lány ajkának vörös ívét, ruhájának ezüstszínét. Azt, ahogy ott állt a tömeg közepén.

Román a válla felett hátrapillantva megpróbálta kirántani a karját Bruce szorításából. A füst és a sikolyok tovább kavarogtak. Pisztolydörrenések hangzottak. Román szíve a torkában dobogott.

– *Iris!*

Ez volt az utolsó szó, ami elhagyta az ajkát, mielőtt Bruce revolverének nyele keményen a halántékának csapódott. Román látóterét csillagok lepték el. Lelki szemei előtt azonban csakis Irist látta, ahogy a lány felé nyújtja sápadt kezét.

Csak nézte, ahogy kedvese a ködbe vész, miközben minden elsötétedett.

* * *

Magához térve egy autó hátsó ülésén elterülve találta magát. Éles kanyart vettek, a gumik üvöltöttek a macskaköveken. Román keresztülcsúszott a bőrülésen, és elhányta magát – végig a mellkasát és le a kocsi padlójára.

A világ mintha kifordult volna a sarkából.

Ismét öklendezni kezdett, a látása elhomályosodott. Vagy talán csak az utcai lámpákat látta, amik fel-felvillantak, ahogy elsuhantak előttük, aranyló aurájuk pedig elmosódva beszökött az ablakon.

A kocsi újabb hajtűkanyart vett. Román sietve igyekezett megkapaszkodni valamiben. Érezte, ahogy a hányás elkenődik az ingén.

– Már majdnem ott vagyunk – szólt egy komor hang. *Bruce.*

Román hunyorított, a feje lüktetett. Valami az arcát csiklandozta. Megérintette a halántékát, és amikor elhúzta a kezét, az ujjaihoz vér tapadt.

– Utolsó kanyar – tájékoztatta Bruce. – Most próbálja meg okádás nélkül átvészelni!

A jármű megrándult.

Román lehunyta a szemét. Számolta az eltelő másodperceket, miközben szájában érezte a savas epét. Aztán a kocsi csikorgó kerékkel megállt.

Román egészen addig az ülésen elterülve lihegett, amíg Bruce ki nem nyitotta az ajtót.

– Felállni! Gyorsnak kell lennünk – mondta.

– Hol vagyunk? – krákogta Román.

Bruce nem felelt. Megragadta Románt, és kirángatta a kocsiból.

Sötét volt, közvetlenül naplemente után járt az idő, csak egy vékonyka, egyre fakuló, rózsaszín fényszalag látszódott a nyugati látóhatáron. Viszont telihold volt, és seregnyi csillag szikrázott a tiszta

égen. Román rögtön felismerte, hol vannak: a Derby Roadon, a 1345-ős és az 1347-es telek közti gyalogösvénynél.

– Mi történt? – kérdezte, amikor megpillantotta maguk előtt a kerítés vonalát. – Mi köze van magának ehhez az egészhez?

– Ezeket a válaszokat majd az apjából kell kiszednie – mondta Bruce, amikor rálelt a tölgyfára és a földiszeder ága alatt megbúvó repedésre. – Gyorsan, gyerünk!

Román sziszegve kifújta a levegőt a fogai közt – bosszantotta, hogy nem kap választ. Bosszantotta, hogy nem elég erős ahhoz, hogy kitépje magát ennek az embernek a kezei közül, és visszamenjen a Hegyfokhoz Irisért.

– Az volt a terv, hogy mindenkit megölnek az udvaron? – kérdezte, ahogy átküzdötte magát a földiszeder ágai közt, érezve, ahogy a tüskék a hajába és a zakójába kapnak.

– Megmondtam, hogy az *apját* kérdezze – morogta Bruce a háta mögül, taszítva egyet Románén, hogy gyorsabban haladjon, mintha éjfélkor megtörne valami bűbáj, mindkettejüket kővé változtatva. – De mivel ott volt a felesége, annyit azért mondok… nem. Csak őt.

Őt, mármint Dacrét.

Román képtelen volt elrejteni, hogy megremeg. Hogy a keze jéghideg, miközben a mellkasa lángol. Úgy érezte, mintha belegabalyodott volt a megkönnyebbülés és a döbbenet, a felháborodás és a remény furcsa keverékébe; kihúzott egy szederágat a hajából, ahogy előtűnt a fal túloldalán.

Megállt, alig kapott levegőt. Bruce minden bizonnyal megérezte, hogy szüksége van egy pillanatra, mert végre nem noszogatta őt előrefelé.

Egy bomba önmagában nem fog végezni vele – mondta végül Román, ahogy eszébe jutott az üzenet, ami még mindig ott rejtőzött a zsebében.

Bruce összehúzta a szemöldökét.

– Ezt meg hogy érti? A bomba közvetlenül a színpad alatt volt.

Román felszisszent, ahogy elképzelte, ahogy az a fa mind szilánkokra szakad a robbanásban, és a tömegbe csapódik. Elképzelte, ahogy ártatlan embereket nyársal fel.

– Több kell ahhoz – jelentette ki, miután nyelt egyet –, hogy végezzen egy istennel.

– Imádkozom, hogy tévedjen. Mert ha igaza van… – Bruce nem fejezte be a gondolatot.

Román maga sem tudta, hogyan is záródhatna ez a mondat.

Végigsiettek a birtok hátsó részén, ami még most is mintha egy másik világ lett volna. Egy Oathtól és a háborútól távoli világ. Azonban még mielőtt feltűnt volna előttük a kúria épülete, Bruce megállt egy galagonya árnyékában.

Ennél tovább nem mehetek, különben meglátnak a katonák – mondta. – Menjen egyenest az apjához!

– Maga a Sírkert tagja?

Bruce nem felelt a kendőzetlen kérdésre. Román ezt igennek vette.

– Vissza fog menni érte? – kérdezte ekkor, képtelenül arra, hogy elrejtse hangjának remegését. – Visszamegy a feleségemért?

– Ne aggódjon Miss Winnow miatt! Okos lány.

– Ez most azt jelenti, hogy megteszi, amire kérem? Én… Román elharapta a mondatot, és összehúzta a szemét. – Nem említettem, hogy a vezetékneve Winnow. Honnan tudta?

Bruce ismét hallgatott, de közben összeszorított állkapoccsal állta Román metsző tekintetét.

A kirakós darabkái kezdtek összeállni. Román közelebb lépett hozzá, és magasságát kihasználva Bruce fölé tornyosult.

– Már találkozott vele. Mikor?

– Nincs most erre időnk.

– *Mikor?*

– Mielőtt kiment volna a frontra, pár héttel ezelőtt. Az apja megkért, hogy adjak át neki egy üzenetet. De most el ne veszítse a fejét! Nincs időnk…

– Mi volt az üzenet? – Román hangja hideg volt, és bársonyos.

– Pénz.

– Pénz?

– Elég ahhoz, hogy kényelmesen eléljen belőle, amennyiben érvénytelenítteti az önök házasságát. Amit, ahogy elnézem, nem tett meg, úgyhogy másszon ki a képemből, és tegye, amit mondtam, még mielőtt elszabadul a pokol.

Román ökölbe szorította a kezét.

De megkapta a válaszokat, amiket akart.

Sarkon fordult, és otthagyta a férfit.

* * *

A vére még mindig forrongott, amikor elért a ház hátsó bejáratához.

Két dolgot vett észre haragjának ködén keresztül: a pavilon alatt nagy halom láda állt, az oldalukon VESZÉLYES felirattal, Dacre katonái pedig úgy őrjáratoztak a hátsó kertben, mintha többé már nem tartottak volna attól, hogy a szomszédok észreveszik őket. Román egyenest átsétált köztük, ami rádöbbentette, hogy több hatalommal bír, mint ahogy azt addig hitte. A katonák rákiáltottak, hogy álljon meg, hogy emelje fel a kezét, azonban amikor nem engedelmeskedett nekik, *semmit* sem tettek. Román nem vett tudomást róluk, mintha nem is léteznének, és belépett házának hátsó ajtaján.

Cipője kopogott a fényezett padlón. Gondolatai tengerében fulladozva az apja dolgozószobája felé vette az irányt.

Nem ért oda Irishez. Nem tudta megvédeni őt – sem az appjától, sem Dacrétól –, amikor a lánynak a leginkább szükségé lett volna rá. Román

azt sem tudta, életben van-e még, hogy megsérült, meghalt-e.

Nem halt meg, mondta magának, akkor is, ha közben a fogát csikorgatta. *Tudnám, ha halott lenne.*

Az apja dolgozószobájának ajtaja résnyire nyitva volt; Román berúgta, megriasztva Mr. Kittet, aki kezében egy szivarral fel-alá járkált odabenn.

– Csukd be az ajtót! – szólt az apja sürgetőn. Kék szeme elkerekedett, amikor meglátta, milyen állapotban van Román. A hányadékot, a vércsíkot az arcán. A tövisek okozta karcolásokat. – Mi történt?

Román némán meredt az apjára. Úgy érezte, mintha valóban sziklából faragták volna, amit aztán elkoptatott a sok évnyi bűntudat és félelem és azon dolgok iránti vágyódás, amiknek sosem eredhetett a nyomába. Többé azonban nem engedte, hogy ezek uralkodjanak felette. Az elmúlt hetek apró darabokat törtek le belőle, és felrepesztették – Román pedig előmászott a megkínzott burokból, elmetszette a régi kötelékeket, és most addig bámult az apjára, amíg az meg nem adta magát, és el nem oltotta a szivart az asztalon.

– Miért állnak kupacban a ládák a pavilon alatt? – kérdezte Román éles hangon. – Ne merészeld azt mondani, hogy még több van bennük abból az átkozott gázból, amit azzal a kémikus professzorral készítettél!

Mr. Kitt csak pislogott –megdöbbentette Román nyersesége –, de aztán gyorsan összeszedte magát.

– Ami azt illeti, nem az – suttogta közelebb hajolva a fiához. – El lett intézve?

– Miről beszélsz, apa?

Mr. Kitt Román mögé pillantott, a még mindig tárva-nyitva álló ajtóra. Ez volt az első alkalom, hogy Román riadtnak látta az apját.

Mr. Kitt még tovább halkította a hangját.

– *Halott?* – mormolta.

Román sejtette, hogy az apja két kapura játszik – egyaránt támogatja Dacrét és a Sírkertet. Hát persze, hiszen nem számít, mi lesz ennek a vége, ő a győztes mellett akart állni. De Román immár biztos volt a dolgában.

Mr. Kitt túl mélyre merült. Semmit sem tudott az alanti istenekről, semmit a fronton való életről vagy a háború karmairól és a sebekről, amiket okoztak. Mindeközben a Sírkert, bár eltökélt volt, rettenetesen rendezetlennek és fegyelmezetlennek mutatkozott. Elszúrták a gyilkossági kísérletüket, és ezért most az egész város meg fog fizetni.

– Nem tudom – felelte Román.

– Hogy érted, hogy *nem tudod?* Felrobbant a bomba vagy sem?

– Felrobbant, de az embered még azelőtt elrángatott onnan, hogy bármi egyebet láttam volna.

Mr. Kitt ismét nekiállt fel-alá járkálni. Ám magabiztosnak tűnt, mintha az, hogy bekövetkezett a robbanás, azt jelentette volna, hogy folytathatja a következő lépéssel.

– Nem kéne…

Hideg légáramlat szakította félbe. A falak megremegtek. A csillár kristályai egymáshoz koccantak. A keményfa padló felnyögött a súlyos léptek alatt.

Komán ismerte ezt a hangot, ezt az *érzést.* Látta, amint az apja mozdulatlanná dermed, ahogy ő is megérti. Rémülten hallgatták, ahogy a társalgó ajtaja felcsapódik.

– Bújj az asztal mögé! – suttogta Mr. Kitt, és fájdalmas erővel megszorította fia karját. – Rejtőzz el! Addig ne gyere elő, amíg nem szólok!

Román kirántotta magát a markából, azonban apja félelme ragadós volt. Erezte, ahogy végigcsorog a torkán.

– Nem bújhatok oda. Ahhoz már túl késő.

– Tedd azt, amint mondok, fiam! Nem foglak emiatt elveszíteni. – Mr. Kitt sietős léptekkel kiment a dolgozószobából, becsukva maga mögött az ajtót, és magára hagyva Románt a füstös, nyomasztó helyiségben.

Román a száján át szívta be a levegőt, de nem moccant. Csak állt ott a szoba közepén, a fülét hegyezve…

– Uram! – kiáltotta az apja. – Mi történt?

Szavait kényelmetlen csend követte. Amikor azonban Dacre végre megszólalt, a ház mintha felerősítette volna a szavait.

– Azt akarom, hogy az összes itt maradt tisztem és katonám felsorakozzon a folyosón. Most!

Román hallotta a bakancsos lábak sietős lépteit, ahogy az emberek engedelmeskedtek Dacre parancsának. A szóban forgó tisztek egyike Shane hadnagy volt, aki úgy tartotta markában Román vallomását, mint egy kézigránátot. Shane hadnagy, aki kétségkívül azt hitte, elárulták, mivel Dacre feje még mindig ott ült a nyakán.

Román vicsorgott, a szíve zakatolt. De odasietett az apja asztalához, és elnyomva egy köhögést gyufát gyújtott. Gyorsan előhúzta zsebéből a terhelő üzenetet, és a sarkánál fogva a lánghoz tartotta.

Nézte, ahogy a papír füstté válik, majd az utolsó darabkáját a szőnyegre dobta, és eltaposta a mohó lángokat. A feje továbbra is sajgott, de azért rászánta az időt, hogy a megfeketedett gyufát a hamutálba tegye, szépen, egy sorba azok mellé, amiket az apja használt.

Csak ezután hagyta maga mögött a dolgozószobát, és lépett ki a folyosóra.

Lélegezz, lassan és mélyen!

A katonák és a tisztek mind ott voltak a folyosón, vigyázzállásban sorakozva. Tekintetüket szigorúan előreszegezték, akkor is, amikor Dacre elhaladt előttük, egyesével alaposan szemügyre véve mindegyikük arcát.

Román megtorpant. Csupán Dacre hátát látta, azonban az isten öltözete szakadt és véres volt. Hosszú, szőke haja csimbókokban lógott.

– Az itteniek közül valaki elárult engem – mondta Dacre. A hangja sima és sűrű volt, mint olaj a vízen. – Most itt van számára a lehetőség, hogy előrelépjen, és vallomást tegyen.

Senki sem mozdult vagy szólalt meg.

Román rálelt Shane hadnagyra a sorban. A férfi a tökéletesség látszatát nyújtotta. Az arca meg sem rezzent, az egyenruhája makulátlan volt, mintha büszke lett volna rá. Nem reszketett a félelemtől, nem kapkodta a levegőt. Teljesen összeszedettnek tűnt, mintha az árulás gondolata fel sem merült volna benne.

– Te! – mutatott Dacre az egyik közlegényre. – Lépj előre, és borulj térdre!

A katona engedelmeskedett.

– Tartsd ki a jobb kezedet!

A katona ismét tette, amire Dacre utasította, bár Román látta, hogy remeg a keze.

– Hacsak nem teszel vallomás, vagy árulod el azon társaid nevét, akik elárultak engem, eltörőm a karodat – mondta Dacre, ahogy megragadta a katona alkarját.

– P-parancsnok uram – dadogta a férfi. – Őszintén nem tudom. Teljes szívemmel szolgálom önt.

– Adok neked még egy esélyt a válaszadásra. Valid be a tetteid, vagy adj egy nevet!

A katona néma maradt, ám nadrágjának elejét vizelet áztatta át.

Román eleget látott. Néma harag járta át, és belefáradt abba, hogy egy olyan isten előtt hajlongjon, akit a halandók félelme és megalázkodása éltetett. Aki örömét lelte abban, hogy sebeket ejtsen az embereken, aztán – ha úgy volt előnyére – félig begyógyítsa azokat.

Román ment tovább a folyosón. Ám a keze közben a zsebéhez vándorolt – ujját végighúzta Iris apró könyvének élén; azóta magánál hordta, hogy a lány elhagyta a szobáját.

– Parancsnok? – szólt.

Dacre felkapta a fejét. A szeme ragyogott, ahogy szemügyre vette Román külsejét, mire a fiú hirtelen azon kapta magát, hogy hálás a ruhát szennyező hányásért és vérért. A mocsokért és a gyűrődésekért és a tövisekért. Ugyanakkor megdöbbentette, Dacre maga mennyire sértetlennek látszik. Az öltözetét mocskoló vér nem a sajátja volt, mivel egyetlen karcolás sem vöröslött sem az arcán, sem a kezén.

– Román – szólt Dacre, eleresztve a közlegény kezét. – Azt hittem, meghaltál.

– Nem, uram. – Román elhaladt Shane előtt. Érezte magán a hadnagy hűvös tekintetét – éppen csak egy pillanatra, am az is a csontjáig hatolt –, ahogy megállt Dacre előtt.

– Mit keresel itt? – kérdezte az isten. – Hogyan élted túl?

– Az udvar végében álltam. Amikor bekövetkezett a robbanás… Nem tudtam, mit tegyek, úgyhogy hazajöttem, tudva, hogy ön is visszatér majd ide, uram.

Dacre némán eltöprengett Román válaszán.

Abban a feszült pillanatban, míg várta, hogy Dacre miképp felel majd, Román rádöbbent, hogy azok a tisztek – Landis századost is beleértve – és katonák, akik ott voltak vele a Zöld Negyedben, minden bizonnyal meghaltak a robbanásban. Az ó vérük szennyezte az isten arcát és ruháit. Es azon férfiak egyike Iris mellett állt.

Romanbe gyász hasított. Aggodalma lassan felemésztette a csontjait, mire remegni kezdett a súly alatt. Majdnem összegörnyedt. Majdnem a padlóra zuhant.

Szedd össze magad!

Egyre csak ezeket a szavakat ismételgette magában, mintha valami keret lett volna, amire elméjét és testét támaszthatja, majd az arca belső oldalába harapott. Ujjait összefonta a háta mögött. A mellkasában azonban egy üvöltés készülődött, feltépve a tüdejét.

Ha halott lenne, tudnám.

– Tartsd ki a jobb karodat, Román! – mondta Dacre.

Ha ez valami teszt volt, Román nem engedhette meg magának, hogy elbukjon rajta. Ha pedig nem az volt, akkor most megtapasztalja, milyen is valójában eltörni egy isten keze által.

Habozás nélkül kinyújtotta a karját. Az elméje mélyén azonban mindeközben sötét, mély áramlat zubogott. Keringett és keringett. *Meg Jogod még bánni, hogy eltöröd a csontjaimat. Meg Jogod bánni, hogy valaha is kiszakítottad Irist az elmémből. Valami olyasmit fogsz felszabadítani a velőmből, amiről majd azt kívánod, bárcsak soha nem is érintetted volna.*

Dacre megragadta Román karját. Közelebb húzta őt magához, olyan közel, hogy a lélegzetük egymásba olvadt.

Tudod, hogy ki árult el engem? – kérdezte Dacre.

– Nem, uram.

Dacre erősebben szorította őt. Román keze zsibbadni kezdett – a szeme sarkából látta az apját, ahogy rettenettől grimaszba ránduló arccal közelebb lép.

– Nem, nem szolgálhatok névvel – mondta Román, ezúttal határozottabban. – És nem hiszem, hogy itt bárki is áruló lenne.

– Győzz meg, hogy miért gondolod így!

– Mind önnel voltunk, uram. Alant épp úgy szolgáltuk önt, mint a felszínen. Ismerjük az ön valódi voltát, a hatalmát, a varázserejét. Ha bármelyikünk megpróbálta volna megölni, ön szerint olyan bolond lett volna, hogy bombát használ?

Dacre eleresztette Román kezét. Aztán csimbókos hajába túrt, és ez a mozdulat olyannyira emberi volt, hogy Román majdnem felkacagott.

Egy istent is meg lehetett ölni. De legközelebb eszesebben kell majd cselekedniük.

Dacre habozásából bátorságot merítve Román merészen folytatta:

– Uram, ez egy rettentő veszélyes időszak. Ahelyett, hogy bennünk kételkedik, inkább tervezzük meg a következő lépését!

Dacre ismét szemügyre vette őt. Sóhajtott egyet, mintha unatkozna.

– Menj, és öltözz át! Tíz perc múlva várlak a haditeremben. – Aztán a tisztjeihez és katonáihoz fordult, és így folytatta: – Vissza az állomáshelyükre!

Román csak állt ott a folyosón a hirtelen támadt nyüzsgés közepén. A katonák elindultak vissza, vagy az őrhelyükre, vagy az étkezőbe enni. A könyvtárból lett barakkba. Vissza ahhoz, bármivel is foglalatoskodtak éppen mielőtt Dacre visszatért es felforgatta az estet.

Shane válla Romanéhez ért.

Román nem tudta, hogy ez most a bajtársiasság jele vagy figyelmeztetés, és túlságosan kimerült volt ahhoz, hogy megpróbálja értelmezni. Felmászott a lépcsőn, és visszavonult a szobájába. Most, hogy végre egyedül volt, letépte magáról a zakóját. Térdre borult, és kezét a torkára szorította.

Úgy kapott levegő után, mintha éppen most bukkant volna fel az óceán felszíne alól.

* * *

Kilenc perccel később Román tiszta ruhát öltve visszatért a társalgóba. Lemosta magáról a vért és a hányadékot, sötét haját pedig hátrafésülte. A tartása egyenes volt, talán egy kissé merev, de ő mindig is ilyen volt, nem igaz?

Kívülről nézve teljesen normálisnak tetszett. Jól festett. Jól fésült volt, és összeszedett, még azután is, hogy éppen csak túlélt egy robbanást.

Belül azonban? Mintha a lelke szilánkosra tört volna.

Dacrét túlságosan lefoglalták a saját dolgai, hogy ezt észrevegye. A társalgó kandallója előtt állt, csak úgy sugárzott belőle az életerő, mintha soha meg sem suhintotta volna a robbanás szele. Ő is átöltözött, és a halandó vér utolsó cseppjét is lemosta magáról. A kandallótűz megvilágította szögletes vonásait. Azonban hiába merült a gondolataiba, meghallotta, amikor Román belépett a helyiségbe.

– Akad egy fontos levél, amit le kell gépelned nekem – mondta anélkül, hogy a fiú felé fordult volna.

Román leült az írógépe elé, és várta, hogy elöntse a megkönnyebbülés, amiért ismét a közelében lehet. A Harmadik Alouette. A tárgy, ami Irishez kötötte ót. Üresnek érezte magát, ahogy az E és az R betűfejekre nézett.

De aztán valami mást is észrevett, ami ott hevert az asztalon. Egy láncra fűzött, vérfoltos vaskulcsot.

A kulcsot, ami korábban Landis százados nyakában lógott– ,

– Szólj, ha készen állsz! – mondta Dacre.

Román, figyelmét ismét az előtte álló feladatra fordítva, befűzött egy tiszta lapot az írógépbe. Nem állta meg, hogy ne vegye ismét szemügyre a vaskulcsot, ami alig egy karnyújtásnyira hevert tőle. A hatalom, amivel átjárókat nyithatott – olyan közel és mégis oly távol.

– Készen állok, uram – jelentette.

Azonban azokra a szavakra, amik ekkor elhagyták Dacre ajkát, nem volt felkészülve. Arra, hogy kinek is szól ez a levél. Román figyelt, ám képtelen volt legépelni a nevet.

Dacre felfigyelt a csendre. Félbehagyta a mondatot, és a homlokát ráncolva Román felé pillantott.

– Valami baj van, Román?

– Nem, uram.

– Akkor meg miért nem gépelsz?

– Bocsásson meg, uram! – Román kimozgatta az ujjait, két bütyke roppant egyet. – Kérem, folytassa!

Tudnám, ha halott lenne.

Dacre megismételte, amit az imént mondott, Román pedig ezúttal tintává tette szavait, bár tekintete továbbra is arra az első sorra szegeződött:

Tisztelt Iris E. Winnow!

{41}
Beszélgetések egy álomképpel

Iris végigrohant a sötét utcán.

Útközben valahol elhagyta az egyik magassarkúját, csupasz talpába pedig minden féloldalas lépésnél fájdalom hasított. A ruhája elszakadt, a térdét lenyúzta. Képtelen lett volna megmondani, milyen súlyosak a sérülései, mivel az egész teste zsibbadt volt.

Nem érzett mást, csakis a szívét, ahogy vad, egyenetlen ütemű dalt vert a fülében, ami aztán végigfutott megcsavarodott erein.

Ne állj meg! Még nem vagy biztonságban.

Lassacskán kimerültség kerítette hatalmába, amitől a mozdulatai lassúak és esetlenek lettek. Az izmai feszesek és forrók voltak izzadt bőre alatt. Képtelen volt rávenni magát, hogy egy kicsivel is gyorsabban fusson, ám közben azon aggódott, ha megáll, összeesik.

Hol vagyok?

Fogalma sem volt, merre járhat, teljesen beleveszett egy árnyak uralta útvesztőbe. Mintha egészben lenyelte volna őt egy rémálom, amiből kétségbeesetten fel akart ébredni. Kirázta a hideg, ahogy vonakodva megállt a következő útkereszteződésnél.

Pár autó elhajtott mellette, kerekeik szétfröcskölték a pocsolyák vizét. Az utcai lámpák lassan, villódzva életre keltek, borostyánszín

fényük molylepkék hadát vonzotta magához. A macskaköveken egy újság oszladozott.

Este volt, hamarosan kezdetét veszi a kijárási tilalom. Oath kísérteties volt a komor sötétségben, mintha a város fogakat és karmokat növesztett volna, ahogy lement a nap. Irisnek biztonságos helyet kellett találnia, ahol átvészelheti az éjszakát, és egészen addig nem tudta, hol lehetne ez a menedék, amíg rá nem döbbent, melyik utcához érkezett éppen.

Tett előre egy bizonytalan lépést.

A távolban ott emelkedett a múzeum a maga fehér oszlopaival és viliódzó lámpásaival és vérvörös ajtajaival. Ajtókkal, amelyek az éj leszálltával bezárulnak majd – vagyis senki sem lesz képes követni őt oda. A múzeum megóvja a Sírkerttől.

Mintha csak megérezték volna a lány gondolatait, nem is olyan távolról pisztolylövések hangzottak, amiket kiáltások és egy vérfagyasztó sikoly követett.

Iris felszisszent, és összehúzta magát. De nem állt meg. Sietős léptekkel addig haladt a járdán, amíg már majdnem elért a múzeum lépcsőjéig, amikor is megmaradt cipőjét lerúgva futásnak eredt; csupasz talpa a márványnak verődött.

Kinyitotta a súlyos ajtót, és beslisszant a múzeumba, pillanatokkal azelőtt, hogy a zárak mágikus módon elfordultak volna éjszakára. Iris megborzongott – *biztonságban vagy, biztonságban vagy–,* majd tett öt lépést az előcsarnokban, mielőtt a lába megadta volna magát.

– Biztonságban vagy – suttogta Iris magának, mintha azáltal, hogy kimondja a szavakat, valósággá tette volna őket. Csakhogy nem hitt a saját hangjának.

Többé már nem hitt a saját szavainak.

* * *

A robbanást megelőző pillanatokban Iris beképzeltnek, mesterkéltnek és negédesnek találta Dacre beszédét. Egyetlen szavában sem bízott – úgy átlátott rajta, mintha csak üvegből lett volna –, azonban amikor a körülötte állókra pillantott… a meghívottak arcán csodálat és elszántság tükröződött. Iris látta, hogy rabul ejti őket Dacre Oathnak tett ajánlata.

Nem lesz vérrontás. Nem lesz szükség több halálra.

Azért jöttem, hogy meggyógyítsam a régi sebeiteket, és visszaállítsam a város dicsőségét.

Iris azon tűnődött, ez vajon a vég kezdete-e. Hogy vajon Oath, megadva magát, lázas hajlongásba kezd-e. Azon tűnődött, milyen élete lenne Dacre uralma alatt.

Ekkor hallotta meg a furcsa kattogást.

Iris először nem tudta, mi lehet az, aztán a teste megfeszült, amikor eszébe jutott, amikor lenn volt a lövészárkokban Romannel. A gránát is hasonló hangot adott, mielőtt felrobbant volna. A mellette álló, magas férfi, úgy tűnt, szintén tudja, mit jelent a ketyegés. Élesen beszívta a levegőt, és előrelépett, közvetlenül a lány elé, mintha arra készült volna, hogy megrohamozza a színpadot.

Erre azonban már nem maradt ideje, mert egyszerre robbanás rázta meg az udvart.

Egy vakító villanás, a fa recsegése, a mennydörgés súlya. A kartács fájdalma és a levegőben süvítő fém hangja. A semmivé olvadó gravitáció és az elroppanó csontok. A vér és a füst íze és a halál csengése.

Iris nem emlékezett rá, hogy a robbanás ledöntötte volna a lábáról. Azonban amikor sikerült kipislognia a port a szeméből, rádöbbent, hogy az előtte álló férfi fogta fel a javát. A férfi, *akinek még csak a nevét sem tudta,* meghalt, miközben pajzsként szolgált számára, akár ez volt a

szándéka, akár nem. Most pedig a lány lábán hevert, fadarabok által felnyársalva, és összevérezve Iris ruháját. Halott volt, Irisnek pedig úgy kellett kirántania magát a súlya alól; a tüdeje vadul dolgozott, ahogy rádöbbent, mi is történt.

Reszkető lábakkal felállt.

A füstön át a földön köhögő és mászó embereket látott, de a legtöbben körülötte halottak voltak. Iris a ruhája mellrészét markolva felnézett.

Pillantása találkozott Dacre lángoló tekintetével. Az isten sértetlenül állt a romok között, az arcáról vér csöpögött, ruhája rongyokban lógott erőteljes testéről.

Amikor előrelépett, Iris hátrairamodott, ám elbotlott a hullákban, és fájdalmasan a földnek csapódott.

Fuss!

Ez volt az egyetlen kristálytiszta gondolat az elméjében.

Fuss!

Ahogy pisztolydörrenés zaja metszette át a robbanás utáni kábulatot, Iris talpra pattant, és futásnak eredt.

* * *

Furcsa, hogy most meg képtelen volt rávenni magát, hogy felálljon.

Iris a múzeum bejárati csarnokában hevert, arca a márványpadlónak feszült. Legutoljára azért járt itt, hogy ellopja az Első Alouette-et Attie-vel és Sarah-val. Mintha évszázadok teltek volna el azóta az este óta.

Most az elejétől a végéig felidézte az emléket, remélve, hogy az majd lecsitítja a szívét. Végül azonban csak arra emlékeztette Irist, hogy a múzeumban minden éjjel egy őr járőrözött. Nem egyedül volt itt tehát, és nem akarta, hogy elkapják.

Nyögve előbb térdre, majd talpra küzdötte magát. Most, hogy az adrenalin elpárolgott az ereiből, forró lüktetést érzett jobb talpának íve

mentén. Megvizsgálta a lábfejét, és látta, hogy pár üvegszilánk állt a bőrébe.

Összevérezte a padlót, azonban nem volt nála semmi, amivel feltakaríthatta volna.

– Majd később – mondta magának, ahogy végigsántikált a folyosón.

Csak egy pár villanykörte égett halovány fényt bocsájtva magából. A múzeum nagyjára árnyak borultak; olyan csend és hideg volt, mintha Iris a víz alatt lett volna. Már majdnem elért ahhoz a teremhez, ahol egykoron az Első Alouette volt kiállítva, amikor meghallotta egy becsukódó ajtó visszhangját.

A fülét hegyezve mozdulatlanná dermedt.

Valaki éppen végighaladt a másik folyosón, a bejárati csarnok felé tartva.

Biztos az éjjeliőr volt az, ezért Iris besietett az egyik hátsó terembe, ahol négykézlábra ereszkedve bemászott egy szobor mögé. Lábát szorosan a mellkasához húzta. Kapkodva vette a levegőt, a lábfeje egy ütemre lüktetett L vadul kalapáló szívével.

Még jobban összekuporodott, ahogy a bakancsos léptek egyre közelebbről hallatszódtak.

Annyira Járatú volt – nem maradt már ereje arra, hogy elmeneküljön egy újabb ellenfél elől. Hogy úgy rohanjon teremről teremre, mint egy űzött vad, búvóhelyet keresve.

Iris lehunyta a szemét, és nyelt egyet.

Pár szívdobbanással később már látta a szemhéján átszűrődő fénysugarat. Feszülten várt. És amikor a fény végre reá vetült, tudta, hogy többé nem tettethet. Hogy többé nem rejtőzködhet.

Kinyitotta a szemét, és hunyorogva felpillantott az előtte álló őrre. Egy középkorú asszony volt, hosszú, éjsötét hajába pár ősz szál keveredett. A bőre sápadt volt, ám ragyogó, az arca pedig olyan jellegtelen, hogy Iris ezerszer is láthatta volna korábban anélkül, hogy

emlékezetébe véste volna – a szeme kivételével. A szeme a zöld egy letaglózó árnyalatában játszott. Magas volt, a teste karcsú tengerészkék őregyenruhája alatt, azonban fegyvert nem hordott magánál. Sem pisztoly, sem bunkósbot nem volt nála, csupán egy fém zseblámpa, amit illedelmesen lefelé fordított.

Iris reszketve várta, hogy
a nő ráparancsoljon. Várta,

hogy meghallja a mondatokat, amikre számított: *Ki vagy te? Tilosban jársz. Most azonnal el kell menned innen. Kifelé!*

Ezek a szavak azonban sosem hangzottak el.

– Megsebesültél – mondta a nő. – Hadd segítsek!

És amikor felé nyújtotta a kezét, Iris nem habozott.

Elfogadta a segítséget, a nő pedig felhúzta őt a padlóról.

* * *

– Nagyon sajnálom – mondta Iris. Egy kopottas borszékben ült a múzeum irodájában, miközben a nő – akinek nem volt névtáblája – előtte térdelt, és éppen arra készült, hogy egy csipesz segítségével kihúzkodja az üvegdarabokat a talpából.

– Miért kérsz bocsánatot?

– Amiért beszöktem zárás után.

A nő némán szemlélte Iris lábát. A keze hűvös és puha volt, a bütykei azonban feldagadtak. Iris már éppen azon kezdett tűnődni, hogy vajon neki is fájdalmai vannak-e, amikor a nő megszólalt:

– A múzeum nemcsak a műtárgyak otthona, hanem sok szempontból menedék is. És ha menedékre volt szükséged, akkor jól tetted, hogy idejöttél.

Iris bólintott. Kezdett szédülni, ahogy a csipeszt nézte.

A nő megérezte ezt.

– Hunyd le a szemed, és hajtsd hátra a fejed! Hamarabb vége lesz, mint gondolnád.

Iris tette, amire a nő utasította, majd vett egy mély lélegzetet. Ám a csend csak tovább fokozta aggodalmát, és azon kapta magát, hogy ismét megszólal:

– Mióta dolgozik már a múzeumban?

– Nem régóta.

– Idevalósi?

Halk csörömpölés hallatszott, ahogy egy üvegdarabka a fémtálba pottyant. Iris nem is érezte, ahogy az őr kiszedte a lábából.

– Eredetileg nem. De most már ez az otthonom. Jó ideje nem hagytam itt.

– Van itt családja? – kérdezte ekkor Iris.

– Nem, egyedül vagyok. Az egyedüli társam a zene.

– Játszik valamilyen hangszeren?

Hosszú szünet, amit egy finom rántás követett. Iris felszisszent, ahogy érezte, amint a nő kihúz egy üvegdarabot a talpából.

Valaha játszottam – felelte a nő. – De többe mar nem.

– A kancellár rendelete miatt?

– Igen és nem. Egy hozzá hasonló ember nem állíthatna meg, ha játszani akarnék.

Ez mosolyt csalt Iris ajkára. Attie jutott róla eszébe, az, ahogy barátnője a pincében húzza vonóját a húrokon, hogy nem volt hajlandó átadni hegedűjét a hatóságoknak, amikor azok jöttek, hogy elkobozzanak minden húros hangszert.

Egy újabb üvegdarabka került ki a lábából. Ezúttal csípett, Iris pedig sziszegve fújta ki a levegőt fogai közt.

– Majdnem végeztem – nyugtatta a nő. – Már csak pár szilánk.

Iris ezúttal csendben maradt, a szemét összeszorította, a fejét pedig hátrahajtotta. Magába szívta a múzeum éjjeli neszeit – A hátsó

szobában, egy apró rezsón lévő vízforraló fütyülését, az újabb, a tálba eső üvegszilánk csörrenését, a nő egyenletes légzését, ahogy dolgozott, és a mindezt átszövő, áhítatos csendet.

– Készen is van – mondta a nő. – Hadd kössem be neked!

Iris kinyitotta a szemét. Vére beszennyezte az asszony nadrágját, de úgy tűnt, ez nem zavarja őt. Fogta, és tiszta gyolcsba tekerte Iris lábfejét.

– És most jöhet egy kis tea. – Mire Iris egyet pislogott, már félre is tette a csipeszt és a szilánkokkal teli tálat, felállt, és megindult a rezsó felé.

Iris hallgatta, ahogy megmosta kezét a csapnál, majd a szobát hamarosan levendulás fekete tea és meleg méz édes aromája töltötte meg.

– Tessék! – A nő a kezébe adott egy csésze teát. – Igyál! Ez majd segít aludni.

– Köszönöm – felelte Iris. De ébren kéne maradnom.

– Elmerengtél már valaha is azon, milyen álmot látnál, ha egy múzeumban hajtanád álomra a fejedet?

– Nem, még soha – mosolyodott el Iris.

– Akkor hát most merengj! Itt biztonságban vagy. Add át magad az álomnak, ha másért nem, hát azért, hogy láthasd, hová visz az elméd.

Iris kortyolt egyet az italból. Az elméjére mostanra köd szállt, és olyan kényelmes, áldott érzés kezdte átvenni felette a hatalmat, mintha csak a fűben feküdt volna, miközben a nyári nap az arcát melengeti. Eltűnődött rajta, vajon a tea tehet-e róla, vagy valóban ennyire kimerült volna.

A nő egy takarót terített a lábára.

Iris még azelőtt álomba szenderült, volna, mi történik.
hogy felfogta

* * *

– *Iris.*

A lány összerezzent nevének hallatán. Úgy hangzott, mint a sás susogása a szélben. Mint a szekrényajtó alatt elsuhanó mágia.

Iris kinyitotta a szemét. A múzeumban volt.

Egy lépéssel bentebb ment az előcsarnokban, mire látta, hogy nincs egyedül. Ott volt vele az az éjjeliőr, akivel korábban találkozott, csakhogy most egyszerű, házilag szőtt anyagból készült ruhát viselt, a lába pedig csupasz volt.

– Jöjj velem! – A nő intett Irisnek, hogy kövesse őt az egyik terembe. – Van valami, amit szeretnék megmutatni neked.

Iris követte őt, és meglepődött, amikor a nő megállt egy kardot tartó vitrin előtt.

– Ezt már máskor is láttam – mondta Iris az edzett acél és az arany markolatba ágyazott apró ékkövek csillogását csodálva. – Azt hiszem, akkor is megnéztem ezt a kardot, amikor legutóbb a múzeumban jártam.

– Így igaz – felelte a nő vidáman. – Amikor betörtél a múzeumba, hogy ellopd az Első Alouette-et.

Irisnek meg kellett volna ijednie, hogy az őr tud a bűnéről. Ez a nő azonban nem ébresztett félelmet az emberben, ezért Iris mindössze csak elmosolyodott.

– Igen. Igaza van. Most miért akarta megmutatni nekem?

A nő ismét a kard felé terelte figyelmét.

– Ez egy megigézett fegyver. Egy Alanti istenség kovácsolta, majd adta oda Draven királynak évszázadokkal ezelőtt, amikor még egyetlen ember uralkodott ezen a vidéken, a király pedig magával vitte a kardot az istenek elleni csatába. Ez a penge számtalan istenséggel végzett egy olyan korban, amiről az emberek mostanra szinte teljesen megfeledkeztek.

– De a plakett szerint csak…

– Az hazugság. – A nő hangja határozott volt, ám nem goromba. Egyenesen Iris szemébe nézett, megbabonázó zöld tekintete egyszerre volt dühös és szomorú. – A múlt megannyi darabkája elveszett vagy átírták. Feledésbe merült. Gondolj csak arra a rengeteg könyvre a könyvtárban, amikből oldalakat téptek ki!

Iris nem szólt, ám érezte a szavak súlyát. Ismét szemügyre vette a kardot, és megkérdezte:

– Milyen varázslat van rajta?

– Úgy vágja át a csontot és a húst, mint kés a vajat, de csakis akkor, ha a hordozója előbb saját vérével kínálja a pengét és a markolatot. Ha áldozatot mutatsz be, meggyengítve magadat, és megsebesítve a saját kezedet, mielőtt lecsapnál. – A nő megfordult és továbbindult. – ere, van még más látnivaló is!

Iris követte őt a múzeumon át, és meglepődött, amikor a falak hirtelen összementek és sziklássá váltak. A levegő állott és hideg lett, moha– és rothadásízt vett fel. A vas falikarokban lángok táncoltak.

– Nem tudtam, hogy ilyen hely is van a múzeumban -jegyezte meg Iris, ahogy fejét lehajtva kikerült egy pókhálót.

– Nincs is – felelte a nő. – Ez a férjem birodalma.

– Vele fogunk most találkozni?

– Nem. Meg akarok neked mutatni egy ajtót. De először is, figyelj oda a padlóra! Arra, hogyan lejt. Számtalan járaton végig fog vezetni, ahogy egyre mélyebbre visz téged eme birodalomban.

– Mélyebbre? – Iris lelassította lépteit.

A falak megremegtek. A színek összefolytak.

– Ne gondolkozz rajta túl sokat, Iris! – mondta a nő, hollófekete haja szinte kéken ragyogott a furcsa fényben. – Vagy ez az egész darabokra törik.

Iris bólintott, és igyekezett elengedni magát. Végre elértek az ajtóhoz. Magas és ívelt volt, szemöldökfájába rúnákat vésztek.

A nő megérintette a vasgombot, majd mozdulatlanná dermedt, mintha az emlékeibe veszett volna.

Amikor idelenn éltem, nem voltak zárak. Oda mehettem, ahová csak akartam a birodalomban, ameddig nem tértem vissza az odafenti életembe. A férjem azt hitte, ezzel szabadságot ad nekem, pedig ketrecbe zárt.

Irist döbbenet járta át.

– Ki a férje?

A nő Irisre pillantott, mondani viszont csak ennyit mondott:

– Ezen ajtó mögött fekszik a birodalom szíve. Egy vad, ám sebezhető hely. A zeném itt bírt a legnagyobb hatalommal, talán pont a kockázat miatt. Azonban szükséged lesz egy kulcsra, hogy kinyisd az ajtót.

– Honnan szerzek kulcsot? – kérdezte Iris, miközben a feje lüktetni kezdett.

A nő nem felelt, de amikor meglökte, az ajtó feltárult. Iris követte őt, és meglepődött, amikor az alagút állott levegőjének helyét ismét meleg és ragyogó fény vette át.

Egy füves domboldalon álltak. Körülöttük a távoli hegyek felé nyúló, virágokkal pettyezett völgyek és szirtek terültek el. Lenn maroknyi fenyő állt, a völgy alján pedig egy folyó szaladt keresztül.

– Jó ideje már, hogy utoljára itt állhattam, és magamba szívhattam ezt a látványt. – A nő hangját ellágyította a nosztalgia. A szél sóhajtva megérintette őt, úgy gyűjtve össze hosszú haját, mint egy szeretetteljes kéz. – Azt kérdezted tőlem, hogy Oathból származom-e. Nem, egykor ezeket a dombokat jártam a családommal. Mindenfelé megfordultam, ahol láttam az eget, ahol volt láthatár, amit üldözhettem. A sírkertek frissen megforgatott földje. Az volt az én birodalmam, és mégis feladtam, amikor esküt tettem Alzane-nak, mivel félt a növekvő hatalmamtól. Azóta Oath kötött magához. Nem hagyhatom el a várost, különben elébe mentem volna nyugaton, amikor felébredt.

– Kinek ment volna elébe? – suttogta Iris.

– Dacrénak – felelte a nő. – Ő képes meggyógyítani, amit eltör, én azonban maga vagyok a zene és a tudás, az eső és a betakarítás. A rémálmok és az álmok és az illúziók. Es ha Dacre megölne, ahogy arra vágyik, akkor magába olvasztaná minden mágiámat. A hatalma nem ismerne határokat, és a halandók szolgálatán és félelmein lakmározna. El akarja foglalni ezt a világot. Azt akarja, hogy őt és csakis őt imádjátok.

– De ha ön ilyen hatalmas erővel rendelkezik – kezdte Iris –, akkor nem önnek kéne legyőznie őt? Ha ön az illúziók és a rémálmok…

– O, de mi lenne annak az ára! – vágott az a szavába a nő gyengéden, távolba révedő tekintettel. – Elvettem három másik hatalmát, nem azért, mert áhítoztam rá, hanem mert nem akartam, hogy ő kaparintsa meg mindazt az erőt, amikor felébred. Nem sejtettem azonban, hogy ezzel meggyengítem azt, ami eredetileg az enyém volt. – Felemelte egyik kezét, mire Iris megpillantotta megdagadt bütykeit. – Továbbra is képes vagyok játszani a hárfámon, de csak nagy fájdalmak árán.

A fejük felett az ég szürkére és haragosra váltott. A távolban mennydörgés zengett, a szél pedig esőt ígérve süvített.

– Kérem, segítsen nekünk legyőzni őt! – suttogta Iris.

A nő arcán együttérzés suhant át. Megcirógatta Iris arcát, az ujjhegye olyan hideg volt, mint a folyó vize télen.

Minden darabkát megadtam neked, ami ahhoz kell, hogy legyőzd őt – mondta. – Beismerem, ha én kerülnék szembe vele, a kezem nem moccanna. Hiába mindaz a gyűlölet, ami kettőnk közt nőtt, képtelen lennék a nyakába mélyeszteni a pengét. Darabokra tépne, és megszerezné magának a hatalmamat. Es akkor ő maradna az egyetlen isten ezen a világon, míg valamikor, akár a te generációd, akar a következő alatt, akad majd egy halandó, aki elég bátor lesz ahhoz, hogy végezzen vele, és fejét véve sírba temesse. És amikor ez megtörténik, a

mágia is odalesz, mert nem marad isten, aki köztetek járjon, vagy a felszín alatt szunnyadjon. Amint mind meghalunk, a varázslat is semmivé lesz.

Iris mellkasát mintha csomó szorította volna. Szinte fájt a lélegzetvétel, annak a gondolata, amit a nő leírt. A kalitkába zárt világ. Egy világ, amit megfosztottak a szabadságtól és a mágiától, ami csak emléke annak, ami egykor volt.

Minderről az írógépe jutott eszébe. Az apró, hétköznapi dolgokban rejtőző bűbáj. A levelekre gondolt, amiket átcsúsztatott a szekrényajtó alatt Romannek. Szavak, amik kilométereket, elképzelhetetlen távolságokat hidaltak át, amik gyászt és örömöt, fájdalmat és szerelmet közvetítettek. Szavak, amik nyomán elhajította a páncélt, amibe már évek óta kapaszkodott.

Kitt.

Iris levegő után kapott. Az elméje kiélesedett, ahogy felidézte, ki is ó, mire a körülötte lévő világ olvadni kezdett. A hegyek és az ég, a völgyek és a vadvirágok. A csillagok, amiknek létezéséről még csak nem is tudott. Mind úgy szökött el előle, ahogy a víz folyt ki a fürdőkádból, azonban az előtte álló nő továbbra is szilárd maradt, sötét hajában virágok bontogatták szirmaikat.

Nem egyszerű nő volt, hanem istennő.

– Nem akarom, hogy meghalj. Nem akarom, hogy a mágia tovatűnjön, de nem vagyok olyan erős, mint te – mondta Iris. – Biztos, hogy le fog győzni engem.

– Sokkal többre vagy képes, mint hinnéd. Szerinted miért nézlek most csodálattal? Szerinted miért vonz a fajtád? Annyiótokat daloltam örök nyugalomba halálotok után, és arra jutottam, hogy a halandó élet zenéjének lángja fényesebben ég, mint bármely mágia, amit a varázserőm szíthatna.

Előrehajolt, és csókot nyomott Iris homlokára. Egy fél pillanatra úgy nézett ki, mint Aster: hosszú, gesztenyebarna haj, mosolyra álló száj, orrán halovány szeplők tömkelegé. Iris szemét könnyek csípték, ahogy rádöbbent, egész végig nem is az anyjáról, hanem erről az istennőről álmodott.

Még mielőtt készen állt volna rá, hogy az álom véget érjen, felriadt.

Egy borszékben ült a múzeum hajnal előtti fény által megvilágított irodájában. Egy csésze kihűlt tea állt mellette, a lábára meleg takaró borult. A jobb lábfeje be volt kötözve, és – még mindig megigézve az álmától – kellett egy pillanat, hogy Iris lélegzethez jusson.

Észrevette, hogy előtte a padlón egy pár kifűzött és kifényesített bakancs áll. Mellette a széken tiszta ruha feküdt – egy térdig érő szoknya és gyöngygombos, erdőzöld blúz. Egy kancsó tea is volt ott, ami gőzölögve várta, hogy töltsön belőle.

Iris ledobta magáról a takarót, és a lábára ügyelve felállt, bár mindössze suttogásnyi fájdalom hasított bele, ahogy ráhelyezte a súlyát.

– Enva? – szólt.

Nem kapott választ. A levegő néma és súlyos volt.

– *Enva!*

Iris azon merengett, vajon mindaz, amit látott, csak valami lázálom volt-e, hogy az elméje így igyekezett-e értelmezni a világot, miután túlélte a robbantást, amikor

figyelmét egy arany villanás ragadta meg. Iris megfordult, és látta, hogy egy ékkövekkel kirakott markolatú kard dől a falnak, pengéje hüvelybe rejtve. Az a fegyver volt, amit Enva az álmában mutatott neki. Draven kardja. Az, ami a múltban megannyi istenséggel végzett.

Iris odalépett hozzá. Habozott, és közben gondolatban ismét végigvette mindazt, amit Enva mondott és mutatott neki. A kard, az ajtó, a szavak.

Miért nem jöttem rá, ki is vagy, amint megpillantottalak?, tűnődött Iris, miközben lelke belesajdult a gondolatba, hogy egy istennő térdepelt előtte, üvegszilánkokat húzva ki a lábából. Hogy bekötözte a sebeit. Egy istennő készített neki teát, és járt vele végig egy álmot.

Sokkal többre vagy képes, mint hinnéd.

Egykor, nem is olyan régen, Iris nem hitt volna ezeknek a szavaknak. Most azonban érezte, ahogy megmozdul alatta az áramlat, mintha csak a vérvörös hold alatt állt

volna.

Ujjait a kard markolatára fonta.

{42}
Átadom kezemet

Iris letette a kardot az asztalára. A halovány lámpafényben *szinte* már úgy tűnt, mintha a penge az írógép mellé tartozna. Azonban ahogy nézte őket, Iris úgy érezte, mintha két világ és két merőben más kor találkozna.

A gondolatai messze jártak, ahogy felidézte az álmát.

A *Tintafoltos Hírvivő* szerkesztősége néma és üres volt. Csak egy pár asztali lámpa égett, amitől az embernek olyan érzése támadt, mintha az éjszaka közepe lenne, pedig éppen napfelkelte után járt az idő. Amint kinyílt a múzeum ajtaja, Iris, a karddal a kezében és azokat a ruhákat viselve, amiket Enva készített ki neki, egyenesen a *Hírvivőhöz* ment. Az mindössze egy háztömbnyire esett onnan, Irisnek pedig amúgy sem volt kedve megküzdeni a reggeli forgalommal a lakásáig egy olyan kardot cipelve, ami valószínűleg többet ért, mint az összes arany Oath páncélszekrényében.

– Ki van itt? – szólt Helena hangja az irodájából. Elgyötörtnek és bosszúsnak hangzott.

– Csak én – felelte Iris. – Most az egyszer időben beértem.

Egy pillanattal később Helena füstkoszorútól övezve megjelent az ajtóban. Nagyot szívva a cigarettájából, határozott léptekkel megindult

az asztalok között.

– Jól vagy, kölyök? Hallottam, hogy tegnap este bomba robbant a Zöld Negyedben.

Iris szája kiszáradt, ahogy elfojtotta az emlékeket. Az emlékeket, amiktől úgy érezte, mintha még mindig üvegszilánkok rejtőztek volna a bőre alatt.

– Nem sebesültem meg.

Helena megállt, és éles szemmel vizslatni kezdte őt.

– Biztos vagy benne? Most rögtön elvihetlek a kórházba, ha…

– Jól vagyok – mosolygott Iris, bár az arca merevnek érződött. – Komolyan.

– Nos, én egy egész csomaggal elszívtam a múlt éjjel, mert azt hittem, meghaltál, és gyűlöltem magamat, amiért engedtem, hogy egyedül menj arra a hepajra. – Elnyomta cigarettáját a közeli hamutartón. – Tudod, hogy mi történt?

Iris hosszan kifújta a levegőt.

– Dacre is ott volt. Gondolom, gyilkossági kísérlet lehetett?

– Az informátorom is ezt mondta. Ötvenhárom ember halt meg, és még húsz megsérült. Tizenegyet nem találnak. A kancellár kritikus állapotban van a kórházban. Nem hiszik, hogy túlélné. Ugyanakkor Dacrénak nyoma veszett. Senki sem tudja, merre lehet, de egy túlélő azt mondta, sértetlennek tűnt a robbanás után. Még a pisztolygolyó sem ártott neki. – Helena Iris arcának rezzenéseit figyelve elhallgatott. – Gyerünk, ülj csak le, kölyök! Sápadt vagy. Hadd csináljak neked egy kávét! – Ekkor vette észre az Iris asztalán heverő kardot. – *Az* Draven király kardja. Az istenek átkozott nevére, mi a francot keres ez az én szerkesztőségemben?

– Nekem adták – felelte Iris. – És el kell rejtenem az irodájában. Csak egy kis időre.

– *Elrejteni?* Iris, csak nem… – Helena félbehagyta a mondatot, amikor mindketten a lépcsőkön dobbanó léptek zajára lettek figyelmesek. Valaki a *Hírvivő* felé tartott, bár még csak negyed hét volt, a munkaidő pedig nyolckor kezdődött.

– Kérem, Helena! – suttogta Iris.

– Rendben – sóhajtott fel Helena. – De akkor gyorsan, mielőtt valaki meglátja! Nem akarom, hogy híre menjen, elloptam egy felbecsülhetetlen értékű műtárgyat Oath polgáraitól.

Iris megragadta a markolatot, és sietve követte Helénát az irodájába, ami nem volt valami nagy, úgyhogy nem maradt más választásuk, mint hogy Helena asztala alá rejtsék a kardot.

– Ms. Hammond?

Iris mozdulatlanná dermedt Tobiás hangjára. Megfordult, és látta, hogy a fiatalember az asztalokat kerülgetve az iroda ajtaja felé tart. Ő is döbbentnek tűnt, hogy ilyen korán itt találja Irist szemöldöke a homloka közepére szaladt, ahogy megtorpant.

Tobiás! – köszöntötte ót Helena. Valami baj van?

– Sürgős levelet kell kézbesítenem.

– A *Hírvivőnek?*

– Irisnek. Azt mondták, adjam át, amint felkel a nap.

– Azzal a lány felé nyújtott egy borítékot.

Iris meredten nézte. Jéghideg rettegés járta át, ahogy felismerte a szálkás kézírást. De azért átvette a borítékot Tobiástól. A körme behajlott, ahogy feltörte a pecsétet, majd elolvasta a velősen megfogalmazott, gépelt üzenetet.

Tisztelt Iris E. Winnow!

Ezennel szeretném meghívni a birtokomra teára, ma délután fél ötre. Van néhány fontos dolog, aminek megvitatásával még nem végeztünk. Kérem, egyedül jöjjön! Itt biztonságban lesz.

Üdvözlettel,
Mr. Rónáid M. Kitt

– Mi az, Iris? – törte meg a csendet Helena ideges hangja.

Iris összehajtotta a levelet. Ez eddig eszébe sem jutott, és most már-már bolondnak érezte magát miatta. Abban a pillanatban rá kellett volna jönnie, amint látta, hogy Dacre fellép a színpadra a Zöld Negyedben. Tudnia kellett volna, hol rejtőzködik az isten. Hogy melyik ajtót használta, hogy elérjen Oathba.

– Csak egy meghívó teára az apósomtól – mondta Iris.

– Szeretnéd, hogy elküldjek veled valakit? – kérdezte Helena. – Talán Attie-t?

Iris tudta, hogy Attie szabadnapot kért. A zenetanárával való találkozója sikeres volt, és Attie most azt tervezte, hogy addig gyakorolja Alzane altatóját a pincéjében, újra és újra eljátszva a dalt, amíg nem megy neki minden egyes hang tökéletesen, nem számít, mi zajlik éppen körülötte; hogy el tudja játszani sötétben, fényárban, mozdulatlanul állva, folyamatosan mozgásban

De még ha Attie rá is érne, Iris akkor sem kérte volna meg rá, hogy tartson vele a Kitt birtokra. Így nem, hogy ekkora veszély leselkedett minden sarokban.

– Elvihetlek kocsival, ha szeretnéd – ajánlotta fel Tobiás. – Majd megvárlak a járdán, aztán amikor végzel, visszahozlak.

Iris bólintott, a válla elernyedt.

– Azért rettentő hálás lennék, Tobiás. És nem, Helena. Jobb lesz, ha egyedül megyek. Nem kell aggódnia.

Nem úgy tűnt, mintha Helénát sikerült volna meggyőznie erről. Vagy Tobiást.

Kérem, egyedül jöjjön! Itt biztonságban lesz.

Iris érezte, ahogy Mr. Kitt – *Dacre* – levele összegyűrődik a markában.

Többé nem maradt biztonságos hely ebben a városban.

* * *

Aznap délután két perccel fél öt előtt Iris a Kitt birtok vaskapuját bámulta. Nem tárult fel a roadster előtt, ebből Iris feltételezte, Dacre azt várja el, hogy gyalog menjen oda a főbejárathoz.

– Itt foglak várni, ha szükséged lenne rám – mondta Tobiás, ahogy leparkolt az út szélén.

Iris bólintott, és kiszállt a járműből. Ahogy gondolta, a kapu nyikorogva kinyílt, amikor odalépett hozzá.

Egyedül sétált végig a hosszú felhajtón, nem cipelve mást magával, csakis foszladozó vászon kézitáskáját, miközben letaglózva figyelte, mennyire csendes és mozdulatlan az udvar. Egyetlen madár sem szállt egyik ágról a másikra a tökéletesen metszett bokrok közt. Egyetlen szitakötő vagy méh sem rebbent virágról virágra. A fákat nem érintette szellő, a napsugár nem szökött át a felhők között. Olybá tűnt, mintha árny borult volna a birtokra, Irist pedig kirázta a hideg, ahogy fellépdelt a bejárati ajtóhoz vezető lépcsőn.

A tenyere nedves volt, ahogy felemelte a kezét, hogy megnyomja a csengőt.

Erre azonban végül nem volt lehetősége. Az ajtó kinyílt, mögötte pedig Mr. Kitt tűnt fel. Annyira zilált volt, hogy Iris majdnem hátrahőkölt. Fekete haja zsírosnak tűnt, a szeme vöröslött, és bűzlött a szivarfüsttől.

Iris nem készült köszöntéssel. Megdöbbentette, hogy a férfi maga fogadja a vendégét. Hol volt a lakája? A szolgálók, akikkel minden bizonnyal rendben tartatta ezt a helyet? Egy lélegzetvétellel később aztán megértette.

– Jöjjön be, Miss Winnow! – A férfi kitárta előtte az ajtót.

– Köszönöm – mondta Iris, azonban hangja olyan gyengének hangzott, hogy könnyedén elnyelte a hatalmas bejárati csarnok. Abban a pillanatban észrevette az árnyakban álló katonákat, hogy bezárult mögötte az ajtó. Heten voltak csak ennél a bejáratnál, a kezükben puska, és ahogy Iris követte Mr. Kittet, még öt őrt számolt a folyosón.

A kúriából titkos hadibázist csináltak.

– A tea a társalgóban lesz felszolgálva – tájékoztatta Mr. Kitt.

Iris kinyitotta száját. Már éppen megkérdezte volna, merre van Román, de aztán visszanyelte a szavakat. Eddig azt feltételezte, hogy kedvese, mint ahogy azt mondta is neki, visszatért az állomáshelyére, azonban ennek most, hogy Dacre itt tartózkodott, már nem volt értelme.

Talán ez volt az oka annak, hogy még neki.
mindig nem írt

Talán történt vele valami.

A szíve a torkában dobogott, ahogy elértek a társalgó ajtajához. Hihetetlen milyen reszketegnek érezte a tagjait, mintha a talaj egyenetlen lett volna a lába alatt. De aztán a blúza rejtekében megbúvó medálhoz nyúlt. Az arany olyan volt, mint egy horgony, Forestre és az édesanyjára emlékeztette őt. Mindazon nehézségekre, amiket már átvészelt.

A társalgó ajtaja kinyílt.

Iris megpillantotta közvetlenül vele szemben Dacrét, aki egy teához megterített, hosszú asztal végében ült. A tekintetük találkozott, és úgy nézték egymást, mintha búbájt bocsájtottak volna rájuk. Az isten kortalan és időtlen volt, éles és borzalmas szépség jellemezte. A lánynak nehezére esett levenni róla a tekintetét – külleme egyszerre volt kellemes és halálos, mint amikor az ember túl sokáig mered a napba. Iris még akkor is látta őt, amikor lehunyta a szemét, mintha beleégett volna a retinájába.

– Iris Winnow – mondta Dacre arcán barátságos mosollyal, amitől szinte már embernek tűnt. – Jöjjön, csatlakozzon hozzám teára!

Iris előrelépett, aztán összerezzent, amikor Mr. Kitt becsukta az ajtót, egyedül hagyva őt Dacréval a társalgó

ban.

– Üljön le! – noszogatta az isten, miközben kitöltötte

az első csésze teát.

Iris merev tagokkal helyet foglalt a székben. Nézte, ahogy a gőz magasba száll, és közben azon töprengett, vajon bele merjen-e kóstolni a teába, amikor Dacre megzavarta a gondolatait.

– Emlékszik egykori kollégájára?

Iris a homlokát ráncolta, ám közben megérezte, hogy valaki ót nézi – olyan volt, mint a csillagfény a legsötétebb éjjelen. Egy tekintet, ami már számtalanszor végigsiklott rajta.

A lélegzete elakadt, ahogy hátrapillantott a válla felett.

Román a fal mellett állt, és őt figyelte. Az arca sápadt és beesett volt, még annál is jobban, mint múltkor, amikor Iris az ágyában töltötte az éjszakát. A lány elmerengett rajta, hogy kedvese vajon rendesen eszik, rendesen alszik-e. Román arca közömbös volt, a tekintete hideg, mint a téli tenger. Pont úgy festett, mint akkoriban, amikor a *Közlönynél* dolgoztak – kívülről is épp olyan összeszedettnek tűnt a keményített ingében és hátrafésült hajával. Iris azonban látta, ahogy egy izom megrándul az állkapcsán. Észrevette, hogy a keze titkon ökölbe szorul a zsebében.

– Igen – sóhajtotta, ahogy visszafordult Dacre felé. – Emlékszem Kittre.

– Átadta önnek a levelemet a kávézóban, nem igaz?

Iris elfogadta a kistányérra helyezett csészét, amit Dacre felé nyújtott. Gyűlölte, mennyire remeg a keze. Hogy az istenhez képest milyen aprónak és gyengének tűnik.

– Igen, átadta – felelte, ellenállva a kísértésnek, hogy Romanre pillantson.

Tégy megint úgy, mintha utálnád! Vesd meg! Mintha nem ő lenne lelked igaz társa.

Dacre fürkésző tekintettel nézte őt, miközben Iris szépen lassan, szinte már komótosan tejet és mézet tett a teájába, mintha ezzel elodázhatta volna az elkerülhetetlent.

– Láttam önt előző este a Zöld Negyedben – szólt Dacre.

Iris letette kanalát.

– Igen, ott voltam.

– Én magam adtam a nevét a meghívottak listájához. Szerettem volna találkozni önnel. Dacre közelebb hajolt hozzá, hangját mélyen morajló suttogássá halkította. – Miért futott el előlem, Iris?

– Lírám?

– Láttam önt a füstön át. Éppen indultam volna önhöz, hogy meggyógyítsam, hogy segítsek. Erre maga elrohant.

– Nem éreztem ott biztonságban magamat.

– Fél tőlem?

Igen, akarta felelni Iris. Félt tőle. De nyelvét a fogának szorítva állta az isten tekintetét.

– Mit gondolt a beszédemről? – kérdezte Dacre. – Mielőtt… félbe lett szakítva?

– Őszintén? Csupa olyan dolgot mondott, amit azok az emberek hallani akartak. Egy álmot próbált eladni nekik, nem a valóságot .

– Akkor hát nem volt kedvére?

– Egyszerűen csak nem vág egybe azzal, amit eddig hallottam önről.

– És mondja csak, Iris Winnow, mit hallott? És kitől hallotta?

Iris habozott. Nem volt biztos benne, miképp válaszoljon. Úgy érezte magát, mintha éppen sakkozna az istennel, azonban esélye sem lenne a

győzelemre.

– Számtalan történetet hallottam – mondta, ujját végighúzva teáscsészéjének porcelán fülén. – Akkoriban, amikor a frontvonalról tudósítottam.

Dacre merengve nézte őt, de úgy tűnt, pontosan tudja, mire utal a lány. Hát Iris nem a saját szemével látta az isten által végbevitt pusztítást? Éjjelente néha még most sem tudott aludni, mert félt, hogy ismét felrémlenek előtte

azok az emlékek. A pánik és a lövészárkot fegyverropogás közepette elöntő vér. A bombázás után romokban álló

Avalon Bluff.

A törékeny csend kényelmetlenül hosszúra nyúlt. Iris erőnek erejével rávette magát, hogy kortyoljon egyet a teából, ami túlságosan édesre sikeredett, és mostanra langymeleg lett. A háta mögül hallotta Román lélegzetének halk neszeit.

Csapdába estünk itt, gondolta sajgó hassal. *A hálójába gabalyodtunk, és nem tudom, hogyan szabadítsam ki magunkat, Kitt.*

– Miért hívatott engem? – kérdezte Iris.

– Tudja, hogy miért, Iris. – Dacre közömbös viselkedése dühítő volt. És mégis, a feszültség egyre csak nőtt közöttük, mint egy kifeszített kötél, ami mindjárt elpattan.

– Ha a korábbi kérdést illető válaszomra kíváncsi – mondta Iris –, az nem.

– Nem…?

– Nem fogok írni magának.

– De Envának fog? Ez aztán igazán, ó, hogy is mondják ezt maguk halandók? Román, melyik szót is keresem?

Román a kelleténél fél pillanattal tovább hallgatott.

Amikor megszólalt, a hangja reszelősen csengett.

– Képmutató, uram.

– Képmutató – ismételte Dacre, miközben ajka éles mosolyra húzódott.

– Én nem így látom – felelte Iris. – Mi, halandók, szabadon választhatjuk meg, hogy kit vagy mit – milyen istent – követünk, már ha egyáltalán úgy döntünk, hogy követjük bármelyiket is.

– Akkor hat őt követi? – Dacre szeme összeszűkült, ahogy megnézte magának Iris öltözetét. A sötétzöld blúzt, a gyöngygombokat. A ruhákat, amiket Enva hagyott neki.

Iris meg sem moccant. Vajon Dacre érezte? Azt, hogy a lány Envával töltötte az éjszakát?

– Mit tud az istenségekről? – kérdezte Dacre, ahogy tekintetét ismét a lány arcára szegezte. Iris még ekkor is alig kapott levegőt. – Tudja, hogy mindannyian, még az Égiek is – még Enva álszent, önelégült fajtája is –, a saját javunkat keressük? Természetünknél fogva önzők vagyunk. Bármire képesek vagyunk, akár még a saját gyermekeinkkel, testvéreinkkel, házastársunkkal is végzünk, csak hogy életben maradjunk. Ön szerint hogy lehet az, hogy ilyen kevesen maradtunk, miután egykor több százan voltunk, mind fenn az égben, mind alant?

Dacre szinte rögtön folytatta, nem érdekelte, miféle gondolatok cikáznak Iris elméjében.

– Nem törődünk önnel és a fajtájával, csakis az érdekel minket, mit tehetnek értünk, legyen szó akár arról, hogy odaadóan szolgálnak minket, akár arról, hogy dicső halált halnak a nevünkben. Vagy hogy elszórakoztatnak minket a butácska dalaikkal és művészetükkel, esetleg az ágyunkat melegítik, ha éppen arra vágyunk. Es ez a háború megmutatta nekem… maguk vágynak arra, hogy valami önöknél hatalmasabbat imádjanak, és ha muszáj, meg is halnak érte. Törékenyek, azonban kitartók. Akkor is remélnek, amikor nem lenne ildomos.

Elhallgatott, és vizslató tekintettel nézte Iris arcát. A lány elméje nyughatatlanul pörgött, Dacre pedig mintha élvezte volna a szemében

fénylő, rémült lángot.

– De a legfontosabb, hogy egy olyan istennőért küzdenek, aki gyáva. Aki a nyílt színen rejtőzködik. Ha háború törne ki Oath utcáin, ő az árnyak közt maradna. Sosem fogja felajánlani önnek a segítségét, viszont örömmel hagyja majd, hogy maga és a népe helyette haljanak. Neki írna inkább, egy istennőnek, aki arra használta a hatalmát, hogy idecsaljon engem, ezzel tönkretéve az önök országát, vagy nekem, aki vállt vállnak vetve halad önnel? Aki megmutatta, hogy igen, egy isten lehet kegyetlen, ugyanakkor irgalmas is?

Iris elfordította a tekintetét. A csontjai zsongtak, a testét kétely öntötte el.

Felidézte az előző éjjelt. Enva kedves és gyengéd volt vele. Segítette őt, menedéket nyújtott neki, olyan kenyérmorzsaszerű tudással látta el, ami átsegíthette őt a következő napokon. Azonban Enva akkor is istenség volt. Nem ember, és nem értette teljes egészében a halandóság mibenlétét.

– Sosem voltam igazán vallásos – nézett Iris egyenesen Dacre szemébe. – És nem írok senkinek, csakis magamnak.

– Magányos egy hegycsúcs az – felelte Dacre kissé gúnyosan.

– Az lenne? Ön azt mondja, hogy semmit sem tudok a fajtájáról, de hiába jár már olyan hosszú ideje köztünk, úgy hiszem, ön sem ért meg minket igazán, uram.

– Ne kóstolgasson engem, Iris! – mondta Dacre. – Hacsak nem hiszi, hogy nyerhet.

Figyelmeztetésére a lányt kirázta a hideg.

– Román? Dacre a fiú felé pillantott. Idehoznád kérlek Irisnek az írógépet?

Iris nyelt egyet, ahogy megérezte, amint Román közelebb lép hozzá. Érezte kölnijének illatát, mire legszívesebben elsírta volna magát, ahogy eszébe jutottak azok a régi szép idők, amikor szavakkal és

megbízatásokkal küzdöttek egymás ellen. Ahogy felidézte, milyen fiatalnak is tűntek akkoriban, és felfogta, hová jutottak mostanra.

Román félretolta Iris teáscsészéjét, a keze sápadt, elegáns. Egy kéz, ami egykor ót érintette, felfedezve testének minden vonalát és ívét. Ujjhegyek, amik végigsiklottak az ajkán, megakasztva a lélegzetét. Aztán Román odavitte az írógépet. Óvatosan letette a lány elé. A Harmadik Alouette volt az.

Iris csak nézte meredten, sűrűn pislogva, ahogy a könnyek csípni kezdték a szemét. Mennyi mindent írt ezen az írógépen, ami hűséges társa volt a magányos éjszakákon? Hány ötletét fogta, és tette örökéletűvé a papírra nyomott tinta által? A nagyanyja hány verset és levelet gépelt rajta, még évekkel azelőtt, hogy Iris megszületett volna? Hány órán át nyújtott vigaszt Romannek, volt számára biztos pont rabságának legsötétebb napjaiban?

Mérhetetlen volt. Végtelen. A mágia még mindig ott gyülekezett, és a lányt szólította.

Iris azonban nem volt hajlandó megérinteni a billentyűket.

Dacre rezzenéstelen tekintettel, várakozva figyelte őt. A türelme olyan volt, mint a jég tavasszal – gyorsan repedt. Arcán sötét kifejezés suhant át.

Papír, Román?

Iris az ajkába harapott, ahogy Román engedelmesen egy tiszta lapért nyúlt. Kénytelen volt a lány mögé állni, és áthajolni a válla felett, hogy be tudja fűzni a papírt a gépbe. Iris érezte testének melegét. Érezte leheletét a haján. Román ügyelt rá, hogy ne érjen hozzá, még akkor is, amikor kezét visszahúzva felegyenesedett. Odafigyelt, mintha nemcsak a saját korlátáival lett volna tisztában, hanem a lányéival is.

Ha most megérintenék egymást, azzal darabokra törnék azt a történetet, amit azért írtak, hogy túlélhessék ezt.

– Most pedig megtárgyalhatjuk, minek a megírására is kérettem önt ide? – kérdezte Dacre. – Van egy fontos cikk, amit szeret…

– Nem fogom megírni magának – vágott a szavába Iris.

Dacre felhúzta egyik szemöldökét. Először meglepettnek tűnt, mintha az, hogy a lány dacol vele, olyan lett volna, mint egy váratlan zivatar. De aztán egyértelművé vált a bosszúsága, ahogy ajkát keskeny vonallá préselte.

– Anélkül felel, hogy tudná, mit íratnék önnel? – kérdezte Dacre. – Mégis miféle újságíró ön, hogy nem hajlandó figyelni, amikor információt ajánlanak fel önnek? Olyan információt, ami több ezer önhöz hasonló halandó életét mentheti meg?

Iris összeszorította a fogát, ám mostanra már egész testében remegett. Olyan érzés volt, mintha kitettek volna a hóba és a szélbe, örökre megfosztva ót a tűztől és napfénytől, ami felolvaszthatná csontjait. Rettegett, a gyomra görcsbe rándult, azzal fenyegetve, hogy kiveti magából azt a kevéske pirítóst és levest, amit aznap evett.

Dacre csettintett egyet.

– Román? Tedd a kezét a billentyűkre, miután úgy fest, Iris elfelejtette, hogyan is kell gépelni.

– Parancsnok úr… – kezdte Román, a hangja azonban rekedtesen csengett, mintha minden szó fájdalmat okozott volna neki. Én…

– Vagy netalán te is minden józan eszedet elveszítetted?

– Nem, uram. – Román engedelmesen ismét előrelépett. Iris érezte, ahogy a fiú tekintete az ölében pihenő, szorosan összefűzött ujjaira téved, ahogy jegygyűrűjének csillogását szemléli.

Román habozott.

Ha megérint, kettérepedek, gondolta Iris, miközben a vére lángolt. *Ha megérint, darabjaimra hullok.*

Még azelőtt a billentyűkre helyezte a kezét, hogy Román lehajolhatott volna. De még így is érezte kedvesét, azt, ahogy

közvetlenül mögötte állt. Hallotta a belőle feltörő sóhajt.

– Na tessék! – szólt Dacre. – Nem is volt olyan nehéz, ugye, Iris?

A lány képtelen volt felelni. A feje lüktetni kezdett, ahogy rádöbbent, Dacre hogyan kényszerítette rá erre. Hogy miképp adta meg magát, és egyezett bele, hogy ír az istennek. Amit sohasem akart megtenni.

– Szóljon, ha készen áll! – mondta Dacre diadalittasan csillogó tekintettel.

Iris csak ült ott még egy pár percig, dermedt keze a billentyűkön, tekintete a betűfejekre szegezve. Némán küzdött hatalmas csalódottságával, félelmének sikamlós szellemével, a dühvel, a vágyakozással, a szavakkal, amik összegyűlve fájdalmas gátat alkottak a mellkasában.

De vajon tényleg megadta magát, ha közben életben marad? Ha mindössze a kezét adja át Dacrénak?

Iris felemelte a tekintetét. Dacre nyakára pillantott, torkának izmaira, amik megfeszültek, ahogy kiitta teájának maradékát.

– Készen állok – mondta.

{43}
Tintafoltos Iris jóvoltából

A délután estévé hűlt, mire Tobiás elhajtott írisszel a Kitt birtokról. A város természetellenesen csendesnek tűnt ahhoz képes, hogy általában ilyenkor volt a legnyüzsgőbb.

Iris észrevette, hogy a legtöbb utca üres, a szemét pedig úgy gyűlik a járdák mentén, mint a folyami üledék. A boltok már be is zártak. Az ablakpárkányokra virágokat helyeztek a kancellár tiszteletére, aki továbbra is az életéért küzdött a kórházban. Az udvarokon és a parkokban nem játszottak gyerekek, az emberek pedig kabátjukat szorosra húzva, az aggodalomtól tágra nyílt szemmel siettek a járdákon. Az ajtókat bezárták, kirekesztve a világot, mintha a háború nem léphette volna át a küszöböt meghívás nélkül.

Iris ennél bölcsebb volt. Viszont azt is tudta, hogy Oatht megrázta Dacre érkezése és a gyilkossági kísérlet utószele. Ártatlanok haltak meg, a temetőben pedig most is friss sírokat ástak. Nem azok lesznek az utolsók, és a város mintha pengeélen egyensúlyozott volna, arra várva, vajon melyik irányba fog lezuhanni.

Holnap délre megkapják majd a válaszukat. Iris a zsebébe rejtett lapért nyúlt. A Dacre szavaival teli lapért.

A nap éppen az épületek mögé bukott, aranyszínre festve a fellegeket, amikor Tobiás leparkolt a nyomda előtt. Ez a hely sosem aludt – itt még éjfélkor is nyomtatták az újságokat, hogy azok készen álljanak hajnalra, amikor jöttek értük az újságosfiúk. Iris csak remélni tudta, hogy nem késett el, és a *Tintafoltos Hírvivőt* még nem nyomtatták ki.

Remegő lábbal kiszállt a hátsó ülésről.

– Köszönöm, Tobiás! El sem tudom mondani, milyen sokat jelentett nekem a mai segítséged.

Tobiás, karját az ülés támlájába akasztva, bólintott.

– Szeretnéd, hogy megvárjalak itt?

Iris habozott. Gyorsan közeledett a kijárási tilalom kezdete, a nap azonban még messze nem ért véget.

– Még egy dolgot meg tudnál tenni nekem?

– Természetesen.

– Elmennél a *Tintafoltos Hírvivőhöz,* és idehoznád

Helénát? Mondd meg neki, hogy rettentő fontos!

– Rajta vagyok. – Tobiás már egyesbe is tette a roadstert. – Egy perc, és itt vagyok.

Iris nézte, ahogy elszáguld, érezve a kocsi kipufogógőzének ízét.

Aztán sajgó jobb lábbal felsietett a nyomda bejáratához vezető lépcsőn. Egy pillanatra elmerengett rajta, vajon felszakadtak-e a sebei, de nem volt ideje ezen aggódni, ahogy beslisszant a főbejárat súlyos ajtaján.

– Elnézést? – lépett oda a portán ülő, idősebb hölgyhöz. – Beszélnem kell Mr. Lawrence-szel, a főnyomdásszal.

A hölgy alaposan szemügyre vette Irist vastag lencséjű szemüvegén keresztül. Őszes, szőke haja szoros kontyba volt csavarva. Olyan embernek tűnt, aki soha életében egyetlen szabályt sem szegett meg.

Az úr éppen rettentő elfoglalt, az előkészítő teremben ellenőrzi a szedőgépeket. De adhatok önnek időpontot holnapra. Mr. Lawrence déltől egyig ráér, aztán meg…

– Attól tartok, az ügy nem tűr halasztást – mondta Iris, arcán erőltetett mosollyal. *Igyekezz bájos lenni!,* biztatta magát, akkor is, ha közben legszívesebben ordított volna. – A *Tintafoltos Hírvivő* riportere vagyok, és lenne itt egy szöveg, amit bele kell tennem a holnapi lapba.

– Ilyen későn már nem fogadunk változtatásokat.

Ezzel *tisztában vagyok,* hölgyem. De ez most egy rendkívüli eset. Kérem, beszélnem kell Mr. Lawrence– szel!

– Ahhoz előbb *időpontra* lesz szüksége, kisasszony.

Iris nem tudta, mihez kezdjen. Legyőzötten sóhajtott egyet, majd a tőle balra lévő üvegfal felé pillantott, amin keresztül látta az üzem előkészítő termét. Megannyi szedőgép dolgozott egyszerre – a padlón keresztül érezte egyenletes berregésüket. Iris közelebb lépett az ablakhoz, és nézte a gépek előtt álló billentyűkön gépelő alkalmazottakat. A termet szüntelen kattogás és zörgés töltötte meg, ahogy a szedőgépek forró ólomnyomatokat készítettek, amiket aztán az emeleti nyomdagépekhez használtak. A folyamat még ilyen távolról is lenyűgöző látványt nyújtott, Iris pedig eltűnődött rajta, hogy az egyik munkás vajon nem éppen a *Tintafoltos Hírvivő* holnapi kiadásának egyik sorát gépeli-e. Ha igen, akkor Iris kénytelen lesz meggyőzni Mr. Lawrence-t, hogy dobja ki azokat a nyomólemezeket, és készítsen újakat.

Irist a bizonytalanság hulláma lepte el, de aztán lepillantott a kezére, amiben továbbra is ott szorongatta Dacre szavait. Az isten ragaszkodott hozzá, hogy Iris a másnapi *Hírvivő* címoldalán publikálja a cikkét. Iris pedig, aki mindvégig összeszorította az állkapcsát, amíg gépelt neki, tudta, hogy nincs más választása, mint teljesíteni a parancsot. Dacrét az

sem érdekelte, amikor a lány közölte vele, hogy talán már neki is álltak a holnapi kiadás nyomtatásának.

Akkor jobb lesz, ha siet, Iris E. Winnow, ez volt mindössze öntelt válasza. Mintha tudta volna, hogy Iris kénytelen lesz a város egyik végéből a másikba rohanni, feldúltan és aggodalmakkal tele. Mintha tudta volna, hogy Irisnek foggal körömmel kell majd küzdenie, hogy kieszközölje ezt a változtatást.

Iris most széthajtotta a lapot, tekintete átsiklott Dacre bevezetése felett – csupa cikornyás szóvirág, amivel magához csalogatta az embereket –, és ismét elolvasta az üzenet lényegi részét. Furcsa, hogy még mindig olyan érzés volt, mintha kést döftek volna az oldalába, amitől a válla előregörnyedt. Egy óra sem telt el, amióta le kellett gépelnie ezeket a szavakat, mégis változatlanul kiszorították belőle a lélegzetet.

Mivel kegyelmes vagyok, mindannyiójuknak választást kínálok. Azok, akik csatlakoznak hozzám eme újjáépülésről és igazságról szóló korban, jöjjenek a biztonságba! Jöjjenek át a város azon felébe, ahol én is tartózkodom, még azelőtt, hogy ma delet ütne az óra! Jöjjenek át a folyón Oath északi oldalára, ahol a katonáim fognak az érkezőkre várni, hogy köszöntsék és megvédjék önöket! Ha még dél előtt megteszik ezt az utat, sem önöknek, sem a családjuknak nem esik majd bántódása. Azoknak, akik visszautasítják az ajánlatomat, és a folyó déli oldalán maradnak, nem ajánlhatom fel a védelmemet. És mivel olyan isten vagyok, aki igazságot szolgáltat, figyelembe véve azt, ami velem történt a Zöld Negyedben, azok, akik maradnak, kénytelenek lesznek szembenézni tetteik következményeivel.

Az előcsarnok ajtaja felcsapódott.

Iris megfordult, és látta, hogy Helena és Tobiás halad felé sietős léptekkel.

– Mi történt? – lihegte Helena.

Iris majd' összeesett a megkönnyebbüléstől.

– Ennek ki kell kerülnie a holnapi kiadás címlapjára. – Átnyújtotta Dacre beszédét.

Helena a homlokát ráncolva futotta végig a mondatokat. De aztán rádöbbent, kinek a szavait is olvassa, mire az arca halálsápadtra vált.

– Az istenekre! – suttogta, ahogy Iris szemébe nézett. – Azt tervezi, hogy holnap lebombázza a déli oldalt?

Iris görcsbe ránduló gyomorral bólintott.

– Tudom, hogy megesküdött rá, hogy sosem fogja lehozni Dacre szavait, Helena, de…

– Nem, ez kivétel. Nem hagyott nekünk választási lehetőséget. – Helena az üvegfal felé pillantott, aminek túloldalán továbbra is dolgoztak a szedőgépek. – Hol van Lawrence?

– Mr. Lawrence *elfoglalt* – jegyezte meg az asztal mögött ülő nő hangosan. – Adhatok maguknak időpontot holnap…

– Igen, és jó esély van rá, hogy ez az épület holnap már nem fog állni, Greta! – ripakodott rá Helena. – Hívja Lawrence-t a bejárati csarnokba! *Most azonnal.*

Greta elvörösödött, és bosszúsan fújtatott egyet. De azért kezébe vette a telefonkagylót, és megcsörgette az előkészítő termet. Öt perccel később meg is jelent Digby Lawrence, acélszürke haja hátrafésülve, ingujja a könyökéig tűrve. Az ujjhegyeit tinta maszatolta, arcán pedig igencsak bosszús kifejezés játszott, bár Iris még sosem látta ót *nem* bosszús képet vágni azon ritka alkalmakkor, amikor megfordult a nyomdában.

– Tudod, hogy nem fogadok el az utolsó pillanatban benyújtott változtatásokat, Hammond – mondta.

Helena elengedte a füle mellett a megjegyzést.

– Kinyomtattad már a *Hírvivőt?*

A férfi meghallhatta a Helena hangját átjáró félelmet, és felfogta, hogy a dolog nem túr halasztást.

– Nem – felelte ezúttal lágyabban. – A menetrend szerint úgy egy óra múlva készül hozzá a nyomólemezt. Miért?

– Át kell szerkesztenem az első oldalt. Sajnálom, Lawrence, de nincs választásom az ügyben. – Átnyújtotta neki a lapot.

Amíg Lawrence átfutotta a szöveget, Iris megropogtatta a bütykeit. Pontosan tudta, mikor ért el a férfi a fenyegetéshez, mivel homlokán elmélyültek a ráncok.

– Rendben van – mondta Lawrence. – Máris leállítom a gyártást. Aztán jöhettek segíteni nekem az egyik szedőgépnél, és megcsináljuk a változtatást.

– Várjon! – bukott ki Irtisből. – A *Közlönyt* elkezdték már nyomtatni?

– Még nem. Az mindig a *Hírvivő* után van soron.

– Akkor visszatartaná azt is a miénk mellett?

– Iris! – kezdte Helena figyelmeztető hangsúllyal. – Nem nyúlhatok bele egy másik újság gyártásába.

– Tudom – felelte Iris. – De van egy ötletem. És szükségem lesz a *Közlönyre,* hogy összehozzam.

Helena, csakúgy, mint Lawrence, habozott. Végül Tobiás lépett előre, és állt oda Iris mellé.

– Mit számít ez az egész? – kérdezte, felemelve a kezét. – Holnapra kisebb gondunk is nagyobb lesz ennél.

– Igazad van. – Helena kivett egy szál cigarettát a zsebéből, és forgatni kezdte az ujjai közt. – Lawrence?

A férfi csak állt ott némán, jóval hosszabban, mint azt Iris szerette volna. De aztán bólintott.

– Legyen. Mindkettőt feltartom. Ami azt jelenti, hogy közvetlenül hajnal előttig fogjuk nyomtatni az újságokat. – Lawrence összehúzott szemmel Iris felé pillantott. – Bármit is tervez a *Közlönnyel,* nagyon ajánlom, hogy megérje, Miss Winnow!

Iris keresztbe tette a karját. Már jó hosszú idő telt el azóta, hogy a szavai utoljára megjelentek a *Közlönyben.* Általában nem hiányolta azt a korszakot, de azért néhanapján engedte, hogy magával ragadja a nosztalgia, és felidézze az időt, amikor még csillogó szemű és lelkes volt, és azt hitte, rovatvezetővé válhat Oath egyik legnagyobb presztízsű napilapjánál.

Igencsak helyénvalónak tűnt, hogy most átvegye a hatalmat a *Közlöny* felett, és még egyszer utoljára írjon bele.

– Természetesen, Mr. Lawrence – mondta. – Arra fogom használni, hogy közöljem az emberekkel, hol tudnak menedékbe húzódni a bombázás alatt.

* * *

Amíg Helena elvonult az előkészítő terembe Lawrence-szel, hogy elkészítsék az új nyomólemezt a *Tintafoltos Hírvivő* címoldalához, Iris és Tobiás pár üres lap és ceruza társaságában helyet foglalt az előcsarnokban, és listát írtak az összes a folyó déli oldalán található mágikus utcáról és épületről, ami csak eszükbe jutott.

Ez nem bizonyult olyan könnyű feladatnak, ahogy Iris eredetileg képzelte, mert tudta, hogy a leyvonalak nem esnek tökéletesen egybe a felettük haladó utcákkal. És miközben egy lakótömb vagy egy épület egyik fele talán biztonságosnak számított, megvolt rá az esély, hogy a másik fele már nem.

Iris ceruzáját a kezében forgatva meredt a címekre és utcanevekre, amiket lejegyeztek Tobiasszal. Némelyik helyben biztos volt, ahogy felidézte a térképet, amit Román rajzolt neki. Másokat tapasztalatból

ismert, mint például azt a sarki kisboltot, ahová gyakran betért hazafelé menet a *Közlönyből.* Semmi kétség sem férhetett hozzá, hogy az egy leyvonalhoz kapcsolódó, elvarázsolt épület, aminek falai és teteje ki fogják állni a bombázást. Egy hely, ahol az emberek biztos menedéket találhattak a támadás alatt. A mágia azonban néha lágyabb volt. Diszkrétebb. Az épület néha nem hirdette olyan nyíltan varázslatos mivoltát; Iris felsóhajtott.

– Nem akarom félrevezetni az embereket – dörzsölgette a halántékát. – Azt állítani, hogy egy épület biztonságos, amikor lehet, hogy nem is…

Tobiás némán szemlélte a listájukat.

– Tudom. De ez több életet fog megmenteni, mint gondolnád, Iris.

A lány ismét a listára összpontosította a figyelmét, miközben szíve fájdalmasan összeszorult annak a gondolatára, hogy mennyien éltek a város déli oldalán. Ott volt az egyetem, csakúgy, mint a *Közlöny* és a *Hírvivő* szerkesztősége. A belváros nagyja. A folyómenti park. Az operaház. A múzeum.

Iris a folyótól délre lakott, akárcsak Attie és Tobiás. Ott voltak mindazon helyek, ahol felnőttek, amiket szerettek. És Dacre másnap mindezt tönkre fogja tenni.

Iris a csarnok ajtaja felé pillantott. Odakinn sietve közeledett az éjszaka.

– Haza kéne menned, Tobiás – mondta. – Nem szeretném, hogy elkapjanak, mert kinn vagy a kijárási tilalom kezdete után.

– Mi lesz veled és Helénával?

– Mi itt biztonságban leszünk. Köszönöm, hogy ennyit segítettél ma!

– Bármikor, szívesen. – Tobiás ajkán mosoly játszott, de közben szomorúnak tűnt. Aggodalmasnak. – Hazafelé megállók Attie-éknél, hogy szóljak neki meg a családjának arról, mi történik, mivel ők is a folyótól délre laknak.

Iris bólintott.

– Én úgy terveztem, hogy holnap reggel az első utam hozzájuk vezet majd.

Tobiás búcsúzóul átkarolta őt, Iris pedig érezte a mellkasában zengő szavakat, ahogy a fiatalember megszólalt:

– Ne aggódj! Már így is sok mindenen átestünk, és mindig a verseny utolsó köre a legnehezebb. De ezen is túl fogunk jutni.

Ha ezek a szavak Iris ajkát hagyják el, valószínűleg nehezére esett volna hinni bennük. Tobiás viszont már korábban is elérte, hogy a lehetetlen úgy meggörbüljön, mint a felhevített fém, ezért a lány vigaszra lelt a gondolatban.

Miután Tobiás távozott, Iris összeszedte a papírjaikat. Greta vetett felé egy szúrós pillantást, de nem állította meg őt, ahogy elhaladt az asztala mellett, hogy megkeresse a zajos előkészítő terem egyik szedőgépénél ügyködő Lawrence-t és Helénát.

– Na szóval… – kezdte Iris jó hangosan, a torkát megfeszítve, hogy hallani lehessen szavait az állandó kattogástól. – Én…

Még mielőtt bármi egyebet mondhatott volna, Helena megragadta a karját, és kivezette őt a csendesebb folyosóra.

– Mid van a számomra, kölyök? – kérdezte.

– Szóval arra gondoltam, hogy… – Iris vett egy mély lélegzetet, mielőtt folytatta volna. – Dacre holnap reggel olvasni fogja a *Tintafoltos Hírvivőt,* hogy tudja, engedelmeskedtem-e, és tényleg kikerült-e a bejelentése a címlapra. Nem hiszem, hogy a *Közlönyt* is át fogja nézni, de – a biztonság kedvéért – szerintem egy pár címet a főoldalra kellene raknunk, mintha valami egyszerű hirdetés lenne, ami aztán a második vagy a harmadik oldalon folytatódik, azzal zárva le a listát, hogy ezek az épületek feltételezhetőleg leyvonalakon állnak, és így ezek nyújtják a legbiztosabb menedéket a bombázás idején.

Helena, szájában meggyújtatlan cigarettájával, elmosolyodott.

– Ez zseniális, kölyök!

– Egészen addig, amíg Zeb Autry fel nem hív reggel, és neki nem áll fenyegetőzni, hogy beperel – jegyezte meg Lawrence bosszúsan. Irisnek fel sem tűnt, hogy a férfi követte őket a folyosóra. – Tudom, hogy dél után már fikarcnyit sem fog számítani, de mégis, mit mondjak neki, hogy került az újságjába egy olyan „hirdetés”, amibe sosem egyezett bele?

– Az rettentő egyszerű, tényleg. – Iris összefűzte ujjait a hata mögött. – Mondja meg neki, hogy a változtatás Tintafoltos Iris jóvoltából történt.

{44}
Vas és só

Már majdnem sötét volt, amikor Iris elsétált a legközelebbi villamosmegállóba, hogy ott várjon az utcai lámpa fényében. Helena úgy döntött, hogy éjszakára a nyomdában marad, hogy segítsen Lawrence-nek, Irist azonban nem sokkal azután elküldte, hogy megegyeztek, mihez kezdenek a *Közlönnyel.*

– Menj haza még az éj beállta előtt, kölyök! – mondta Helena, ahogy végül csak meggyújtotta a cigarettáját. – Biztos vagyok benne, hogy a bátyád látni szeretne.

Iris nem ellenkezett. Most, hogy a cikk kikerült a kezéből, kimerültnek és meggyötörtnek érezte magát. Es valóban haza kellett mennie – látni akarta Forestet –, de aztán eszébe jutott a kard, ami még mindig ott rejtőzött Helena asztala alatt.

Iris nagyot sóhajtva megkezdte sietős léptű útját a *Tintafoltos Hírvivőhöz.* Az nem volt messze a nyomdától, és szerencsére még azelőtt odaért az irodába, hogy az utolsó szerkesztő távozott volna.

– Majd bezárnál magad után, Winnow? – kérdezte a férfi, ahogy felkapta a kabátját.

Iris leült az asztalához, mintha csak azt tervezné, hogy átdolgozza az éjszakát, de azért bólintott.

– Hát persze. Jó éjt, Frank!

Megvárta, amíg a férfi lépcsőkön felfelé haladó léptei elnémultak, majd felállt, és lekapott egy gazdátlan kabátot az akasztóról. Besietett Helena irodájába, miközben amiatt aggódott, hogy a kard már nem lesz ott. A fegyvert azonban pontosan ott találta, ahol hagyták.

Iris letérdelt, és belecsavarta a hüvelyt meg a markolatot a kabátba. Jobb ötlete nem akadt, hogyan vihetné haza a kardot anélkül, hogy felfedné, mi az – az istenekre, mit tenne, ha a Sírkert rajtakapná vele? –, és a kardot félszegen tartva már éppen fel akart állni, amikor ismét léptekre lett figyelmes. Amik egyre hangosabban dobbantak. Valaki lefele tartott a lépcsőn, a *Hírvivő* felé közeledve.

Iris elbújt Helena asztala mögött. Nem zárta be az ajtót, miután Frank távozott, mert nem gondolta, hogy bárki is erre járná ilyenkor, miközben már majdnem érvénybe lépett a kijárási tilalom. Most azonban Helena irodájában ragadt, nem tudva, ki közeledik.

Hallotta, ahogy nyílik és csukódik a szerkesztőség ajtaja. Valaki az asztalok között lépkedett, szinte már bizonytalanul, mintha nem tudná, hol van, vagy mintha keresne valamit.

Iris a lélegzetet is visszatartotta, ahogy az illető egyre közelebb ért Helena irodájához. *Menj innen!,* gondolta, miközben egyre csak az járt a fejében, hogy bárki is legyen a betolakodó, semmi jóban nem sántikálhat. De aztán meghallott egy elfojtott köhögést. Valaki megköszörülte a torkát.

– Iris?

A hang ismerősen csengett.

Iris a karddal a kezében talpra pattant, és kerekre tágult szemmel meredt arra a személyre, akire a legkevésbé sem számított.

– *Kitt?*

A fiú belökte az iroda ajtaját, mire Iris arcára lámpafény vetült.

– Gyakran bujkálsz asztalok alatt, Winnow? – cukkolta őt Román.

A hangjában felcsendülő jókedv, az apró mosolyra húzódó ajka, az, ahogy a neve hangzott a szájából – az egész olyan volt, mintha visszamentek volna az időben, mire Iris mellkasába fájdalom hasított. Visszanyelte a zokogását, és nem állta meg, hogy ne vessen egy haragos pillantást kedvese felé.

– Néhanapján jólesik – vágott vissza, de aztán jóval halkabban folytatta: – Mit keresel itt?

– Miután eljöttél tőlünk, biztos akartam lenni benne, hogy jól vagy. És hogy biztonságban hazaérsz. A nyomda előtt várakoztam, és meglepődtem, amikor láttam, micsoda kitérőt teszel. – Román a lány kezében lévő csomagra meredt. – Tudni akarom, hogy mi az?

– Biztos vagyok benne, hogy tudni akarod. De előbb hadd hozzam ki a fényre! Tudod mit, vigyük az asztalomhoz! – Iris elsétált mellette, éppen csak nem érintve a mellkasát. De aztán hallotta, hogy Román élesen beszívja a levegőt, mire a szíve hevesebben kezdett verni.

Román követte őt a – sajnálatos módon – igencsak rendetlen asztalához, mert ugyan kinek volt arra ideje manapság, hogy rendben tartsa a dolgokat? Iris munkahelyi írógépe egy félig begépelt mondatot tartott a markában, pár könyv kinyitva hevert, és volt még ott egy rendezetlen papírkupac is. Iris diszkréten eltolt az útból egy szikkadt pirítóssal teli tányért.

Román figyelte, ahogy a lány lerántotta a kabátot, és felfedte a hüvelybe bújtatott kardot.

Halkan füttyentett egyet.

– Ezt csak nem a múzeumból loptad, drágám?

– Hát tolvajnak nézek ki? – Iris arca grimaszba rándult. Erre inkább ne válaszolj!

– Nos, most, hogy jobban megnézlek magamnak… – Román elmosolyodott, tekintete végighaladt előbb lefelé, majd lassan vissza fel a lány testén. – Amúgy tetszik az új frizura.

Iris felhorkantott, azonban az arca elpirult, ahogy megérintette a haját. Még mindig kreppelt hullámok díszelegtek benne a fodrász munkája nyomán, a rövidebb tincsek pedig a kulcscsontját verdesték.

– Köszönöm! És ami azt illeti, ezt a kardot úgy *kaptam.*

– Kitől?

– Envától.

Román mozdulatlanná dermedt. Csak úgy csüngött a lány szavain, ahogy Iris beszámolt neki az előző éjszakáról: a bombáról, arról, hogy a múzeumban lelt menedéket. Az álomról. Azokról a dolgokról, amiket Enva mondott neki.

– Igazad volt, Kitt – zárta le történetét Iris. – Valóban megölte Alvát, Mirt és Luzt, és magához ragadta a hatalmukat, de csakis azért, hogy Dacre ne lophassa el a varázserejüket, amikor felébred. Azonban ennek ára volt, mivel meggyengült miatta a saját zenemágiája, és kénytelen volt ittmaradni Oathban.

– És miért nem fogta magát, és végzett Dacréval egyszerűen a sírjában? – kérdezte Román élesen. – Rengeteg bajtól megkímélt volna minket, ha ezt az *egy* dolgot megteszi.

Iris az ajkát harapdálva habozott.

– Nem vagyok biztos benne. Csak akkor jöttem rá, ki is ő, amikor az álom már kezdett szertefoszlani. Bárcsak többet beszélhettem volna vele!

Román hallgatott, miközben tekintete a kardra tévedt.

– És most meg azt akarja, hogy *te* öld meg Dacrét.

– Igen.

– Akkora hatalom áll a rendelkezésére, mégis neked osztogat parancsokat.

– Nem *parancsolt* nekem semmit – tiltakozott Iris, de aztán eltűnődött rajta, miért viselkedik ilyen védekezőn. Bizonyos szempontból értette, hogy a Sírkert és az ő nézeteik miért lehetnek

vonzók némelyek számára. Az emberek sosem jártak jól, ha beavatkoztak az istenek ügyeibe. Mindig akadt valami bökkenő.

– Nem tudom, hogyan érjem el, hogy Dacre alászálljon oda, ahol hatással lehet rá a zene – vallotta be.

Román a hajába túrt, és nekiállt fel-alá járkálni. Iris óvatosan félretette a kardot, majd leült az asztal szélére, úgy, hogy a lába a levegőben lógjon, és nézte, ahogy Román gondolatban végigveszi vad ötleteit. Aztán egyszer csak megtorpant és megfordult, sötét, csillogó szemmel meredve Irisre.

– Emlékszel, amikor lenn voltunk a lövészárokban? Lark hadnagy említette, hogy az eithralok sosem tűntek fel a fronton, Dacre csak a civil városokra tartogatta őket, kilométerekre a tényleges harcoktól.

Iris bólintott.

– Szerintem azért lehet így, mert bombázás közben Dacre irányítja az eithralokat, és hogy ezt megtegye, a föld alatt kell lennie – folytatta Román. – Amikor roham van a lövészárkoknál, a felszínen akar lenni, hogy felügyelhesse a támadást. Azonban a patthelyzetek idején, amikor már napok óta nem történt semmi, fogja magát, lemegy a birodalmába, és kiküldi az eithralokat, hogy a civileket terrorizálja. És ilyenkor mindig teljesen az uralma alatt tartja a bestiákat;

Iris végighúzta ujját ajkának ívén.

– Ha ez igaz, akkor Dacre…

– Holnap délelőtt, amikor megkezdi a város bombázását, a föld alatt lesz – fejezte be Román. – Több, mint száz láda áll a hátsó kertünkben. Bombák, amiket használni tervez. Egyesével el fogja küldeni az eithraljait, hogy vegyek fel, aztán vigyék el őket délre, hogy ott ledobhassák. Ekkor kell majd cselekednünk.

– Nekünk?

– Komolyan azt hitted, engedném, hogy egyedül menj? – Attie ott lesz velem.

– És mégis melyik átjárót tervezitek használni?

– Azt, amelyik a társalgótokban van?

– Azt gondosan őrzik. Nem hiszem, hogy be tudnálak juttatni.

– Mi a helyzet a kulcsokkal?

– Talán tudnék szerezni egyet – dörzsölte az állkapcsát Román. – Tegnap reggel ott hevert a hadiasztalon, gazdátlanul .

Annak a gondolatára, hogy Román megpróbálja ellopni Dacre egyik szeretett kulcsát, megfagyott a vér Iris ereiben. Egy szót sem szólt, kétségbeesetten próbált előállni valami más tervvel, de semmi sem jutott eszébe. Kénytelenek lesznek vagy a társalgó ajtaját használni, amit körbevettek Dacre katonái, vagy szerezni egy kulcsot, hogy megnyithassák a saját átjárójukat.

– Bárcsak ne így alakultak volna a dolgok! – bukott ki belőle.

Román vonásai ellágyultak, mintha a lány a szavaival rácsapott volna egy sebére. Közelebb lépett kedveséhez, míg végül már Iris lábai közt állt. Két kezét a lány csípőjének két oldalára helyezve az asztalra támaszkodott, közrefogva őt.

Iris nem moccant – mintha bűbájt bocsátottak volna rá, ahogy Román tekintete találkozott az övével.

– Ha ma megérintesz, Kitt – suttogta –, nem hiszem, hogy képes lettem volna tovább titkolni. Azt, hogy ki is vagy számomra. Azt, hogy én ki vagyok számodra.

– így? – Román megcirógatta a térdét hüvelykujjával, közvetlenül szoknyájának szegélye alatt. Az érintése gyengéd, ám birtokló volt, mire Iris lehunyta a szemét. – Vagy így, Iris? – Érezte, ahogy a fiú keze végigsiklik a karja, majd a válla mentén, megállva a blúza gombjainál.

– Igen. – Amikor megérezte kedvese ajkát a torkánál, Iris hátrahajtotta a fejét.

– Azt hitted, valaha is engedném neki, hogy megmondja, mikor és hogyan érintselek meg? – Román hangja rekedtes volt, ahogy ajkával

bejárta a lány állának ívét. – Azt hitted, valaha is engedném neki, hogy elrabolja tőlem ezt az utolsó pillanatot? Amikor csakis előtted hódolnék be, vennélek a kezembe, és lángolnék veled, mielőtt utolér minket a vég?

– Ez nem az utolsó pillanatunk – jelentette ki Iris, egyenesen Román szemébe nézve. De közben érezte kedvese szavainak súlyát, mintha azok a sorsukat hordoznák.

Iris a fiú dereka köré fonta a lábát, szoknyája szétterült az asztalon. Ráborult a lapokra és a könyvekre, az írógépre, ami megcsillant, ahogy az asztal megremegett alattuk.

írj nekem egy történetet, Kitt! – suttogta Iris Román homlokát, arcát, ajkát és torkát csókolva; úgy érezte, mintha a szerelem egy balta lenne, ami felhasította a mellkasát. Mintha a szíve a nyílt színen dobogott volna. – Írj nekem egy történetet, amiben minden éjjel ébren tartasz a gépeléseddel, én meg üzeneteket rejtek a zsebedbe, hogy rálelj, amikor munkában vagy! írj nekem egy történetet, amiben először egy utcasarkon találkozunk, én pedig kávét borítok a drága ballonkabátodra, vagy a kedvenc könyvesboltunkban sodor össze a sors, és én egy verseskötetet ajánlok neked, te meg mítoszokat nekem! Vagy írd meg azt, amikor a fűszeres összekeveri a szendvicsrendelésünket, vagy amikor egymás mellett kötünk ki a lelátón egy meccsen, vagy amikor vonatra szállók, és elindulok nyugatnak, csak hogy lássam, milyen messzire jutok, és teljesen véletlenül te is ott vagy!

Iris lenyelte a torkát kínzó sajgást, majd hátradőlt, hogy Román szemébe nézhessen. Gyengéden, mintha a fiú csak egy álomkép lett volna, megérintette a haját. Hátrasimította homlokából a sötét tincseket.

– Írj nekem egy történetet, aminek nincs vége, Kitt! írj nekem, és töltsd ki a lelkem üres zugait!

Román állta a tekintetét, szemében kétségbeesett vággyal teli lény csillogott. Valami olyan kifejezés villant fel az arcán, amit Iris még

sosem látott korábban. Mintha egyszerre keveredett volna benne gyönyör és fájdalom, mintha úgy elmerült volna a lányban és az ő szavaiban, hogy lélegzethez sem jutott. Olyan volt, mint a vas és a só, egy penge és egy gyógyír, Román pedig utolsó lélegzete után kapott.

Kérlek!, imádkozott Iris, közelebb vonva magához kedvesét. *Ne engedd, hogy ez legyen a vég!*

Azonban ez csak még édesebbé, még élesebbé tette összefonódásukat, miközben a bőrük csillogott, mint a harmat, lélegzetük úgy hullámzott, mint az ár, nevük pedig sajgó suttogássá vált.

Megírták azt a történetet, amire ezen az éjjelen mindketten vágytak.

A gondolattal, hogy talán ez lesz az utolsó.

{45}
Százszor, ezerszer

Román tudta, hogy túl sokáig maradt ki. Igyekezett nem ennek következményein elmélkedni, ahogy hazakísérte Irist, egyik kezében a lány kezét, a másikban a kabátba csavart kardot tartva. Az utcák üresebbek voltak, mint amire számított – ma este még a Sírkert tagjai is odújukban maradtak, mintha érezték volna, hogy közeleg a vég. A föld mélyéről feltörő, halk moraj rávette az embereket, hogy összehúzzák függönyeiket, bezárják az ajtót, és magukhoz szorítsák szeretteiket.

Éppen, hogy csak megpillantották Iris lakását, amikor szemerkélni kezdett az eső. A fények hullócsillagok módjára ragyogtak, Román pedig megállt két utcai lámpa közt, egy bársonyos árnyfoltban. Irist még így is látta, bár csak haloványan. Látta, ahogy a hajában összegyűlt pára szivárványszínben csillog; hogy ragyog a szeme, az ajka pedig résnyire szétnyílik, ahogy felnéz rá.

– Szeretnél bejönni? – kérdezte a lány. – Forest otthon van. Biztos vagyok benne, hogy szeretne köszönni.

Román feszengve egyik lábáról a másikra állt. Vegyes érzéseket táplált Forest irányába, de nem akarta, hogy Iris ezt tudja. A legnagyobb probléma az volt, hogy végignézte, amint Forest magával rángatta a mit

sem sejtő lányt az Avalon Bluffot ért támadás idején. Azt, hogy Forest szánt szándékkal elfutott Román *elől,* elszakítva őt Iristől.

Azonban miután eltöltött némi időt Dacre seregében, összezavarodva és magányosan, olyan sebeket cipelve, amik még mindig sajogtak… Román immár jobban értette a dolgot. Úgy érezte, mintha korábban mindössze egy periszkópon keresztül szemlélte volna az életet. Most azonban már látta, mélyen széles is a látóhatár. Meg aztán ott volt az a tény, hogy hála Iris kezdetben hozzá érkező leveleinek, Román valami furcsa módon úgy érezte, mintha ismerné Forestet.

– Attól tartok, vissza kell mennem – mondta, ami igaz is volt. – De azért szeretnék majd hamarosan találkozni Foresttel. Talán elmehetnénk együtt a folyómenti parkba?

A parkba, amit lehet, hogy holnap estére a földdel tesznek egyenlővé.

Iris bólintott, de Román észrevette, hogy közben nyel egyet– ^z^ nem látta, hogy a szeme könnyben úszik-e, de érezte, hogy a saját könnyei figyelmeztetően csípni kezdik a szemét.

Búcsúzóul megcsókolta a lányt. És bár gyengéd akart lenni, ez a csók csupa hevesen egymás után kapó száj, ajkakba csípő fog és elakadó lélegzet lett, amitől remegés szaladt végig a csontjain. Érezte, ahogy Iris belécsimpaszkodik, és tudta, ha nem húzódik el tőle most nyomban, akkor sosem fog. Követi őt a lakásába. Lefejti testükről nedves ruháikat, és befekszik a lány mellé az ágyba. A szívéhez szorítja őt, miközben azért imádkozik, hogy sose jöjjön el a reggel.

– Jó éjt, Winnow! – suttogta, ahogy a kezébe adta a kardot. Hátrált egy lépést, és meglepődött, hogy a köztük lévő távolság olyan volt, mintha elroppant volna egy bordája. – Holnap találkozunk.

– Rendben – mondta Iris.

Egyikük sem mozdult. Tervet kovácsoltak, hogy találkoznak a város északi oldalán, hogy Iris és Attie a Dacre által felajánlott biztonságot használja majd álcaként. Addigra Román remélhetőleg megszerzi a

kulcsot, amire a lányoknak szüksége lesz, és fél tizenkettőre át is adja nekik. Ha nem sikerülne megkaparintania, akkor kénytelenek lesznek visszatérni az egyetlen másik lehetőségükhöz: Román becsempészi őket a birtokra, aztán utat tör nekik a társalgóban lévő ajtóig.

– Itt fogok várni – Ígérte Román. – Amíg biztonságban be nem érsz a lakásba.

Iris, még mindig a szemébe nézve, hátrált egy lépést.

Román figyelte, ahogy az utcai lámpa fénye aranyló derengésbe vonja őt, majd Iris megfordult, és felsietett a lakásához vezető lépcsőkön. Román zsebre dugott kézzel, a torkában dobogó szívvel követte őt a tekintetével, egészen addig, amíg biztos nem volt benne, hogy Iris bement a lakásba, és bezárta maga után az ajtót.

Csakis ekkor adta át magát az árnyakba boruló utcáknak, és indult meg a folyó északi partja felé.

Azon hely felé, amit az otthonának nevezett, pedig messze nem volt az.

* * *

Rendben.

Ez az üres szó volt az utolsó dolog, amit Romannek mondott.

Iris zsibbadtnak érezte magát, ahogy belépett a lakásba, és bezárta maga mögött az ajtót.

Rendben, mintha arról beszéltek volna, hogy holnap együtt teáznak. Mintha nem egy hajszál választotta volna el őket attól, hogy a világ darabjai hulljon, és a lángok martalékává legyen.

– Iris? Te vagy az?

Iris hirtelen magához tért kábulatából, ahogy meghallotta Forest konyha felől érkező hangját.

– Igen. – Letette a kardot a tálalóra, és sietve megindult a bátyja felé. A szoba közepén futottak össze, Iris pedig hagyta, hogy Forest a karjai

közé kapja, és a magasba emelje őt. Még a szuszt is kiszorította belőle – Iris majdnem felkacagott. Mindez arra emlékeztette, hogy Forest miképp ölelte őt a régi szép időkben, amikor az anyjuk még velük volt. Mielőtt minden a darabjaira hullott.

– – Az istenekre, Iris! – Forest visszatette őt a földre, majd két bőrkeményedéses kezébe fogta a húga arcát. – Annyira aggódtam miattad!

– Tudom, de *jól vagyok.* – Iris elmosolyodott, hogy megnyugtassa őt. – Megúsztam pár karcolással a térdemen.

Aznap reggel felhívta az autóműhelyt a *Hírvivő* szerkesztőségében lévő telefonról, mivel tudta, hogy a Zöld Negyedben történt robbantásnak hamar híre megy majd. Még soha nem hallotta Forest hangját úgy remegni, mint akkor a vonalban, és most bűntudat gyötörte, amiért ilyen későn ért haza.

– Prindle is itt van? – kérdezte Iris.

– Nem, a ma estét a családjával tölti. Neked pedig órákkal ezelőtt haza kellett volna érned.

– Valamit rettentő sürgősen el kellett vinnem a nyomdába. Tovább tartott, mint amire számítottam. – Bement a szobájába, miközben a gondolatok egymásba gabalyodtak a fejében. – És van valami, amit el kell neked mondanom, de előbb hadd öltözzek át!

– Vicces, hogy mondod – vette át a szót Forest. – Mivel nekem is van számodra egy hírem.

Iris szíve miért rándult ettől görcsbe? Miért feltételezte rögtön, hogy valami rosszról van szó?

– Csinálok egy kis teát – vetette fel a bátyja, mintha megérezte volna a lány félelmét.

Amikor Iris ismét kilépett a nappaliba, Forest a kanapén ült. Az asztalon egy kancsó fekete tea és két töredezett csésze várakozott, Iris

pedig hálásan elfogadta az egyiket, majd hideg ujjait a porcelánra kulcsolta.

– Kezd te, Forest! – mondta, ahogy leült bátyja mellé a kanapéra.

– Nos… – fogott bele Forest, de aztán habozott, és megvakargatta az állkapcsát. Úgy tűnt, mintha éppen szakállat próbálna növeszteni, de az még mindig túl gyér volt. – Azt tudod, hogy a múlt héten elmentem az orvoshoz? Adott gyógyszert, hogy enyhítsen a tüneteken, ami segített is, de mellette röntgent is akart készíttetni. Szóval megcsinálta, és… tegnap megint jártam nála a leletek miatt.

Iris lélekben mindenre felkészült.

– Mi állt a leletekben, Forest? – kérdezte, miközben forgott vele a szoba.

Forest a teájába meredve felsóhajtott.

– Még mindig találtak bennem golyódarabokat. Azt hiszem, Dacre direkt hagyta bennem őket, amikor meggyógyított. Hogy ezzel büntessen, ha valaha is elszabadulnék tőle. Még az is lehet, hogy azt gondolta, a fájdalom végül visszahajt majd hozzá. Most már tudom, hogy a szilánkok miatt éreztem magam lassacskán, napról napra egyre rosszabbul.

Iris szeme könnybe lábadt. Félretette teáscsészéjét, majd Forest felé fordult a kanapén, és megfogta a kezét.

– Annyira sajnálom! – suttogta. – El sem tudom képzelni, milyen érzés lehet, Forest.

A fiú felkuncogott. Így próbálta tettetni, mintha semmiség lenne az egész, azonban amikor ő is letette a teáját, remegett a keze.

– A rossz hír, hogy újabb műtétre lesz szükségem. De a jó hír az, hogy az orvos úgy hiszi, képes lesz az összes szilánkot eltávolítani, és bár valószínűleg továbbra is lesznek panaszaim, nem olyan súlyosak, mint eddig. A gyógyszer segít majd kordában tartani őket.

– És én is itt leszek, hogy segítsek – mondta Iris. – Mikor akarják elvégezni a műtétet?

– A következő Mir napján.

Most Irisen volt a habozás sora. A kórház a folyótól délre volt, és kinézte Dacréból, hogy az isten képes lesz azt is lebombázni.

– Mi az? – suttogta Forest, leolvasva a húga vonásairól, hogy valami baj van.

Iris beszámolt neki Dacre ultimátumáról. Arról, hogy a nyomdába kellett rohannia, hogy rávegye őket a változtatásokra, és hogy úgy hitte, bizonyos épületek és utcák a közelgő bombázás ellenére is biztonságosak lesznek. Gyűlölte, hogy a szavak úgy perzselték őt végig, mint a füst. Hogy a Forest szemében csillogó remény, amit a gyógyulásába és a jövőbe vetett hite hívott életre, pillanatok alatt elhalványodott.

A fiú nekidőlt a kanapé háttámlájának, és felbámult a vízfoltos plafonra.

– Itt nem leszünk biztonságban, nem igaz?

Iris nem volt benne biztos. A lakásuknak néha akadtak furcsa dolgai, de nem tudta, hogy ez egy leyvonal miatt van így, vagy egyszerűen csak azért, mert az épület olyan öreg. Körbepillantott, és próbálta elképzelni, milyen érzés lenne, ha az otthonuk rommá válna, azonban még mindig zsibbadt volt.

– Azt hiszem, kénytelenek leszünk máshol menedéket keresni. Tudok egy pár jó helyet, ami nincs messze innen. – Majdnem elárulta Forestnek, hogy nem lesz végig mellette, hogy mialatt Oath könnyez majd, ő alászáll az alanti birodalomba. Azonban a szavak rozsdaízt hagytak a szájában – megtartotta hát őket magának, és inkább az asztalon pihenő, vastag könyvért nyúlt. – Ez Prindle-é?

Úgy tűnt, Forest hálás a témaváltásért.

– Igen. Mostanában olvasok neki esténként. Igyekszik meggyőzni róla, hogy igenis szeretem a fikciót, csak meg kell találnom a megfelelő történetet.

– Olvasnál nekem belőle?

A bátyja megvillantott felé egy félénk mosolyt, de azért elvette tőle a könyvet, és kinyitotta ott, ahol ő és Sarah legutoljára abbahagyták.

– Könnyen meglehet, hogy belealszol majd.

– Nem baj – mondta Iris, ahogy egy pokrócot terített a lábára.

Nem baj. Már megint micsoda üres szavak! Nem illettek ehhez az estéhez; vagy talán mégis, csak Iris erre egészen eddig nem döbbent rá.

Elengedte magát, és hallgatta, ahogy Forest felolvas neki – mély hangja megnyugtatón duruzsolt a fülébe. Iris azt nem vallotta be neki, hogy fél egyedül aludni, hogy aggódik, mit látna az álmaiban. Robbanásokat és megtört testeket és vért és Dacrét, aki követi őt a füstön át. Nem vallotta be, hogy fél, azonban Forest minél többet olvasott, Iris félelmei annál inkább visszahúzódtak. Még mindig ott ólálkodtak a sarkokban, ám erőtlenek voltak Forest megbízható, ragyogó jelenléte mellett.

Iris fejét a bátyja vállán nyugtatva szunnyadt el.

* * *

Romannek nem kellett visszaosonnia a birtokra. Miután aznap délután végignézte, amint Iris elhagyja a társalgót, izzó szívvel úgy döntött, hogy egyenest Dacre elébe áll. Az isten szemébe nézett, és nyugodtan megkérdezte, hogy Iris után mehetne-e.

– Miért? – kérdezte Dacre. Nem hangzott gyanakvónak, de azt akarta, hogy meggyőzzék.

– Hogy biztosíthassam, megteszi, amire ön kérte – felelte Román.

– Szerinted nem fogja?

– Hát nem látta, hogy milyen makacs, uram?

Dacre ezen először elmerengett, de aztán valami vad okból kifolyólag beleegyezett a dologba.

Román saját akaratából lépett ki a kapun, és most, órákkal később, így is tért vissza. Tudta, hogy túl sokáig élvezte szabadságát, és hogy Dacre mostanra minden bizonnyal azon elmélkedik, mi tarthatta fel ennyire. Azzal is tisztában volt, hogy el kell csennie a hadiasztal egyik papírhalmán heverő kulcsot, aminek fémjét sötétre festette Landis százados vére.

Romannek éppen ez járt a fejében, ahogy körmeit egymáshoz ütögetve a bejárati ajtóhoz ért. A pára harmatgyöngyökben gyűlt össze ballonkabátján, eláztatta a haját. Újra és újra a tenyerébe köhögött, a mellkasába hasító, pengeélés fájdalom ellenére is igyekezve megtisztítani a tüdejét.

Borzalmas íze volt a nyálának, de Román akkor is visszanyelte, miközben a gyomra már amúgy is kavargóit a hazaúttól.

A gondolatai messze jártak, ahogy a bejárati ajtó nyögve feltárult előtte. Odabenn két katona fogadta, akik rezzenéstelen arccal, némán álltak, miközben Román a bejárati csarnok padlóján nyikorgó, nedves cipővel elhaladt köztük.

– A parancsnok úr várja önt a hadiasztalnál – mondta az egyikük.

Dacrét sosem volt bölcs dolog megvárakoztatni, Román azonban fel volt készülve. Biccentett egyet a katonának, majd megindult a társalgó felé, önbizalma azonban minden egyes lépéssel egyre csökkent, mígnem végül már csupán halovány árnyának érezte magát annak, aki órákkal korábban Iris társaságában volt.

A társalgó ajtaja nyitva állt. A folyosóra fény ömlött ki, Román pedig belépett a helyiségbe, és meglepetten látta, hogy odabenn kisebb csapat gyűlt össze.

Dacre az asztalnál ült kedvenc székében, a háta mögött tűz ropogott, az arcán árnyak táncoltak. Mögötte négy tisztje állt, köztük Shane

hadnaggyal. Mr. Kitt szintén jelen volt, de Román még sosem látta őt ennyire megkínzottnak – a ruhája gyűrött volt, és úgy görnyedezett székében, mintha minden reményét elveszítette volna.

Édesapjának kivörösödött szemű kétségbeesettsége volt az, aminek láttán a szíve kihagyott egy ütemet.

Valami nem volt rendben.

– Uram? – fordult Román Dacre felé. – A lány átadta

a cikket a nyomdásznak. Holnap reggel ott virít majd a *Tintafoltos Hírvivő* címlapján, ahogy kívánta.

– Igencsak sokáig elvoltál, Román felelte Dacre, mintha Román egyetlen szavát sem hallotta volna. – Ez meg hogy lehet?

– A lány elég sokáig elidőzött a nyomdában. Egy ilyen változtatás… a főnyomdász nem igazán akart ráállni a dologra.

Hmm. – Dacre elmosolyodott, mosolya azonban nem ért el a szeméig. Fogát végighúzta alsó ajkának ívén. – Miért loptál meg?

Román lélegzete megremegett.

– Uram?

Hát nem voltam jó hozzád? Hát nem adtam neked több szabadságot, mint a legtöbbeknek? – Dacre egy hosszú, kínzó másodpercen át meredten nézte őt. – Motozzátok meg!

A két katona, akik az ajtónál köszöntötték Románt, most előrelépett. Durván letépték róla a kabátját, és nekiálltak végigtapogatni őt.

Ne állj ellen!, mondogatta magának Román, még ha közben alig állta is meg, hogy ne tépje ki magát a kezeik közül.

– Uram? – mondta. – Nem értem.

Dacre nem felelt. A katonák a kicsi, zöld, madaras könyvecskét leszámítva semmit sem találtak nála. Azt odadobták az asztalra, Román pedig végignézte, ahogy Dacre átlapozza a törékeny oldalakat. Az isten szemöldöke ívbe hajlott, amikor rádöbbent, hogy nem rejtőzik a lapok közt semmi rejtett üzenet. Semmi, ami Román bűnösségét

bizonyította volna. Egy madarakról szóló könyv volt csupán, mire Dacre felhorkantott, és a tűzbe hajította.

Román összerezzent, ahogy Iris könyve ragyogva lángra lobbant. Lassan füstté olvadt, nem hagyva mást maga után, csak némi pernyét. De a szavak és az illusztrációk megmaradtak Román emlékezetébe vésve.

A baglyokra, a kócsagokra, az albatroszokra, a csalogányokra gondolt. Azokra az oldalakra, amik a legkopottabbak voltak. Szamárfülesek és foltosak, mintha megannyi kéz érintette és megannyi szem olvasta volna őket újra meg újra.

Olyan törött szárnyú madarak jártak a fejében, amik nem voltak hajlandók fogságban maradni.

– Hol van a kulcs, Román? – kérdezte Dacre.

– Milyen kulcs?

– Ne játszadozz velem! Tudom, hogy láttad, itt, ezen az asztalon. Reggel még itt volt, mielőtt Iris Winnow megérkezett volna, most pedig hűlt helye. Mit műveltél vele?

Román gondolatai vadul kergették egymást. A tenyere izzadni kezdett.

– Mielőtt Iris megérkezett volna, bizonyos érzékeny információkat tartalmazó dokumentumokat eltávolítottak az asztalról, hogy rendszerezzék őket a hátsó szobában. Hogy a lány semmi érdemlegeset ne lásson. Erre maga adta ki a parancsot, uram, a kulcsot pedig minden bizonnyal…

– Hány hazugsággal traktáltál még engem? – vágott a szavába Dacre.

Román mozdulatlanná dermedt. *Ez egy próba.* És mégsem tudta, miképp feleljen.

A folyosóról léptek zaja hangzott. Ráérős, magabiztos tempójú lépteké. Egy pillanattal később Román megérezte a háta mögött egy magas és rémisztő illető esőáztatta jelenlétét.

Megfordulva Valiéi találta szemben magát, akinek fásult tekintete szinte felnyársalta őt.

– Jelentést! – szólt Dacre.

Val Dacre felé fordította a tekintetét.

Követte a lányt a nyomdához, ahogy azt önnek is mondta. Órákig várt odakinn, egészen addig, amíg Iris Winnow ismét elő nem tűnt. A lány végigsétált az utcán – a fiú meg követte őt. Amikor a lány bement a *Hírvivőhöz,* ő is ment utána. Úgy egy órát töltöttek el együtt odabenn, aztán a fiú elkísérte őt a lakásához. Igencsak… romantikus jelenetben volt részük.

Minden vér kifutott Román arcából. Egészen addig a pillanatig, amíg rá nem jött, hogy Vált utána küldték, hogy kövesse és megfigyelje őt, Román hitt benne, hogy a helyzet még menthető. Még Dacre az eltűnt kulcsot illető paranoiája mellett is. Mostanra azonban tudta, hogy neki befellegzett. Nem volt semmi, amit mondhatott volna, semmi hazugság, amit szőhetett, semmi, amivel kikeveredhetett volna ebből a hálóból.

– Feltételezem, hogy Iris *E.* Winnow nem más, mint Iris *Elizabeth* Winnow – szólt Dacre bársonyos, sötéten zengő hangon.

Román egyszeriben ismét az isten felé fordította figyelmét. Végre észrevette a Dacre előtt az asztalon kiterített papírokat. Az oldalakról a saját kézírása köszönt vissza. A vallomása volt az, amit Shane biztosítékként magánál tartott.

Vége van.

Többé nem kell tettetned.

Román a hadnagyra pillantott.

Shane szinte már unottnak tűnt – kezét összekulcsolta a háta mögött, szemhéja kissé lecsukódott. Azonban amikor találkozott a tekintetük, az orrlyuka kitágult.

Román meg akarta kérdezni tőle, hogy *miért.* Miért árulta el őt most? Miért leplezte le őt most? A keze ökölbe szorult, körmei félholdakat

vájtak a tenyerébe, és elmerengett rajta, nem kéne-e neki is felfednie, hogy ki Shane valójában.

Nincsen bizonyítékod!

Az igazság úgy visszhangzott benne, mintha a bensője üreges lenne. Mivel tartott tőle, hogy meg fogják nála találni, elégette az üzenetet, amit Shane adott neki. Ez most már hibának tűnt, bár lehet, hogy végül amúgy sem számított volna.

Shane-nél volt a helyzeti előny azáltal, hogy Románt a farkasok elé vetette, magát mentve.

Román pedig nem fogja ugyanezt megtenni vele. Ő még most, az azt megelőző pillanatban, hogy kegyvesztettsége gyökeret eresztene, sem volt hajlandó segédkezni abban, hogy az ördögi isten egy másik személyt is a padlóra tiporjon és megsebezzen.

Eljátszottam a szerepemet, és kicseleztek.

A mellkasába azonban fájdalom hasított, ahogy Irisre gondolt. A lány holnap számított rá.

Román hallgatása túl sokáig nyúlt. Dacre felállt, és fenyegetőn kihúzta magát. Olybá tűnt, mintha a szobában minden egyes fal, minden egyes személy felé dőlne, mintha valami örvény lenne. Egy összeomlott csillag. A gravitáció központja.

– Most fel fogok tenni neked négy végső kérdést, Román – mondta Dacre. – Négy kérdést, amelyekre válaszolhatsz. Bölcsen válaszd meg a szavaidat, mivel egyetlen további hazugságot nem tűrök tőled.

Román várakozva aprót bólintott.

– Miért árultál el engem? – kérdezte Dacre. – Miért adtad át Iris *Elizabeth* Winnow-nak a Hawk Shire-t illető információkat? Hát nem voltam jó hozzád? Hát nem mentettelek meg?

Román kifújta a levegőt. Éppen a válaszain gondolkodott, azon, mit akar mondani, és hogyan fogalmazza azt meg, amikor az apja egyszer csak felállt a székéből.

– Parancsnok úr! – szólt Mr. Kitt könyörgő hangon. – Kérem, a fiam nincs jól, mint ahogy azt ön is láthatja…

Dacre felemelte a kezét.

– Maradjon csendben! Hadd beszéljen Román!

Mr. Kitt lehajtotta a fejét.

Román nem nézett egyenest az apjára, de a szeme sarkából látta, hogy a férfi reszket. Furcsa dolog volt szemtanújává válni ennek – annak, hogy az ő rettentő apja ennyire összezuhan.

– Azért árultam el magát – kezdte Román –, mert szeretem Irist.

Dacre erre a válaszra nem számított. Előbb csak értetlenül nézett, majd hirtelen felkacagott nevetése buján, ám mégis marón zengett.

– És ez elég ahhoz, hogy elpusztítsd önmagad? Egek, ti halandók a szívetekkel gondolkoztok, amikor ezt a hatalmat az elméteknek kéne átengednetek!

– Azért árultam el magát, mert szeretem Iris Elizabeth Winnow-t folyatta Román könnyedén, mintha meg sem hallotta volna Dacre gúnyolódását. – Ő képvisel mindent, ami jó ezen a világon, és a maga Hawk Shire elleni támadása, egyszerűen fogalmazva, fenyegette őt. Képtelen lettem volna egy olyan világban élni, ahol Iris meghal a maga önzősége miatt, úgyhogy figyelmeztettem őt. Képtelen lettem volna egy olyan világban élni, amiben maga számtalan társamat megöli vagy megsebesíti, csakis azért, hogy aztán részben meggyógyítsa őket, és így elérje, hogy összezavarodjanak, és úgy érezzék, hálával és szolgálattal tartoznak magának. Maga, uram, sosem gyógyított meg engem úgy, ahogy illett volna. A kezdetektől fogva maga volt a sérüléseim okozója. Ha maga nincs, sosem lélegzem be azt a gázt, ami megsebezte a tüdőmet. Ha maga nincs, sosem éreztem volna, ahogy a repesz a lábamba mar. Micsoda egy kegyetlen és borzalmas dolog ekkora hatalommal és varázserővel rendelkező isteni lényként annyira szűklátókörűnek lenni, és annyira rettegni, hogy úgy dönt, végtelen

idejét azzal tölti, árt másoknak. Ahelyett, hogy engedte volna, úgy *döntsünk,* hogy imádjuk magát azért a jóért, amit tehet, fájdalom és rettegés árán kényszerített rá minket, hogy szolgáljuk. Ez megbocsáthatatlan, és mellette egy olyan lecke, amit túl későn ért majd meg, akkor, amikor elveszíti ellenünk ezt a háborút. Nem számít, mit állít, maga sosem mentett meg engem. Ott kinn a mezőn, Avalon Bluff mellett. Nem maga mentett meg, hanem Iris.

Dacre ököllel az asztalra csapott. Ajka vicsorba rándult. Halhatatlan szépsége olyan ocsmányságába fordult, hogy Román felszisszent, ahogy megpillantotta a valódi csontokat a bőr alatt. Dacre rothadó szívét, annak az istenségnek a szívét, aki csakis önmagával törődött.

– Egy asszony kedvéért árultál el engem? – mennydörögte Dacre. – Te vagy az egész seregem legnagyobb bolondja, és mellette a legnagyobb szégyenem.

A szavak leperegtek Romanról. Elmosolyodott, és közben úgy érezte, mintha lángolt nyelt volna, ami fényárba borította a csontvelejét. Megvilágította az ereit.

– O, képes lennék százszor elárulni magát! – mondta, hangja minden egyes szóval egyre több erőt nyert. – *Ezerszer* is elárulnám Irisért!

– *Elég legyen!* – Dacre kifakadása kettéhasította a levegőt. A szobában úgy pattogott a feszültség, mint a villám; Román várta, hogy belécsapjon.

Nem félt. Bár a térde remegett, tudta, hogy azt a remegést a bátorság kovácsolta. Kimondta mindazt, amit ki akart mondani – mindazt, amit érzett –, és többé már nem bánt semmit.

– Vidd le, és láncold az árulók sorához! – szólt Dacre Valhez.

Román nem ellenkezett, amikor érezte, hogy Val hátulról megragadja a karját, megcsavarva azt, hogy a fiú megadja magát.

– Aztán, ha ez megvan – folytatta Dacre, miközben hangjában kárörvendő él jelent meg –, menj, és kapd el Irist! Hozd ide elém!

Szeretnék ismét beszélni vele.

– Ne! – suttogta Román. Dacre parancsának teljes súlya kardként csapott belé, felmetszve a mellkasát. Dobálni kezdte magát, próbálva kitörni Val vasmarkából. – *Ne!*

Addig ordítozott, amíg a hangját mintha kitéptek volna a torkából. Val a társalgó ajtaja felé rángatta őt, ami az alanti világ által árnyékokba bontott, kitátott pofa módjára várt rájuk. Román azonban megnehezítette a dolgát. Majdnem ki is szabadult – A bőre bizsergett a zúzódásoktól –, amikor Dacre egyszer csak fölé tornyosult.

Az isten felemelte a kezét, és behajlította ujjait.

Román lélegzete alakadt, ahogy a tüdeje görcsbe rándult.

A tagjaiból minden erő kiszökött, majd a padló kicsúszott a talpa alól. A szeme előtt csillagok táncoltak. De elméjében végig ott suttogta kedvese nevet. Abba kapaszkodott, ahogy a sötétség elnyelte őt.

Iris.

{46}
Egymásnak esküdött lelkek

Iris kinyitotta a szemét – nem volt egészen biztos benne, mi ébresztette fel. A feje Forest vállán pihent, a bátyja mélyeket lélegzett álmában.

A kanapén ültek, a függönyökön túl pedig sötétség honolt. A tea még mindig ott állt az asztalon, míg a könyv nyitva hevert Forest ölében. Mindössze egy lámpa égett, a fénye derengő borostyánszín, ami sávokat festett a falakra.

Teljes volt a csend, mígnem Iris meghallotta, hogy a konyhában folyik a víz. Annak a félreismerhetetlen zaja hallatszott, ahogy valaki a tűzhelyre helyezi a vízforralót. Valaki volt ott velük a lakásban, mire Iris felpattant, miközben a karján libabőr futott végig.

Elindult a konyha felé, és a sarkon befordulva megpillantotta a betolakodót.

Hosszú, sötét haj. Házi készítésű ruha. Egy virágokból szőtt öv.

– Enva? – bukott ki Irisből; képtelen volt véka alá rejteni döbbenetét.

Enva megfordult, és ráemelte a tekintetét. – Szervusz, Iris!

– Valóban itt van, vagy csak álmodom?

Az istennő szavakkal nem felelt, azonban amikor a gőzölgő kanna után nyúlt, az semmivé olvadt a kezében.

Akkor hát álmodom, gondolta Iris.

– Miért jött el ismét meglátogatni?

Enva kihúzta magát, mintha hirtelen kényelmetlenül érezte volna magát a konyhában, ahogy halandó tennivalókkal serénykedik.

– Szerettelek volna újra látni. Még mielőtt alászállsz.

Iris egy hosszú pillanatig csak nézte őt.

– Hány egyéb álomban járt már?

– Többen, mint azt meg tudnám számolni.

– Attie-t is meglátogatta.

– Igen – felelte Enva óvatosan. – Azt akartam, hogy mindketten halljátok az altatót.

– Mi a helyzet Foresttel?

– Egy párszor.

– És Kittet? – kérdezte Iris. – Az ő álmait is meglátogatta?

– Nem úgy, mint gondolnád.

– Akkor hogy?

Enva kezével a tűzhely felé intett. A kanna ismét megjelent, és szilárd is maradt, ahogy az istennő megragadta, és töltött a forró vízből egy teáscsészébe.

– Segítettem neki emlékezni, ki is ó.

Iris egy szót sem szólt, miközben felidézte, Román mit írt neki egyszer. *Minden egyes éjjel, amikor álmodtam, az emlékezetem darabjait igyekeztem összeilleszteni. Megtalálni az utamat vissza hozzád.*

– Amivel végig aláásta Dacre terveit – mondta Iris.

Enva tekintetét a teáscsészén tartotta, ahogy tett bele egy kanálnyi mézet.

– Számos Oathból származó katona volt, akiket én vettem rá a harcra. A bátyád is közéjük tartozott. Reméltem, elég segítséget nyújtanak majd a nyugati területeknek ahhoz, hogy egy halandó kéz végezhessen Dacréval. De közülük most sokan olyan sírban fekszenek, amik felett

még nem énekeltem, míg másokat a férjem meggyógyított és álnok módon felhasznált a csapataiban. Fizikai valómban nem hagyhattam el a várost, de Alva erejét felhasználva kapcsolatba léphettem ezekkel a katonákkal az álmaikban, így segítve nekik emlékezni arra, kik is ók.

– Miért nem végzett Dacréval, amikor megvolt rá a lehetősége? – kérdezte Iris csendesen. – Ha egyszer már megölte Mirt, Alvát és Luzt a sírjukban, akkor Dacréval miért nem tett ugyanígy?

Erre Enva hátat fordított neki. A teste megfeszült, ahogy vett egy mély lélegzetet, Iris pedig már azt hitte, az istennő mindjárt semmivé foszlik az álomból – hogy inkább magára hagyja őt, semmint válaszoljon.

– Tettél már valaha valakinek esküt, Iris?

Enva kérdése annyira váratlanul érte, hogy Iris csak bólintott. Ám amikor lehunyta a szemét, még mindig hallotta önnön visszhangját, azt, ahogy esküt tesz Romannek az alkonyati fényben fürdő kertben.

És még akkor is, lelked legyen lelkem esküdt társa.

– Igen – felelte.

– Amikor alászálltam, hogy az oldalán uralkodjak, esküt tettem neki, mint ahogy ő is esküt tett nekem. Azonban nem tudtam, hogy az Égi eskük merőben mások, mint azok, amiket az Alantiak tesznek. A szavaimmal megfogadtam, hogy sosem fogok véget vetni a halhatatlanságának, ő viszont nem ígérte nekem ugyanezt. Azokban a korai, édes napokban nem tartottam tőle, hogy végezne velem, akkor sem, amikor a birodalmának mélyén jártam. Tudtam, hogy elbűvöli a jelenlétem, de azt is, hogy egy nap majd rám un. Egy nap majd azon kapom magam, hogy pengét szorít a torkomnak, mohón arra vágyva, hogy ellopja a hatalmamat, és megszabaduljon tőlem. – Enva megitta a teát, majd letette a csészét a pultra. Hátrapillantott a válla felett, és egyenesen Iris szemébe nézett. – Megsebezni azonban megsebezhettem. Megszégyeníthettem. Elhagyhattam a birodalmát, ha sikerült túljárnom

az eszén. Az eskümet viszont nem törhettem meg, és így meg sem ölhettem őt.

Iris engedte, hogy az istennő szavai leülepedjenek. Eltűnődött rajta, az Égiek vajon ezért szőtték-e bele a halhatatlanság fenntartását esküikbe, hogy megakadályozzák, hogy a házastársak végezzenek egymással az esküvő után. Hogy megakadályozzák, hogy az istenek még több hatalmat lopjanak azoktól, akik a legközelebb állnak hozzájuk. Azoktól, akiket szeretniük kellett volna.

– Számtalanszor hazudtam a férjemnek – folytatta Enva. – És Alzane-nak, a te halandó királyodnak is hazudtam, amikor megkért rá, hogy végezzek a négy másik istenséggel. Egyezséget kötöttünk, hogy lehetek én e birodalom utolsó istennője – a mágia utolsó forrása –, de cserébe arra is esküt kellett tennem, hogy Oathban maradok, hogy a király a markában tarthasson. A dal, amit Mirnek, Alvának és Luznak énekeltem, olyan volt, mint egy, az alvó torkuknak szorított penge. Csak bajt hoztak, úgyhogy jó is, hogy többé nincsenek. De Dacre? Vele nem végezhettem, úgyhogy olyan hosszan énekeltem neki, amennyire csak tudtam, hogy évszázadokon át a sírjában tartsam. Alzane erre sosem jött rá – azt hitte, rajtam kívül minden isten halott, és kitalált egy történetet, miszerint mind alszunk, hogy a népe továbbra is imádhasson minket, és mágiával körbevéve, áldott békében élhessen.

Iris Enva arcát figyelte. Eltűnődött rajta, vajon milyen lehet ilyen hosszan kapaszkodni egy hazugságba. Esküvel kötődni egy olyan férjhez, aki vérrontásra vágyik. Elképzelhetetlen hatalommal bírni, ám közben egy város foglyának lenni. Kínra lelni abban a mágiában, ami egykoron örömtől ragyogott.

– Oathban van – mondta Iris. – A Kitt birtokon.

Tudom. – Enva elfordította a tekintetét. – Ráleltem egy álomban. Akkor döbbentem rá, hogy nincs semmi, amiért megállna, amíg a kezében nem tarthatja a levágott fejemet.

– *Iris!*

Forest hangja volt az – távolról, ám sürgetően szólt. Iris érezte, hogy a fiú keze a térdét rázogatja.

Az álom megremegett, azzal fenyegetve, hogy mindjárt darabokra törik. Iris összeszorította fogát, és minden erejét megfeszítve igyekezett csak még egy pillanatig egyben tartani, akkor is, ha a padló közben foltokban kezdett eltűnni alóla.

– Miért jelent meg előttem az anyámként? – kérdezte merészen. – Miért nem fedte fel előttem, kicsoda ön, a kezdetektől fogva?

Enva elmosolyodott. Ajka olyan volt, mint egy szomorkás holdsarló, a haja pedig úgy kezdett csapkodni körülötte, mintha éppen magába szippantotta volna őt egy vihar.

– Ti halandók olyan nehezen bíztok meg bárkiben is. Nekem pedig szükségem volt rá, hogy megbízz bennem, Iris. Az álom mindenféle figyelmeztetés nélkül széthullott.

Iris felriadt – a feje kóválygott, a testét hideg veríték borította. Forest már megint a térdét rázogatta, a lány pedig kihúzta magát, és rögtön érezte, hogy elaludta a nyakát.

– Mi történt?

– Hallod ezt? – Forest olyan halkan beszélt, hogy Iris alig értette, mit mond.

Mindketten mozdulatlanul, levegőt is alig véve hallgatóztak. *Tessék,* Iris ezúttal meghallotta. Mintha valaki a bejárati ajtó zárját próbálta volna feltörni.

– Csendben állj fel! mondta neki Forest. – Bújj el a konyhában! Ha rosszra fordulnak a dolgok, azt akarom, hogy menekülj el. Menj egyenesen Attie-hez, rendben?

Iris megszólalni sem bírt, szeme elkerekedett a félelemtől.

– *Menj!* – noszogatta Forest, magával húzva őt, ahogy felállt.

Iris tette, amit a bátyja kért – besietett a konyha árnyai közé, és elbújt a szekrénysor mögött. Innen nem látta be a nappalit, és ettől ideges lett. Nem látta Forestet, és nem értette, miért történik ez az egész. Ugyan, miért akarna bárki is betörni a lakásukba az éjszaka közepén?

Az ajtó nyikorogva kinyílt.

Egy pillanatig nem hallatszódott más, csakis a teljes csend – akkora némaság, hogy Iris még lélegzetet sem mert venni. Aztán léptek dobbantak. A levegőt egyszeriben köd, nedves szikla és megviselt bőr illata töltötte meg. A lámpa fénye megremegett.

Iris a tenyerébe harapott, így fojtva el a belőle kitörni készülő rémületet.

Az idegen megtorpant.

Egy pillanattal később hangos reccsenés, majd nyögés hallatszott. Olyan volt, mintha egy asztal kettérepedt volna, testek csapódtak a bútoroknak és ütköztek a falba olyan erővel, hogy a magányos képkeret megremegett. A borostyánszín fény ismét megrebbent, ahogy a lámpa felborult. A lakást sötétség árasztotta el, Iris pedig levegő után kapkodott, az izmai égtek, ahogy továbbra is ott guggolt.

Valaki fájdalmas kiáltást hallatott. A hang úgy járta át Irist, mintha villám csapott volna belé, és rögtön tudta, hogy Forest volt az. Olyan biztos volt benne, mintha őt magát is megütötték volna.

Forest azt akarta, hogy elmeneküljön, és őt hátrahagyja. Iris azonban összeszorította fogát, és felidézve, hogy a kard ott maradt a tálalón, felállt.

Úgy ismerte ezt a lakást, mint a tenyerét. Teljes sötétségben is végig tudott volna haladni rajta, és most hang nélkül mozdult. Azonban ahogy belépett a nappaliba, az utcai lámpa egy keskeny fénycsíkja beszökött a szobába. Iris látta a törött asztalt, a padlón darabokban heverő teáskannát. Forest gyógyszeresüvegcséi elrepedtek, pirulaösvényt húzva

maguk után. Iris látta, ahogy két alak küzd egymással a kanapén, az egyik a másik felett, fáradhatatlanul verve ellenfelét.

Forest, fogságba esve a betolakodó alatt, ismét felordított.

– Hol van a lány? – kérdezte egy ismeretlen hang. – Hol van a húgod?

A férfi ót akarta, Iris pedig a kard felé nyúlt.

A kabát a padlóra hullott, ahogy előhúzta a pengét hüvelyéből. Remegve, apró léptekkel megindult előre. Felrémlett elméjében, hogy a csontjai vajon kiugranak-e majd a helyükről, ahogy felemeli a kardot, majd szinte az utolsó pillanatban eszébe jutott, mit mondott neki Enva a fegyverről.

Úgy vágja át a csontot és a húst, mint kés a vajat, de csakis akkor, ha a hordozója előbb saját vérével kínálja a pengét és a markolatot. Ha áldozatot mutatsz be, meggyengítve magadat és megsebesítve a saját kezedet, mielőtt lecsapnál.

Iris habozott, majd a kard pengéjéhez nyúlt. Felszisszent, ahogy az acél a tenyerébe mart, aztán a vére kiserkent, forrón és fürgén csöpögni kezdett. Fájt két kézzel tartani a markolatot – a fém sikamlós lett, Irisnek pedig még soha életében nem akadt dolga semmivel, amit ennél kényelmetlenebb lett volna használni.

Ennek ellenére ismét előrelépett, mire a törött kanna egyik darabkája megreccsent a talpa alatt.

A betolakodó abbahagyta a bátyja ütlegelését, és Iris felé fordult, így a fénycsík az arcára vetült.

Iris felismerte őt. Egyike volt Dacre embereinek. Val. Az, aki Román cikkeit szállította a *Közlönyhöz.* Az, aki az eithraloknak parancsolt, és a hátukon utazott.

– Tedd le a kardot, Iris! mondta a lánynak, ahogy felállt, és felé fordult. Kinyújtotta kesztyűs kezét. Bütykeiről fémtüskék meredeztek. – Gyere velem, en pedig életben hagyom a bátyádat.

Forest felnyögött a padlón. Ez elterelte Iris figyelmét, a bátyja felé pillantott. Forest arca véres volt, az orra mintha eltört volna.

Val, kihasználva a lány megoszló figyelmét, megindult előre.

Az volt a szándéka, hogy kiüsse a kardot Iris kezéből – kétségkívül azt hitte, könnyű dolga lesz. Iris azonban lejjebb engedte a kezét, hogy a kardgomb a derekának nyomódjon, a kard hegye pedig felfelé mutasson. Val egyenest belesétált, az acél a mellkasába siklott.

Döbbenten meredt Irisre, ahogy fulladozva levegő után kapott. A lány látta, ahogy – túl későn – belenyilall a felismerés. Hogy Iris melyik pengét is tartja kezében.

Ahogy zuhanni kezdett, a kard tovább hasította őt felfelé, beleakadva két, a ruhája alatt rejtőzködő ezüstláncba. Egy síp és egy vaskulcs. A láncok elpattantak, megadva magukat az acélt átjáró bűbájnak, majd csilingelve a padlóra hullottak, ahogy a penge csak vágott tovább, amíg ketté nem metszette Val szívét, a szegycsontját, bordáinak egyik oldalát.

Megöltem őt.

Iris nyöszörgő hangot hallatott, de a markolatot nem eresztette. Nézte, ahogy Val a padlóra hull, a vére pocsolyába gyűlik alatta. Meredten bámulta a kulcsot és az apró sípot, amik úgy hevertek ott, mint két sziget az egyre terjedő, vörös tóban. A bőre bizseregni kezdett, ahogy torkát ellepte az epe, a száját pedig keserű íz marta.

Megöltem egy embert.

– Iris.

Iris elengedte a pengét, és keresztüllépve Val teste felett, a bátyja felé nyűit.

– Megsebesültél? – krákogta a fiú.

– Nem – felelte Iris, bár a tenyere közben lángolt. – De te igen. – Azzal, hogy a bátyjára fókuszált, képes volt elterelni a gondolatait. A kanapén heverő takaróért nyúlt, és gyengéden megtörölte vele Forest arcát.

– Nem olyan vészes, mint amilyennek tűnik – mondta Forest. – De ez meg mégis ki volt? Mit akart tőled?

– Dacre egyik embere. – A lány talpra segítette Forestet.

Együtt meredtek a padlón heverő Valre, nem tudva, mihez is kezdjenek. Vajon hagyják itt? Temessék el valahol? Égessék el?

Iris, Forest tiltakozása ellenére, lehajolt, hogy felvegye a sípot és a kulcsot.

– Ne tedd, Iris!

A lány nem felelt neki, ahogy az ujjai a kulcsra fonódtak. Majd a kardért nyúlt, aztán – még mielőtt Forest további válaszokat követelhetett volna tőle – ő szólalt meg elsőként.

– Nem maradhatunk itt ma este. El kell mennünk.

Megöltem valakit, gondolta, ahogy összeszorította a szemét.

Aztán kirázta a hideg, amikor rádöbbent, hogy nem Val lesz az utolsó áldozata.

* * *

Attie apja látszatra egyáltalán nem lepődött meg, amikor Iris és Forest az éjszaka közepén egyszer csak megjelent a verandáján, és halkan bekopogtatott. A házban égett a villany, a fény kiszökött a zsalu résein, amitől Iris kicsit jobban érezte magát azt illetően, hogy ilyen későn zargatja a barátja családját.

Mr. Attwood egyetlen pillantást vetett Irisre – gubancos hajára és a hátán cipelt, hüvelybe bújtatott kardra – és az összevert arcú Forestre, és máris szélesre tárta az ajtót.

— Annyira sajnálom! – mondta Iris, alig jutva levegőhöz sietős útjukat követően. – Nem tudtam… nem tudtuk, hova máshova mehetnénk.

– Gyertek be, *gyertek be!* – hívogatta őket karját feléjük nyújtva Mr. Attwood. – Úgy nézem, durva egy estétek lehetett, és mi éppen az imént

főztünk egy kis teát.

* * *

– Néha, amikor nem tudok aludni, nekiállok sütni – mondta Attie, ahogy letett egy tányér meleg kekszet az ebédlőasztalra. – Avalon Bluffban pár éjszaka Marisollal sütöttem. Tanított nekem egy-két dolgot a scone-okról, amit sosem sikerül rendesen eltalálnom.

Iris elmosolyodott, és vett egyet az édes sütemények közül. Nem volt éppenséggel éhes, de rejlett valami a nyelvén szétolvadó édességben, amitől úgy érezte, mintha visszatért volna a testébe. A cukor átmetszette a zsibbadtságát.

Forest ott ült mellette, és hálásan fogadta Mrs. Attwood munkálkodását, ahogy az asszony tűt és cérnát fogott, és összeöltötte a felszakadt szemöldökét. Tobiás az asztal túlsó oldalán foglalt helyet, Attie mellett. Iris cseppet sem lepődött meg azon, hogy itt látja a fiatalembert, sem azon, hogy amikor látogatása közepén kezdetét vette a kijárási tilalom, Attie családja ragaszkodott hozzá, hogy Tobiás itt töltse az éjszakát.

Attwoodék tökéletesen tudatában voltak annak, mi is zajlik éppen. Ezért voltak még mind ébren – az álom aznap este mindenkit elkerült. Csak Attie kisebb testvérei szundítottak ágyukban az emeleten, mit sem sejtve arról, mi fog reggel történni. A szüleik azt akarták, hogy a mai este pont olyannak tűnjön, mint bármelyik másik, hogy a gyerekeik ne aggódjanak.

– Holnap átmegyünk McNeilékhez – jelentette ki Mrs. Attwood, ahogy letett az asztalra egy kanna frissen lefőtt teát. – Tudom, hogy az ő házuk leyvonalon fekszik. Ott biztonságban leszünk.

Mr. Attwood bólintott, bár kissé aggodalmasnak tűnt.

Tobiás egy szót sem szólt, annyira a gondolataiba mélyedt, miközben már a negyedik cukros süteményét majszolta. Attie azonban egyenest

Iris szemébe nézett az asztal felett. Még egyikük sem említette az alanti birodalomban tervezett küldetésüket, és nem is tudták, hogyan közöljék a dolgot a többiekkel.

Hajnali háromra minden, a tea utolsó cseppje és a sütemény utolsó morzsája is elfogyott. A kis csapat átment a nappaliba, ahol kényelmesebben helyet foglalhattak. Amíg Mr. Attwood megpiszkálta a kandallóban égő tüzet, Iris segített Attie-nek elvinni a piszkos edényeket a mosogatóhoz.

– Számít egyáltalán, hogy elmossuk-e őket? – sóhajtotta Attie. – Lehet, hogy ez a hely holnap már nem is fog állni. Bár, ha bármi is megússza ebben a házban, fogadni mernék, hogy az a mosogató lesz.

Iris megnyitotta a csapot, és csak azért is nekiállt sikálni az edényeket.

– El kell mondanom neked valamit.

Attie rögvest minden figyelmét neki szentelte.

– Mit? Használtad az este a kardot, nem igaz? Láttam, hogy be van kötve a kezed.

Iris arca grimaszba rándult.

– Igen, de van itt még valami más is. – Egy pillanatra elhallgatott, és közben átadta az egyik csészét Attie-nek, hogy törölgesse el. – Találtam egy kulcsot.

– Az alanti birodalomhoz? – suttogta Attie, mire Iris bólintott.

– És korábban, az este azt terveztük Kitt-tel, hogy mi ketten találkozunk vele a folyó északi partján, hogy át tudjon nekünk adni egy kulcsot, vagy – a legrosszabb esetben – becsempésszen minket a társalgójukban lévő ajtóhoz. De most, hogy van egy kulcsunk… Úgy hiszem, hogy miután holnap biztonságba helyeztük a családjainkat, egyszerűen csak el kéne mennünk a legközelebbi ajtóhoz, amit találunk. Mert nekem egy karddal, neked meg egy hegedűvel átkelni a folyón, hogy aztán a túlparton találkozzunk Kitt-tel, túl rizikós lenne.

Attie némán mérlegelte Iris szavait.

– Biztos vagy benne, Iris? – kérdezte, ahogy felakasztotta a tiszta csészéket a szárító kampóira. – El tudom képzelni, mennyire szeretnéd látni Kittet, mielőtt belevágunk ebbe a dologba. És mennyire szeretnéd azt is, ha velünk jönne.

Iris egy pillanatig szóhoz sem jutott. A kezét körbefogó kötés mostanra átázott, a tenyerén lévő vágás pedig lüktetni kezdett.

– Igen, biztos vagyok – mondta végül, ahogy átadott egy újabb csészét Attie-nek. – Biztos vagyok benne, hogy látom majd őt holnap. Miután túlestünk ezen az egészen.

{47}
Ahová minden áruló hajtja a fejét

Román ébredezett, az arca meleg sziklának feszült.

Olyan nehéznek érezte a tagjait, mintha súlyok húzták volna őket lefelé. A feje sajgott, a szája kiszáradt. A levegőnek kén– és rothadásíze volt, és hallotta, hogyan sziszeg a gőz, és forr valami folyadék.

Kinyitotta a szemét, mire látta, hogy az alanti birodalom szívében van. Bugyborékoló, sárga medencék, émelyítő árnyak, elszórt csontok, táncoló gőz vették körül. Milyen furcsa, hogy mindez ismerős volt számára. Amikor azonban megpróbálta megmozdítani a kezét, ellenállást érzett, amit a sziklának verődő vas zaja követett.

Román úgy vette szemügyre a testét, mintha nem is a sajátja lett volna. Először túl zsibbadt volt ahhoz, hogy felfogja, mit is lát, de aztán a múlt képei hirtelen úgy öntötték el, mint jeges, kijózanító ár.

Emlékezett rá, ahogy Iris az asztalon ült a *Hírvivő* szerkesztőségében, lába Román dereka köré fonva, a keze a hajába túrt, ahogy egymásra leltek. Emlékezett Dacre vácijaira és kérdéseire a társalgóban. Emlékezett rá, miképp felelt rájuk, hogy a megbánás úgy mállott le róla, mint a megkeményedett bőr, és emlékezett a kínra, ami mindezt követte.

Ez volt a sorsa azoknak, akik elárulták Dacrét. A lassú halál, gőz és árnyak közé láncolva.

Nem, gondolta Román, ahogy rántott egyet a láncokon. Azok mindkét csuklóját körbefogták, rozsdás élük a bőrébe vágott. Megpróbált felállni, de a láncok nem voltak elég hosszúak ahhoz, hogy ezt megtehesse, és közben régi, törékeny csontok ropogtak a bakancsa alatt.

Ismét rántott egyet a láncokon, mire érezte, hogy az alkarján vér csorog végig.

A feje felett jeges levegő suhogott.

Román mozdulatlanná dermedt, de látta, ahogy szárnyak vetette árnyak siklanak végig a kénes medencéken. Az eithral felüvöltött; a hangjától Román karján felállt a szőr.

Meg se moccanj, Kitt! Ne beszélj, ne moccanj!

Iris suttogó hangja átjárta ót. Felrémlett előtte az aranyló mező, és annak emléke, ahogy a lány teste az övének feszül, ahogy a földre szorítja őt. Ahogy együtt lélegzik vele. Ahogy ráparancsol, kétségbeesetten igyekezve életben tartani őt.

Román visszaereszkedett a sziklapadlóra, és leült a csontok közé. Látta azonban, hogy az eithral visszafordul, mintha a lény megérezte volna, hogy ő a közelben van, és meg akarta volna találni.

Ne moccanj!

Román lehunyta a szemét, a halántékán izzadság csörgött végig.

Ez volt azoknak a sorsa, akik elárulták Dacrét. Azon embereké, akik ellenálltak neki, vagy nem értettek egyet vele. Azoké, akik megszabadultak uralma alól.

Dacre nem gyógyította meg a megmaradt sebeiket. Nem rejtette el fájdalmukat, és törölte ki ismét az emlékeiket, arra kényszerítve őket, hogy mindent elölről kezdjenek.

Hanem a szörnyetegei elé vetette őket.

{48}
Egy ajtó, amin már korábban is átléptél

A Tintafoltos Hírvivő szalagcíme kettéhasította a reggelt – *előttre* és *utánra*.. Áldott tudatlanságra és borzalmas rádöbbenésre.

Iris Attwoodék utcafronti ablakánál állt, és onnan nézte, ahogy Dacre ultimátuma riadalmat kelt az utcákon. Az emberek, arcukon rémült kifejezéssel, útitáskákat és értékeiket cipelve hátrahagyták otthonaikat. Egyesek északnak vették az irányt, míg mások dél felé igyekeztek, az egyik, legalábbis Iris remélte, biztonságos épület felé.

Háborgó gyomorral szemlélte rémült vonulásukat.

Gyűlölte, mennyire ismerős ez az egész. Gyűlölte, hogy valahányszor csak lehunyta szemét, Avalon Ruffot látta maga előtt.

Tobiás a hajnal első fényénél távozott, hogy hazamenjen a roadsterrel a szüleiért. Attie megadta neki McNeilék címét – megegyeztek, hogy ott fognak találkozni, és vészelik át a nap hátralevő részét. Jól is tette, hogy még azelőtt elment, hogy az újságosfiúk az ajtók elé hajították volna a lapokat, mivel reggel nyolc után az utcák olyan zsúfolttá váltak, és akkora káosz uralkodott rajtuk, hogy Iris kételkedett benne, hogy bármilyen jármű képes lenne átjutni a csődületen.

– El kell mennem Sarah-ért – mondta Forest, ahogy odaállt Iris mellé az ablaknál. – Szerinted a *Közlönynél* lehet, vagy előbb inkább fussak el

az apjához?

– Fogadni mernék, hogy már a szerkesztőségben van. Mindig ő érkezett először reggelente. – Iris kíváncsi lett volna rá, mi folyhat éppen a *Közlönynél.* Zeb először biztos zavartan pislog, majd elönti az irigység, amiért a *Tintafoltos Hírvivő* ekkora felfordulást okozott, aztán meg dühöng majd, amikor észreveszi, hogy megváltoztatták a címlapját.

Bár Iris ez utóbbit addig nem volt hajlandó elhinni, amíg nem látta az újságot a saját szemével.

Követte Forestet az utcára, ahol megragadta az ingujját. A bátyja arca reggelre csupa véraláfutás lett, a jobb szeme körül kicsit be is dagadt, a tekintete azonban tiszta és eltökélt volt. Iris látta rajta, hogy gondolatban már kilométerekre innen jár, maga elé képzelve az utat, ami Sarakhoz viszi majd.

Hozd el őt a Thornberry Circle 2928-ba! – mondta Iris. – Az McNeilék háza. Ott fogunk várni rátok.

Forest bólintott.

– Lehet, hogy elég későn érünk majd oda, ha Sarah a *Közlönynél* van, és vissza kell mennünk az apjáért.

Iris az ajkába harapott, tiltakozni akart. De aztán fuvallat sóhajtott végig az utcán, egy újságot rebegtetve neki a járda szélének. Iris már a címoldal betűtípusából látta, hogy a *Közlöny* az. Lehajolt, és felvette, majd kisimította a címoldalt.

Képtelen lett volna szavakba önteni az érzést, ami az első oldal kellős közepén virító, cseles kis cikke láttán ébredt a mellkasában. A mit sem sejtő olvasó számára a szövegrész csak címek furcsa listájának tűnhet, alján azzal, hogy *Folytatása a harmadik oldalon.* A harmadik oldalra lapozott, mire Forest a homlokát ráncolva közelebb hajolt hozzá, hogy lássa, mit csinál. És tessék, ott egy újabb hasábnyi cím sorakozott. És még egy és még egy, mellette a magyarázat, mik is azok:

EZEN CÍMEKRŐL ISMERT VAGY SEJTETT, HOGY MÁGIKUS LEYVONALAKON FEKSZENEK, ÉS ÍGY MENEDÉKET NYÚJTHATNAK A BOMBÁZÁS ALATT.

– Ha te, Sarah és Mr. Prindle nem tudtok időben elérni McNeilékhez – kezdte Iris, ahogy átadta Forestnek a *Közlönyt* –, akkor menjetek az egyik itt felsorolt címre, vagy egy olyan épülethez, amiről tudod, hogy mágikus hajlamai vannak! Ott biztonságban lesztek.

Forest végre megértette. Szemében fény csillant, ahogy ujjaival Iris hajába túrt, és csókot nyomott a homlokára.

– Mondtam már neked valaha, hogy milyen büszke vagyok rád? – szólt.

– Igen, de sosem fogom megunni – vágott vissza Iris fanyarul.

– Ezenfelül… tetszik az új frizurád. Illik hozzád.

– Még csak *most* vetted észre, Forest?

Forest csak mosolygott, ahogy kilépett az útra. Az újságot a hóna alá csapva megfordult, és beleolvadt a tömegbe.

Iris még állt ott egy kicsit, próbálva megszelídíteni aggodalmait. Aggódott Forestért és Sarah-ért, Tobiásért és az ő szüleiért. Marisolért és Lucyért és Keeganért, akik még mindig kinn voltak a város határában. Aggódott Románért, és azért, hogy kedvese vajon mit fog gondolni, amikor ő és Attie nem jelennek meg a megbeszélt időpontban.

Végighúzta ujját a nadrágja zsebében rejtőző vaskulcson.

– Készen vagy, mehetünk?

Iris a háta mögé pillantott, és látta, ahogy Attie lejön a lépcsőn, és odaáll mellé az út szélén.

– Azt hiszem.

– Van az asztalon zabkása és tojás, ha kérsz. Papa ragaszkodott hozzá, hogy mindenki rendesen egyen, mielőtt elindulunk.

– Nem hiszem, hogy most képes lennék enni.

– Dettó. – Attie elhallgatott, kezét a szeme elé emelte, hogy védje a reggeli naptól. Furcsa hangosan is kimondani, de nem tudtam, mit fogok gondolni.

– Miről?

– Arról, mennyi szomszédunk pakolta az értékeit egy útitáskába, és indult el észak felé.

Iris nem szólt, csupán nézte a mellettük elhaladó embereket. A folyó északi oldaláról érkező és a déli oldalról menekülő családokat. Azokat, akik egyszerűen csak zavartan és sírdogálva körbe-körbe jártak. Azokat, akik úgy tettek, mintha minden rendben lenne, és igyekeztek végezni a napi rutinjukat.

Pár teljesen pánikba esett illetőtől hallotta, hogy Dacre katonái az összes déli kaput és a városba vezető utat is elbarikádozták és lezárták. Senki sem hagyhatta el Oath városát – az emberek pusztán azt választhatták meg, hogy a folyó melyik oldalán húzódnak biztonságba.

– Azt hittem, többen lesznek majd azok, akik nem hajlandók térdre borulni Dacre előtt, de úgy tűnik, tévedtem. – Attie megrántotta a vállát, azonban Iris látta rajta, mennyire bántja és elszomorítja a dolog.

– Néha – kezdte Iris – azt hiszem, nem is tudjuk, milyen fából faragtak minket, amíg meg nem történik a lehető legrosszabb. Akkor viszont döntést kell hoznunk arról, kik vagyunk, és mi az igazán fontos számunkra. Azt hiszem, gyakran meglep minket, mivé leszünk.

Egy kicsit még álltak ott, vállt vállnak vetve, némán gondolataikba mélyedve, aztán Attie megtörte a csendet.

– Tessék! Ez a tiéd. – Egy sima és ragadós labdácskát nyomott Iris kezébe.

– Ez meg micsoda?

– Viasz a füledbe – magyarázta Attie. – Bármennyire is szeretném, hogy halld, ahogy játszom, az lesz a legjobb, ha nem hallod. Nem szeretném, hogy elaludj ott nekem.

Iris erre nem is gondolt, de most megborzongott a megkönnyebbüléstől. Hát persze, hogy rá is hatással lenne Attie zenéjének mágiája, ha odalenn hallja! A zsebébe rejtette a viaszt, hogy később kéznél legyen.

– Majd ha vége lesz ennek az egésznek, eljátszod nekem Alzane altatóját? – kérdezte Iris. – Mármint idefenn.

– Ígérem – mosolygott Attie.

* * *

A máskor tízperces sétához most vagy fél óra kellett.

Iris Ainsley kezét fogta, ahogy követték a zsúfolt utcán a Mr. Attwood által vágott ösvényt. A férfi egy kis bádogkannát cipelt, benne Orgonával, aki folyamatosan, kétségbeesetten nyávogott. Attie szorosan követte őt, a legkisebb öccse a hátán, hegedűje a mellkasára szíjazva. Mrs. Attwood az ikrek kezét szorongatta, akik a két oldalán haladtak. Azonban még így is nehéz volt együtt maradniuk, ahogy válluk idegenekének nyomódott, lábuk pedig az utcán széthagyott tárgyakba ütközött. Ahogy egyszerre haladtak az árral, és küzdöttek ellene.

Mire végre elértek McNeilék ajtajához, Iris térde mintha vízzé vált volna, a ruhája pedig nedves volt az izzadságtól.

Mrs. Attwood csöngetett, Attie azonban a fejét rázta.

– Nem úgy tűnik, mintha itt lennének, anya.

– Akkor hadd kopogtassak! Nem hiszem, hogy északnak mentek volna…

Iris szemügyre vette a házat. A zsaluk be voltak hajtva. Egyetlen lámpa sem égett. Az ajtó zárva volt.

Mrs. Attwood válla előreesett, arcára barázdákat rajzolt az aggodalom, ahogy elfogadta a helyzetet.

– Találhatunk egy másik helyet – jelentette ki Attie magabiztosan. – Mit szóltok a múzeumhoz?

A múzeum nemcsak elvarázsolt épület volt, hanem tágas is. És ablaka is alig volt. Meg aztán ott le is tudják majd foglalni magukat, ahogy telnek az órák.

– Jó ötlet – mondta Mr. Attwood. Orgona egyetértőn nyávogott. – De sietnünk kell. Hosszú lesz a séta ebben a forgalomban.

– Előbb üzenetet kell hagynunk Tobiásnak és Forest– nek. – Attie kinyitotta hegedűjének tokját, és előhúzott belőle egy kottát.

Iris talált egy rúzst egy elhagyott kézitáskában, és átnyújtotta Attienek. A lány nagy, vörös betűkkel ráírta a kottára, hogy *TOBIÁS & FOREST, A MÚZEUMBAN VAGYUNK!!,* majd az Irisnek adott viasz egy kis darabkájával felragasztotta az üzenetet McNeilék bejárati ajtajára.

Onnan aztán még délebbre indultak a belváros felé, fájdalmas lassúsággal verekedve át magukat a tömegen.

Már majdnem tizenegy volt – csak egy óra maradt a bombázás kezdetéig –, mire a múzeum feltűnt előttük.

Iris döbbenetére jelentős tömeg gyülekezett az ajtók előtt, mintha odabenn már minden zugot elfoglaltak volna azok, akik olvasták a *Közlönyt,* és most kétségbeesetten biztonságos menedéket kerestek. Esély sem volt rá, hogy Attwoodék helyet találjanak maguknak odabenn; Iris érezte, hogy az ujjbegyei bizseregni kezdenek a pániktól.

– Anya, hová megyünk? – kérdezte Ainsley, akit kifárasztott a séta. – Szomjas vagyok!

Mrs. Attwood nem felelt, tekintetével egyre csak az eléjük tárúló lehetetlenséget pásztázta.

– Milyen egyéb elvarázsolt épületek vannak még errefelé? – suttogta Attie Irisnek. – Próbálok rájönni, de a gondolataim ezerfelé szaladnak…

Iris lábujjhegyre állt, hogy szemügyre vegye a körülöttük álló épületeket. A hüvelyébe rejtett kard nehéz volt, ezért megmozgatta sajgó

vállát. Felidézte a listát, amit Tobiasszal írtak, és eszébe jutott az az egy hely, amiről megfeledkeztek.

– Mi a helyzet a Goulddal?

– A kávézóval? – kérdezte Mr. Attwood, ahogy meghallotta őt.

– Ahol a tea sosem hűl ki, a scone-ok pedig mindig melegek. Nincs is messze innen. – Attie megigazította a hátába csimpaszkodó kisöccsét. – Szerintem, ha mást nem is, érdemes lenne elmenni arra, hátha nincs tele.

Mentek tovább a tömegen keresztül. Iris érezte, ahogy a feszültség elszáll a csontjaiból, amikor meglátta, hogy a kávézóban bőven van hely. Egy pár pincér még teát és süteményt is szolgált fel a vendégeknek, mintha nem közeledtek volna a bombák.

– Gyertek, kedveseim! Üljünk le abba a bokszba a túlsó falnál! – mondta Mrs. Attwood, akinek megkönnyebbülése szinte kézzelfogható volt.

A testvérek, Orgonával egyetemben, becsusszantak a tágas bokszba, olyan messzire az ablakoktól, amennyire csak lehetett, és amíg Mr. Attwood odament a pulthoz, hogy kérjen egy kancsó limonádét és pár szendvicset, Attie félrehúzta Irist.

– Visszamegyek a múzeumhoz – mondta. – Hogy amikor odaérnek, szóljak Tobiásnak és Forestnek, hol vagyunk.

Iris megnyalta cserepes ajkát, érezve izzadságának sós ízét. Képtelen volt tudomást sem venni a szívét szorongató érzéstől, ami olyan volt, mintha beszakadt volna a mellkasa. Olyan sok idejükbe telt egyik helyről a másikra jutni, hogy nem tudta, Tobiás és Forest képes lesz-e utolérni őket.

– Rendben – mondta, ügyet sem vetve a csontjait átjáró rettegésre. – Én addig kiderítem, van-e itt olyan ajtó, amit használhatunk.

– Jó – bólintott Attie. – Tíz perccel dél előttre visszaérek.

– Vigyázz magadra! – búcsúzott Iris.

Nézte, ahogy Attie visszaoson az utcára, ahol a tömeg egyre jobban ritkult, ahogy közeledett a dél. Ezután nyugtalanul körbejárta a kávézót, tekintetével valami olyan ajtót keresve, amit átjáróvá alakíthatott. Elhaladt amellett az asztal mellett, aminél egyszer, egy esős reggelen Sarah-val találkozott, aztán amellett, aminél Romannel ült, teát szürcsölgetve és szendvicseket majszolva, nem is olyan régen. Mentében végighúzta ujjait a szék hátulján, miközben könnyek szöktek a szemébe.

Maradj Jókuszáit, maradj erős!, mondta magának. *Összpontosíts a Jeladatra csak még egy kicsit tovább! Hamarosan vége lesz ennek az egésznek.*

Román említette, hogy Dacre átjárói előszeretettel nyíltak kandallók közelében. A kávézóban azonban nem volt egy sem, és Irisben már éppen felötlött, hogy a végén kénytelen lesz átmenni egy másik épületbe, hogy ott keressen ajtót, amikor egy pincér odalépett hozzá.

– Milyen bájos kardja van! Kér egy csésze teát? – kérdezte, ahogy a lány felé nyújtott egy kistányérra helyezett, törékeny csészét. – Az istennő ajándéka.

Iris megdöbbent.

– *Enva* itt járt?

– Nem – felelte a férfi mosolyogva. – Egyszerűen csak így fejezzük ki, hogy *Dacre visszamászhat abba a pokolba, ahonnan jött.*

– O! – Iris reszketve felkacagott. – Erre iszom. Köszönöm!

Belekortyolt a teába – meglepte, mennyire megnyugtatta a gyomrát –, majd folytatta útját körbe a kávézóban. Vagy talán nem is a tea tehetett róla, hanem a bátorság, a váratlan bajtársiasság. Az összegyűlt emberekre pillantott – egyesek az értékeikkel teletömött táskákkal érkeztek, míg másoknál nem volt semmi, csak a kávézó által ingyen osztogatott tea és sütemény. Akadtak emberek életük alkonyán, és olyanok is, akik kifejezetten fiatalnak tűntek. Egyesek öltönyt vagy

magas sarkút viseltek, míg mások egyenruhát vagy olajfoltos kezeslábast. Egy nő vállán kendővel, kecses kezében egy verseskötettel üldögélt.

És mégis mindannyiukat összekötötte azon döntésük, hogy *maradnak.*

Iris nézte, ahogy a kávézó tulaja és néhány pincér méretes fapaneleket cipel ki, hogy azokat kívülről az ablakokra szögeljék. Mr. Attwood és Attie öccsei felpattantak, hogy segítsenek. Odabenn fokozatos fogyni kezdett a fény, ahogy kizárták a nap sugarait.

Iris tovább lézengett a kávézóban, végigsétált annak girbegurba folyosóján, aminek végén ott ragyogott a konyha, fényével és a frissen készült áfonyás scone-ok illatával csábítva őt. Iris elhaladt a mosdó előtt, ahol megbújva egyszer elolvasta Román és Dacre levelét, amikor is a zsebében rejtőző kulcs felmelegedett.

A lány megállt, és tekintetét az ajtóra szegezte.

Akkor hát itt volt. Egy átjáró, amit használhattak.

Megitta a teája maradékát, majd visszatért Attie családjához a bokszba – időközben egy lámpás került az asztalra, hogy rendesen lássanak.

Azonban a percek egyre csak peregtek. A falon lógó óra hamarosan háromnegyed tizenkettőt mutatott, és Attie még mindig nem tért vissza. A kávézóban uralkodó hangulat kezdett idegessé és komorrá válni, Iris pedig képtelen volt nyugton maradni.

A bejárathoz lépett, és kipillantott az utcára.

Az immár üres volt.

a ragyogó, déli napfényben is kísértetiesnek, elhagyatottnak tetszett.

Öt perccel tizenkettő előttre a félelem már teljesen Iris szívébe mélyesztette karmait. A lány keresztbe tette a karját, hogy ne látszódjon, mennyire remeg a keze.

– Utánamegyek – jelentette ki Mr. Attwood.

Iris megfordult, mire látta, hogy a férfi ott áll mögötte, és szintén az ajtón túli tájat nézi, Attie visszatértére várva. Ha most elmenne, nem érne vissza a kávézóba, mielőtt delet üt az óra.

– Hadd menjek inkább én, Mr. Attwood! – ajánlotta fel Iris. – Azt terveztük…

– *Várj,* itt vannak!

Iris lendületből megfordult. Kinyitotta az ajtót – a felette lévő csengő megszólalt, a nap melege beburkolta őt. Tobiás és a szülei ott siettek Attie mögött, ahogy a lány bevezette őket a kávézóba.

Forestnek és Sarah-nak nyoma sem volt.

Iris úgy nyelte le ezt a felismerést, mintha éles jégdarabka lett volna. Végighasította a torkát. Leküzdhetetlen, fagyos hideg lepte el.

– Visszaértünk! – jelentette be Attie az apja kedvéért. Aztán Irishez fordult, és suttogva így folytatta: – Sajnálom! Olyan sokáig maradtam, ameddig csak lehetett, de Forest és Prindle nem ért oda.

– Biztos vagyok benne, hogy valahol máshol húzódtak menedékbe – mondta Iris. Ismét az órára pillantott. Még két percük maradt.

Attie behúzta Tobiást és az apját egy nyugodt kis sarokba. Iris tudta, hogy most közli velük a híreket, úgyhogy ő addig odavezette a bokszhoz Bexley-éket. Hivatalosan is bemutatkozott Tobiás szüleinek, kezet rázott velük, és megvillantott feléjük egy mosolyt.

– Olyan sokat hallottunk már rólad, Iris! – mondta Mrs. Bexley kedvesen. – Jó végre személyesen is találkozni. Tobiás tanácsolta, hogy hozzam a kártyapaklimat, így remélhetőleg gyorsabban telik majd az idő. Lenne kedved csatlakozni hozzánk?

Ezer örömmel, Mrs. Bexley – felelte Iris a könnyeivel küzdve. – Előbb még valamit el kell intéznem, de talán utána?

– Hát persze. Majd foglalunk neked egy helyet.

Iris bólintott, a lába ólomnehéznek tetszett, ahogy félreállt, hogy a pincér elférjen mellette. A férfi kihozta az utolsó csésze ajándék teát, az

utolsó szelet süteményt. Olyan volt, mint a normalitás végső, haldokló lélegzete, azon élet utolsó morzsája, amit addig ismertek.

Iris ekkor döbbent rá, hogy szüksége lesz valamire, amivel nyomot hagyhat maga után odalenn. Kért egy pár kekszet, mire ugyanaz a pincér, akitől a csésze teát is kapta, átnyújtott neki három még mindig meleg áfonyás scone-t.

– Nem tudom, hogy mit tervez – mondta a lánynak, ismét szemügyre véve annak kardját –, de remélem, sikerrel jár.

Irisnek lehetősége sem volt válaszolni – Attie, bal kezében hegedűjét és annak vonóját tartva, a beszélgetés zaját túlkiabálva szólította őt. Iris keresztülvágott a kávézón barátnőjéhez.

Tobiás teljesen le volt taglózva. Ajkát összeszorította, tekintetét lesütötte. De közben végig szorosan ott állt Attie mellett, ujjait összefonta a lányával. Mr. Attwood szintén döbbent volt, azonban szemében büszkeség csillogott, ahogy lányára pillantott, aki nyílt színen tartotta kezében a hangszerét.

– Mindent elmondtam nekik – közölte Attie írisszel. – Megtaláltad az ajtót?

– Igen. Ott van!

Iris kerülgetni kezdte az asztalokat. Attie hegedűje több meredt tekintetet és sugdolózást váltott ki, mint Iris kardja; Iris hálás volt, amikor elértek a folyosó takarásába.

A kulcs ismét felmelegedett a zsebében. Iris előhúzta a félhomályban, és a tenyerébe fektette. Egy pillanatra senki sem moccant vagy szólalt meg. Csak nézték meredten az alanti világba vezető ajtó kulcsát, mígnem egy távoli robbanás rázta meg a falakat.

Az első bomba, ami mintha nem is olyan messze csapódott volna be.

– Dacre egyik taktikája, hogy lebombáz egy helyet, aztán odaküldi a katonáit, hogy kifosszák, ami megmaradt – pillantott fel Iris Mr. Attwoodra. – Most kinyitom ezt az ajtót, hogy át tudjunk haladni rajta,

és aztán visszazárom magam mögött. Szóval ez az átjáró nem marad aktív, de azért jobb lesz, ha észben tartja.

Jobb lesz, ha észben tartja, hátha elbukunk, fejezte be Iris a mondatot gondolatban, azonban hangosan nem akarta kimondani, hogy ez is megeshet.

– Meddig lesztek oda? – kérdezte Tobiás.

Iris és Attie váltott egy bizonytalan pillantást. Nem tudhatták.

– Nem vagyunk biztosak benne – felelte Attie. – De reméljük, hogy nem sokáig.

A falakat újabb robbanás rázta meg. Néhány pincér elsietett mellettük, majd nyomuk veszett a konyhában. Az áram akadozott.

– Készen állsz, Iris? – kérdezte Attie, és bár magabiztosnak tűnt, Iris látta, hogy még mindig Tobiás kezét szorongatja, mintha elhagyni ót lett volna a legeslegutolsó dolog, amire vágyott.

Iris bólintott, és az ajtó felé fordult. Az ajtógombhoz tartotta a kulcsot, és csodálkozva látta, ahogy azon megjelenik egy kulcslyuk. Belecsúsztatta a kulcsot, és elfordította, mire az ajtó kattanva kinyílt.

Legelőször az alanti birodalom szaga csapta meg. Nedves szikla és hideg, dohos levegő. Óvatosan feltárta az ajtót, és a járatra bámult. Egy fakó sziklába faragott, meredek lépcső állt előtte, ami sűrű, pókhálókkal teli sötétségbe vezetett.

– Tobiás? – szólt Mr. Attwood. – Idehoznád nekünk a bokszban lévő lámpást?

Tobiás rögtön ment is, ujjait kihúzva Attie szorításából. Pillanatokkal később visszaért, kezében a lámpással, amit átnyújtott Irisnek.

– Köszönöm! – mondta a lány; képtelen volt elrejteni hangjának remegését. De hálás volt a fényért, miközben megtette az első, majd a következő lépést lefelé.

Aztán megtorpant, amikor rádöbbent, hogy Attie nem követi őt.

– Mindenre emlékszel, amit tanítottam neked, Thea? – kérdezte éppen Mr. Attwood.

– Hogyan is felejthetném el, papa? – vágott vissza Attie vidáman, bár közben úgy hangzott, mindjárt elsírja magát. – Régen azt hittem, hogy egy nap majd a szimfonikus zenekarban fogok játszani.

– Igen, és hány órát dolgoztál odaadón ezért az álomért, titkon játszva! – Az apja egy pillanatra elhallgatott, majd behajtott ujjaival megcirógatta a lánya arcát. – Most már látom, hogy mindazon órák erre a pillanatra készítettek fel. Büszke vagyok rád, édesem. Légy óvatos!

Csókot nyomott Attie homlokára, aki erre vadul pislogni kezdett, hogy ne bukkanjanak elő a könnyei.

Ekkor aztán Tobiás lépett előre, hogy megölelje őt. Attie lábujjhegyre állt, és súgott valamit a fiatalember fülébe, Tobiás pedig széttárt ujjait a lány hátán nyugtatva hallgatta. Bármit is mondott neki Attie, Tobiás végül elengedte őt, tekintete csak úgy perzselt, ahogy nézte, amint Attie megteszi az első lépést le az árnyak közé.

– Térj vissza hozzám, Thea Attwood! – kérte.

Attie megfordulva visszapillantott rá.

– Ha eddig esetleg nem tudtad volna, nekem is kilenc életem van, Tobiás Bexley!

Erre aztán a fiatalember ajka apró mosolyra húzódott, ami azonban semmivé lett, ahogy Attie tett még egy lépést a dohos alanti birodalom felé. Tobiás összerezzent, mintha követni akarta volna őt a sötétségbe.

Iris lélegzethez is alig jutott, ahogy az ajtógomb után nyúlt.

– Biztonságban visszahozom – Ígérte.

– Itt fogunk várni rátok – mondta Mr. Attwood, kezét Tobiás vállára helyezve.

Irisnek minden csepp erejére szüksége volt, hogy becsukja az ajtót, hogy nézze, amint a fény semmivé lesz a mozdulattól. De azért

megtette, elzárva az egyik világot a másiktól. Becsúsztatta a kulcsot a lyukba, és bezárta az ajtót önmaga és Attie mögött.

{49}
Ötven szárny súlya

Tobiás hevesen dobogó szívvel meredt a mosdó ajtajára, ahogy Iris odabenn elfordította a kulcsot. Vett két mély lélegzetet, majd – képtelenül arra, hogy megálljt parancsoljon magának – az ajtógomb felé nyúlt.

Kinyitotta az ajtót, mire egy teljesen hétköznapi mosdó fogadta. Fekete-fehér csempével kirakott padló, egy vécécsésze, mosdókagyló, felette foltos tükörrel, virágos tapéta.

Attie-nek és Irisnek nyoma sem volt. Eltűntek, mintha soha ott sem lettek volna.

Menjünk vissza az asztalhoz! – szólt Mr. Attwood.

Tobiás bólintott, bár képes lett volna órákon keresztül ott állni, és bámulni az ajtót a lányok visszatértére várva. Képes lett volna addig várni rájuk, ameddig csak kell, akkor is, ha közben a falak leomlanak körülötte.

De nem bírta kiverni a fejéből azt, amit Attie közvetlenül a távozása előtt súgott a fülébe.

Kérlek, vigyázz a családomra, amíg odavagyok!

Visszasétált a bokszhoz a lány apjával, ahol a szülei éppen Mrs. Attwooddal beszélgettek. Attie testvérei szorosan összebújtak – a

limonádé és a sütemények édessége már rég feledésbe merült, ahogy újabb bomba zuhant alá, mennydörgésként hasítva a levegőbe.

Tobiás leült a padra Garrett, az egyik iker mellé. A kisfiú szeme elkerekedett a félelemtől, vállát összehúzta. Ismét bomba robbant, ezúttal közelebb. Az edények csörögtek, a festmények megremegtek a falakon. Úgy hallatszott, mintha a konyhában ledőlt és darabokra tört volna egy stósz tányér.

Tobiás belenyúlt a kis bőrtáskába, amit otthonról hozott magával. Az anyja azt hitte, hogy a kupáit, a díjszalagjait pakolta bele – mindazon tárgyakat, amik megtestesítették a versenypályán elért sikereit. Tobiás azonban a régi autógyűjteményéért nyúlt. A gyermekkorából származó fajátékokért.

Letett egyet az asztalra, és Henry felé lökte. Aztán egy másikat Ainsley-nek. Hilarynek. Lavennek. És végül egyet Garretnek az oldalán.

– Amikor annyi idős voltam, mint ti, folyton ezekkel versenyeztem – mondta nekik.

Újabb bomba robbant. A föld megremegett, Ainsley pedig felsikoltott, bár közben a mellkasához szorította a fakocsit.

– Na, szerintetek ki tud megverni engem? – kérdezte Tobiás.

– Én! – felelte fürgén Garrett.

– Nem, én! – bizonygatta Laven.

Ahogy a testvérek arról kezdtek vitázni, szerintük ki győzhetne, miközben a kapott kocsijaik különböző részleteit csodálták, Tobiás felpillantott, és a tekintete találkozott az anyjáéval. Az asszony mosolygott, szemében könnyek csillogtak. Tobiás még sosem látott ilyen kifejezést az arcán, és kénytelen volt valamivel elterelni a figyelmét, mielőtt az érzelmek gúzsba köthették volna.

Rendben van! – mondta, ahogy az utolsó kocsit is az asztalra tette. – Versenyezzünk!

* * *

Helena az asztalánál ült a *Tintafoltos Hírvivő* szerkesztőségében, és aznap már a kilencedik cigarettáját szívta. A Iába az asztalon pihent az írógépe mellett, a könyökénél pohárba töltött whisky csillogott, és éppen a mennyezeti csempéket bámulta, amikor a bombák hullani kezdtek.

Egyedül volt a szerkesztőségben, de ezt így is akarta.

Vett egy mély lélegzetet, magába szívva a *Hírvivő* illatát. Kifújta a füstöt.

A bombák megrázták a földet, és kettéhasították a délutánt, egyik jött a másik után, végeláthatatlan sorban. A plafonon repedések futottak végig. A por vastag szalagokban hullott alá. A csövek nyögtek, az áram pedig végül megadta magát.

Helena a padlóra engedte lábát. Ivott egy korty whiskyt, majd az asztalán heverő lapért nyúlt, és befűzte az írógépbe.

Olyan sötét volt, hogy alig látott, de egy napsugár még így is beszökött a háta mögötti falon nyíló, apró ablakon. A fény az asztalára vetült, lángoló penge módjára metszve ketté a lapot.

Már rettentő hosszú ideje nem írt önmaga kedvéért.

És ahogy Oath rommá omlott körülötte, Helena nekiveselkedett annak az egyetlen dolognak, amire képes volt.

Újabb cigarettára gyújtott, és nekiállt gépelni.

* * *

Marisol Keegan mellett állt a dombon, és a távolban elterülő Oatht nézte.

Pár kilométert visszavonultak a sereggel, hogy a völgyben húzódjanak menedékbe, és most szellő fújt feléjük nyugat felől. A nap legmagasabb pontján járt, Marisol pedig szeme elé emelte a kezét, és úgy nézte, ahogy az eithralok alászállnak a fellegek közül, és a

felhőkarcolók közé siklanak – szárnyuk szivárványszínben ragyogott a fényben, ahogy elejtették bombáikat.

Marisol huszonöt eithralt számolt. Még sosem látott ennyit egyszerre.

Hamarosan füst és porfelleg emelkedett a magasba, elrejtve szemük elől a tájat, ahogy Oath déli fele kezdett romba dőlni.

– Keegan! – szólt Marisol, hangja elcsuklott a zokogástól. Kezét a szájára szorította, de a név így is újra kiszökött az ujjai közt. – *Keegan.*

Ez volt az egyetlen szó, amit képes volt kimondani. A felesége nevét, mivel abban ott rejtőzött minden, amit Marisol szeretett, és amiről álmodott. Erő és vigasz volt, biztonság és vadság. A múlt és a jelen és a jövő.

Keegan szorosan átölelte ót. Marisol a mellkasának nyomta az arcát, oda, ahol Keegan szíve zakatolt. Marisol érezte, ahogy a szerelme egyenruhájára tűzött csillagok a bőrébe szúrnak, de jólesett neki a fájdalom, ahogy lehunyta szemét.

Egyszer, hónapokkal azelőtt, Marisol arról álmodott, hogy miután a háború véget ér, az élet visszatér a normális kerékvágásba. Hogy minden olyan lesz ismét, mint a háború *előtt* volt. Azt hitte, a dolgok majd visszatérnek a régi mederbe, mintha sosem érintette volna meg őket ez a vihar. Azonban ahogy érezte megremegni a földet, Keegan karja pedig megfeszült körülötte, rádöbbent, milyen naiv is volt.

Egyes hegek idővel talán majd megfakulnak, mások viszont sosem fognak.

Marisol sosem felejti el azt a napot Avalon Bluffban. Azt, hogy az a nap mennyire megváltoztatta őt. Milyen nyomot hagyott a lelkén.

És azt a napot sem fogja soha elfelejteni, amikor Oath elesett.

* * *

Forest Sarah kezét szorongatva guggolt az utcán parkoló egyik autó mögött. A *Közlöny* szerkesztőségében lelt rá a lányra, aki – mint azt

Forest előre sejtette – haza akart menni az apjáért, mielőtt csatlakoznának a többiekhez.

Arra azonban Forest nem számított, hogy az utcák ennyire zsúfoltak, ennyire káoszba fulladok lesznek. A villamosok nem jártak, Sarah pedig elég messze lakott a Broad Streettől, közel a város legdélebbi csücskéhez.

A bombák még azelőtt hullani kezdtek, hogy a lány lakásának közelébe értek volna.

– Már majdnem ott vagyunk – suttogta Sarah, Forest azonban érezte, hogy reszket. – Csak még pár háztömb.

Forest nyelt egyet. Az adrenalin lángként járta át a vérét, de közben azt is érezte, ahogy a hányinger és a kimerültség a csontjaiba mar. Aznap reggel nem vette be a gyógyszerét, és most sajgott az oldala.

Menedékbe kellett juttatnia magukat, csakhogy nem ismerte a város ezen részét. Ráadásul a *Közlöny* nála lévő példányát is odaadta egy rémült apának, aki a három lányával menekült.

Forest átlesett az autó motorházteteje felett.

– El kell…

A szomszéd utcában bomba robbant. A levegőn téglák és zsindelyek repültek át. Az utcára faszilánkok és üvegcserepek és darabokra tört bútorok ömlöttek. Sarah összehúzta magát, és felsikoltott, Forest viszont egy pillanatra sem hunyta le a szemét. Egy pillanatra sem engedte el a lány kezét, aztán a füstön túl meglátta, hogy szabad az út egy nyitott ajtajú épülethez.

Nem érdekelte, hogy az hétköznapi vagy mágikus-e. Menedékre volt szükségük.

Forest talpra húzta Sarah-t, és futásnak eredt, olyan közel tartva a lányt az oldalához, amennyire csak tudta.

Futás közben lepillantott saját, a törött macskakövekre és törmelékre vetülő árnyékára. Meredten nézte, ahogy az két hosszú szárnyat növeszt,

mígnem már nem is az ő árnyéka volt, hanem valami merőben más, ami úgy takarta el a napot, mint a hold napfogyatkozáskor.

Jeges reszketés futott végig a gerincén. Sarah-t is magával húzva megszaporázta lépteit, és közben ismét felpillantott, tekintetét az ajtóra szegezve.

– Forest! – lihegte Sarah. – *Forest,* az apám!

– Már majdnem ott vagyunk. Fuss tovább, Sarah!

Három lépésnyire voltak az ajtótól, amikor hirtelen vakító fény villant, mintha a földre hullott volna egy csillag. Forest fülét nyomás feszítette, majd jött a robbanás, amit a mellkasában is érzett.

Még ekkor sem eresztette a lány kezét.

{50}
Elátkozott szerelmesek altatója

Román egy ideje olyan némán és mozdulatlanul ült, mint egy szobor, a szeme lehunyva, miközben az eithralok szárnyai a levegőt verdesték a feje felett, amikor a távolban meghallotta egy síp hangját.

A hang megriasztotta. Nem állta meg, hogy a karja meg ne ránduljon, mire a láncai hangosan megcsörrentek.

Az egyik eithral észrevette a mozdulatot.

Lefelé vette az irányt, és visítva közvetlenül a fiú előtt landolt, a föld megremegett karmos lába alatt. A Román két oldalán lévő kénes medencék szintje emelkedni kezdett, azzal fenyegetve, hogy kiömlenek, és elevenen elégetik őt.

Bár lélegzethez is alig jutott a félelemtől, egyenesen az eithral szemébe nézett. A lény kitátotta száját, felfedve vérfoltos fogait, és kiárasztva rothadó leheletét, majd ismét olyan visítást hallatott, amitől Román szíve kihagyott egy ütemet. Felszisszent, és kezét a fülére szorította.

Az eithral felé kapott, készen arra, hogy kettéharapja a testét, miközben Román másra sem tudott gondolni, mint hogy: *Nem állok készen erre.* Azonban a fogak végül sosem érték el. Ismét felcsendült a

síp, hangja úgy csillámlott, mint eső a napfényben. Valaki bűbájt szórt. Parancsot osztott a síp által.

A bestia hirtelen megdermedt, majd tiltakozva oldalra lendítette a fejét. Román hátrazuhant, remegve elterült a sziklán. Nézte, ahogy az eithral kitárja inas szárnyát, és a magasba röppen, követve a síp hangját, ahogy az újabb dalba öntött parancsot adott neki.

Román csak hevert ott egy ideig, miközben úgy érezte, mintha a csontjai elolvadtak volna. Meredten bámulta a felfelé szálló gőzt, és közben hallgatta, ahogy a síp zenéje tovább visszhangzik az alanti birodalomban. Végül nyögve egyet felült, és valami furcsát pillantott meg a távolban. A napfény egy oszlopát, ami áttörte az árnyakat.

Egy szellőzőakna, döbbent rá. Feltárult, az eithralok pedig kirepültek rajta.

Kezdetét vette a bombázás, mire Románt elöntötte az izzó harag hulláma.

A láncait rángatva, rekedten és kétségbeesetten fel– üvöltött. Addig húzkodta a béklyóit, amíg azok mélyebb sebet nem ejtettek a csuklóján, ami ismét vérezni kezdett. Addig ordított, amíg minden ereje el nem fogyott, a tüdeje aprónak és szűknek nem érződött, szívét pedig darabokra nem törte a kín.

Román térdre emelkedett, és csak térdepelt ott a csontvázak közt.

Felbámult a fényoszlopra. A tagjain hideg szaladt végig, és mintha dér lepte volna el a bőrét, ahogy rádöbbent, most látja életében utoljára a napot.

* * *

Az alanti birodalomban akkora csend uralkodott, mint egy kriptában.

Iris ment előre, lefelé a lépcsőkön, észben tartva mindazt, amit Enva mondott neki álmában. *Figyelj oda a padlóra! Arra, hogyan lejt. Számtalan járaton végig Jog vezetni, ahogy egyre mélyebbre visz téged*

eme birodalomban. Emellett arra is emlékezett, Román mit mesélt neki a legalsó szintről, ahol az eithralok tanyáztak, amiket egy síp hangjával lehetett irányítani.

Val sípja még mindig ott rejtőzött Iris zsebében, a kulcs, a viaszgolyó és immár három áfonyás scone társaságában. Ezek mindegyike rettentő fontos tárgy volt ezen az alanti világba indított, öngyilkos küldetésen.

Amikor a lépcsősor végül egy folyosóban ért véget, Iris úgy döntött, jobbra menjenek tovább, mert az út arrafelé lejtett kissé. Valahányszor befordultak valahol Attie-vel, hagyott egy kis scone-morzsát a padlón, hogy majd visszataláljanak. Emellett a falakból bokrétákban kiálló malachitokra is odafigyelt, amik olyan gyönyörűek voltak, hogy kénytelen volt megállni, hogy megcsodálhassa őket.

– Szerinted mire jók ezek a kristályok? – merengett Attie hangosan, ahogy végighúzta ujjait a zöld élek mentén.

Az jár a fejemben, hogy talán valamiféle térképnek vagy útjelzőnek szánták őket – felelte Iris. – Hogy az emberek tudják, merre járnak? – Román mesélte, hogy az Oath alatt tett sétája alkalmával ametiszteket látott.

Bájos gondolat. – Attie letörölte a port az ujjairól. – De miért nőtték be ennyire a járatokat?

– Talán amíg Dacre aludt, elvadultak?

A lányok vadul kavargó gondolatokkal mentek tovább.

– Szerinted vannak itt patkányok? – kérdezte Attie, ahogy Iris letett a padlóra egy újabb süteménydarabkát.

– Remélem, nem. – Ha patkányok jelennek meg, és megeszik a scone-okból készített ösvényét, sosem fognak visszatalálni a kávézóbeli ajtóhoz. De egyelőre csak vastag függönyként lógó ökörnyállal és olyan pókokkal találkoztak, amiknek a szemei úgy kacsintgattak a lámpás fényében, mint a rubintok.

Hamarosan útelágazáshoz értek, ahol Iris meglepetten látta, hogy a falak menti vaskarokban fáklyák égnek. Lámpását egy malachittömb mögé rejtette, majd szemügyre vette a különböző utakat, amiken továbbhaladhattak.

– Várj! – szólt Attie, amikor Iris megindult előre. – Hallod?

Iris a fülét hegyezve mozdulatlanná dermedt. Két lélegzettel később meghallotta azt, amit Attie is. Mintha bakancsos lábak meneteltek volna a sziklán, egyre közeledve hozzájuk.

Gyorsan! – mondta Iris, ahogy elindult vissza arra, amerről jöttek. – Bújjunk el!

A lányok meghúzódtak egy kiálló szikla– és ásványtömb mögött. Iris még a lélegzetét is visszatartotta, ahogy a léptek még közelebb értek hozzájuk. Amikor ki merészelt pillantani a rejtekhelyükről, Dacre katonáinak tömegét látta végigmenetelni az útkereszteződésen. A vállukon puskák nyugodtak, a hátukat táska húzta.

Pont úgy volt, ahogy azt Iris sejtette. Dacre előbb kivárja, hogy a város déli fele a földdel egyenlővé váljon, aztán visszahívja az eithraljait. Ekkor a katonái kiözönlőnek majd az egyes ajtókon, és mindenkit összegyűjtenek, aki túlélte a bombázást.

Ugyanazt tette, mint Avalon Bluffban, csak most sokkal nagyobb méretben.

Ami azt jelentette, hogy Iris és Attie lassan kiszaladt az időből – nem engedhettek meg maguknak még egy ilyen megtorpanást. Amikor Irisnek már éppen az járt a fejében, hogy a végén lehet, vissza kell fordulniuk és visszatérniük a felszínre, hogy találjanak egy másik átjárót, amin keresztül alászállhatnak, megpillantotta a katonák sorának végét.

Vártak egy pár pillanatot, majd felálltak, és az útelágazáshoz siettek. Iris ismét a meredekebb utat választotta, bár az sötétebb volt, mint a többi.

Mire elértek az ajtóhoz, hallotta a saját lélegzetét, a fülében érezte szívének zakatolását. Az ajtó hasonlóan festett ahhoz, amit Enva mutatott neki, a szemöldökfába rúnákat vésztek. És pont, mint az álomban, zárva volt.

– Ez lesz az? – suttogta Attie.

– Igen – felelte Iris, bár nem tudta biztosan. De azért elővette a kulcsot, és nézte, ahogy az a zárba illeszkedve megnyitja előttük a járatot.

Ezúttal az utat, amin haladtak, ágak és tüskék nőtték be. Irisnek úgy kellett áttörnie magát rajtuk – érezte, ahogy a tüskék a hajába kapnak, karmok módjára hasítják végig az arcát. Meglehet, hogy elbátortalanodva meg is állt volna, ha nem látja meg a világosságot a távolban – ezt a kén csípős szagával átszőtt, ködös, sárga jelzőfényt.

– Már majdnem ott vagyunk – lihegte Attie-nek, a remény átmelegítette a vérét.

Huszonegy tüskecsípte lépéssel később a lányok megérkeztek az alanti birodalom forrongó szívébe. Iris a gőzbe meredt – lenyűgözte, milyen hatalmasnak tetszett ez a hely. Észrevette, hogy az ágak egy darabig még ott futottak az álnok padló mentén, aztán hamarosan a semmibe vesztek, mintha csak azért lettek volna ott, hogy jelezzék, hol indul a folyosó. Iris megfordult, és a háta mögé pillantott, mire látta, hogy a szemöldökfát sűrűn beszőtték a tüskés ágak, és a malachit velük együtt nőtt, szinte teljesen rejtve.

Amikor visszatérünk, egy tüskékkel és malachittal jelzett átjárót kell majd keresnünk, mondta magának, majd lassan elindult előre.

Iris és Attie medencéket kerülgetett, csontok és láncok felett lépett át. Irist kirázta a hideg a látványtól, de azért továbbra is csipkedte a scone-okat, ösvényt hagyva belőlük maga után, miközben a bőre csillogott az izzadságtól.

Túlságosan is hamar egy síp dallamos hangja járta át a levegőt. A dal az egyik pillanatban még távolinak tűnt, a következőben meg már olyan közelinek, mintha képesek lettek volna megérinteni. Iris próbálta követni a hangot, azonban ez egészen addig lehetetlennek bizonyult, amíg meg nem pillantott egy fényoszlopot a távolban. Az lesz az ő jelzőfényük, döbbent rá, majd nekiállt feléje vezetni Attie-t, közben elhasználva utolsó süteménymorzsáit. Dacre ott lesz, ott játszik a sípon, hogy így parancsoljon az eithraloknak, miközben azok odafenn repülnek.

Olyan érzés volt, mintha már egy órája sétálnának, kergetve a hangokat és a fénysugarat, bár valószínűleg csak úgy tíz perc telhetett el, amikor Iris meghallotta, hogy valaki felüvölt a távolban. Mozdulatlanná dermedt, mire Attie is megtorpant mögötte.

– Szerinted valódi volt? – kérdezte Iris, a hangja súlyos az érzelmektől. – Vagy csak egy illúzió?

– Nem tudom – felelte Attie.

Nem volt idejük utánanézni, és segíteni. Iris ismét megindult előre, ügyet sem vetve a gyomrát fojtogató bűntudatra. A száját átjáró, savanyú ízre. Arra, ahogy a szíve megrándult, amikor az ordítás végül elhallgatott.

Közelebb értek a fényhez, oda, ahol a fenti világ és az alanti birodalom összeért. Iris végre megpillantotta Dacrét, aki a napfényben állva csalogatta elő a hangokat sípjából, arca és haja aranyszínben játszott, mintha valami régi könyvből előlépett mítosz lett volna. Gyönyörű volt, megigéző. Irist a látványától egyszerre öntötte el harag és szomorúság – az isteni létnek és annak látványától, mi *lehetne,* és a tudattól, hogy Dacrében nem leiedzett más, csakis kegyetlen ambíció.

– Készen állsz, Attie? – suttogta Iris, ahogy ujjai a kard markolata köré fonódtak.

– Igen – felelte Attie. – Ne felejtsd el a viaszt!

Iris *valóban* megfeledkezett róla az alanti birodalom csodái és borzalmai közepette. A zsebébe nyúlt, és ott rálelt a viaszgömbre, amit aztán gyorsan elfelezett, és a fülébe nyomott.

Olyan volt, mintha víz alá merült volna.

Többé nem hallotta a medencék sziszegését, Dacre sípjának csengő-bongó mágiáját. Nem hallotta Attie hangját, sem a lány lépteinek neszeit, sem az első hangot, amit barátja előcsalogatott a hegedű húrjaiból. Iris csakis a saját lélegzetét és szívének dobogását hallotta, ahogy az egyenletes ütemet vert a fülében.

Kihúzta a hüvelyéből a kardot, ami úgy csillogott, mintha az acél kacagna, mintha szórakoztatónak találná, hogy egyszeriben az alanti birodalom tája verődik vissza róla.

Iris engedte, hogy a penge a tenyerébe marjon. A vére úgy serkent elő, mint valami skarlát ígéret, majd ismét megragadta a markolatot.

Erezte, hogy Attie megböki őt.

Iris maga mögé pillantott, mire Attie rémülettől tágra nyílt tekintetével találta szemben magát. Barátnője ujjai egyre lassabban mozogtak a húrokon, ahogy hátrálni kezdett.

– *Iris!* – formálta Attie ajka a nevét.

Iris pont időben fordult meg ahhoz, hogy lássa, amint Dacre föléjük magasodik – a szeme zsarátnok módjára izzóit, szőke haja ragyogott. Kezét feléjük nyújtva megpróbált lecsapni rájuk – a lányok szétrebbentek, Iris balra, míg Attie jobbra iramodott.

Iris futva megtett pár lépést a kacskaringós sziklaösvényen, ügyelve a medencékre. De aztán megfordult, és látta, ahogy Dacre árnyéka a gőzbe vész. Attie-t vette üldözőbe, ami azt jelentette, hogy a lány kénytelen volt félbehagyni a játékot, hogy elmeneküljön előle.

Iris az isten után indult, hátulról mögé lopakodott. Dacre előredőlt, arra készülve, hogy Attie-re vesse magát, aki közben a nyakánál fogva

szorongatta a hegedűjét – képtelen volt játszani, ameddig az foglalta le, hogy kicselezze Dacrét.

Iris nyögve egyet nagy ívben a magasba lendítette a kard hegyét.

Előre tudta, hogy a vágása nem ér majd el elég messzire. A penge csak Dacre hosszú haját érintette. A tincsek rögtön kettéváltak, és ezernyi arany szálként hullottak alá.

Dacre megdermedt, mintha minden elmetszett hajszál elvesztésének fájdalmát érezte volna. Lassan megfordult, és olyan rosszindulattal pillantott Irisre, amitől a lány szíve kihagyott egy ütemet.

Iris hátrált egy lépést. Dacre lassan megindult felé.

Az isten elmosolyodott, felvillantva fogsorát, amit aztán megnyalt, mintha éppen azt képzelte volna maga elé, milyen íze lesz a lány halálának. Újra ajkához emelte a sípot, és belefújt.

Iris nem tudta, Attie vajon ismét játszik-e. Nem tudta, barátnőjének meddig kell majd zenélnie, mielőtt a varázs gúzsba kötné Dacrét, de megrémisztette a tény, hogy az isten még mindig nem kezdett el lelassulni. Úgy tűnt, a hegedűszó semmilyen hatással sincs rá, és Iris már kezdte azt gondolni, hogy Enva a bolondját járatta vele.

Ti istenségek mást sem tesztek, csak hazudtok!, üvöltötte Iris elméje, ahogy egyik csont– és lánchintette ösvényről a másikra szaladt, érezve, hogy Dacre egyre közelebb ér hozzá. *Csakis önmagatokkal törődtök!*

Egészen addig azt hitte, hogy az isten a sarkában van, amíg az egyszer csak elő nem tűnt a gőz felhőjéből közvetlenül előtte. Iris megtorpant, majd összerezzent, ahogy Dacre erőből arcon csapta.

Érezte, ahogy az egyik hátsó őrlőfoga kilazul, miközben megpördült, és a földnek csapódott, alig egy tenyérnyire a kénmedencétől. Köhögni kezdett, vért és a fogát köpve maga elé. A szíve vadul zakatolt, ritmusa a fülében lüktetett.

Ám még mindig ott tartotta a kardot vérző jobb kezében. Csakhogy túl lassú volt – Dacre csizmájával a csuklójára lépett, azzal fenyegetve,

hogy teljes súlyával ránehezkedik. Ahogy ennek nekiveselkedett, Iris felsziszszent, tudva, hogy az isten minden egyes ínat porrá őröl majd.

Csakis a hirtelen jött, orkánerejű szél állította meg ebben. Iris levegő után kapkodott, a szeme égett. A haja az arcába csapott, ahogy felemelte állát, és látta, hogy az eithralok felettük szállnak, köröket róva. Dacre visszahívta őket, hogy segítségére legyenek, és Iris nem tudta, sírjon-e vagy nevessen, mivel rádöbbent, hogy a bombázás félbemaradt, de kizárólag azért, hogy az eithralok majd lecsipegethessék a húst a csontjairól, miután Dacre végzett vele.

A bestiák látványa fellobbantotta dühét. A fogát összeszorítva küzdött és kapálózott, próbálva kiszabadítani magát.

Dacre még nagyobb erővel nyomta a lábát a csuklójára. Iris felsikoltott a fájdalomtól, ahogy az isten hosszú, hideg ujjai a hajába siklottak, majd lecsúsztak a nyakára.

Ez volt hát a vég, döbbent rá a lány, mozdulatlanná dermedve, miközben Dacre arra készült, hogy elroppantsa a nyakát.

Iris nyelt egyet, szájában érezve vérének rezes ízét. Izzadságának sóját.

Lehunyta a szemét, és reszketve kifújta a levegőt, furcsamód azonban a félelme mintha egyre gyengült volna, nem hagyva hátra mást, csakis ragyogó csillagokat a lány elméjében. És eme légüres, sötétbe vesző pillanatban Iris azon kapta magát, hogy a lehetetlenre vár.

Arra, hogy a mágia ismét gyülekezzen.

* * *

Román visszatartotta a lélegzetét, és a fülét hegyezve próbálta kihallani, mi zajlik az őt körülvevő medencék bugyborékolásán túl.

Végtelen döbbenetére egy hegedű szólt a távolban. A vágyakozással teli altató úgy kerítette hatalmába az alvilágot, mint egy, a szél szárnyán szálló, mirhás parfüm. Román sosem gondolt igazán bele, hogy a

zenének milyen lehet az íze vagy az illata, ez a dal azonban a téli tenger sós levegőjét, a tavasz első napján készített epres süteményt és a zivatar utáni, mohalepte erdő illatát juttatta eszébe.

A dal átvágott a helyet kísértő, rothadt levegőn.

Román nagy levegőt vett, tüdeje mélyére szívva a zenét. A dal megnyugtató volt. Arra ösztökélte őt, hogy befelé összpontosítson, mígnem olyan erőteljes vágyakozás kerítette hatalmába, hogy úgy érezte, mintha a csontjai vassá lettek volna.

Egészen addig fel sem fogta, hogy fogy az ereje, amíg a tagjai zsibbadtan bizseregni nem kezdtek. Az elméje ködössé vált, mint egy üvegház ablaka, de addigra már túl késő volt. Román egy darabig küzdött ellene, de aztán rádöbbent, jobb, ha egyszerűen tárt karokkal fogadja a furcsa, hívogató álmot.

Lefeküdt, és füsttel teli álomba szenderült.

* * *

Dacre ujjai lecsusszantak Iris torkáról, karomszerű körmei végigkarcolták a bőrét. A lány egészen addig nem tudta, mi parancsolt megálljt az isten kezének, amíg ki nem nyitotta a szemét.

Enva volt az, tőlük úgy nyolc lépésnyire állva. Egy kénes vizű patak csordogált köztük, Iris azonban tisztán látta őt a táncoló gőzszalagokon túl.

Az istennő ragyogott: kék, ujjatlan ruhát viselt, aminek szegélyébe különböző csillagképeket hímeztek. A vállán rubiniból készült brossok csillogtak, derekára pedig aranyöv feszült. Homlokát vérvörös virágokból és bogyókból font korona díszítette, hosszú haja pedig, ami olyan sötét volt, mint az éjszaka, szabadon hullott alá.

Irist olyannyira megdöbbentette az istennő látványa, hogy beleborzongott mozdulatlanságában, mivel tisztában volt vele, hogy Enva azon az éjszakán is így festett, amikor csatlakozott Dacréhoz alant,

esküt téve neki. Azon az éjjelen, amikor egybekeltek az ásványok ívei alatt, távol a holdtól és a fellegek fátylától. Azon az éjjelen, ami elültette ezen háború magvait, amik évszázadokkal később rügyeztek ki.

Dacre tett egy lépést Enva felé, aztán megtorpant. Az istennő teljesen megbabonázta őt. Enva pedig csak állt ott rendületlenül, ahogy Dacre tántoríthatatlanul, egyre sie– tósebbé váló léptekkel közeledett hozzá.

Iris szíve a torkában dobogott, ahogy térdre küzdötte magát. *Ne!,* akarta kiáltani, de úgy érezte, mintha homokot nyelt volna. Nem hallott mást, csakis pulzusának szédítő robaját a fülében, mégis biztos volt benne, hogy Dacre éppen mondott valamit Envának. Mostanra csaknem szemtől szemben állt az istennővel, és erőszakos testhelyzetet vett fel, mire Iris a kard után kapva talpra pattant.

Enva múzeumban hozzá intézett szavai ismét fellángoltak az elméjében, előre hajtva őt.

Ha Dacre megölne, ahogy arra vágyik, akkor magába olvasztaná minden mágiámat. A hatalma nem ismerne határokat.

– Ne! – Iris érezte, ahogy a szó keresztülmennydörög a mellkasán. *Nem engedhetjük, hogy megnyerje ezt a csatát. Túl messzire eljutottunk ahhoz, hogy* így *legyen.*

Már éppen arra készült, hogy átugrik a kénes csermelyen, amikor megérezte, hogy valaki megragadja a karját, visszatartva őt. Megfordult, és Attie-t pillantotta meg – A hegedűjét az álla alá dugta, míg a vonót ott szorongatta jobb kezében. Az orkánszerű szél összevissza csapkodta göndör haját, a szeme pedig kikerekedett, ám közben eltökélten csillogott.

– *Várj!* – tátogta Irisnek, majd gyakorlott mozdulatokkal folytatta a játékot.

Iris tiltakozni akart, Attie azonban észrevett valamit, amit Iris nem. Megfordult, és ismét az istenségekre pillantott.

Az eithralok továbbra is ott köröztek a fejük felett, a szárnyaik jeges, penészszagú szelet kavartak körülöttük. Csakúgy, mint Iris és Attie fürtjei, Dacre rövidre metszett haja is összegabalyodott a szélben, Envát viszont még csak nem is érintette az orkán. A haja selymes és mozdulatlan maradt, ruhája olyan volt, mint egy békés tó felszíne.

Dacre felemelte a kezét, hogy megüsse őt. Minden feszültség Iris csontjaiban gyűlt össze – levegőhöz sem jutott, ahogy Envára meredt. Envára, aki nem mozdult, vagy szólalt meg, csupán szemében sötét ragyogással nézte Dacrét.

Az isten ökle soha nem érintette őt.

Először Dacre lába adta meg magát, ahogy térdre borult az istennő előtt. Egy pillanatra megingott, mintha küzdött volna a csontjait átjáró bűbáj ellen, ám még Dacre sem állhatott ellen az álom szirénénekének. A keze ernyedten az oldala mellé zuhant, ahogy a sziklára rogyott, és elterült a hátán fekve.

Aztán az eithralok is egyesével zuhanni kezdtek a magasból.

Iris és Attie összehúzták magukat, és szorosan egymáshoz bújtak, miközben a rothadó levegő az orrukat csípte. De Iris közben mindvégig nyitva tartotta a szemét, és nézte, ahogy a rémek a medencékbe és a sziklaösvényekre csapódnak. A hasuk felhasadt az ütközés erejétől, pikkelyeik elolvadtak a kénes vízben. A föld megremegett, ahogy szárnyuk kettérepedt.

És aztán a világ csendessé és békéssé vált.

Iris kiszedte a viaszt a füléből, és Attie-t magával húzva felállt.

A lányok Dacre ernyedten heverő testére meredtek, előtte ott állt Enva. Az istennő alvó férjét szemlélte, majd tekintetét felemelve Iris és Attie felé fordult.

Mintha így köszöntötte volna őket, mire a két lány óvatosan végigsétált a sikamlós sziklapadlón az istenekhez.

– Enva – szólt Iris, csodálattal eltelve. Mégis hogyan jött el ide hozzájuk? Miért nem esett áldozatul Attie mágikus altatójának? Aztán most, hogy elég közel állt hozzá, hogy jól lássa, Iris ráeszmélt, hogy Enva bőre kissé áttetsző, miközben esküvői ruhája halványan ragyog.

Iris kinyújtotta a kezét. Az ujjai átsiklottak Enva karján.

Az istennő által ellopott egyik hatalom dolgozott éppen. Az illúziók és megtévesztés varázsa. Enva itt volt, de nem teljesen, mintha tudta volna, hogy jelenléte egy, a sors által előírt szál Dacre bukásának szőttesében.

Úgy tűnt, nem képes megszólalni, viszont fejével Dacre felé biccentett.

Iris az istenre meredt, érezte a belőle áradó hideget. Almában fiatalabbnak és lágyabbnak tűnt, mire Iris elmerengett azon, mi lehetett volna, és mi lehet majd most, hogy Dacre tovatűnik ebből a világból; hogy léte kialszik, mint egy láng. A lelke és a varázsereje füstté válik és semmivé lesz, ahogy felszáll a magasba.

A fogát vicsorítva, Iris lecsapott a karddal az isten nyakára.

Egyszerre volt könnyebb és nehezebb, mint amire számított. Könnyű, mert a penge úgy vágott át a csontokon és az ínakon, mintha Dacre alig lett volna több egy pókhálónál. És nehéz, mert egy újabb gyilkosság rajzolta heg alakult ki a szívén.

Dacre vére ömleni kezdett, aranylón csillogott a sziklán. A levegőt émelyítően édes illat töltötte meg, miközben Iris azon kapta magát, hogy térdre borul, a kard pedig csattanva kiesik a kezéből. De közben érezte, hogy
megváltozik a nyomás, mire a szíve kihagyott egy ütemet.

A szeme sarkából látta, hogy Enva illúziója az árnyak közé veszik.

{51}
Kiontott istenvér

Román még mindig álmodott, amikor megérezte, hogy a talaj lejteni kezd alatta. Vas csörömpölt, gőz sziszegett. A csuklója fájdalmasan lüktetett. A statikus zajt egy férfi szitkozódó hangja metszette át.

– Ébredj már fel!

Egy kéz megrázta őt, amikor pedig erre sem tért magához, arcon csapta. Román ébredezni kezdett – a szemhéja súlyos volt, a szeme csupa csipa. Kellett hozzá egy pillanat, hogy a színek visszatérjenek a világába, és hogy az elmosódott körvonalak ismét éléssé és jól kivehetővé váljanak.

Legnagyobb döbbenetére Shane hadnagy állt előtte.

– Mit művelsz? – kérdezte Román.

Minek tűnik? Kiviszlek innen. – Shane megragadta a karját, és próbálta őt talpra húzni. – Fel tudsz állni? Román feltápászkodott, de a lába megremegett alatta. – Adj egy pillanatot!

Shane megtartotta Román súlyát, de közben türelmetlenül puffogott.

– Nincs egy pillanatunk. Sietnünk kell. A dolgok olyan irányba indultak, amire nem számítottam. Vissza kell térnünk a felszínre.

– Ezt meg hogy érted? – Román tett egy lépést előre. Minden egyes pillanattal egyre biztosabban állt a lábán, bár a feje ádáz módon

lüktetett. Megfeszítette a kezét, mire rádöbbent, hogy valaki megszabadította a béklyóitól. – Mégis hogyan…?

Shane előhúzott a belső zsebéből egy kulcsot, amit még mindig Landis százados vére szennyezett. Az a kulcs volt az, aminek nyoma veszett, vagyis pontosabban, döbbent rá Román, amit Dacre csaliként kitett az asztalra, hogy lássa, melyik katonája fogja elcsenni.

– Miért loptad el? – kérdezte Román. – A Sírkert tagja vagy?

– Igen. És mert szükségünk van a hatalmára – mondta Shane, végigsietve az ösvényen. Elrúgott az útból egy kis koponyát. – Dacre bármelyik átjáróját megnyithatjuk vagy lezárhatjuk. Immár hozzáférünk az alanti birodalom erőforrásaihoz.

– Mi a helyzet a négy másik kulccsal?

– Válról feltételezzük, hogy meghalt. Amúgy végül nem hozta el Irist, ha aggódtál volna emiatt. Nem tudjuk, merre lehet, de nem tért vissza, miután lecipelt téged ide. A kulcsának holléte is talány, bár nekem lenne egy tippem, kinél lehet.

Román lassan, reszketve beszívta a levegőt. A csontjai sajogtak, ha arra gondolt, merre járhat Iris.

– Dacre szintén halott – jelentette ki Shane egyszerűen. Úgy, mintha csak a másnapi időjárásról, nem pedig egy isten bukásáról beszélt volna. – Arról viszont nem hallottam, hogy a kulcsa merre lehet.

Román megbotlott.

– *Halott?*

– A kis gerlicéd levágta a fejét. Nem is olyan régen felvitte a kávézóba. Vagy legalábbis ez a pletyka terjeng. Gyerünk, igyekeznünk kell!

Romannek nem volt ideje mindezt feldolgozni, bár ahogy pislogott egyet, lelki szemei előtt felrémlett Iris, ahogy az isten aranyló hajába markolva húzza maga után Dacre fejét.

Kirázta a hideg a látomástól.

Azért hagytad magad mögött Oatht, hogy csatlakozz Dacre seregéhez – mondta aztán, lassacskán összeillesztve Shane múltjának darabkáit. – De sosem az volt a célod, hogy szolgáld őt. Mindvégig a bolondját járattad vele, információt gyűjtve a Sírkertnek. Kiderítetted, hogyan kell végezni az istennel. Szereztél egy, az alvilágba vezető kulcsot. Az emlékezetedbe vésted a leyvonalakat.

– Megdöbbent ez téged, Román? Hát te nem ugyanezt tetted?

– Dacre engem megsebesített, és akaratom ellenére a szolgálatába állított. En nem választottam őt.

A beszélgetésükben szünet állt be, ahogy elértek a citrinkristályokkal és ágakkal benőtt ajtóhoz. Román igyekezett tartani az iramot Shane-nel, de a légzése kezdett egyre nehézkesebbé válni. A torka összeszorult, a tüdeje mintha egyre zsugorodott volna. Megállt, hogy az ingujjába köhögjön, és egész testet zsibbadtság járta át, amikor látta, hogy az anyagot csillagképszerű vércseppek szennyezik.

Ezt Shane is észrevette a homályban.

– Minél hamarabb el kell majd menned orvoshoz – mondta. – Ami azt illeti, most, hogy Dacre bűbája megtört, bőven lesz beteg katona.

Román nem felelt. Leeresztette a karját, és ment tovább Shane-nel, akkor is, ha az emelkedőtől közben lángolni kezdett a mellkasa. Nem ismerte fel a járatokat, amiken keresztülhaladtak, de amikor elértek egy lépcsősor aljához, megállította Shane-t.

– Miért adtál át neki engem? – kérdezte. – Miért árultál el?

– Miért nem adtad át az üzenetet, ahogy arra kértelek? Ha megteszed, Dacre már napok óta halott lenne, és a bombázásra sosem került volna sor – vágta rá Shane. De aztán felsóhajtott, testtartása ellazult. – Idefigyelj! Amikor elloptam a kulcsot, Dacre nekiállt mindannyiunkat átkutatni, mert a fejébe vette, hogy kideríti, melyikünk az áruló. Bármennyire is önzőn hangzik, azért adtam át neki a vallomásodat, hogy magamat mentsem. És nem is érdekelt volna, mi lesz veled, csakhogy

aztán te nem voltál hajlandó feladni engem. Úgyhogy most itt vagyok, és az életemet kockáztatom, hogy megfizessem a tartozásomat.

– Nincsenek tartozások – krákogta Román.

– A háborúban – felelte erre Shane – mindig akad tartozás. Most pedig gyere! Már majdnem a védett háznál vagyunk.

* * *

Iris a Broad Streeten állt, és az *Oathi Közlönyre* meredt. Az épületet eltalálta egy bomba, amitől kettéhasadt. Mindenfelé téglák, üvegcserepek, deformálódott fémdarabok és személyes tárgyak hevertek halmokban, a délutáni napfényben csillogva. A lány egy pár írógépet is látott, félig eltemetve a romok közt.

A *Közlöny* elveszett.

Az ötödik emelet felrobbant, maradványai úgy szóródtak szét, mint a pelyva. Iris tudta, hogy éreznie kellene valamit, de a mellkasa zsibbadt volt.

Forest idejött elsőként, Sarah-ért. Aztán jó eséllyel elmentek a lány otthonába, hogy az apjával legyenek.

Iris megfordult, tekintete végigsiklott az utcán és az új, összeomlott vagy ledőlt falú épületek alkotta látóhatáron. A város felismerhetetlen volt – úgy érezte, mintha soha nem állt volna még ezen a helyen, ahol a villamossínek mély barázdát vájtak a macskakövek közé.

Sarah vajon merre lakott? Iris nem volt biztos benne, bár egyszer hallotta a lányt Oath egyik legdélebbi kerületét említeni. Ahogy ez eszébe jutott, kénytelen volt elnyomni az egyszeriben rátörő pánikot.

Megfogom találni őket. Biztonságban vannak. Semmi bajuk.

Elindult az utcán, átmászva a törmelékeken. A tenyerén lévő vágások ismét vérezni kezdtek. Alig érezte a beléjük nyilalló fájdalmat, ahogy átküzdötte magát a romokon.

Menjek talán észak Jelé, a Kitt birtokra?

Megállt – nem tudta eldönteni, hogy továbbra is dél felé tartson, Forestet és Sarah-t keresve, vagy induljon északnak Romanhez. Egy pár fiatalember, a kezükben puskákkal elrohant mellette, a meleg szellő magával sodorta izgatott hangjukat. A látványuknak rá kellett volna ijesztenie, de Iris csak pislogva nézett utánuk. Letaglózta a pusztítás. Hogyan lesznek képesek valaha is újraépíteni mindezt? Sosem lesz már olyan, mint volt, sosem érződik majd olyannak.

Egyre több ember merészkedett ki az utcákra. A távolban – arra, amerről Iris jött – ujjongás és kiabálás hallatszott. Iris tudta, hogy a Gould kávézó az, ami szinte érintetlenül, mindössze két megrepedt ablakkal, pár kilazult plafoncsempével és jó néhány törött tányérral megúszta a bombázást. Iris otthagyta Dacre fejét. A pincérek pezsgőt nyitottak és adogattak körbe, amihez még több keksz és ünnepi torta társult, ő azonban, miután megbizonyosodott róla, hogy Attie épségben visszatért a családjához és Tobiáshoz, átvágva a tömegen kiosont onnan.

Bolyongásba kezdett, alig tudatában annak, merre megy.

Nem értette, miért érzi magát ilyen üresnek. Hogy miért nem volt kedve megünnepelni Dacre halálát. Ezzel minden kétséget kizáróan véget ért a háború. De akkor miért érezte úgy, mintha újabb vihar készülődne? Mintha csak idő kérdése lenne, hogy újabb csapás érje őt?

– Elég legyen, Iris! – feddte meg magát, lerázva pesszimizmusát. – Hová mész?

Végre rádöbbent, merre jár. Még több romon vágott át, csakis akkor állva meg, amikor három fiatalember odalépett hozzá. Náluk is fegyver volt, azonban csodálattal néztek rá.

– Ön az a hölgy, aki levágta Dacre fejét? – kérdezte az egyik-

Iris nem felelt. Ám képtelen volt elrejteni a nadrágjára fröccsent és a ruháit piszkító istenvért. Miután a feje félregurult, Dacre egyre csak vérzett és vérzett, amitől Irisre rátört a hányinger, és öklendezni kezdett.

Elsétált a férfiak mellett, és érezte, hogy azok megbámulják, ahogy haladt tovább. Hamarosan elért arra a helyre, amit egyszerre vágyott és rettegett látni, mivel nem tudta, vajon átvészelte-e a bombázást.

A *Tintafoltos Hírvivő* épületéhez.

Az még mindig állt, bár a legtöbb ablaka berobbant, és a legfelső emelet fala egy szakaszon leomlott. Iris éppen ezt szemlélte, amikor meghallott egy ismerős hangot.

– Mit keresel itt, kölyök? Azt hittem, szabadnapot adtam neked.

Iris megfordult, mire az utca túloldalán megpillantotta az éppen cigarettázó Helénát. A szíve nagyot dobbant főnöke láttán, aki bár eléggé megviseltnek látszott, a szeme pedig véreres volt, élt, és sértetlenül megúszta a dolgot. Iris odasietett hozzá, és átölelte.

– Ne aggódj, jól vagyok! – mondta Helena, ahogy félszegen megpaskolta Iris hátát. – És mielőtt még megkérdeznéd… a *Hírvivő* is átvészelte. Attie-vel mi van?

Iris összeszoruló torokkal és könnybe lábadt szemmel bólintott.

– Jól van.

– Helyes. Most pedig, Enva nevére, mégis mi a francot keresel itt teljesen egyedül, és… – Helénát hirtelen puskaropogás szakította félbe.

Iris összerezzent, a pulzusa felgyorsult, ahogy összehúzta magát. Helena megragadta a karját, és egy törmelékkupac mögé húzta őt.

– Idefigyelj, kölyök! – taposott a cigarettájára. – Most haza kell menned, vagy meghúznod magadat olyanoknál, akikben megbízol. Az utcák nem biztonságosak, és egy darabig nem is lesznek azok. Így nem, hogy a Sírkert tagjai lassan előbújnak az odúikból.

– A Sírkert? – ismételte Iris. – Ugyan, miért jönnek most elő, és lőnek emberekre? *Ilyenkor,* mindazok után, amit éppen túléltünk?

Helena a hajába túrt.

– Mert a kancellár halott. Meg egy isten is az, ha lehet hinni a pletykáknak. – Észrevette az istenvérfoltokat Iris ruháin. – Összegyűjtik

Dacre katonáit. Hogy kivégezzék őket.

* * *

Román és Shane az átjárón át a fenti világba lépett.

A fény halovány volt, ám ahogy Shane bezárta mögöttük az ajtót, Román látta, hogy épp egy fényűző hálószobában állnak. A plafontól a padlóig érő függönyök össze voltak húzva, azonban egy kis szelet napfény így is be– szökött, megvilágítva a baldachinos ágyat és a hatalmas, cikornyásan aranyozott tükröt. A szőnyeg vastag és puha volt Román mocskos bakancsa alatt.

Olyanféle hálószoba volt, amilyenben a szülei is aludnának, ami azt jelentette, hogy valahol a folyótól északra bukkanhattak fel, az egyik gazdagabb környéken.

– Hol vagyunk? – kérdezte Román rekedtes hangon.

Shane nem válaszolt. A hálószoba ajtajához lépett, és kinyitotta, majd kisettenkedett a folyosóra.

Román követte őt, ám amikor elértek az előszobába, Shane egyszer csak döbbenten megállt.

Katonák jártak sietős léptekkel egyik szobából a másikba, felforgatva a díszes asztalokat és székeket, minden mögé menedékbe húzódva, amit csak találtak, beleértve egy versenyzongorát is. Puskáikat készenlétben tartották, az arcuk feszültséget tükrözött, mintha éppen összecsapásra készültek volna.

– Ki kell jutnunk innen – mormolta Shane, ahogy sarkon fordult, és megragadta Román felkarját. – Gyorsan! Vissza az átjáróhoz a hálóban! Ez a hely nem biztonságos.

Román nem értette, mi történik éppen, de érezte az egyre növekvő feszültséget, mintha leúszott volna egy tó leghidegebb, legsötétebb mélyére.

Mindez a lövészárkokat juttatta eszébe. A roham előtti pillanatot.

Dacre katonáinak egy sora haladt el mellette, parancsokat sziszegve egymásnak. A levegőt zavar, döbbenet és kétségbeesettség járta át, Román pedig éppen annyira el akart tűnni onnan, mint Shane, ekkor azonban megpillantott egy, a falhoz roskadt katonát, aki éppen az ingujjába köhögött.

Az állán vér folyt lefelé. A szeme üveges volt a fájdalomtól. Az arca rettenetesen sápadt.

Román megtorpant.

Ismerte annak a nedves köhögésnek a hangját. Erezte ízét a torka hátuljában, ezért letérdelt a katona elé.

Annak ellenére, milyen egyenruhát viselt, és melyik seregbe tartozott, ez az ember nem olyasvalaki volt, aki önszántából küzdött Dacréért. Hanem olyan, akit megsebesített és majdnem megölt a gáz, és akit Dacre aztán éppen csak annyira gyógyított meg, hogy szolgálni tudjon, miközben varázserejével összezavarta az elméjét. Pont olyan volt, mint Román.

– Hagyd ott! – ripakodott rá Shane, a szavait megkurtította a pánik. – Nincs rá időnk!

Romannek esze ágában sem volt magára hagyni a katonát. A válla köré kanyarintotta a karját, és segített neki felállni.

– Tudsz járni? – kérdezte tőle.

– Itt kéne… hagynod – préselte ki magából a katona, ahogy még több vért köhögött fel. – A Sírkert jön… hogy végezzen velünk…

– Orvoshoz kell juttatnunk téged. – Román végigpillantott a folyosón, azonban Shane-nek nyoma veszett. Magára hagyta őt, és bár Román hálás volt neki, amiért kimentette az alanti börtönből, most nem állta meg, hogy ne arra gondoljon, milyen gyáván is viselkedett a hadnagy. Képes volt elmenekülni és elrejtőzni, amikor közeledett a vég. – Próbáljunk meg hátul távozni!

Párosuk végigbicegett a folyosón, mire egy napozószobában kötöttek ki. Román az üvegfalon túl a kerten behúzott fejjel keresztülfutó alakokat látott, akik az arcukat maszkokkal takarták el, a kezükben pedig puskákat tartottak, és egyre csak közeledtek.

Még mielőtt Román megfordulhatott volna, egy kő repült át az üvegfalon. Nem, nem egy kő, hanem valami fémből készült, gömb alakú tárgy, amit ketyegve állt meg a padlón.

Román szeme elkerekedett.

– *Fuss!* – suttogta. Megfordult, és elkezdte vissza, a folyosó irányába rángatni a katonát. *Fuss!,* úgy érezte, mintha térdig mézben állna. Mintha egy rémálomban találta volna magát, ahol minden lelassult, és ellene dolgozott.

Öt pulzálást számolt, öt szívdobbanást a fülében, mielőtt a gránát felrobbant volna.

Ledöntötte a falakat.

Román és a katona is a földre zuhantak, ahol aztán csak feküdtek kábultan, elterülve a padlón. A ház darabjai szétszórva hevertek körülöttük. A ruhájukat por fedte, ami leszökött a torkukon, mindkettejüket köhögésre késztetve.

Román kábultan hevert a hátán. A plafonról ferdén lógó kristálycsillárt bámulta, ahogy az egyre csak csillogott a füstben.

A füle csengett, de így is hallotta a puskaropogást.

Ki kell jutnunk innen.

Egy árny vetült rá, eltakarva a csillárt a szeme elől. Román zihálva levegő után kapkodott, és érezte, ahogy valaki megragadja az ingjét, és felhúzza őt a törmelék közül.

– Gyűjtsétek össze a túlélőket! – parancsolta az idegen, egyre szorosabban markolva Románt. Mellényére egy rikítóvörös szellőrózsa volt tűzve. – Itt az ideje, hogy Oath lakói végre lássák, ahogy valaki igazságot szolgáltat.

* * *

Iris már majdnem a lakásánál járt, amikor léptek törmelékhalmokról visszaverődő neszeire lett figyelmes. Olyan volt, mintha valaki *utána* futott volna. Megmerevedett, majd hátrapillantott a válla felett, hogy szemügyre vegye az egyre növekvő árnyakat.

A nap már lemenőben volt, Iris pedig úgy döntött, hazatér, abban reménykedve, hogy a lakása még mindig áll, és hogy a bátyját ott találja majd annak falai között. Miután elbúcsúzott Helénától, a saját szemével láthatta, mennyire kiszámíthatatlanok az utcák. Látott vitézi igyekezetei, ahogy az emberek túlélőket húztak ki az összedőlt épületek romjai alól, de mellette káoszt is, ahogy a Sírkert tagjai zabolázatlanul rohangáltak puskáikkal.

– Forest? – szólt.

A léptek egyre hangosabbak lettek. Látta, hogy valaki felé tartva végigrohan az egyik mellékutcán. Amikor az illető végre kiért a szabadba, fény vetült rá.

Iris lélegzete elakadt.

Az idegen maszkot viselt. A Sírkert tagja volt. Sötét ruházata alatt széles váll rejtőzött, jelezve erejét. És egyenesen Iris felé futott.

Iris sarkon fordult, és sietve megindult a legközelebbi törmelékkupac felé. Érezte, hogy egyre csökken köztük a távolság. A szíve hevesen dobogott a mellkasában, ahogy kitépett egy darab csövet a romok közül, majd támadója felé fordult.

– Miss Winnow! – kiáltotta a férfi reszelős hangon, miközben Iris azzal fenyegette, hogy megcsapja a csővel. Az illető megadón maga elé emelte a kezét, és megállt. – *Miss Winnow,* én vagyok az!

Iris tátott szájjal meredt az idegenre. Fogalma sem volt róla, ki lehet, úgyhogy végig kettejük közt tartotta a csövet.

A férfi végre lehúzta a maszkját.

Mr. Kitt embere volt az. Az a férfi, aki egykor követte és megfenyegette őt. Pénzt adott neki, hogy érvénytelenítsse a Romannek tett esküjét.

– Hagyjon békén! – A lány ismét meglendítette a csövet, de a férfi könnyedén kicselezte.

– Hallgasson meg! – kiáltotta. – Nincs időnk. Szükségem van a segítségére.

Iris nem bízott benne. Ismét futásnak eredt, el széléivé a férfi mellett, de annak szavai követték.

– Románról van szó! Mindjárt kivégzik sortűzzel!

Iris megtorpant. A vére jéggé vált, ahogy sarkon fordult.

– *Ki* fogja kivégezni?

Mr. Kitt embere közelebb lépett hozzá.

– A Sírkert. Elfogták Dacre embereivel együtt, és nem ejtenek foglyokat. Nem tudtam meggyőzni a bajtársaimat, hogy engedjék el. *Bizonyítékot* akarnak az ártatlanságáról. Van valamilye? Bármi, amivel életben tarthatnánk?

A gondolatok vadul kavarogtak Iris fejében erre a hírre, de a nyelvébe harapva igyekezett összpontosítani.

Kedvese minden egyes levelét megtartotta, amit Román Dacre táborából neki írt. Még a Hawk Shire-i üzenet is megvolt, bár Román egyszer azt kérte tőle: *Égesd el a szavaimat!*

– *Igen* – suttogta. – Van egy levelem. A lakásomban, ha még áll.

Mr. Kitt embere mozgásba lendült, megragadta Iris kezét, és húzni kezdte őt a romokon át. Erős volt, félrerúgta a törmeléket az útjukból, átvágott egy összedőlt ház maradványain, hogy hamarabb célba érjenek. Iris nem tudta, hálásnak kellene-e lennie, vagy inkább megrémülnie, amiért ez a férfi pontosan tudta, hol lakik, de aztán amikor végre elértek az utcájába, minden gondolata és érzése semmivé olvadt.

Az épület, amiben a lakása volt, még mindig állt.

A könnyeket törölgetve a szeméből felrohant a lépcsőn. A bejárati ajtó tárva-nyitva állt, odabenn pedig sötétség honolt – még mindig nem volt áram.

– Forest? – kiáltotta Iris megbicsakló hangon. Azonban a bátyjának nyoma sem volt. Egyedül Val teste hevert a nappali padlóján, Iris pedig a szobája felé sietve átugrott a hullája felett.

Mr. Kitt embere megállt közvetlenül az ajtó előtt, ám Iris még így is hallotta, ahogy levegő után kapkod.

– Siessen, Miss Winnow! – mondta.

Iris térdre borult, és benyúlt az ágya alá, kirántva a kalapdobozt az árnyak közül. Lekapta a tetejét, és remegő kézzel nekiállt átforgatni a leveleket. És ott is volt, amit keresett – gyűrötten és foltosán, de nagyon is olvashatón.

Égesd el a szavaimat!

– Megvan! – mondta.

* * *

Amikor először megpillantotta Irist a tömegben, Román azt hitte, álmodik.

A keze össze volt kötözve, és egy téglafal előtt állt, ötvenegy másik katonával egy sorban – olyan hadifoglyokkal, akiket a Sírkert éppen most készült tárgyalás nélkül kivégezni.

A kivégzőosztag mögött bámészkodók csoportja gyűlt össze. Egyesek ujjongtak, mások aggodalmasnak tűntek. Román szédelgett – leteperték őt a gúnyos kacajok, a zaj, azon emberek látványa, akik örömüket lelték a halálában.

A térde remegett.

Már éppen azt hitte, mindjárt elájul, amikor megpillantotta a lányt. Iris éppen a tömegen verekedte át magát. Az arcát karcolások és mocsok csúfította, és mindenét ragyogó aranycseppek borították. Egy papírlapot

tartott a kezében, és közben kiáltozott, szavai azonban belevesztek a mennydörgő hangzavarba.

Tekintete ekkor találkozott Románéval.

– Készen állnak? – szólt egy hang.

A sorban álló katonák leeresztették puskáikat.

Román képtelen volt megállítani. Képtelen volt megakadályozni, hogy Iris még közelebb jöjjön. Képtelen volt megakadályozni, hogy közé és a golyó közé álljon.

– Iris! – szólt könyörögve, de csak ő maga hallotta kedvese nevét. Az nem volt több egy, a káoszban elsuttogott szónál. – *Iris, ne!*

A lány úgy vágott át a tömegen, mintha még a világ is kész lett volna fejet hajtani előtte. Végig eltántoríthatatlanul Román szemébe nézett, mintha semmi sem állhatott volna közéjük. Sem istenek, sem háború. Még egy halálos seb fájdalma sem.

– Célozz!

Lélegzetünk forrjon össze, és vérünk olvadjék eggyé, mígnem csontunk porrá válik.

Román lélegzetét zokogás törte meg.

És még akkor is, lelked legyen lelkem esküdt társa.

Iris átvágott a kivégzőosztag során, haja az arcába hullott, bakancsa a véráztatta macskaköveket verte.

– *Tűz!*

Pont akkor ért Román és a puska közé, amikor a lövések robaja a levegőbe hasított.

{52}
Ami lehetett volna

Iris mozdulatlanná dermedt.

Csupán három dolognak volt tudatában.

A puskagolyók éles hangú sivításának.

Annak, ahogy a felsorakoztatott katonák megrándultak és összeestek, arccal előre zuhanva a véres macskakövekre.

És annak, hogy Román továbbra is állt és lélegzett, hogy nem érintette golyó. Annak, ahogy őt nézte.

A szeme riadtan elkerekedett. Rémület égett benne, ahogy várta, hogy egy vérrózsa bontsa szirmait Iris blúzán, majd lefolyjon a mellkasán. Hogy a lány összeessen, csakúgy, mint a többiek.

De Iris talpon maradt. A tüdeje továbbra is levegővel telt meg, a szíve vadul dobogott a mellkasában.

A lány megfordult, és arra a férfire meredt, aki az imént Románt készült lelőni. Az arcát maszk rejtette, és még mindig kezében tartotta a puskáját, Irisre szegezve azt. Lőni viszont nem lőtt.

– Álljon el az útból, kisasszony! – kiáltotta.

– Tegye le a fegyvert! – felelte erre Iris. A lába remegett a futástól, a haját izzadság itatta át. Annyira megkönnyebbült, amiért időben ideért,

hogy most kénytelen volt visszanyelni a torkát ellepő epét. – Éppen egy ártatlan embert készül lelőni.

– Ezek a katonák nem ártatlanok.

– Bizonyítékom is van. – Iris feltartotta a levelet. – Román Kitt az egyetlen oka annak, hogy Enva seregének ilyen sok tagja életben van még. Hetek óta titokban szivárogtatta nekünk Dacre terveit és mozgását. Ha ő nincs, akkor most egyikünk sem állna itt, dobogó szívvel, úgyhogy elismétlem még egyszer, utoljára. Maguk borzalmas háborús bűnt követtek el azzal, hogy tárgyalás nélkül kivégezték ezeket a katonákat. És most le kell engedniük a fegyvert.

A szavait követő csend kellemetlen és a döbbenettől súlyos volt. Egy magas, álarcot viselő férfi lépett Iris elé. Csak ekkor engedte le az utolsó ember is a fegyverét, ebből Iris megsejtette, hogy az illető fontos szerepet tölthet be a Sírkertben. Talán ő volt a vezérük.

A férfi kinyújtotta kesztyűs kezét. Sötét kabátjára két virágot tűzött: egy fehér és egy vörös szellőrózsát, amik furcsa kontrasztot alkottak arroganciájával. Iris összeszorította a fogát, de azért átnyújtotta neki a levelet.

Iris feszülten figyelte, ahogy a férfi tekintete végigszalad a sorokon. Amikor végezett az olvasással, a lány szemébe nézett. Szemügyre vette annak istenvér áztatta ruháit – Iris most rettentő hálás volt ezért –, a karcolásokat az arcán, a kósza tüskéket a hajában. A véraláfutásokat a karján és a körömnyomokat a nyakán. Az alanti birodalomban tett útjának megannyi mementóját.

– Részben igaz, amit állít – szólt a férfi a tömeghez. – Ez a levél a Hawk Shire elleni támadásra figyelmeztet. Bár ennél több bizonyítékra lesz szükségem. Mégis honnét tudjam, hogy az R. mögött megbúvó személy valóban ez a férfi? Honnét tudjam, hogy nem maga gépelte le ezt az üzenetet, hogy őt mentse?

Iris bőre elvörösödött a haragtól. Már éppen a száját nyitotta volna, hogy feleljen, azonban egy másik hang megelőzte őt.

– Én szólhatok az érdekében.

A tömeg kettévált, Keegant fedve fel. Az egyenruhájára tűzött csillagok ragyogtak a fakuló fényben, arcán szigorú kifejezés játszott. A hangjában hatalom csengett, testtartása pedig nem fenyegetett, hanem tiszteletet követelt. Pisztoly nem volt nála, és amikor a Sírkert tagjai rászegezték puskáikat, maga elé emelte a kezét.

– Fegyvertelen vagyok – jelentette ki. – Békés diskurzust akarok, mint ahogy a dandáromban lévő katonák is, akik közül többen Oatht nevezik otthonuknak, akik az önök *polgártársai,* és akik már *hónapok* óta küzdenek ebben a háborúban. Olyan emberek, akik vérüket adták, és éheztek, és hátrahagyták a családjukat. Megérdemlik, hogy beleszólásuk legyen abba, mi történik az otthonukban az el következendő napokban, mint ahogy abba is, mi legyen azokkal a katonákkal, akik Dacréért küzdöttek, akiket – a birodalom *törvényei* és szimplán az emberi *tisztesség* nevében – foglyul kellene ejteni, és emberséges bánásmódban részesíteni. Tegyenek tehát így, ahogy arra Iris Winnow udvariasan megkérte önöket! Eresszék le a fegyvereiket, hogy aztán értelmes, demokratikus tárgyalást folytathassunk arról, mi lenne jelen esetben az az eljárás, ami egyformán etikus és igazságos, és miképp induljunk tovább innen, hogy megkezdhessük a gyógyulás folyamatát.

A Sírkert vezérének nem volt ínyére a dolog, de azért visszaadta Irisnek a levelet, majd intett a követőinek, hogy tegyék le a fegyvert. Ahogy Enva katonái előléptek a tömegből, véget vetve a kivégzésnek, Iris Romanhez sietett.

Kedvese a földön térdepelt, levegő után kapkodva.

Iris letérdelt elé, sápadt arcát a kezébe fogva. Román bőre olyan hideg volt, mintha márványból faragták volna. Iris szívébe félelem hasított, amikor észrevette a vércseppeket az ingujján, a sebeket a

csuklóján. Nem tudta, mi történhetett vele, amióta utoljára látta őt, de előre érezte, hogy a történet úgy mar majd belé, mint a rozsdás acél.

– Biztonságban vagy, Kitt – suttogta, karjai közé vonva a fiút. Irist a sírás kerülgette, ahogy érezte, Román mennyire remeg, és zihálva levegő után kapkod. Cirógatni kezdte a haját. – Mellettem biztonságban vagy.

Román az arcát Iris nyakához szorította. Amikor sírni kezdett, a lányt mintha elhagyták volna a szavak, mintha lefejtették volna azokat a csontjairól. Csakis a keze létezett, a karja és az ajka, amit kedvese hajának nyomott.

És aztán együtt sírt vele.

* * *

Ha Román őszinte akart lenni, nem sokra emlékezett azon pillanat után, amikor Iris közé és a halál közé állt. A következő órák furcsák voltak, és úgy suhantak el mellette, mintha láz kínozta volna. Úgy érezte, mintha beleveszett volna a fellegek és a füst nyughatatlan viharába, és bár látott és hallott, képtelen volt emlékezetébe vésni azokat a pillanatokat.

Aztán, amikor ismét teljesen magához tért, egy kórházi ágyon heverve találta magát, intravénás tűvel a kézfejében.

A plafont bámulta, és közben hallgatta az ápolók és az orvos csendes serénykedését, a cipősarkak kopogását, a két ággyal arrébbról érkező nyöszörgést. Félt tudatosítani magában, hol is van, amíg egy idősebb, karcsú, rövid, ősz hajú és barna szemű nő meg nem állt az ágya mellett.

– Hogy érzi magát, Mr. Kitt?

– *Nem* vagyok Mr. Kitt – préselte ki a fogai közt Román. De aztán rádöbbent, milyen udvariatlannak hangzott, mire felsóhajtott. – Bocsásson meg!

– Nem kell bocsánatot kérnie – mondta a doktornő, ajkán apró, szomorkás mosollyal. – Beszámolna nekem a panaszairól, onnan

indulva, amikor kezdődtek?

Román habozott, a mellkasa összeszorult, amikor felidézte Avalon Bluffot. De aztán engedte, hogy a keze elernyedjen az oldala mellett, mivel rádöbbent, hogy itt biztonságban van. És kénytelen volt feltépni azokat a régi sebeket, hogy aztán meggyógyulhassanak.

Mindent elmondott az orvosnak. Hogy mióta kínozzák a tünetek, és mi súlyosbítja őket. Hogy belélegezte a gázt Avalon Bluffnál.

Az orvos figyelmesen hallgatta, és mindent lejegyzett a csiptetős táblájára, de aztán Román csupasz mellkasára helyezte a sztetoszkópját, és arra kérte a fiút, hogy lélegezzen mélyen. Román tette, amit az asszony mondott, és közben félt az arcára nézni. Amikor a doktornő felegyenesedett, semmit sem lehetett leolvasni a vonásairól, a hangjában azonban szomorúság bujkált.

– Szeretnék készíttetni egy röntgenfelvételt a mellkasáról – kezdte –, de sejtem, hogy mivel állunk szemben, mivel ma már több tucat olyan pácienst vizsgáltam meg és kezeltem, akiknek ugyanezek a tünetei.

– Legyen velem őszinte, doktornő! – kérte Román.

– A tüdején hegszövet van, amit az a gáz okozott, aminek ki volt téve. A hegek megnehezítik a légzését, mint ahogy azt ön is leírta, ezenkívül a szívére is nyomást gyakorolnak. Nincs olyan műtét vagy gyógyszer, ami képes lenne teljesen kigyógyítani önt ebből az állapotból, de vannak dolgok, amiket megtehet, hogy enyhítsen a tünetein, amikor azok súlyosbodnak. Ami a legfontosabb, hogy a jövőben bizonyos változtatásokat kell majd eszközölnie, hogy gondját viselje a tüdejének és a szívének. Különben ez az állapot halálossá is válhat, mivel szívleálláshoz vezethet, és fogékonnyá teszi önt a tüdővészre.

Román egy szót sem szólt.

– Van még valami kérdése? – érdeklődött az orvos gyengéden. – Ha nem, akkor mindjárt ideküldöm az egyik ápolót, hogy megkezdje az első

légzéskezelését, és adjon némi gyógyszert.

– Van kérdésem – mondta Román a távolba meredve, a fehér falakat és a betegeket egymástól elválasztó, halványkék függönyöket bámulva. – Mikor távozhatok?

– Amint mind én, mind az új kancellárasszony azt mondjuk.

– Az új kancellár?

– Igen. Kérvényezte, hogy Dacre minden egyes katonáját zárják börtönbe, vagy tartsák a kórházban, amennyiben ellátásra van szükségük.

Román lenyelte a benne feltörni készülő pánikot.

– Én nem vagyok katona.

– Tudom. – A doktornő megszorította a vállát. – Ne aggódjon ezen! Összpontosítson a gyógyulásra, hogy aztán minél hamarabb elengedhessem! A családja is alig várja, hogy láthassa önt. A körülmények miatt nem fogadhatunk látogatókat, de gondolatban az édesanyja és Iris is önnel van, és alig várják, hogy visszakaphassák.

Azzal a doktornő továbblépett a következő beteghez.

Román szívverése azonban felgyorsult, addig zakatolt, amíg a légzése zihálássá nem vált. Haza akart menni – Írisszel akart lenni. Mégis meddig kell majd itt maradnia, a kórházba zárva?

Egész testét jeges hideg járta át, ahogy tenyerét a mellkasára helyezte. Odvas, sajgó szívére.

* * *

Dél volt, a levegő párás, mintha a nyár felfalta volna a tavasz utolsó heteit. Iris megállt, hogy letörölje az izzadságot az arcáról. Karjának és hátának izmai sajogtak a számtalan, romok eltakarításával töltött órától, de nem volt hajlandó felhagyni a munkával. Addig nem, amíg rá nem leltek mindenkire, aki meghalt, és most a kövek és téglák alatt hevert. Addig nem, amíg az összes túlélőt ki nem mentették, bár ahogy teltek a

napok, annak az esélye, hogy bárkit is életben találnak még, egyre csak csökkent.

Iris azonban nem merengett sokat ezen a tényen, egyetlen egyszerű okból: már három nap telt el a bombázás óta, és még mindig nem talált rá Forestre.

Jól van, gondolta, ahogy még keményebb munkára ösztönözte magát, addig kapargatva az összezúzott kő halmait, amíg bele nem törtek a körmei.

De nem csak arról volt szó, hogy a bátyja továbbra sem került elő. Két nappal korábban a kórház megtagadta tőle, hogy meglátogassa Románt. Amikor legutoljára látta őt, kedvese egy hordágyon feküdt, ápolókkal körbevéve, akik az ispotály felé siettek vele. Addig fogta a kezét, amíg kénytelen nem volt elengedni őt, azt sem tudva, Román vajon érezte-e az érintését, vagy hallotta-e a hangját.

Iris nedves hajába túrt. Engedte, hogy a dühe hajtsa, miközben tovább cipelte a téglákat és az elhajlott csöveket és a törött ablakkereteket a szekérhez, ahol mindet összegyűjtötték. Újabb és újabb fordulót tett, amíg Helena meg nem jelent, kezében egy kulacs vízzel.

– Tartanod kell egy kis szünetet, kölyök – mondta, ahogy aggodalmasan csillogó szemmel végignézett Irisen. – Miért nem írod inkább a neveket egy darabig?

Iris ivott a vízből, majd megtörölte a száját.

– Nem, jól vagyok – felelte. – De azért köszönöm.

Otthagyta a még mindig őt figyelő Helénát, és még egy órát dolgozott. Aztán még egyet. Valahányszor valaki segítséget kért, Iris rögtön ugrott, és csatlakozott az illetőhöz, miközben egyre csak az járt a fejében, vajon nem éppen Forestre és Sarah-ra leltek-e rá, csapdába esve a törmelék alatt, arra várva, hogy felhúzzák őket a szabadságba.

Valahányszor holttestre bukkantak, gyengéden az utca kijelölt részére vitték, hogy azonosítani lehessen. Helena pedig feljegyezte az elhunytak

nevét, hogy másnap megjelentethesse a listát az újságban, mivel – bár a belváros megannyi épülete a földdel vált egyenlővé – mind a *Hírvivő,* mind a nyomda túlélte. És az újság volt a legjobb módja annak, hogy terjesszék a híreket, miközben Oath igyekezett ismét rálelni az egyensúlyára. A város sok olyan dolog biztosításáért küzdött, amit korábban magától értetődőnek vettek a lakói, mint például az áram és a tiszta víz, a meleg étel, és az, hogy a kórházban minden meglegyen, ami a sebesültek ellátásához kell.

A *Tintafoltos Hírvivő* segített újra összehozni azokat, akik elszakadtak egymástól. Vagy a legrosszabb esetben esélyt adott, hogy lezárásra leljenek, és fel tudják dolgozni a veszteségüket.

Már esteledett, mire Iris végre úgy döntött, aznapra befejezi a munkát; egy olyan déli utcán járt éppen, amit még csak soha nem is látott korábban. Számos bombatalálat érte – alig pár épület maradt állva. Épp óvatosan kerülgette a romokat, amikor hallotta, hogy az egyik munkás az utca vége felé segítségért kiált.

Iris képtelen lett volna megmagyarázni, miért járta át erre jeges hideg. Hogy porfedte, megkínzott és száz meg száz karcolást hordozó keze miért kezdett el remegni.

Mégis odarohant, ahol a férfi egy kisebb törmelékdomb mellett térdelt. Óvatosan leereszkedett mellé, majd lepillantott arra, amit talált.

Forest és Sarah voltak azok.

Iris úgy meredt rájuk, mintha idegenek lettek volna – képtelen volt felfogni a szeme elé táruló látványt. A bátyja, akit annyi seb borított, hogy alig volt felismerhető. A saját testével védte Sarah-t, azonban ez sem volt elég. A romhalmaz mindkettejükkel végzett, miközben ők továbbra is fogták egymás kezét.

Soha többé nem vesznek levegőt. Soha többé nem fognak nevetni és vitatkozni, nem öregszenek meg együtt.

Kisvirág.

Iris megfordult, és lecsúszott a halmon.

Tett két lépést, aztán térdre borult.

Úgy érezte magát, mintha fulladozna. Mintha egyre csak nyelné a vizet, miközben minden lángol. Levegő után kapott, majd kezét az oldalára szorítva összegörnyedt, mert ha nem így tesz, a bordái szétroppannak.

Iris halványan tudatában volt annak, hogy emberek veszik körül, hogy megragadják. Hogy segítenek neki felállni. Hogy ott van Helena és Attie és Tobiás – az arcuk lassan kirajzolódott a szeme előtt.

Gondolatban azonban távol járt.

Darabokra törte az, ami lehetett volna. És ami most már sosem válik valóra.

{53}
Vérző *Hírvivő*

Amikor Román rádöbbent, hogy a *Tintafoltos Hírvivő* Oath egyetlen továbbra is nyomtatásban lévő újsága, reggelente kérni kezdte a kórházi ágyából. Az első dolga mindig az volt, hogy végigolvasta a címlapon sorakozó neveket. Azon emberek nevét, akik meghaltak, és azokét, akiket még mindig kerestek. Aztán elolvasta a híreket a háború résztvevőinek tárgyalásairól, amik kezdetüket vették az új kancellár és egy bírói testület felügyelete alatt.

Román a *Tintafoltos Hírvivődtől* szerzett tudomást az apja sorsáról is – aki az elsők közt állt bíróság elé.

> Mr. Rónáid M. Kittet bűnösnek találták az alábbi három vádpontban: egy, önként részt vállalt veszélyes gázok szállításában. Kettő, konspirált az ellenséggel, és megfelelő tanácskozás és feltételek szabása nélkül menedéket biztosított nekik. Három, bár tudatában volt a tömegpusztító fegyverek használatát illető tervnek, semmit sem tett, hogy annak véghezvitelét megakadályozza. A bíróság hetvenhat évnyi letöltendő fegyházbüntetésre ítélte, szabadlábra bocsátás esélye nélkül.

Románt kirázta a hideg, amikor rádöbbent, hogy az apja börtönben fog meghalni. További két olyan ember sorsáról is értesült az újságból, akiket ismert:

> Dr. Hermán O. Little, az Oathi Egyetem kémiaprofesszora, és leánya, Miss Elinor A. Little ezennel bűnösnek találtatott háborús bűnök elkövetésében, és életfogytiglani fegyházbüntetésre ítéltetett azon veszélyes gázok és bombák megalkotásáért és elkészítéséért, amelyek civilek és katonák ellen kerültek bevetésre.

Román lapozott. Szinte ismét látta maga előtt egykori menyasszonyát, azt, milyen távolságtartón viselkedett vele az ebéd folyamán, amit kénytelenek voltak együtt elkölteni.

A negyedik kórházban töltött reggelén a mellette fekvő beteg megadta magát sérüléseinek – képtelen volt levegőhöz jutni a tüdején lévő hegszövettől. A harmadik emeleten kezelt összes beteg a gáz áldozata volt; Román jó ideig csak bámulta az üres ágyat, mielőtt friss ágyneműt húztak rá, és elfoglalta egy új páciens.

Egy ápoló odavitte neki a *tintafoltos Hírvivő* aznapi példányát a felvizezett kávéja és a reggelije mellett, Román pedig végigvette az időközben kialakított rutinját jobban éhezett a szavakra és a tudásra, mint az ételre. Először átfutotta a halottak és az eltűntek neveit, aztán elolvasta a tárgyalásokról készült tudósítást.

Nem számított rá, hogy ismerős névre bukkan majd a halottak közt, ezért most mozdulatlanná dermedt. Nem is csak egy ilyen név volt a listában, hanem kettő, egymás mellett, mintha láthatatlan szálak kötötték volna össze őket.

> Sarah L. Prindle
> Forest M. Winnow

Román addig meredt az újságra, amíg a szavak össze nem folytak a szeme előtt. Érezte a tóvíz ízét – húga testének ernyedt súlyát a karjában. Azt, ahogy a gyomra összerándult, mintha felhasították volna. Azt, ahogy a szíve szinte elzsibbadt a heves zakatolástól, miközben hazavitte Delt.

A gyász belemélyesztette karmait, épp olyan élesen, mint négy évvel korábban.

Román lehajította a takarót a lábáról, mire az újság a földre zuhant. A reggelis tálcája felborult, a kávé és a tojás szétterült az ágyneműn, de Román ezt alig vette észre. Alighogy csupasz lába a padlóhoz ért, már tépte is ki a kezéből az intravénás tűt.

Most azonnal távozni készült innen. Ezek a falak nem tarthatták őt többé fogva, úgyhogy határozott léptekkel megindult az ajtó felé, csakis akkor torpanva meg, amikor egy biztonsági őr az útját állta.

– Feküdjön vissza az ágyba!

– A feleségemhez kell mennem – jelentette ki Román.

– Majd láthatja őt, amint az orvos elengedi magát.

Viselkedj észszerűen, különben nem győződ meg, gondolta Román, a következő lélegzetével mégis szitkok sora hagyta el a száját. Egyre hangosabban és hangosabban beszélt, mígnem megjelent az orvos, aki határozottan megragadta Román karját, és visszakísérte őt az ágyába.

– Vegyen egy mély lélegzetet! – mondta neki a doktornő, ahogy visszaszúrta a tűt a kézfejébe. – Hát elfelejtette, mit mondtam magának? Nem csak a tüdeje miatt kell aggódnia.

– Többé már nem érdekel – préselte ki Román a fogai közt.

– Valóban?

– Ki kell engednie innen! A feleségem… elveszítette a fivérét. Látnom kell őt!

Az orvos felsóhajtott.

– Ezt sajnálattal hallom, azonban mind veszítettünk el valakit ebben a háborúban.

– Azt legalább megengedné, hogy felhívjam őt?

– Most, hogy kezdetüket vették a tárgyalások, nem tehetek kivételt.

Román keserű kacajt hallatott.

– És mégis meddig tervez engem itt tartani?

A doktornő erre addig nézte őt szúrós szemmel, amíg Román el nem pirult, és le nem sütötte a tekintetét. El tudta képzelni, milyen őrültnek tűnhetett, ahogy trágárságokat vágott az őr fejéhez, és követelte, hogy engedjék ki.

– Az felelte az orvos – csakis öntől függ.

Román a párnának dőlt. Ha valamiben jó volt, hát akkor abban, hogy szembenézzen a kihívásokkal.

* * *

Az orvos két nappal később, egy sor recepttel és a szigorú utasítással, hogy pihenjen, kiengedte Románt a kórházból. Az eső éppen szemerkélt, amikor kölcsönkapott ruháiban kilépett az épületből. A törmelékkupacokat kerülgetve végigsétált a törött macskaköveken, mindössze pár emberrel találkozva, akik a fejük fölé esernyőt vagy újságot tartva siettek el mellette. Románt azonban nem zavarta az

eső, ahogy megindult keletnek, Iris lakása felé.

Egy útkereszteződéshez érve megállt. Eltűnődött rajta, hogy Enva vajon a közelben van-e, varázserejével szólítva ide a viharfelhőket, mire végigfutott a hideg a tagjain. Furcsa volt egy olyan helyen állni, ami alig pár napja még ragyogó és élettel teli volt. Zsúfolva autókkal és lovaskocsikkal és teherautókkal és biciklikkel. Most olybá tűnt, mintha csakis ő szívná magába a környék levegőjét, felidézve, milyen is volt régen.

– *Román!*

Megfordult, mire Irist pillantotta meg az utca végében. A lány teljesen elázott, a ruhája szinte áttetsző volt, haja az arcára tapadt. Román rögtön tudta, hogy Iris arra várt, hogy ő kilépjen a kórházból.

Odafutott hozzá.

A bombaszabdalta utca kellős közepén találkoztak. Román a lányba csimpaszkodva hátratántorodott. Az egyensúlyát is elveszítette volna, ha Iris nem tartja talpon, minden erejét beleadva.

– Azt hiszem, ez egész jól rnegy – jegyezte meg Iris, majd arcát a fiú nyakába fúrta, kuncogással próbálva leplezni zokogását.

Román magához szorította őt, érezte, ahogy a mellkasa emelkedik és süllyed, ahogy levegőt vesz. Felidézte az aranyló mezőt Avalon Bluff mellett. Azt, ahogy Iris odarohant hozzá, és lenyomta őt a földre. Testét a sajátjával fedte, hogy megvédje őt.

– És mi is megy neked olyan jól, Winnow? – kérdezte. – Csak mert egész szép listám van azokról a dolgokról, amikben jó vagy.

Iris ismét felkacagott. Egy pillanattal később elhúzódott kedvesétől, hogy a szemébe tudjon nézni, miközben az esőcseppek ott csillogtak az arcán.

– Abban, hogy meglepjelek, Kitt.

{54}
Drága Iris

HÁROM HÓNAPPAL KÉSŐBB

Iris a lakása előtt állt, kezében egy üres doboz. Már hetek óta halogatta ezt, mivel annyi minden más fontos dolog kötötte le a figyelmét. De tudta, hogy végre eljött az ideje. Át kellett néznie a holmiját, és eldöntenie, mit akar megtartani, és mit akar hátrahagyni, mielőtt eladná a lakást. Eljött az ideje, hogy átválogassa az anyja holmiját, csakúgy, mint Forestét.

– Nem kell ma megtennünk – mondta Román. A lány mellett állt, karjuk egymáshoz ért. A bal kezén ott csillogott a jegygyűrűje – egy ezüstkarika, hogy passzoljon Iriséhez. Nála is volt egy üres doboz, bár Iris tisztában volt vele, hogy képtelen lesz az egész életét belesuvasztani két ládába.

– Tudom – felelte, ahogy felpillantott az égre, ahol viharfelhők gyülekeztek. Hullani kezdtek a nyári eső első cseppjei, sisteregve érve földet az Iris bakancsa alatt húzódó, forró járdán. – De nem akarom még tovább halogatni.

Rámosolygott Romanre, hogy elsimítsa az aggodalmas ráncot a homlokán.

– Akkor hát együtt? – kérdezte a fiú.

– Igen, együtt – bólintott Iris.

Éppen, hogy csak beléptek a lakás árnyai közé, amikor kitört a vihar.

* * *

Iris először a saját szobájában lévő holmikat szortírozta, mert az volt a legkönnyebb. Azt hitte, nehezére esik majd hátrahagyni dolgokat, hogy olyan lesz, mintha sorban válna meg a szellemektől. A folyamat azonban felszabadítóbb volt, mint amire számított.

Megtartotta pár kedvenc szoknyáját és pulóverét. A bakancsot, amit a lövészárokban viselt. A gyöngykarkötőt, ami egykor a nagymamájáé volt. Az összes könyvét meg a lószobrocskát, ami régen a Közlönynél lévő asztalát díszítette. Az írógépe, meg a legszükségesebb dolgai már az új lakásban voltak, amit Romannel közösen béreltek.

Sok szempontból olyan érzés volt, mintha végül kinőtte volna gyermekkorának bőrét, ami minden egyes hátrahagyott tárggyal egy kicsit jobban felhasadt, míg Iris hirtelen úgy nem érezte, képes rendesen lélegezni. Rendben volt, hogy otthagyja a kanapét és a régi teáscsészét, ami az édesanyja hamutálcának használt. A tálalót, rajta a rengeteg áram nélkül eltöltött éjszakából visszamaradt viasszal. A falon lógó festményt, amit mindig is gyűlölt, mert valahányszor ránézett, elszomorodott.

Amikor belépett Forest szobájába, ami előtte az édesanyjuké volt, a két doboz már tele volt.

– Megyek, keresek még egyet – mondta Román.

Nyitva hagyta a bejárati ajtót, hogy Iris hallhassa az esőt. A lakást hamarosan esőillat lengte be, ami erőt adott a szívének és a kezének, ahogy nekiállt átnézni a bátyja holmiját.

Forestnek nem volt sok mindene. Azok után, hogy a kanapén aludva nőtt fel, és meg kellett osztoznia a szekrényén a húgával, kénytelen volt

kevéssel is beérni. De akadt azért egy bőr oldaltáskája, ami most ott pihent az ágy lábánál.

Iris nagyot sóhajtva kinyitotta.

Engedte, hogy a táska tartalma a matracra hulljon. Gyűlölte, hogy az egész olyan érzés, mintha kémkedne Forest után, amíg a táskából ki nem pottyant egy levél, ami aztán az ágyneműn landolt. Kétrét volt hajtva, és sárga munkahelyi papírra íródott. *Kisvirág,* állt a külső oldalán Forest rendezetlen kézírásával.

Iris meredten nézte a levelet, miközben a távolban megdörrent az ég. Amikor a szíve végre elcsendesedett, kezébe vette a lapot, és leült a padlóra, hogy elolvassa.

Drága Iris!

Be kell vallanom valamit: Sarah barátnőd mostanában elég gyakran meglátogat. Vagyis, pontosabban, én hívtam meg párszor, hogy maradjon vacsorára. Először azt hittem, te vetted rá, hogy gondoskodjon rólam, amíg nem vagy itt. De aztán rájöttem, hogy ő is éppen olyan magányos, mint én. Mindkettőnknek hiányzol, és – bizonyos értelemben – ez hozott össze minket.

Valami mást is be kell vallanom: elmentem az orvoshoz, ahogy kérted tőlem. Most már tudom, hogy sosem kellett volna Jelnem a hegeimtől. Sosem kellett volna Jelnem attól, hogy elmondjam az orvosnak, mi történt velem valójában. Nem tudom, ez miért tölt el szégyennel, de akkor is így van. Remélem, idővel majd megjakul.

Egy nap talán az egészet leírom. Azt hiszem, szeretnék mindent elmesélni neked. Egyelőre azonban beérem azzal, hogy e szavakat megosztom veled. Remélem, tudod, milyen büszke vagyok rád, és hogy bátornak tartalak, amiért visszatértél a frontra. Mindenkinek, aki mellett csak elhaladok

az utcán, el akarom mondani, hogy te vagy a húgom. Hogy Iris E. Winnow, a Tintajoltos Hírvivő riportere a kishúgom.

Gyere haza gyorsan, Kisvirág! Alig várom, hogy ismét láthassalak.

Szeretettel ölel bátyád,
Forest

Iris korábban maga sem tudta, miért várt ilyen sokáig arra, hogy elszórja Forest hamvait, de most már értette. A szavaira várt. Arra, hogy Forest levele megtalálja útját a kezébe.

Iris az édesanyjuk hamvait az Avalon Bluff melletti mezőnek adta, ezúttal pedig úgy döntött, a bátyjához jobban illene egy hely valahol keleten. Egy csupa zöld, ígérettel teli hely, olyan dombokkal, amelyek mintha a végtelenbe nyúlnának.

Tobiás elvitte őt, Attie-t és Románt Oathtól pár kilométerre északra. Van ott egy domb, mondta Irisnek, ha felállsz a tetejére, úgy érzed, mintha egyedül lennél a világon.

Iris egyedül mászott fel erre a dombra, magával cipelve a Forest hamvait tartalmazó urnát.

Nem volt éppenséggel meredek domb, de hála a nyári viharoknak a fű hosszú és buja volt, és mindenütt terebélyes, pollennel beszórt vadvirágok nyíltak. Amikor Iris felért a dombtetőre, lenyűgözte az elé táruló látvány. Völgyek és csillogó csermelyek. Csomókban növő örökzöldek és nyírfák.

– Azt hiszem, jártam már itt korábban – suttogta a szélnek, felidézve a helyet, amit Enva mutatott neki álmában. Az istennő, akit lehet, hogy soha többé nem fog már látni, de aki – Iris tudta – még mindig Oath utcáit járja álruhában.

Iris kinyitotta az urnát.

Egy pillanatig csak tartotta a kezében, mielőtt lefelé fordította volna. Égő szemmel nézte, ahogy Forest hamvai elszállnak a szél szárnyán, ahogy eggyé válnak a tájjal. A fenyőkkel és a fűvel, a völgyekkel és a csermelyekkel. Iris boldogan időzött volna ott egy darabig, bokáig a vadvirágok közt állva, csakhogy megérezte az eső első, a könnyeivel elkeveredő cseppjét az arcán.

Újabb nyári vihar közeledett, ezért Iris gyorsan lesietett az ösvényen, vissza az úthoz, ahol Tobiás, Attie és Román várt rá. A roadster minden egyes horpadásával és karcolásával és az úton szerzett sárfoltjával is úgy csillogott, mint egy frissen nyomott érme.

Iris becsusszant a hátsó ülésre Román mellé, míg Attie elöl ült Tobiasszal.

– Innen hova? – kérdezte Tobiás, ahogy bekurblizta a motort.

– Na, mégis hova? – visszhangozta Attie. – Mindjárt *esik,* Tobiás.

– Ez a kocsi már több vihart és defektet átvészelt, mint azt meg tudnám számolni. – Tobiás tekintete találkozott Irisével a visszapillantó tükörben. – Te mit mondasz, Iris?

Iris elmosolyodott.

– Menjünk haza!

Tobiás megfordította a kocsit, és kettesbe kapcsolt. Végigrobogtak az úton, maguk mögött hagyva a mennydörgést és a zuhogó esőt. Irist elfogta a késztetés, hogy hátrapillantson a dombra, aminek átadta Forestet, ám ekkor szétnyíltak a felhők, megállítva őt. Napsugár tört át a fellegeken előttük, tiszta, kék egű délutánt ígérve.

Román Iris a keze után nyúlt, és összefonta az ujjaikat.

Iris lehunyta a szemét, és kiélvezte, ahogy Román meleg tenyere az övéhez ér. Azt, ahogy a szél a hajába kap. Az arcára vetülő napfényt. És egy pillanatra már majdnem úgy érezte, mintha szárnyalna.

{55}
Utószó

EGY ÉVVEL KÉSŐBB

Iris a kertben térdelt.

A virágágyásai lassanként életre keltek, ahogy a napok egyre melegebbek és hosszabbak lettek, és már a zöldségek első zöldellő hajtásai is kezdtek áttörni a talajon. Mosolyogva kihúzott pár gyomot a százszorszép és őszirózsa ágyásokból, majd a palánták sorai felé fordult, érezve, milyen száraz a föld.

Már éppen felállt volna, hogy hozza a locsolókannáját, amikor egy háromszög alakúra hajtogatott papírlap vitorlázott a földre, közvetlen a térde mellé.

Iris felpillantott, és egy cseppet sem lepődött meg, amikor Románt pillantotta meg, ahogy az emeleti ablakból figyelte őt. Könyökével a nyitott ablak párkányára támaszkodott, állát a tenyerében nyugtatta, és türelmesen mosolyogva várta, hogy Iris elolvassa az üzenetét.

– Készen állnak rám? – szólt fel neki a lány.

– Kénytelen leszel elolvasni az üzenetet, hogy kiderítsd.

Iris megeresztett felé egy morcos, mégis játékos pillantást; ó éppen annyira élvezte a kis játékaikat, mint

Román. Koszos kezébe vette a papírlapot, széthajtogatta, és olvasni kezdte:

Drága Iris!

Biztos vagyok benne, hogy csak a papírt pocsékoltam, de a kézirat a 81.-től a 104. oldalig ott vár rád a konyhaasztalon. Ha sietsz, a tökéletesen elkészített teád még meleg lesz.

Szeretlek,
A te kedvenc
Kitted

ez továbbra is vitatható

Ui.: Attól tartok, ha túl sok oldalt adnék át egyszerre, a tömény prózám álomba szenderítene, Winnow.

Iris elmosolyodott, de mire visszanézett az ablakra, Romannek már nyoma veszett. Azonban, ha hegyezte a fülét, hallotta kedvese írógépének fémes kattogását, ahogy Román figyelmét ismét a kéziratnak szentelte. Hallotta, ahogy a madarak megrebbennek a bokrokban, és a szomszéd kertjében álló fűzfán dalolnak. Hallotta a folyó távoli csobogását, ami csupán egy rövid sétára esett a kis városi házuktól, ettől a park szélén álló, kőfalú, borostyánnal befutott épülettől, ami túlélte a bombázást.

Iris a zsebébe dugta a lapot, és felállt.

Leveregette a koszt az overáljáról, a csizmáját pedig a hátsó lépcsőn hagyta, majd belépett a rettentő zsúfolt, ám otthonos konyhába.

Az asztalon, az írógépe sarka alá csúsztatva megtalálta a szóban forgó oldalakat, pont, ahogy Román ígérte. Mellette ott volt egy kancsó tea is, amiből még mindig szállt fel a gőz. Iris töltött magának egy csészével – túl sok tejet és mézet kevert bele –, majd leült a kedvenc székére, és nekiállt olvasni Román alkotását.

Gyönyörű volt; Iris olvasás közben szinte teljesen megfeledkezett a való világról. Valahányszor belemerült kedvese egyik új fejezetébe, úgy érezte, mintha a történetbe tartozna. A regény egy fiúról szólt, aki egy, a fellegek közt suhanó hajón utazott, a kalandokról és a kihívásokról és a barátokról, akikkel út közben találkozott. Nem volt mindig boldog történet, de végig őszinte maradt, és a remény sosem hagyta el a fiút és a barátait, még a veszteség és a gyász pillanataiban sem.

Iris ezúttal két elütésre bukkant, és akadt három kérdése egy mellékszereplő motivációjával kapcsolatban, úgyhogy fogta a töltőtollat, amit Román a teáskanna mellett hagyott, és lejegyezte őket a margóra. Néha felmerült benne, hogy kedvese direkt hagyott a szövegben elgépeléseket, csak hogy lássa, Iris megtalálja-e őket.

Mindig megtalálta.

A teából már csak üledék maradt, mire Iris összeszedte a lapokat, és felment a lépcsőn Román kedvenc írózugához, ami egy apró kis sarok volt a ház hátuljában elhelyezkedő hálószobában, ahonnan rá lehetett látni a folyóra és Iris kertjére. Az ajtó résnyire nyitva volt; a lány szélesebbre tárta. Román az asztalánál ült, ujjai az Első Alouette billentyűin siklottak.

– Borzalmasak, nem igaz? – Megfordult a székben, hogy Irisre nézhessen, mire fekete hajának egy tincse a homlokába hullott. – Teljesen elölről kell kezdenem.

Épp ellenkezőleg – lépett oda hozzá Iris. Letette az oldalakat az asztalra, Román gyógyszerei mellé. A pirulákkal teli üvegek, a tégelyekben lévő balzsamok és az olaj melle, amit Román gőzölgő vízbe kevert, hogy aztán belélegezze, amikor a torka összeszorult, vagy a köhögése súlyosbodott. A szerek enyhítettek a tüdejét és a légcsövét kínzó tüneteken, de nem gyógyíthatták meg a kárt, ami Román szerveit érte.

Iris lehajolt, hogy ajkát finoman a fiú arccsontjához érinthesse, majd onnan továbbvándorolt a füléhez.

– Meglehet, hogy eddig ez a kedvenc részem – suttogta.

– Ne incselkedj velem! – felelte Román, ám a hangját vágyódás járta át. Felemelte kezét, és a lány hajába csúsztatta ujjait, hogy közel tartsa ót magához.

Nem incselkedem. A jegyzeteimet majd megtalálod a margókon.

Iris csókot nyomott kedvese tenyerébe, mire Román vonakodva elengedte őt. A lány tudta, hogy jobban szereti egyedül elolvasni a visszajelzéseit, úgyhogy az ajtóhoz lépett, útban kifelé a kezébe véve két üres teáscsészét.

– És ne feledd, ma este hatkor anyukáddal és a nagyiddal vacsorázunk, nyolckor meg Attie koncertje lesz. Tóbiás eljön értünk.

– Nem felejtettem el – jelentette ki erre Román, bár írás közben gyakran megfeledkezett az idő múlásáról.

– O, és még egy dolog, Kitt!

– Mi lenne az, Winnow?

– Nézz bele a bal zsebedbe! – mondta Iris, közvetlenül mielőtt becsukta volna az ajtót.

* * *

Romannek nem lett volna szabad meglepődnie. Iris mindig is egy lépéssel előtte járt. De azért felkacagott, ahogy a lány becsukta az ajtót, majd pedig szembenézett a dilemmával, hogy előbb szerelme visszajelzését olvassa el, vagy nyúljon inkább a bal zsebébe, hogy lássa, Iris mit csempészett oda cselesen aznap reggel.

Végül úgy döntött, előbb a lány jegyzeteit nézi át – hálás volt, amiért Iris kiszúrta az elgépeléseit, és hosszan elmerengett a jegyzetein. Lefirkantott magának még pár kérdést, amit később fel akart tenni, majd a zsebébe csúsztatta a kezét.

Ujjai zörgő papírhoz értek, ami olyan apróra volt hajtogatva, hogy amúgy mosásnapig rá sem lelt volna.

Román előhúzta a fényre. A gépelt levélben az alábbi üzenet állt:

Ez nem a tényleges üzenet, mindössze annak az előzménye. A másik levelet a szekrényünkben találod majd, a vörös zakód zsebébe rejtve.

I.W.K.

Ui.: Ez csak akkor van érvényben, ha kaptam ma tőled egy új fejezetet. Ha nem, akkor számíts rá, hogy könyörögni fogok érte este… az ágyban.

Román elmosolyodott. Úgy döntött, aznapra végzett, úgyhogy felállt az asztaltól, és – követve Iris felcsigázó üzenetét – lement a lépcsőn, majd belépett a hálószobájukba. Ebben a házban mindössze egy szekrény volt, amin megosztoztak – a ruháik szorosan egymásnak simulva lógtak benne. Román mégis könnyedén rálelt a sötétvörös zakójára, annak zsebében pedig az üzenetre, amit Iris éppen az imént gépelt le.

Átvitte az összehajtogatott lapot a konyhába, hogy láthassa a lányt a nyitott ajtón keresztül. Iris éppen a kertben gyomlált, a fonata a vállára hullott, vége majdnem leért a földre, ahogy előrehajolt.

Iris néha elterelte a figyelmét, amikor éppen írni próbált, de az esetek tömbségében mélyről jövő békét és nyugalmat érzett közelében. Amikor ránézett, és figyelte, ahogy egyszerű, ám elbűvölő mindennapi feladatokkal szorgoskodik. Amikor esténként ott ült a kedvenc foteljában a kandalló mellett, és felolvasott neki. Amikor reggelente felébredt – mindig Román után , és amikor éjszakánként ellopta a

takarók nagyját. Amikor újságok és kiöntött kávé illatát árasztva és remek ötletekkel telve hazajött a *Tintafoltos Hírvivőből.*

És ekkor, döbbent rá Román, törtek a felszínre a legjobb szövegei.

Amikor a lánnyal lehetett.

Széthajtogatta a lapot – természetesen mindig hagyni fogja, hogy Irisé legyen az utolsó szó –, és olvasni kezdte:

Drága Román?

Egy könyvet igencsak nehéz feladat megírni, legalábbis így hallottam. Szerzőként egyik nap imádod a szavakat, míg a következőn gyűlölöd őket. Azonban most azt fogom visszhangozni, amit egy rettenetesen okos, rettenetesen jóképű és rettenetesen idegesítő egykori riválisom mondott nekem:

„Folytasd az írást! Rá fogsz lelni a szavakra, amiket meg kell osztanod másokkal. Azok már ott élnek benned, akkor is, ha éppen ékkövek módjára az árnyak közt rejtőznek. C.”

Alig várom a következő fejezetet. Azt, amit a történetedhez írsz, és azt is, amit együtt írunk.

Szeretlek,
Iris

Ui.: Lehetetlen, Kitt.

Epilógus
CODA

Mindig ugyanazt a teát és süteményt rendelte, amikor Dacre napján ellátogatott a kávézóba. Minden egyes alkalommal ugyanaz a kék szemű pincér szolgálta ki, és bár a férfi fejből tudta a rendelését, mire Enva fizetett és távozott, általában elfelejtette a vonásait.

A pincér számára ő pontosan olyan volt, mint az összes többi oda betérő vendég. Egy udvarias, ám zárkózott illető, aki legszívesebben az egyik a teraszon álló, egyszemélyes asztalhoz ült, hogy a soha ki nem hűlő teája kortyolgatása közben figyelhesse a mellette nyüzsögve elhaladó Oatht.

Ezen a kifejezett Dacre napján Enva a szokottnál több időt töltött a Gouldban. Tavaszodott, és ez volt az év első olyan délutánja, amikor eléggé felmelegedett az idő ahhoz, hogy az ember kabát nélkül üljön odakinn. Igazából nem is lett volna szüksége kabátra – az ég leghidegebb magasában született–, de azért viselt egyet, amikor hasznosnak tűnt, hogy a halandók közé vegyülhessen, miközben az utcákat járta, és meglátogatott bizonyos üzleteket.

Enva lehunyta szemét, és érezte, ahogy a napfény átmelegíti a haját. Kezét reflexszerűen a nyakában lógó vaskulcshoz érintette.

Iris adta át neki, elrejtve a kulcsot Enva katedrálisának oltárján.

És ha akarná, Enva megnyithatná vele az átjárókat, és felélesztheté az alanti birodalmat. Ami ismét aludt, zsarátnokká sorvadva Dacre halálával. Azonban, míg akár csak egyetlen istenség is élt, összedőlni nem fog. Az a hely egykor az otthonát jelentette, akkor is, ha Enva képtelen volt szélfútta szívét a sziklákhoz fűzni.

A kék szemű pincér, hóna alatt egy kerek tálcával, odalépett az asztalhoz.

– Még egy kanna teát, hölgyem? – kérdezte.

Enva tudta, hogy a férfi minden bizonnyal észrevette, milyen hosszan időzik ott aznap, megtörve a szokásait.

– Nem – mondta mosolyogva. – Kérném a számlát.

A férfi egy fejhajtással letette a teáscsésze mellé, majd a következő asztalhoz sietett. Enva túlfizette a számlát, ami szokása volt, majd felállt, és szemügyre vette az utca két oldalán magasodó épületeket. Oath újraépült az évek alatt, azonban, ha az ember tudta, mit keressen, még mindig rálelhetett a háború okozta hegekre.

Ahelyett, hogy szokásos útját folytatta volna, hogy megnézze az operapróbát, Enva belépett a Gouldba. Egy pillanatig csak állt ott, magába szívva a nyughatatlan mozgolódást és a frissen elkészült scone-ok levegőt átjáró illatát. Lassan megindult, át a kávézón. Elhaladt az asztal mellett, aminél a bombázás közben ült, vállán egy kék kendővel, kezében verseskötettel. Iris és Attie nem ismerte fel őt, de Enva figyelte, ahogy a két lány alászállt.

Belépett a félhomályos folyosóra, és a mosdó ajtajához sétált.

Ott megállt, és csak nézte meredten a faajtót fedő, málladozó festéket. A nyakában lógó kulcs átmelegedett, és egyszerre Envába hasított a gondolat. Már azóta Oath foglya volt, hogy egyezséget kötött Alzane-nal. Nem szeghette meg esküjét, és sétálhatott ki a városkapun, vagy hagyhatta, hogy a szél felkapja és máshová vigye. De vajon képes

lenne beutazni a birodalmat, ha alászállna? Nemcsak álmok és látomások képében, hanem csont és vér valójában?

Az a világ egyszer a ketrece volt, most azonban a szabadság ígéretével csábította.

Rettentő hosszú ideje nem látta a nyugatot a saját szemével. Sem az északi és a déli tájakat. A Cambria határain túli vidéket, ahol a látóhatár összeolvadt az óceánnal. Azonban érezte a katonák sírhelyeit, amelyeknek földje száraz és repedezett volt a zenéje nélkül. Erezte a lelkeket, akik arra vártak, hogy örök nyugalomba dalolja őket.

Enva az ajtóba csúsztatta a kulcsot. A bejárat finoman megremegve feltárult, felfedve az alanti birodalomba vezető, néma, poros és homályos lépcsőket.

Tett egy lépést. Aztán még egyet. A keze sajgott, ahogy elővette kabátja alól a hárfáját, ami addig súlytalanul rejtőzött egy elvarázsolt zsebben, amit Enva külön számára szőtt.

Egyre csak ment lefelé, egyre mélyebbre az árnyak közé. Ám ez a hely ismerősnek tetszett neki, mintha az éjszaka közepén megpillantotta volna tükörképét a víz felszínén. Eszébe jutott róla az utolsó alkalom, amikor hangszerén játszott.

Akkor azért tette, hogy dalával háborúra szólítsa a halandókat. Utcasarkokon és füstös ivókban. Az egyetem udvarán és a mohaborította folyóparton. De nem az lesz az utolsó verzéje, akkor sem, ha ő volt az utolsó megmaradt istenség.

Kezében hárfájával és az ujjhegyénél gyülekező mágiává!, Enva a sötétbe veszett.

Köszönetnyilvánítás

Drága olvasó!

Ha az a fajta lélek vagy, aki szereti az ehhez hasonló köszönetnyilvánításokat olvasni, akkor pontosan tudod, hogy minden egyes könyv mögött egy egész csapat ember áll, akik idejüket, szeretetüket és tudásukat áldozták a szerzőnek és az ó írásának. Mindig alázattal és hálával tölt el, amikor lehetőségem van visszatekinteni egy könyv megalkotásának folyamatára, és arra, hogy mennyi nagyszerű ember fektette idejét belém és a regényeimbe. Meg aztán olyan keserédes lezárni Iris és Román történetének utolsó fejezetét a *Ruthless Vows – Könyörtelen eskükben,* ugyanakkor rettentő izgalmas is (mert ez azt jelenti, hogy elolvashatod és élvezheted a folytatást). Micsoda egy utazás volt számomra a *Letters of Enchantment-duológia!* Most szeretnék köszönetét mondani mindazon embereknek, akik ezt lehetővé tették:

Először is köszönöm Mennybeli Atyámnak. Továbbra is te vagy szívem egy része és ereje.

Köszönöm Benjaminnek, a jobbik felemnek. Nincs senki más, akivel szívesebben haladnék végig az életen kéz a kézben. A szavaink erre az évre: kert, növekedés, bátorság és azok a méhecskék.

Köszönöm, mint mindig, Sierrának. Már tizenkét éves vagy, és minden egyes napra kincsként tekintek, amit veled tölthetek, akkor is, ha javarészt csak alszol, miközben én írok.

A szüleimnek – anyának és apának – és a testvéreimnek – Calebnek, Gábrielnek, Rome-nak, Marynek és Lukénak –, amiért osztoztok az izgalmamban, amiért bátran lépést tartotok minden egyes könyvvel, amit kipréselek magamból, és amiért ti vagytok az a biztos alap és támogatás, amire mindig támaszkodhatok. Az apósomnak és az anyósomnak – Tednek és Joynak – és a nagyszülőimnek, akik szeretete utat mutató fény volt a számomra.

Isabel Ibaneznek, egyik legkedvesebb barátomnak és rettenthetetlen kritikapartneremnek, aki szó szerint megmentette ezen könyv egy vagy kettő (vagy három!) bizonyos fejezetét.

Az ügynökömnek, Susie Townsendnek. Már nyolc éve dolgozunk együtt, és ezek mindegyike csodálatos volt. Köszönöm, hogy te vagy a legjobb kiadó-házastárs.

Sophia Ramosnak, aki emberi alakot öltött fénysugár és bátorítás, és akinek mindig epekedve várom az e-mailjeit. Olivia Colemannek, amiért mindig ott van számomra, és segít tartanom a lépést minden fontos dologgal a színfalak mögött. A New Leaf-csapatnak, akikkel kész álom a közös munka: Joanna Volpe-nak, Kate Sullivannek, Tracy Williamsnek, Keifer Ludwignek, Pouya Shahbaziannek, Katherine Curtisnek, Hilary Pecheone-nek és Eileen Lalley-nek.

A szerkesztőmnek, Eileen Rothschildnak. Sosem leszek képes feldolgozni azt a július 26-ai szerda délutánt – amikor délután öt óra tizenhét perckor felhívtál (de nem vettem fel a telefont, mert azt hittem, hogy egy kamuhívás New Yorkból!), aztán meg küldtél egy e-mailt (a tárgysor: *Rebecccccaaaa!!!!)* – és a nagyszerű hírt, amit megosztottál velem, miszerint az *Divine Rivals – Isteni riválisok* a *New York Times* bestseller listájának első helyére került, tizenhat héttel a megjelenés

után. Ez egy olyan e-mail, amit be kéne kereteztetnem és kitennem a falra (biztos vagyok benne, hogy Kitt támogatná az ötletet). Micsoda öröm és megtiszteltetés volt megosztozni veled ezen a pillanaton! Köszönöm, hogy szereted és pártfogolod ezt a duológiát.

A lenyűgöző csapatomnak a Wednesday Booksnál, akik annyi szeretetet és időt áldoztak erre a duológiára, hogy igazán ragyoghasson, és akik az út minden egyes lépésénél támogattak engem: Meghan Harringtonnak, Alexis Neuville-nek, Lisa Bonvissutónak, Brant Janewaynek és Sara Goodmannek. Álmodni sem tudtam volna nálatok tökéletesebb csapatot, amivel együtt dolgozhatok. Olga Grlicnek, aki továbbra is csodát művel a borítóimmal. A produkciós szerkesztőmnek, Melanie Sandersnek, és Angus Johnstonnak a copy editingért, és azért, mert ügyelt rá, hogy helyesen használjam a „vestige” szót (minden szerzőnek megvannak a problémás szavai, amit gyakran összekevernek és helytelenül használnak, az enyém ebben a könyvben a „visage/vestige” volt).

Az én lenyűgöző Macmillan Audio csapatomnak, akik biztosították, hogy az *Divine Rivals – Isteni riválisok* és a *Ruthless Vows – Könyörtelen eskük* hangoskönyv változatai tökéletesek legyenek: Katy Robitzskinek, Amber Cortesnek, Chrissy Farrellnek és Claire Beyette-nek. Az elképesztően tehetséges felolvasóknak, akik életre keltették Irist és Románt: Rebecca Norfolknak és Alex Wingfieldnek.

A csodálatos angliai csapatomnak, akik szerető otthont biztosítottak eme duológiának az óceán túloldalán: Natasha Bardonnak, Vicky Leechnek, Elizabeth Vazirinek, Chloe Goughnak, Fleur Clarke-nak, Kate Foggnak, Rachel Winterbottomnek, Ajebowale Robertsnek, Robyn Wattsnek és Kim Youngnak.

Kelley McMorrisnak, akinek Irisről és Románról készült illusztrációi egyszerűen csodaszépek, és olyan gyönyörű borítót szolgáltattak az angol kiadásoknak.

A szerzőknek, akik csatlakoztak hozzám az *Divine Rivals – Isteni riválisok* turnén és velem együtt ünnepeltek: Margaret Rogersonnak, Rena Barronnek, Emily Bain Murphynek és Gina Chennek. Köszönöm, hogy rám áldoztátok az időtöket, hogy megajándékoztatok a barátságotokkal, és amiért velem ettetek minden egyes esemény előtt.

A könyvesboltoknak és a könyvszerető cégeknek, amik hatalmas támogatást nyújtottak ennek a sorozatnak: a Little Shop of Storiesnak, a Barnes & Noble-nek, a Books-A-Millionnek, a Book of the Monthnak, az OwlCrate-nek és a FairyLootnak.

Meglehet, hogy van pár név, amit véletlen kihagytam, vagy nem tudtam itt megemlíteni, szimplán a határidők természete és amiatt, hogy mikorra kellett beküldenem ezt a köszönetnyilvánítást. Egyszerűen csak szeretnék köszönetét mondani mindazon szeretetért és kemény munkáért, amit ennek a könyvnek szenteltetek. Nélkületek ma nem lenne az, ami.

És végezetül köszönet nektek. Az olvasóimnak. Hatalmas megtiszteltetés, hogy megoszthatom veletek a történeteimet, és mindörökre hálás leszek a szeretetért, a kritikákért, a gyönyörű bejegyzésekért, a fanartokért és az ajánlásokért. A könyveim felé tanúsított támogatásotok szárnyakat adott nekik. Az életem egyik legnagyobb csodája és öröme, hogy nézhetem, amint a történeteim szárnyra kelnek és otthonra találnak a polcaitokon.

Mindörökké őszinte hívetek a szavakban és a mágiában.

RJR

Tartalomjegyzék

Prológus: Enva

ELSŐ RÉSZ: ***Gyülekező varázslat***

1 Komor találka
2 Megigéző szavak
3 Minden történetnek két oldala van
4 Pókselyem és jég
5 Az Első Alouette
6 Leginkább a középső nevünket kedveljük
7 Minden elveszett levél
8 Egy házicsiga neve
9 Roadster-posta
10 Öreg lelkek mosókonyhája
11 R.

MÁSODIK RÉSZ: ***Szólít a láng***

12 Ketrecbe zárt csalogány
13 Láttál már ennél rosszabbat is
14 Éhség
15 Az E és az R betűfej
16 Kilenc élet
17 Égesd el a szavaimat
18 Csak köd és emlékek

19 Csillagkovácsolta dandárparancsnok
20 A ház, ami tudja, mire van szükséged
21 Szemtől szemben egy álommal
22 Füstté lenni
23 Ragyogó szívek
24 Ami valójában történt a hegyfokon és azon túl

HARMADIK RÉSZ: *Kalitkába zárt szárnyak*

25 Ismét túlragyogva
26 Mesélj nekem Iris E. Winnow-ról!
27 Istenek a sírnál
28 Amikor az otthon illata nem ismerős
29 Ötödik emeleti jelek
30 Ne engedd, hogy ez a szabadság megtévesszen!
31 Gravitáció egy más világban
32 Zavaros vonal
33 Tej és méz
34 Tizenkét perccel tizenegy után
35 Nefelejcs
36 Vendégek, ki tudja, meddig
37 Azon rejtett szálak
38 Csak meghívóval
39 Ezüst a zöldön

NEGYEDIK RÉSZ: *Crescendo az álmokért*

40 Lélegzetvétel
41 Beszélgetések egy álomképpel
42 Átadom kezemet
43 Tintafoltos Iris jóvoltából
44 Vas és só
45 Százszor, ezerszer
46 Egymásnak esküdött lelkek
47 Ahová minden áruló hajtja a fejét
48 Egy ajtó, amin már korábban is átléptél

49 Ötven szárny súlya
50 Elátkozott szerelmesek altatója
51 Kiontott istenvér
52 Ami lehetett volna
53 Vérző Hírvivő
54 Drága Iris
55 Utószó

Epilógus: Coda

Köszönetnyilvánítás